

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

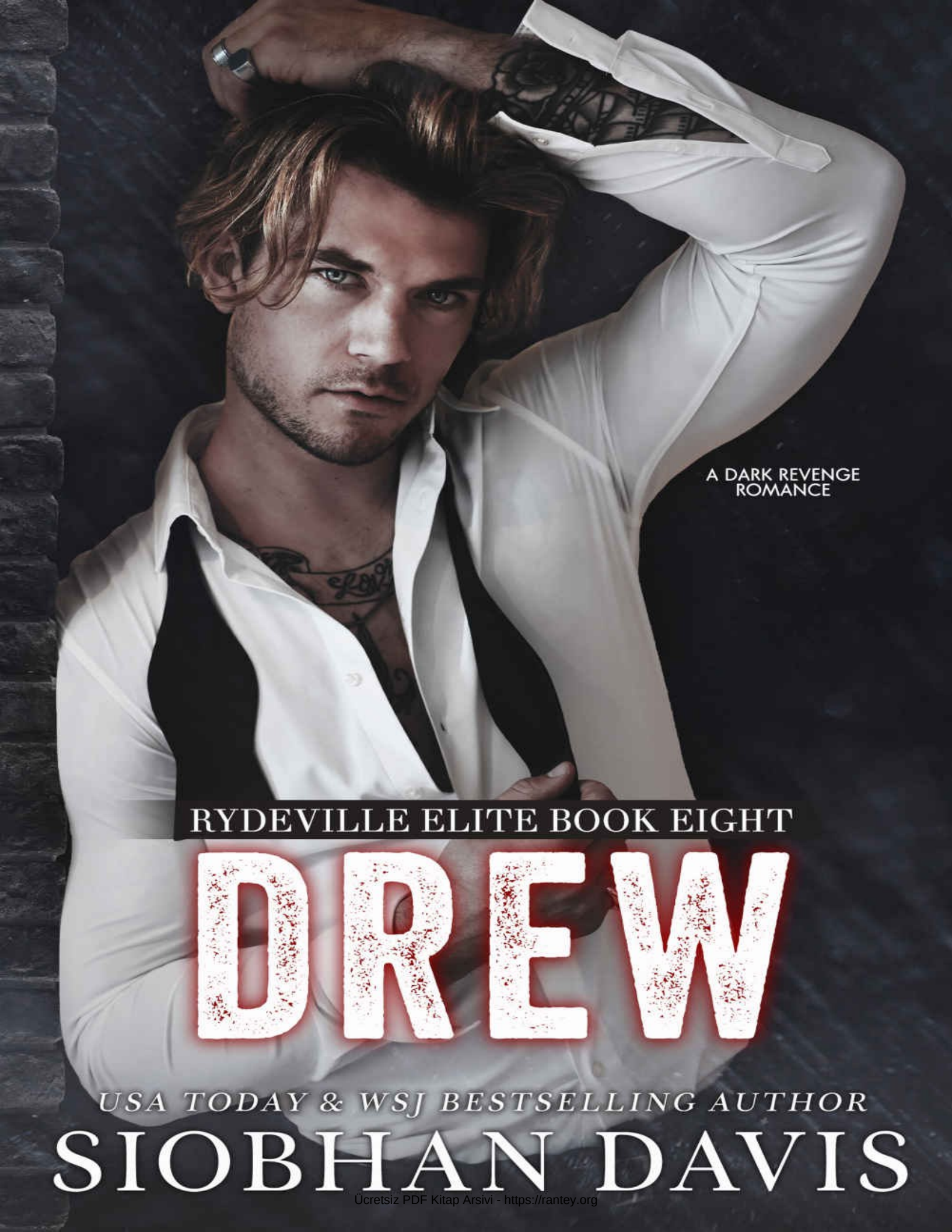
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A DARK REVENGE
ROMANCE

RYDEVILLE ELITE BOOK EIGHT

DREW

USA TODAY & WSJ BESTSELLING AUTHOR

SIOBHAN DAVIS

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

RYDEVILLE ELITE KITAP HAKKI

DREW

USATODAYÆW4/Bf4T3ELLfNGAUWMOA

SIOBHAN DAVIS

İçindekiler

[Yazardan Bir Not Kitap
Açıklaması](#)

- [Bölüm 1](#)
- [Bölüm 2](#)
- [Bölüm 3](#)
- [Bölüm 4](#)
- [Bölüm 5](#)
- [Bölüm 6](#)
- [Bölüm 7](#)
- [Bölüm 8](#)
- [Bölüm 9](#)
- [Bölüm 10](#)
- [Bölüm 11](#)
- [Bölüm 12](#)
- [Bölüm 13](#)
- [Bölüm 14](#)
- [Bölüm 15](#)
- [Bölüm 16](#)
- [Bölüm 17](#)
- [Bölüm 18](#)
- [Bölüm 19](#)
- [Bölüm 20](#)
- [Bölüm 21](#)
- [Bölüm 22](#)
- [Bölüm 23](#)
- [Bölüm 24](#)
- [Bölüm 25](#)
- [Bölüm 26](#)
- [Bölüm 27](#)
- [Bölüm 28](#)
- [Bölüm 29](#)
- [Bölüm 30](#)
- [Bölüm 31](#)
- [Bölüm 32](#)
- [Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Epilog 1](#)

[Epilog 2](#)

[Kirli Çılgın Kötü Yazar](#)

[Hakkında](#)

Yazardan Bir Not

Bu kitap tek başına bir *aşk* romanı değildir ve sadece seri sırasına göre ve *Hissettiğim Nefret'i* okuduktan sonra okunmalıdır. Bu, açık cinsel sahneler ve şiddet de dahil olmak üzere olgun karanlık bir romantizmdir. Herhangi bir tetikleyiciniz varsa lütfen web sitemdeki içerik uyarı listesine bakın. www.siobhandavis.com/triggers

Bazı okuyucuların kesinlikle #TeamJane ve bazılarının da kesinlikle #TeamShandra olduğunu biliyorum. Sizden bu kitabı okurken açık fikirli olmanızı, bana ve karakterlerime güvenmenizi istiyorum. Ne de olsa ben sadece bir . Karakterlerim bana yol gösteriyor.

Bu kitap, *Hissettiğim Nefret'in* sonundaki Drew bölümünden yedi yıl sonra (ve *Charlie'de* yer alan sonsözden üç yıl sonra) geçiyor. Seri boyunca zamanın ilerleyişini anlamaya yardımcı olmak için ana karakterlerin yaşlarını ve çocuklarını listeledim.

Kennedy Boys® Serimden ve başka bir serimden (hikayeyi bozmamak için belirsiz kalıyorum) birkaç karakter bu kitapta yer alıyor. Aşağıda adı geçmeyen ikinci serideki karakterlerin hepsi şu anda 30-34 yaşlarındalar ve o serinin bitiminden bu yana on yıldan fazla zaman geçti. **Bu kitaptan keyif almak için bu serilerin hiçbirini okumuş olmanıza gerek yok.** Bu, bu karakterleri tanıyan ve zaman çizelgesini merak eden okuyucular için bir açıklamadır!

ANA KARAKTERLER:

Drew, Kaiden, Abby, Charlie, Sawyer, Shandra, Jackson - 33

Xavier Daniels - 36

Demi Barron - 35

Vanessa Lauder - 34

Maverick (Rick) Anderson - 37

Joaquin Anderson - 31

Harley Anderson - 30

Zayn & Emery Anderson - 29

Roman Anderson - 28

Keven Kennedy - 39

Selena Kennedy - 36

Keanu Kennedy - 35

ÇOCUKLAR

Abby & Kai'nin çocukları: Talia (10), Oliver/Oli (9), Orion/Ori (7), Amelia (6)

Jackson & Nessa'nın çocukları: Ren (9), Danielle (3)

Charlie & Demi'nin çocukları: Jane (11), Henry (9), Charlie (4)

Sawyer & Xavier'in çocukları: Cuan (5), Aubree (4)

Zayn & Emery'nin kızı: Darcy (2)

Kitap Açıklaması

Hatalar ve sırlar.

Hayatım onlarla dolu.

Ve bedelini ödeyen her zaman ben değilim.

Ben de yapmayacağıma yemin ettiğim bir şeyi yaptım; babamın beni yetiştirdiği canavar oldum.

Sevdiklerimi avladığım avcılardan korumak için ailemi ve arkadaşlarımı karanlıkta tutuyorum, ancak onları koruduğum için özür dilemeyeceğim.

Yapılması gerekeni ve kaderime razı oldum.

Kalbim artık aşılmaz bir kale ve tek zevkim, içimdeki canavarı serbest bıraktığım bir kulübün özel zindanındaki anonim karşılaşmalardan geliyor.

Yıllar geçti, ama intikam arzum asla ölmedi. Aradığım

cevapları bulmak için dünyayı paramparça edeceğim.

Kimse intikamımı almamı engelleyemeyecek.

Kalbime bir yıkım topu alan kadın da dahil.

Beni sevmek geçmişte iyi sonuçlanmadı. Bu sefer neden farklı olsun ki?

Birinci Bölüm

Drew

Lütfen bu kitabın başındaki notu okuyun

"S iyi bir hafta geçirmedi," diyor Selena, tesisin konut bölümünde golf arabasından inip yolun geri kalanını yaya olarak yürürken. "Felicity bir süredir

her gün."

"Bunu duyduğuma üzıldüm." Bir elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Ben de Pazartesi günkü ziyaretimi kaçırdığım için üzgünüm. Elimde değildi." Boşa giden yolculuğumu düşünürken dişlerimi azı dişlerime kadar gıcırdatıyorum. Yıllar boyunca hep böyle oldu. Bir atılım yapıyorum ve her şeyi harekete geçiren kişi ya da kişileri bulmaya yaklaştığımı düşünüyorum, ancak barikat üstüne barikatla karşılaşıyorum ve yolu bana kapalı buluyorum. Buraya kadar gelip hala ihtiyacım olan tüm cevaplara sahip olamamak çok sinir bozucu.

"Meşgul bir adam olduğunu biliyorum. O da anlıyor."

Yürüdüğümüz kamaranın yanındaki kamaranın perdeleri seğiriyor ama ben odağımı varış noktamız olan gri kapıya çevirmiş, bugün nasıl karşılanacağımı merak ediyorum. Nasıl bir durumun içine gireceğimi asla önceden kestiremiyorum. "Beni şahsen karşılamak için zaman ayırdığınız için teşekkür ederim." Selena deli gibi meşgul ve onu bir süredir görmüyorum.

Kapıda duruyoruz ve bana dönüyor. "Endişelendiğini biliyorum. Seninle konuşmak için bir fırsat istedim. Seni rahatlatmak için." Büyüleyici yüzü şefkatle yumuşuyor. "Başka ex- treme vakalarımız da oldu ve onlar atlattı. O da atlatacaktır." Koluma nazik bir el koydu. "Bu zaman alır. Her insan eşsizdir, tıpkı iyileşme süreçleri gibi. İyileşme aceleye getirilemez."

"Anlıyorum ve süreç konusunda sabırsız değilim ya da aldığı bakımdan şüphe duymuyorum. Vera'nın en iyi yerde olduğunu biliyorum. En iyi tedaviyi alıyor. Bana ihtiyacı olduğu sürece onu desteklemeye devam edeceğim. Bu sadece acı veriyor." Acı dolu bir yudum yutuyorum. "Onu böyle görmek. Bilmek..." Çenemde bir kas kasılıyor ve oraya gitmemeye çalışıyorum.

Selena kolumu sıktı. "Teklifim hâlâ geçerli. Biriyle konuşmakta utanılacak bir şey yok, Drew. Bunun yardımı olur."

"Düşüneceğim," diye tekrarlıyorum bilmem kaçınıcı kez. İkimiz de onun teklifini asla kabul etmeyeceğimi biliyoruz. Selena iyi niyetli ama terapi içimde sürekli yanan bu cehennemi söndürmeyecek.

Sadece intikam bu alevleri söndürecektir.

"Konuşmak istediğin her an senin için hazırım. Bu teklifin de bir yolu var." Gözlerinden şefkat parlıyor ve bunu kastettiğini biliyorum.

Selena Kennedy -cinsel travma ve seks ticareti mağdurları için bir tesis olan Moonlight'ın kurucusu ve sahibi- bu dünyada gerçeği bilen tek kişi. Vera'yı bulduğumda ve yardıma ihtiyacım olduğunda ona söylemek zorunda kaldım. Moonlight aracılığıyla yıllar içinde başardıkları mucizevi olmaktan başka bir şey değil.

Vera için bir yer bulduğu için şanslıyım çünkü tesis ABD'de türünün tek örneği olan tamamen kapsayıcı rehabilitasyon programı olarak büyük talep görüyor. Kennedy ailesinin tamamı, ABD çapında benzer başka tesisler kurabilmek amacıyla daha fazla fon için hükümete lobi yapıyor. Umarım başarılı olurlar. Bu hizmetlerin ne kadar gerekli ve etkili olduğunu gördüm. Toplum, hayatta kalanlara hayatlarını yeniden yoluna koymalarına yardımcı olmayı borçludur. Özellikle de çocukken koruyamadıklarımıza.

"Minnettarım," diyorum.

Vera'nın kapısına vururken usulca gülümsüyor. Beni azarlıyor olmalı. Son bir yıldır her Pazartesi ve Cuma ziyaret ediyorum, sadece iş için eyalet ya da ülke dışında olduğumda ya da bir ipucunun peşinden gittiğimde iki haftada bir ziyaretlerimi kaçırıyorum.

Kapı açılıyor ve usulca nefesimi içime çekiyorum. Vera, onu Venezuela'dan ABD'ye getirdiğimden beri saçlarını kırpmış ya da küt kestirmişti ama son aylarda uzattı ve bir hayalete bakıyor gibiydi. Dağınık, yağlı sarı saçları kız kardeşininkilerle aynı tonda. Aynı delici mavi gözler bana bakıyor, ama benim sıcaklık ve canlılığa alışkın olduğum yerde Vera'nın öfkeli

glare, birbirlerine ne kadar benzeseler de aynı kişi olmadıklarını hatırlatır.

Dudakları alaycı bir şekilde kıvrılıyor. "İçeri geliyor musun, yoksa bütün gün bana öylece bakmayı mı planlıyorsun?"

Selena boğazını temizler. "Sizi yalnız konuşmanız için yalnız bırakayım. Bir şeye ihtiyacınız olursa arayın." Doğrudan Vera'ya bakıyor. "Eğer onunla tekrar konuşmak istersen Felicity bu öğleden sonra sana biraz zaman ayırabilir."

"Teşekkürler. Muhtemelen onu bu konuda ikna edeceğim." Vera kolundaki kızarmış deriyi kaşıyor. Kendisine yardım etmek için elinden gelenin fazlasını yapan kadına bakarken sesi daha yumuşak, ifadesi daha sıcak. Bir seks ticareti mağduru olarak Selena herkesten daha iyi anlıyor ve bu yüzden burada yaşayan kadın ve erkekler onu herkesten daha çok arıyor. O anlıyor ve diğer taraftan çıktı. O, hayatlarının nasıl olabileceğinin fiziksel bir örneği. Tacizcilerinin ve onları kaçıranların her şeylerini ellerinden almadıklarının kanıtı.

Vera'nın bir gün o noktaya gelmesini gerçekten umuyorum, ancak bu umuda tutunmanın zor olduğu zamanlar oluyor. En korkunç cehennemi yaşadı ve başka hiçbir şey bilmiyor. Katlandığı şeyleri her düşündüğümde kalbim parçalanıyor.

"Seninle sonra konuşuruz." Selena el sallıyor.

Vera dönüyor ve tek kelime etmeden rahat kulübeye giriyor. Kapıyı arkamdan kapatarak onu içeride takip ediyorum. Her tam zamanlı sakinin kendine ait bir yatak odası, bir banyosu, mutfak, yemek alanı ve oturma odasından oluşan açık planlı bir yaşam alanı ve arka tarafta küçük bir veranda ve bahçe alanı var.

Her yer dağınık. Kirli bulaşıklar lavaboyu dolduruyor ve yarısı yenmiş yemek kartonları ana tezgâhı kaplıyor. Kitaplar, giysiler ve empty şeker ambalajları yerleri kirletiyor. Eminim temizlik yapmak zorunda kalması uzun sürmeyecektir. Selena daha önce düzenli bir alan tutmanın ve düzenli bir temizlik rutininin depresyonla mücadele için ne kadar önemli olduğunu açıklamıştı.

Vera lekeli eşofmanları ve düz tişörtüyle kanepeye uzanıyor, siyah, kırmızı ve beyaz bir battaniyeyi bacaklarının üzerine çekerken kaşlarını çatarak beni süzüyor.

Sandalyelerden birinin üzerindeki birkaç kâğıdı temizledikten sonra oturuyorum ve takım elbise ceketimin düğmelerini açıp karşımda oturan sorunlu kıza bakarken rahatlıyorum. "Pazartesi günü ziyaret edemediğim için üzgünüm."

Omuz silkiyor. "Sana umurumda olmadığını söyledim. Ben senin sorumluluğunda değilim ve bana bakıcılık yapmana ihtiyacım yok. Birbirimiz için bir hiçiz."

"Bu doğru değil ve sen de bunu biliyorsun." Bakışlarım onun narin yüz hatlarında gezinirken acımı gizlemeye çalışıyorum.

Vera kemikli parmaklarını saçlarının dağınık tellerinde gezdiriyor. "Gördüklerin hoşuna gitti mi, *An-drew*?" Kelimeyi telaffuz ediyor ve aynı nefeste hem baştan çıkarıcı hem de iğrenmiş görünmek gerçek bir yetenek. Öne doğru eğiliyor, gözleri tanıdık bir ateşle parlıyor.

Vera'nın iki ana ayarı var gibi görünüyor; sessiz ve kızgın. Bu anlaşılabilir bir durum ve onu asla suçlamıyorum. On üç ay önce onu kurtarana kadar yaşadığı hayatı düşündükçe gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum.

"Sorun ne, Drew?" Sesinde öfkeyle kaplı bir tatlılık var. "Kafanda fanteziler mi kuruyorsun?"

Elleri alt baldırlarıma indiğinde irkiliyorum ve temasla gözlerimi kırıştıtarak açıyorum. Vera bacaklarımın arasında diz çökmüş, dudaklarını yalıyor ve daha önce de gördüğüm bir bakışla bana bakıyor. "Rol yapabilir." Kaşlarını oynatıyor ve bana doğru bastırıyor. "Onu gönderdiğin zamankinden sadece bir yaş büyüğüm." Elleri kalçalarımın üzerinde geziniyor. "Seni onun yapabileceğinden çok daha iyi memnun edebilirim," diye ekliyor kışkırtıcı bir gülümsemeyle.

Parmakları kasıklarımın doğru ilerlerken uzanıyorum, bileklerini tutuyorum ve hareketini durduruyorum, nazik olmak için elimden geleni yapıyorum çünkü onu asla incitmek istemiyorum.

"Ağzım erkekleri çılgına çeviriyor." Hırlarken kısıtlamalarımın karşı savaşıyor. "Sikini emmemi ve sana baba dememi ister misin? Tamamdır. Kıcımı yalayıp sikebilmen için yanaklarımı ayırmamı ister misin? Sorun değil. Beni kesip kanatmak mı istiyorsun? Amımı sikerken beni yumruklamak ister misin? Ya da beni inani bir nesneyle becermeye ne dersin? Yumruğunu içime o kadar sokmak ister misin-"

"Dur. Lütfen," diye yalvarıyorum, bugün bu özel durumla başa çıkamıyorum.

Dudaklarından acı bir kahkaha dökülür. "Hadi ama, *An-drew*. Bunların hiçbirisi hoşuna gitmiyormuş gibi davranma. Görüyorum, biliyorsun. Sakladığını sandığın tüm o karanlık, kötü arzuları. Flaş haber, hiçbir şey saklamıyorsun. Hayatım boyunca senin gibi adamlar tanıdım. Tek bildiğim bu." Tutuşuma karşı koyuyor ve ben de onu kollarından tutup kaldırıyorum ve ayaklarını yere dikiyorum. Sonra sandalyenin etrafından dolanarak aramıza sağlam bir engel koyuyorum.

"Ben o adamlar gibi değilim," diyorum dişlerimi sıkarak.

"Geceleri uyumak için kendine ne söylersen söyle." Tekrar kolunu ovuşturuyor. "O seni asla tatmin edemezdi ama ben edebilirim. Onun olmadığı her konuda deneyimliyim." Tahmin etmediğim kadar hızlı bir hareketle, kirli tişörtünü çıkarıp çıplak vücudunu bana gösterdi. Yara izleri ve büzüşmüş deri göğsünü ve karnını kaplıyor ve gözümü başka tarafa çevirmeden önce bunları görmeden edemiyorum.

Onun zayıf, hırpalanmış bedenini kollarımda taşıdığım anılar zihnimde canlanıyor ve o günün dehşetini yeniden yaşıyorum.

Göğsü göğsüme değdiğinde aklım başımdan gitti. Yanmış gibi geri çekiliyorum, artan bir tedirginlikle yüzüne bakıyorum. Öfkelendiğinde Vera, ona sadece acı ve ıstırap vermiş olan dünyaya saldırıyor. O günlerde öfkesinin yükünü taşımaya alışkırım. Daha önce de bana böyle şeyler söyledi ama hiç benim önümde soyunmamıştı ve bu cehennemin yeni bir seviyesi.

"Vera, lütfen kes şunu." Doğrudan gözlerinin içine bakıyorum. "Seni önemsemiğim için burada olduğumu biliyorsun. Benim için bir kız kardeş gibisin ve sana yardım etmek istiyorum. Senden iyileşmenden ve her zaman sahip olman gereken hayatı yaşamaya başlamandan başka bir şey istemiyorum." Etrafında dolanıyorum, gömleğini yerden alıp uzatıyorum. "Üstünü ört ve beni kızdırmaya çalışmaktan vazgeç. Eğer bugün burada olmam seni üzüyorsa ve gitmemi istiyorsan, giderim."

"Artık bunu bile doğru yapamıyorum." Gömleği kaptığı gibi boğazından bir hıçkırık kopuyor. O giyinirken ben başka tarafa bakıyorum. "İşe yaramazın tekiyim. Kimsenin istemediği bitik bir fahişeyim."

"Bu doğru değil." Başımı kaldırıp bakıyorum, onu giyinik ve kanepede bulunca rahat bir nefes alıyorum. "Katlanmak zorunda kaldığın şeyler seni tanımlamıyor."

"Şimdi Felicity gibi konuştun."

Yerime geri döndüm ve vereceğim yanıtı dikkatle düşündüm. Terapistiyle biraz zaman geçirdim çünkü Vera'nın patlamaya hazır ruh halleriyle nasıl başa çıkacağım ve onu tetiklememek ya da daha fazla acı çekmesine neden olmamak için etrafında nasıl davranacağım konusunda eğitilmem gerekiyordu. Felicity beni haftalık olarak bilgilendiriyor. Vera'nın iyileşmesine yardımcı olmak için birlikte çalışmamız çok önemli. Kendisine sır olarak söylenen şeyleri asla ifşa etmiyor, sadece bilmem gerekenler konusunda beni bilgilendiriyor.

Onu asla incitmek istemem. Jane küçük kız kardeşine bakmamı isterdi ve ben şimdiden başarısız olduğumu hissediyorum.

Listeye ekleyeceğim.

Boğazımı temizliyorum. "Ben psikolog değilim ama sana yaptırılan şeyler bir insan olarak kim olduğunu özetlemiyor. Daha dokuz yaşındasın. Hayatının geri kalanında ne yapmak istediğine karar vermelisin. Kim olmak istediğinizi bulun."

"Ya başka hiçbir şeyde iyi değilsem?" Gözleri yaşlarla dolar.

"Bu dünyadaki yerini bulacaksın Vera ve ben de her adımında sana destek olmak için yanında olacağım."

Gözyaşları yüzünden aşağıya yuvarlanırken "Özür dilerim," diye ağzından kaçırıyor. "Bunu neden yaptığımı ya da o şeyleri neden söylediğimi bilmiyorum."

"değil. Unut . Sadece yardım etmek istiyorum."

"Neden?"

"Sen ailedensin Vera ve ben aileme göz kulak olurum. Seni bulmam bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm."

"Beni bulduğuna sevindim," diye fısıldıyor ve havaya bir ciddiyet yerleşiyor.

Sadece başımı sallayabiliyorum. Keşke onu daha önce bulsaydım. Keşke Jane'i zamanında bulabilseydim. Silas'ı bulmak için.

"Sen benim tek ailemsin," diye ekliyor, sanki içimde yıldızlaşıyormuş gibi bana bakarak. Yüzündeki perili ifade kalbimden geriye ne kaldıysa söküp atıyor. "Hiç anım yok, Drew. Ailemi, Jane'i ya da Silas'ı hatırlamıyorum. Rydeville'den ayrıldıktan sonra nereye gittiğimizi bile söyleyemem çünkü hiçbir şey hatırlamıyorum. Elimdeki tek şey bana verdiğin fotoğraflar. O albüme defalarca baktım, görüntülerin yardımcı olabilecek bir anıyı canlandırmasını istedim ama hiçbir şey yok."

"Kendine bu kadar yüklenme. Rydeville'den ayrıldığında sadece üç yaşındaydın. Çoğu insanın ilk yıllarına dair anıları yoktur. Ben bile neredeyse hiçbir şey hatırlamıyorum." Travma ve uyuşturulmuş halini de eklediğinizde, bu tamamen anlaşılabilir bir durum. Keşke o ilk günlerden bir şeyler hatırlasaydı çünkü bir duvara tosladım ve kalan son puz- zle parçalarını asla bulamayacağımdan korkuyorum.

"Çünkü sen yaşlısın."

O sırtıyor, ben de gülümsüyorum. Onun gözyaşları yerine alay etmesini her tercih ederim. "Bazı günler öyle hissettiriyor," diye dürüstçe cevap veriyorum.

Yüz hatları yumuşuyor ve öfkesinin azalmış olmasına seviniyorum. "Onu çok sevmiş olmalısın."

"Sevdim. Seviyorum," diye ekliyorum çünkü aşkım hiç ölmedi.

"Teşekkür ederim." Gözlerinin altındaki nemi siliyor. "Beni o cehennem çukurundan çıkardığın için sana hiç doğru dürüst teşekkür ettiğimi sanmıyorum."

"Bunun için bana teşekkür etmene gerek yok. Keşke seni yıllar önce çıkarmış olsaydım."

"Keşke aklım başımda olsaydı da o bok çukurunu ve içindeki tüm canavarları yakıp kül ettiğini görebilseydim." Gözlerinde yine meydan okuma parıldıyor.

"Keşke o piçlere işkence etmek için daha fazla zamanım olsaydı çünkü ucuz kurtuldular."

Hepsi değil. Rafael ile geçirdiğim zamanı hatırladıkça göğsümde kendini beğenmiş bir memnuniyet yayılıyor. Vera'ya hiç söylemedim çünkü bu bilginin ona ne yapacağından emin değildim ve iyileşmesini tehlikeye atmak istemedim. Onun adına intikamımı aldım ve belki bir gün bunu ona anlatabilirim.

"Bir daha asla başkalarına zarar veremezler. Siz sadece beni ve o gün kurtardığınızı diğerlerini kurtarmadınız. Gelecekteki sayısız kurbanı da kurtardınız."

"Beni bir kahraman gibi göstermeyin. Lütfen bunu yapma." Ses tonum amaçladığımdan daha sert, ama bana şu anda attığı bakış, beni baştan çıkarmaya çalışırken attığı bakıştan daha kötü. Jane'in küçük kız kardeşi yaptığım şeyleri bilseydi bana böyle bakmazdı. insanları. Öldürdüğüm insanları.

Ben kimsenin kahramanı değilim. En azından onun. Bir kabus yaşamasının sebebi benim. O meşum günde babasını Rydeville'den ayrılmaya ikna eden bendim. Hepsi benim fikrimdi ve Ford ailesi benim kötü kararlarımın bedelini ödedi.

"Eğer şapka sana uyuyorsa, onu takmalısın."

Ayağa kalktım. "Ben temizlenip kafeteryadan öğle yemeği sipariş ederken sen de bir duş almaya ne dersin?"

Battaniyeyi üzerinden atıp ayağa kalkıyor. "Güzel saptırma. Felicity burada olsaydı, sana bunun hesabını sorardı."

Bu da asla bir terapist için geçerli bir sebep. "Olmadığına şükrederim." Vera'nın yeterince kâbusu var, bir de ben eklemeyeyim. Vera odanın içinde yürürken takım elbisemin ceketini çıkarıp gömleğimin kollarını kıvırıyorum.

"Drew," diye sesleniyor, banyonun kapısında oyalanıyor.

Kaşlarını kaldırarak ona doğru dönüyorum.

"Sen her zaman *benim* kahramanım olacaksın." İnce elleriyle kapının çerçevesini kavlıyor. "Sadece bunu bilmeni istiyorum."

İkinci Bölüm

Drew

A irkaç saat sonra arabama yaklaştığımda beklenmedik, istenmeyen bir davetsiz misafir beni arabamın yanında bekliyor. "Burada ne halt ediyorsun ve nerede olduğumu nereden biliyorsun?"

"Ben de seni gördüğüme sevindim dostum." Charlie cipimin yan tarafını itti ve bana doğru yürüdü.

"Bu lanet olası bir cevap değil," diye homurdanarak arabamın kilidini açıyorum.

"Bir müdahale düzenliyorum ve bu sefer beni itmiyorsun."

En iyi dostuma ulaşıyorum ve keskin bir bakışla onu deliyorum. "Bunu daha açık nasıl anlatabilirim bilmiyorum. Siktir git, Charlie. Bu seni ilgilendirmez."

"Sen ailedensin, Drew, ve artık kenara itilmekten bıktım. Artık bunu tek başına yapmana seyirci kalamam. İzlemeyeceğim." Bana doğru meydan okuyan bir bakış attı.

"Demi burada olduğunu biliyor, neden?"

"Evet," diye yanıtlıyor beni şaşırtarak. "O da bu işin içinde." "O zaman ikiniz de aptalsınız. Sana milyon kere söyledim, ben Seni bu işten korumak için. Evine, karına ve çocuklarına git, Charlie. Senin yardımını istemiyorum ya da ihtiyacım yok," diyorum arabamın direksiyonuna geçerken.

"Bu pazarlığa açık değil, göt herif." Ben kapıyı kapatamadan vücudunu benimle kapı arasına sıkıştırıyor. Avuçlarını arabamın üstüne koyarak bana doğru eğildi. "Demi sana istediğim kadar destek olmamı istiyor. Senin için endişeleniyor."

"O zaman ona endişelenmemesini söyle. Buna gerek yok."

"Öyle mi?" Kaşlarını çatıyor.

"Bu seni . Sen karışma."

"Hayır." Kaşlarını sallıyor ve bu beni son derece rahatsız ediyor.

"Siktir git, Charles."

"Pazartesi günü nerede olduğunu biliyorum ve bunun Jane'le ilgili olduğunu anlamam için bir şey söylemene gerek yok." Bana acıma sınırında bir bakış atıyor ve ben bundan nefret ediyorum.

"Cevabım tartışmaya açık değil hâlâ hayır." Onu itip kakıyorum, tökezlemesini ve neredeyse dengesini tamamen kaybederek kapımı kapatıp oradan uzaklaşıyorum.

Biraz sakinleştikten sonra Selena ve Felicity'yi birlikte arayıp Vera'yla yaptığım ziyaret hakkında kısa bir bilgi veriyorum. Sonra telefonu kapatıp Ezra'yı arıyorum. "Charlie Barron L.A.'e yaptığım seyahati nereden biliyor?"

"Hiçbir fikrim yok," diye sakince yanıtlıyor.

"Sana bilmen için para ödüyorum!" Tırnaklarımı direksiyona geçirerek kükrüyorum.

"Araştıracam," dedi ve kapattım.

Kırk dakika sonra Rydeville'in dış mahallelerindeki mezarlığın otoparkına girdiğimde hâlâ heyecanlıydım. Yeni aldığım çiçekleri kaptığım gibi dışarı çıkıyorum ve geniş mezarlıkta yürümeye başlıyorum, arkadaki süslü mahzene doğru ilerliyorum, sınırdaki duvarın yanında. Yol boyunca yürürken ağaç dalları hafif esintiyle sallanıyor, bazıları bozulmamış durumda tutulan, diğerleri ise büyümüş otlar, solmuş resimler ve yontulmuş gravürlerle açıkça ihmal edilmiş mezar taşlarının sıralarını kesiyorum.

Altı yıl önce parasını ödeyerek yaptırdığım mezar, babamın mezarından mümkün olduğunca uzakta, arazinin arka tarafında bir köşeye sıkışmış durumda. Nesiller öncesine dayanan diğer tüm Manning'ler annemin arazisindeki özel mezarlıkta bulunuyor. Michael Hearst'ün oraya gömülmesine imkan yoktu. Özellikle de ölümünün ardından annemin aile evini küle çevirdikten sonra.

Pislik herif açıkça talimatlar bırakmış ve bazı elit hıyarlar da bunları yerine getirmiş. Kundaklamanın arkasında kimin olduğunu hiçbir zaman öğrenemedik ama artık bunun bir önemi yok. Önemli olan annemin o arazide kendine yeniden bir ev inşa etmiş olması ve babamın da çarpık bir şekilde ona iyilik yapmış olması. Eski Manning eviyle ilgili çok fazla kötü anı vardı. Annemin genişleyen modern malikanesi o alçak tarafından lekelenmedi ve ihtiyacı olan yeni bir başlangıç.

Bana kalsa Michael Hearst şu anda okyanusun dibinde şürüyor olurdu. Ama annem kesinlikle daha iyi bir insan. Ona yaşattığı cehenneme ve ondan çaldığı yıllara rağmen, onun gömölmesini istedi. Yapılacak en doğru şeyin bu olduğunu söyledi ve Abby ile ben aynı fikirde olmasak da bu konuda ona karşı çıkmadık. Herhangi bir tören yapılmadı ama annem tabutu ve mezarlığa gömölmesini organize etti. Belki de sade mezar taşını görmek ihtiyacı olan bir şeydi. Canavarın öldüğünü hatırlatan fiziksel bir şey. Onun şeytani kıcına karşı kazandığımız zaferin bir kutlaması.

Aşkımın ebedi istirahatgahının önünde durana kadar yolculuğumun farkına varamadan düşüncelere . Mezarın kapısının üzerindeki bölüme kazınmış FORD yazısı her zamanki gibi boğazımda bir yumru oluşturuyor. Bir elimi taş duvara koyarak başımı eğiyorum ve gözlerimi kapatarak azabımın serbest kalmasına izin veriyorum. Acı beni her yönden yok ederken göğsüm kabarıyor. Belki de Vera'yla yaptığım zor bir ziyaretten hemen sonra buraya gelmek o kadar da iyi bir fikir değildi.

Her şey çok çiğ.

Kapının kilidini açıp içeri adım atmam normalden daha uzun sürüyor.

Kare şeklindeki odanın içinde dolaşıp çeşitli mumları yakarken vitray pencerelerden içeri ışık süzölüyor. Jane mumları severdi. Laven- der en sevdiğiydi ve yatak odasını her ziyaret ettiğimde birkaç tane yakardı.

Hayatımın aşkından geriye kalan her şeyi barındıran ilk yükseltilmiş mermer kutuya yaklaştığım da boğazımdaki yumru kalınlaşıyor. "Selam güzelim. Bir süredir ziyaret etmediğim için üzgünüm."

Vazodaki çiçekleri tabutun üzerine yerleştiriyorum ve bitişikteki mermer banka . Telefonumu tabutun kenarına dayayarak çalma listemizde oynat tuşuna basıyorum. Bu, Jane'in onu ve ailesini Rydeville'den ölüme göndermeden önce benim için hazırladığı son listeydi. Elimi tabutunun üzerine koyduğum da acı içime işliyor. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için çok üzgünüm aşkım. Seni yüzüstü bırakmaya devam ettiğim için." Gözlerim onun yanındaki üç boş tabuta kayıyor. "Silas'ı ve aileni bulana kadar durmayacağıma yemin ederim. Söz veriyorum, sorumlu kişi ya da kişileri zamanın sonuna kadar avlayacağım, ta ki onlara bunu ödetene kadar."

"Jane öldü ?" diye soruyor tanıdık sesli bir adam arkamdan. Charlie'yle yüzleşmek için döndüğümde öfke ve teslimiyet savaşıyor.

Yüzüne yayılan şok, bakışlarında yükselen kedere katılıyor.

Beni burada bulacağını nasıl bildiğini sormaya zahmet etmedim. Takip edilmiyordum. Bundan eminim. Tahminimce dün gece Abby ve Kai'nin evinden ayrıldıktan sonra Charlie, Demi ve çocuklarıyla yediğim şamatalı yemeğin ardından cipime bir takip cihazı yerleştirdi. Bu sabah Moonlight'a doğru yola çıkmadan önce kontrol etmemem büyük bir ihmalkârlıktı. Bu, hayal kırıklığı yaratan Los Angeles seyahatimden sonra ne kadar berbat durumda olduğumun bir kanıtı. Yıllarca cevap aradıktan sonra her şeyin bana ne kadar ağır gelmeye başladığını gösteriyor.

Ellerimi yüzümde gezdiriyorum ve iç çekiyorum. "Ne zaman bırakacağını gerçekten bilmiyorsun, değil mi?"

"Sen benim kardeşimsin ve acı çekiyorsun. Artık hiçbir şey yapamam, Drew. Özellikle de şimdi." Belirsiz bir süre Jane'in tabutuna bakar ve hava söylenmemiş duygularla doludur.

Arkadaşımın açıkça yas tutmasını izlerken kalbim ağırlaşıyor, bedenim yorgun düşüyor ve zihnim tükeniyor. Jane ve Charlie çok yakın değillerdi ama zamanla anlaştılar ve arkadaş oldular. Charlie her şey için oradaydı. On dört yaşındayken Abby'nin en iyi arkadaşına aşık olduğuma şahit olmuş ve babamın müstakbel gelinimi delicesine aşık olduğum kızla değiştirmeyi kabul ettiği strateji planlamama yardım etmişti. Ondan sakladığım her şeyin suçluluğu beni neredeyse boğduğunda beni desteklemek için oradaydı.

Charlie yanımdaki banka çöküyor ve sessiz bir destek için kolunu omuzlarıma doluyor. Lavanta kokusu soğuk mekânı doldururken ve titrek gölgeler taş duvarlardan yansırken tabuta bakıyoruz. Aşkımızın müzikal öyküsü arka planda sessizce çalıyor.

"Moonlight'ta kimi ziyaret ediyordun?" Charlie dakikalar sessizlikten sonra soruyor. Jane hakkında soru sormamasına şaşırdım. Belki de burada onun ölümü hakkında konuşamayacağımı hissediyordur.

"Vera Ford."

Gözlerinde anında bir tanıma parlaması. "Kaç yaşında olmalı, on yedi mi on sekiz mi?"

"On dokuz."

Adem elması boğazında sallanıyor. "Ona ne oldu?"

"Küçük bir çocukken seks ticaretine maruz kalmış. Rydeville'den ayrıldıktan sonra bir noktada. Cali'de bir yerden."

Yüzünü korku kaplıyor ve tahmin ediyorum ki kızını düşünüyor. Jane şu anda on bir yaşında ve üç çocuğunun en büyüğü. "Kaç yaşından itibaren ve ne kadar süreyle?"

"Tam olarak ne olduğunu ya da ne zaman olduğunu bulamadım ama kaçmalarından çok uzun bir süre sonra değildi. Gittiklerinde Vera üç buçuk yaşındaydı ve olanlarla ilgili hiçbir şey hatırlamıyor. Anne babasına, erkek ya da kız kardeşine dair hiçbir anısı yok. Eğer kaçırıldığında bir ya da iki yaş daha büyük olsaydı, büyük olasılıkla bazı şeyleri hatırlardı."

"Yüce Tanrım." Charlie dirseklerini dizlerine dayar ve başını ellerinin arasına alır. "Siktir, Drew. Siktir, siktir."

"Biliyorum." Boğazıma düğümlenen karmaşık duygu yumağı yüzünden zar zor konuşabiliyorum. "Hayal bile edemeyeceği şeyler yaşadı. Hayat hakkında bildiği tek şey bu ve yaşadığı travma çok ağır."

Başını kaldırdığında gözyaşları görüşünü bulandırıyor. "Onun katlandığı şeyleri hayal edebilmekten nefret ediyorum. İçinde yaşadığımız dünyanın bu olmasından nefret ediyorum. Yapmak zorunda bırakıldığımız şeylerden nefret ediyorum. Jane'in küçük kız kardeşinin böyle bir hayat sürmesinden nefret ediyorum." Başını sallar ve başka tarafa bakar.

"Onu on üç ay önce buldum," diye anlatmaya başlıyorum çünkü artık kendimi tutmanın bir anlamı yok. "Venezuela'da Orinoco'daki maden bölgesinde özel bir yerleşkede elli yedi kız ve erkek çocukla birlikte kafese kapatılmıştı. Çocukların çoğu çok daha küçüktü ama o ve diğer birkaçı büyüdüklerinde alıkonuldular ve devşirme olarak kullanıldılar."

Charlie'nin solgun yüzünde yeni bir korku dalgası hayalet gibi dolaşiyor. "Yok artık." "Onu ABD'ye getirdikten bir ay sonra kendini öldürmeye çalıştı. Onu bulduğumda bir deri bir kemik kalmıştı ve ciddi şekilde hastaydı. Onu Parkhurst'e götürdüm ve yıllarca beslendiği uyuşturucu kokteyli bırakıp sağlığına kavuşana kadar kaldım. Temizlendikten sonra kendisine yapılanların, yapmaya zorlandığı şeylerin ve tanık olduğu olayların daha fazla farkına vardı. Sadece ufak tefek şeyler hatırlıyor çünkü onu küçük yaştan itibaren uyuşturmuşlar. Ama yeterince hatırlıyor. Kırıldı, Charlie. Tamamen kırıldı ve ben kendimi çok aşmışım. Uzman bakımına ihtiyacı olduğunu biliyordum ve onu Parkhurst'te bırakmak istemedim. İyi tıbbi programlara ve birinci sınıf, etik tıp uzmanlarına sahip olduklarını biliyorum ama onu böyle bir ortamda görmek istemedim.

ment uzun vadeli."

"Demek Selen'a'yı aradın," diye tahmin ediyor.

ABD'nin en ünlü ailelerinden biri olan Kennedy'lerle kişisel bağlantılarımız var. Kız kardeşimin eniştesi Rick, Kyler Kennedy'nin en iyi arkadaşı ve onun aracılığıyla Keven, Selena ve ailenin diğer üyelerini tanıdık. Keven şu anda Zayn, Xavier ve Sawyer ile birlikte HADK Cybersecurity Solutions Limited şirketinin ortaklarından biri.

Selena, Jackson'ın kız kardeşi Dani Lauder'ı, her iki kızın da seks köleliğine zorlandığı bir adada birlikte hapis yattıkları dönemden tanıyordu. Hepimiz Moonlight'ı desteklemek için düzenli olarak bağışta bulunuyoruz ve Vera için mükemmel bir yer olduğunu biliyordum. Yine de orayı sevmemiş ve istememiş olsaydı onu orada kalmaya zorlamazdım.

Başımı sallıyorum. "O zamandan beri kendine zarar vermeye çalışmadı, ama iyileşmesi uzun bir yol ve pek çok iniş çıkış oldu."

"Yardım etmek için ne yapabilirim?"

Omuz silkiyorum. "Moonlight'a bağış yapmaya devam et, sanırım. Kimsenin yapabileceği başka bir şey olduğundan emin değilim." Dudağımı ısırıyorum. "Onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi hissediyorum. Jane'in cesedi bana teslim edildikten sonra onun izini bulmam çok uzun sürdü ve Silas'ı ya da ailesini bulamadım. Sanki sırta kadem basmış gibiler."

"Jane size *iade edildi* mi?" Charlie'nin sıkıntılı gözleri benimkileri araştırıyor. "Nasıl ve kim tarafından?"

"Bu başka bir hikâye ve burada anlatılacak bir hikâye değil." Gözlerim mermer tabuta kayıyor. "Bu saçmalığın Jane'in nihayet bulduğu huzuru bozmasına izin vermeyeceğim." En azından huzur içinde olduğunu umuyorum. Başka bir şey düşünmeye dayanamıyorum.

"Her şeyi bilmek istiyorum, Drew. Artık beni bu işin dışında tutamazsın."

Üçüncü Bölüm

Athena

"Y Babamız sizi arıyor," diyor yönetici asistanım Lucy, açık kapımdan kafasını uzatarak. Yüzümdeki buruşukluğu gizlemek için çok çalışıyorum. İşte benim iyi ruh halimi ve hafta sonu planlarımı tahmin ediyorum. Daha önce cep telefonuma yaptığı aramaları görmezden geldiğimde ofisimi arayacağını bilmeliydim.

Amos Martin sabrıyla tanınan biri değildir.

"Bağlayın," diyorum kapımı kapatıp masamın arkasına oturmadan önce. Hayal kırıklığımı bastırarak, çağrı aktarıldığında telefonu açıyorum. "Baba."

"Athena." İsmimi her zaman biraz şartlı bir tonda söylemeyi başarır. Ölmeden önce annem bana, bilgelik, savaşçılık ve zanaatkârlığı temsil eden tanrıçanın adını bana vermesi için babamı nasıl ikna ettiğinin hikâyesini anlatmayı çok severdi. Babamın tam olarak ikna olduğundan emin değilim, ama sanırım o noktada annemi onun istediği gibi davranmasına izin verecek kadar sevmiş olmalı.

"Cep telefonuna mesaj bıraktım." Ses tonundan hoşnutsuzluk fışkırıyor. "Bütün gün telefonumu kontrol etmedim," diye yalan söylüyorum. "Bir projeyi sonuçlandırıyorum ve dikkatimin dağılmasını istemedim."

"Senin için bir görevim var. Bu hafta sonu evde sana ihtiyacım var." "Bana telefonda söyleyemez misin? Planlarım var." Küçük ekibime bu projeyi bitirmeyi kutlamak için onları yarın akşam yemeğine ve bir şeyler içmeye götüreceğime söz vermiştim ve bu gece kulübe gidip bu gece seviştiğim adamla buluşmayı planlıyordum.

Geçen ay.

Onun sert dokunuşunu, kirli ağzını ve becerikli aletini düşündükçe ağzım sulanıyor ve koltuğumda kıvranıyorum. Şimdiye kadar hiçbir erkek

beni çok iyi etkiledi ya da daha fazlasını isteyecek kadar büyüledi ve ben onun adını ya da neye benzediğini bile bilmiyorum.

"Onları çözün. Tabii bu görevi kardeşine vermemi tercih etmezsen?"

"Orada olacağım," diye tersliyorum, Arlo'yu beni sinirlendirmek için kullanmasından nefret ediyorum çünkü bu tehditle karşılaştığımda her zaman pes edeceğimi biliyor.

"Jeti göndereceğim. Asistanım uçuş detaylarını mesajla iletcek. Sabah görüşürüz." Telefonu kapatıyor ve ben de sandalyemde yaslanıp tavana hançer gibi bakıyorum.

Küçük bir kızken babamdan bu kadar nefret edip etmediğimi ya da büyüdüğü onun kontrolcü tavırlarının bir sonucu olup olmadığını hatırlamaya çalışırken kendi kendime "Lanet olası pislik" diye tıslıyorum.

Otuz yaşındayım, Stanford'dan mezunum, kendi evim ve son derece başarılı bir pazarlama danışmanlığı işim var ve hâlâ bana hayat veren o pislığe borçluyum.

Onun kontrolünü sona erdirmenin tek bir yolu var. Onu bitirmek. Nokta.

Parmaklarımı masaya vurarak babamı öldürmenin içerdiği riskleri düşünüyorum. Eğer bundan kurtulabileceğimi düşünseydim, bunu gözümü kırpmadan yapardım ve hiç pişmanlık duymazdım. Bu sadece beni serbest bırakmazdı. Arlo'yu da serbest bırakacaktı ve ben bunu her şeyden çok istiyordum. Küçük kardeşimi babamın onun için planladığı hayattan kurtarmak istiyorum ve o kontrolcü piçi öldürmek dışında başka bir çözüm bilmiyorum.

Onun gibi toplumda saygınlığı olan bir adamı öldürdüğüm ortaya çıkarsa ciddi bir ceza alırdım. En azından uzun bir süre hapiste kalmak. Muhtemelen ölüm cezası. Ve Amos Martin'i ailemizin reisi olmaktan çıkarmak, kardeşimin onun yerini almak için hızlı bir yola girmesini sağlayacaktır. Dünyamızı yönetenler bir şeyleri değiştiriyor, daha iyiye doğru, ancak değiştiremeyecekleri bazı şeyler var ve bunlar soğuk gerçekler.

Kaya, zor yerle buluşuyor.

Ve bu üvey annemi düşünmeden önceydi. Cadance'ı da öldürmem gerekecek ve tek çocuğuna karşı tam bir amcık olsa da, o Arlo'nun annesi. Ondan hoşlanmıyor ama kafasını omuzlarından ayırmam konusunda ne hissedeceğini bilmiyorum. Babasını da öldürürsem anlayış göstereceğinden emin değilim. Benim gibi o da babamı seviyor. Gerçi ne kadar süreceğini merak ediyorum.

Düşüncelerim, annemin çerçevesi tüm resimlerini evimizden silen kadın için kana susamış planlara dönüşüyor ve hayal gücümün sınırı yok. İdeal bir dünyada, onu ve babamı öldürürdüm ve bunun hiçbir yansıması olmazdı. Arlo ve ben hayatlarımızı istediğimiz gibi yaşamakta özgür olurduk. Belki kardeşim Batı Yakası'nı terk eder ve benimle Boston'da yaşamaya gelirdi. Bölgede çok iyi özel okullar var ve eminim onu kabul etmekte hiç zorlanmam.

Cep telefonuma babamın asistanından uçuş bilgilerimi içeren bir mesaj geliyor ve kafamdaki hayal dünyasından çıkıp gerçek dünya olan dumanı tüten bok çukuruna geri dönüyorum.

Bu saçmalığa sahip çıkma zamanı.

Kızgınlığımı bir kenara iterek, kutlama yemeğimizi yeniden planlamak zorunda kalacağımızı ekibime bildirmek üzere resepsiyon alanına doğru yola çıktım.

Ertesi sabah Lowell, Kaliforniya'da kuşaklardır Martin ailesine ait olan devasa evin mutfağında Cadance "Ah, sensin," diyor.

"Sevincini dizginlemeye çalış, Cady," diye söylendim, çantamı ada ünitesine bıraktım ve bir şişe su almak için buzdolabına doğru yöneldim.

"Bana öyle deme. Bu konuda ne hissettiğimi biliyorsun."

Bu çok *saygısızca*. Bunu bana on üç yaşındayken söylemişti ve ben bu lakabı ilk kez kullanmıştım. Cadance dört aydır bizimle yaşıyordu ve ben ondan çoktan nefret etmiştim. Babam yeni üvey anneme karşı daha fazla çaba göstermem için bana yalvarmıştı ve üzerimde sürekli bir gök gürültüsü bulutu gibi dolaşan devasa kedere rağmen denedim.

Buzdolabının kapağını açıp bir su şişesi çıkarırken, "Bir şey almadan önce izin almalısın," diye ekliyor. "Burası senin evin değil. *Benim evim*." Beni yerime koymaya çalışırken aşırı şişmiş dudakları yukarı doğru kıvrılıyor.

"Yanlış, servet avcısı. O benim babamın. Sen sadece geçici bir res-identifsin." Bileğimdeki pahalı altın saate bakıyorum. "Babamın seni daha genç bir modelle değiştirmesinin zamanı yaklaşıyor diyebilirim." "Babamın seni daha genç bir modelle

Alaycı bakışlarını şok edici derecede zayıf vücudunda bir aşağı bir yukarı gezdirdi. "Hiçbir estetik ameliyat ya da açlık girişimi zamanı geri alamaz. İki yıl içinde kırk yaşında olacaksın. Bahse girerim yirmi bir yaşında üçüncü bir eş bulması da uzun sürmeyecektir."

Babamın annemin ölümünden bu kadar kısa bir süre sonra onun yerine geçmesinin ne kadar kolay olduğunu her düşündüğümde boğazımda bir tiksinti düğümleniyor. Her şey çok çabuk oldu ve artık büyüdüğüm ve bir keder dağının altında boğulmadığım için biliyorum ki annem 4. evre kanser tedavisi görürken o kaltakla yatıyor ve karısı ölüm döşeğindeyken onunla planlar yapıyor olmalıydı.

Ödüllü bir amcık olmasa bile Cadance'tan nefret etmek her zaman kaderimde vardı. Bu gerçek, üvey annemden nefret ettiğim ve onu kızdırmak ve damarına basmak için her fırsatı değerlendirdiğim için sıfır suçluluk duygusu çekmemi kolaylaştırıyor.

"Annenizin aksine ben kendime baktım ve erkeğime de bakıyorum. Ben onun sikine taparken ve vücuduma istediği her şeyi yapmasına izin verirken onun başka kadınlarla yatmasına gerek yok. Annenin veremediği mirası ona ben verdim." Bana kendini beğenmiş bir bakış fırlattı ve ben kıpkırmızı oldum.

"Annem senden milyon kat daha kadındı." Elimdeki su şişesini tezgâha vurarak, gözlerimden fışkıran zehirle Cadance'a doğru ilerliyorum. "O en iyi anneydi ve sen en boktan annesin."

Gözlerinde kısa bir süre için anlaşılmaz bir duygu parıldıyor. Sonra kayboluyor ve bana dudak bükerken ellerini yumruk yapıyor. "Annen, güçlü bir erkeğe tutunmak konusunda hiçbir şey bilmeyen, buruş buruş bir kemik torbasıydı. O-"

Ellerimi cılız boynuna dolayıp onu duvara doğru iterken dudaklarından boğuk bir ses çıkıyor. Boyunun 15 santim daha uzun olması işime yaradı ve onu yerden kaldırırken yüzüne yayılan panikten zevk alıyorum, onu duvara doğru iterken boynundan tutmaya devam ediyorum. "Sen yeniden aptal bir amcıksın, Cady. Sana kaç kere annem hakkında saçmalamamı söyledim? Neler yapabileceğimi biliyorsun. Yaptığım şeyleri biliyorsun. Kocanın beni yapmaya zorladığı şeyleri. Şu anda boynunu kırabilirim ve bu beni çok cezbediyor."

"Thena?"

Arlo'nun yeni derin sesi arkamdan seslenirken içimden lanet okuyorum. Hayatımın bu yönünü ondan saklamak için çok çalıştım ve bu kaltağı ciğerlerindeki tüm hava tükenene kadar boğmak istesem de, kardeşimin annesini onun önünde boğmamdan hoşlanacağını sanmıyorum.

İsteksizce gitmesine izin veriyorum ve o da açgözlü boğazından abartılı bir şekilde ciğerleri dolusu hava emerek duvara yaslanıyor. Cadance eğilip boynunu tutarken ve aşırı dramatik bir şekilde nefes nefese kalırken boğulma sesi havayı .

Gözlerimi deviriyorum ve kardeşime dönmeden önce içimden ona kadar sayıyorum.

"Neler oluyor?" Arlo kaşlarını çatarak soruyor. Üzerinde eşofman altı ve kapüşonlu bir tişört var ve saçları hafif nemli. Cumartesi sabahı her zamanki antrenmanından yeni döndüğünü tahmin ediyorum.

"Sadece küçük bir anlaşmazlıktı. Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok." Kardeşime doğru yürürken gülümsüyorum, yüksek topuklu ayakkabılarımın fayans zeminde çıkardığı ses, arkamdaki divadan gelen boğuk hıçkırık sesleriyle yarışıyor.

Ona ulaştığımda alçak sesle "Ne yaptı?" diye soruyor. "Yine annem hakkında saçma sapan konuşuyordu."

"Bunun bedelini ödeyeceksin," diyor Cadance hıçkırıklar içinde, hâlâ boğazını tutarak yanımdan geçerken. "Babana söyleyeceğim."

"Keyfine bak, Cady." Yarım ağızla kınamaktan başka bir şey yapmıyor. Babamın bana ihtiyacı var ve beni kontrol etmek için Arlo'yu kullansa da, beni kibirli, bencil, erkek hırslısı fahişe karısına boyun eğmeye zorlarsa emirlerini bu kadar kolay yerine getiremeyeceğini biliyor. Özellikle de annemi yüzüme karşı aşağıladığından sonra.

Cadance olsaydım, kocamın siki üzerinde sahip olduğum gücü sorguluyor olurum.

Bu düşünce aklıma düştüğü anda yüzümü buruşturuyorum çünkü iğrenç. "Bunu yapmalısın," diyor Arlo ve beni tekrar o ana çekiyor.

"Ne yapacağım?" Dağınık sarı saç tellerini fırçalayarak soruyorum. Gözler.

"Öldürün onu."

Bunu sakın bir şekilde söylemesi ve yüzündeki gergin ifade karşısında gözlerim açılıyor. "O senin annen."

"Ondan nefret ediyorum."

"Başka bir şey mi yaptı?" Benden bir şeyler saklayıp saklamadığını merak ederek soruyorum. Ben Boston'dayken her gün konuşur ya da mesajlaşırız,

ama burada bizzat bulunmakla aynı şey değil. Sırf Arlo'yu görmek için ayda bir kez eve gelmeye çalışıyorum, ancak şu anda ikinci sınıfta ve kısa süre önce on beş yaşında büyük bir olay olan üniversite takımına girdi. Futbol sezonunun ortasındayız, antrenmanları ve deplasman maçları var ve burada olduğumda onu pek göremiyorum.

O yüzden pek ortalıkta görünmüyorum ve hakkında hiçbir şey bilmediğim bir şeyler mi oluyor diye merak ediyorum.

"Hayır. Artık benden gerçekten korkuyor." Ağzında şeytani bir sırıtma belirliyor ve iri kahverengi gözleri gururla parlıyor.

Buz parmak omurgama tırmanıyor. "Neden?"

"Artık beni fiziksel olarak itip kakamaz."

Arlo geçen yaz büyük bir büyüme atağı geçirdi ve şu anda altı iki boyuyla hepimizin üzerinde duruyor. Boyunu nereden aldığından emin değilim çünkü babam 1.80'in en az birkaç santim altında ve Cadance sadece 1.80. Uzun boyumu annemden miras aldım. Onun eski fotoğraf albümlerine bakmak bazen aynaya bakmak gibi. Aynı uzun sarı saçlara, mavi gözlere ve ince, heykelsi bir yapıya sahibiz.

"Ne oldu ve neden bana söylemedin?"

Göğsünü şişiriyor. "Bana göz kulak olmana gerek yok, Thena. Artık çocuk değilim. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Omuzlarını kavırıyor, gözlerinin derinliklerine bakıyor ve aşırı tepki çalışıyorum. "Sen benim küçük kardeşimsin. Benim tek kardeşim. Sana her zaman göz kulak olacağım."

"Her zaman sana göz kulak olacağım gibi." Yüzünü kararlılık kaplıyor. "Sana ne yaptırdığını biliyorum ve artık bunu yapmak zorunda değilsin. Bu senin sorumluluğun değil. Benim sorumluluğum. Ben varisim ve artık öne çıkma vaktim geldi."

Dehşet, damarlarımda dolaşan alevler gibi içimi sarıyor. "Ne oldu böyle?"

"Babam bana her şeyi anlattı ve ben de karargâha gittim. Futbol bittikten sonra eğitimime başlayacağım ve-"

"Hayır! Hayır, hayır, hayır." Omuzlarını daha sıkı kavırıyorum. "On sekiz yaşına gelip kendi kararını verene kadar bu işin dışında kalacağına dair bana söz verdi."

"Bu benim kararım." Elimden kurtulmaya çalışırken gözlerinde acı parlıyor.

"Bunu yapmak için çok gençsin! Ve tüm gerçekleri bilmiyorsun." Babamızın bu hayatın tüm acı gerçeklerini açıklamasına imkân yoktu.

"Kendi aklımı biliyorum Athena ve yeterince biliyorum. Bunu istiyorum.

Bunu gerçekten istiyorum."

Çenesinde bir kas patlıyor ve ben içimde dönüp duruyorum. Yaptığım her şey onu korumak içindi. Onu bu dünyadan mümkün olduğunca uzak tutmak için. Babam kabul etti ve arkamdan iş çevirdi. Sonuçlarını siktir et. O güve herifi öldüreceğim ve Arlo'yu alacağım. Kaçıp saklanabileceğimiz bir yer bulacağım. Ya da belki kurula başvururum. Belki de ailenin başına geçecek başka birini ayarladığım sürece gitmemize izin verirler.

"Ne dediğini bilmiyorsun!" Ağlıyorum. "Nelerden vazgeçtiğinin farkında değilsin."

"Şunu söylemeyi kes!" diye bağırıyor, her türlü kıcı incinmiş görünüyor. "Sen görevlere gidip tüm eğlenceyi yaşarken bana küçük bir çocukmuşum gibi davranmaya devam ediyorsun."

Aman Tanrım. Babam ona ne söyledi? "Bunun eğlenceli bir yanı yok, Arlo. Tehlikeli ve yapmak zorunda kaldığım şeyler uykularımda aklımdan çıkmıyor. Bunu senin için istemiyorum."

Kollarını kavuşturuyor ve bana ters ters bakıyor. "Bu senin ne istediğinle ilgili değil. Babamın bunu yapmama ihtiyacı var ve ben de bunu yapmak istiyorum. Sen sadece artık her göreve gidemeyeceğin için kızgınsın."

"Arlo, beni dinle." Öne doğru uzanıp yüzünü ellerimin arasına alıyorum, sakın olmaya çalışıyorum çünkü tartışmak hiçbir şeyi çözmeyecek. Tek yapacağı onu kendisinden uzaklaştırmak ve babamıza dönmesini sağlamak. "Babam hayatım beni manipüle etti ve sana da aynısını yapacak. Seni korumaya çalışıyorum. Sana her ne söylediyse, garanti ederim ki tam gerçek değildir."

"Babam bana yalan söylemez."

Arlo'nun neden böyle hissettiğini anlıyorum. Annesiyle olan ilişkisinin aksine, Arlo'nun babamızla harika bir ilişkisi var. Elbette bunun, babamın bu durum için ona yağ çekme yöntemi olduğunu biliyorum. Arlo farkına varmadan yıllardır onu hazırlıyordu. Daha fazla zamanım olduğunu sanmıştım ama aptallık etmişim. Şu anda kardeşimi bu kadar koruduğum için pişmanlık duyuyorum. O inanılmaz derecede saf ve sorumluluğun bir kısmını kabul etmeliyim. Babam ona ulaşmadan önce söylemeliydim ama ona ulaşmak için hâlâ zaman var. Başka kimseyle olmayan bir bağımız var.

Ayak sesleri koridordaki döşemelerde yankılanıyor ve fazla zamanım olmadığını biliyorum. Gözlerim Arlo'nun omzunda geziniyor, etrafın temiz olup olmadığını kontrol ettikten sonra fısıldıyorum: "Sana her şeyi anlatacağım. Sana her şeyi anlatacağım."

Somut planlar yapmayı beklerseniz hiçbir şey geri dönmeyecek ve sorularınızı yanıtlamayacaktır."

Gözleri doğal bir merakla parlıyor. "Bunu mu demek istiyorsun?"

"Evet. Sana asla yalan söylemem." Tanıdığım diğerlerinin aksine. "Hiçbir yere gitme. Babamla konuştuktan sonra seni bulacağım ve her şeyi açıklayacağım."

"Tamam."

Başını tutarak alnına bir öpücük konduruyorum ve onu güvende tutacağıma yemin ediyorum. Kardeşimi korumak için yapmayacağım şey yok. İş o noktaya gelirse en büyük fedakârlığı yapmaya hazırım.

Babam mutfığa girdiğinde, yüzünde alışık olduğum hoşnutsuz bir ifadeyle, kardeşimi kurtarmanın tek yolu buysa, o pisliği öldürmenin bir yolunu bulacağıma yemin ediyorum. Bunu yaparken ölsem bile.

Dördüncü Bölüm

Athena

"L Konuşalım." Babam sabırsız bir bakışla beni süzüyor. Geri adım atarken kardeşimi gözlerimle uyarıyorum. Arlo başını sallıyor ve bir şey yapmayacağını bildiğim için korkumu dizginliyorum.

daha fazla konuşana kadar acele etmemeliyim. Şimdilik bunu aklımdan çıkarıyorum, babamla yapacağım bu konuşma için aklımı başıma toplamam gerekiyor.

"Antrenman nasıldı?" diye sorar Arlo'ya. "İyiymiş. Koç çok mutlu."

Babamın gülümsemesi içten, tek oğluyla duyduğu gurur gerçek. Başarılarım ne olursa olsun, yanlış cinsiyette doğduğum için hiçbir zaman böyle bir gülümsemenin muhatabı olmadım. Yıllar boyunca tek konuştuğu şey bir varise sahip olmaktı. Arlo'nun doğduğu gün hayatının en güzel günüydü.

Korku yine omurgamı sarıyor ve Arlo'yu kaderinden kurtarabileceğime inanacak kadar saf biri olup olmadığını merak ediyorum.

"Çalışma odamda konuşuruz," diyor babam, dikkatini yeniden bana vererek.

Kardeşıme hızlıca sarılıyorum ve çantamı alıp babamla birlikte dışarı çıkıyorum.

"Cadance'ı sürekli kıskırtmak zorunda mısınız?" diye soruyor geniş çalışma odasının bulunduğu evin arka tarafına doğru yan yana yürürken.

"Beni de kıskırtıyor ve ona annem hakkında kötü konuşmasının kabul edilemez olduğunu söyledim ama o bunu yapmaya devam ediyor."

Dudaklarından bir iç çekiş dökülür. "Elinde değil. Doğuştan kıskanç bir kadın."

Gözlerim kocaman açıldı. "Bu kıskançlık değil baba. Buna tam bir amcık olmak denir."

"Dil, Athena. Tanrım."

"Hadi ama baba. Üç yaşındaymışım gibi davranma."

"Sen bu aileyi temsil ediyorsun ve benim hiçbir çocuğum böyle kaba davranamaz."

"Beni yapmaya zorladığınız şeyler düşünüldüğünde bu biraz fazla. Amcığımı istediğin erkekleri baştan çıkarmamı sağlamakta bir sorun görmüyorsun ama bu kelimeyi kullanmama izin vermiyorsun, öyle mi?"

Ellerini yüzünde ovuşturuyor. "Sabrımı çok fazla sınıyorsun."

"Ben de aynısını söyleyebilirim," diye cevap veriyorum çalışma odasının kapısını açarken. Önce benim girmeme izin vermek için kenara çekildi. "Birbirimize çok benziyoruz," diyor, ve neredeyse dilimde boğuluyordum. "Zaman zaman çatışmamız kaçınılmaz."

Bu en hafif tabirle.

Kükreyen ateşin önündeki yüksek arkalıklı deri sandalyelerden birine oturuyorum, o içkileri düzeltirken bir elimle kırmızı pantolonumun önünü düzeltiyorum.

"Senin için her zaman doğru olanı yapmadığımı biliyorum Athena," diyor ve zaten oturmamış olsaydım düşecektim. "Ve sana çok sert davranmış olabilirim," diye ekliyor, ateşe doğru yürüyor ve bana bir viski bardağı uzatıyor. "Ama seninle gurur duyuyorum. Tanıdığım hiçbir erkeğin güzellik, zekâ ve beceri açısından seninle boy ölçüşebilecek bir kızı yok." koltuğa oturuyor, sehpanın üzerine kahverengi kâğıttan bir dosya koyuyor ve kadehini dudaklarına götürüyor.

Bardağımdaki kehribar rengi sıvıyı döndürürken ona bakıyorum ve bugün bunlardan kaç tane içtiğini merak ediyorum. Tuzağa düşmeden önce onun nasıl bir adam olduğunu hatırlıyorum. Bana yalakalık yapıyor çünkü Arlo'nun bana söylediğini biliyor. Ve öfkem geri döndü. "Ben beni yarattığın kadını, baba. Numara yapmaktan kaçınalım. Beni kontrol etmek için kardeşimi ve ben de bunu yaptım çünkü on sekiz yaşına gelene kadar onu bu işin dışında bırakacağına söz vermiştin ama yalan söyledin." Viskimden büyük bir yudum almadan önce ona ters ters bakıyorum.

"Başka seçeneğim yoktu. Elim zorlandı."

Endişenin dikenleri bedenimi sararken daha dik oturuyorum. "Ne şekilde? Neyi bilmiyorum?"

"İşte bu yüzden sizinle şahsen konuşmam gerekiyordu. Bir sorunumuz var ve yönetim kurulu bunu benim halletmemi istedi." Yüzünü şişirdi

göğüs, tavus kuşu gibi gururlu ve yönetim kurulunun çok gizli bir görevi varsa neden ona güvendiğini anlamaya çalışıyorum.

"Kurulun üst düzey görevleri yerine getirmek üzere uzman ekipleri var. Neden sana geldim?"

"Bu çok hassas bir konu ve Rhett Carter'ın zamanına kadar uzanıyor."

O adamdan bahsetmek tüm vücudumu titretiyor ve seks kulübündeki seks arkadaşımın yaptığı gibi değil.

"Kimsenin bilmemesini istiyorlar," diye tahmin ediyorum ve o da başını sallıyor.

"Bu olay yaşandığında ben de oradaydım, dolayısıyla benim de bir menfaatim var. Yönetim kurulu bu işe dahil olmak isteyeceğimi biliyordu. Ve sizin verimli ve sağduyulu olduğunuzu biliyorlar. İş en az gürültüyle halledeceğinizi biliyorlar."

"Benden tam olarak ne istiyorlar?" İçkimden bir yudum almadan önce soruyorum.

Babam masanın üzerindeki dosyanın tepesine vuruyor. "Hepsi orada, ama kısa versiyonu, yıllar önce Güney Amerika'da Carter tarafından yönetilen yasadışı bir seks kaçakçılığı çetesiyle ilgili bir durum vardı."

Neye gönderme yaptığını biliyorum. Dünyamız hakkında olabildiğince çok şey öğrenmeyi kendime iş edindim. Bilgi güçtür ve boş zamanımın her saniyesini araştırarak ve öğrenerek geçiriyorum. "Bunu biliyorum. Kapatıldığını sanıyordum."

"Biz de öyle düşünüyorduk ama görünüşe göre yanılmışız. Hâlâ faaliyette olan cepler vardı ve korkumuz daha fazlası olabileceği yönünde. Pisliğin biri etrafı kokluyor, karışmaması gereken şeylere bakıyor." Sandalyenin kenarını kavrarken gözleri yarıklara kadar daralıyor. "Bu tür bir sıcaklığa ihtiyacımız yok."

"Onu öldürmemi istiyorsun," diyorum içkimin geri devirmeden önce.

"Nihayetinde evet, ama önce ona yaklaşman gerekiyor. Onu gözetlemek ve tam olarak neyin peşinde olduğunu, ne bildiğini ve kime söylediğini öğrenmek için. Elde etmiş olabileceği tüm kanıtları yok etmeliyiz. Eğer durdurulmazsa, çok fazla dikkat çekecek. Bu ortaya çıkmamalı. Ciddi sonuçları olacaktır. Bu en tepeye kadar gider. Yani yaklaşım iki yönlü. Bu operasyonların geri kalanını durdurmak ve bu elit piçin ne bildiğini öğrenmek. Güvenli olduğunu anladığımızda, onun işini bitireceksiniz."

"Sözünü tutmayıp Arlo'yu da işin içine çektiğine göre neden istediğin her şeyi yapayım ki?"

"Çünkü hayatı tehlikede."

Bütün kan yüzümden akıyor. "Açıkla," diye bağıryorum, viskinin midemde rahatsız edici bir şekilde sallandığını hissederek.

"Bu pislik, bizimki de dahil olmak üzere bazı aileler hakkında bilgi topluyor. Niyetinin ne olduğunu bilmiyoruz ama varisleri hedef alıyor. Yönetim kurulu yeterince endişeli ve bana Arlo'nun başlatılması ve eğitilmesi gerektiği söylendi."

Yönetim kurulu bu tür taleplerde bulunuyorsa gerçek olmalı çünkü çocuklara özgür irade ve karar verme yetkisi vermek mantralarının büyük bir parçası. Babama bunu ancak Arlo'nun hayatının gerçekten tehlikede olduğuna inansalar yaptırırlardı. Bu bilgiler ışığında, onu dışarıda tutmak için daha fazla mücadele edemem. Neler olup bittiğini, neyle karşı karşıya olduğunu anlaması ve kendini savunmak için gerekli becerilere sahip olması gerekiyor. Arlo silah kullanmakta usta ve birkaç yıldır Krav Maga derslerine katılıyor, yani tamamen savunmasız değil. Ancak bizim dünyamızda faaliyet göstermek için ihtiyaç duyduğu beceri ve kurnazlık eksik ve bunu yakalamak için yoğun bir eğitime ihtiyacı olacak.

"Yardım etmek istiyorum. Onu eğitebilirim."

"Boston'da yaşıyorsun." Bardağı ağzına götürürken babamın dudaklarının kenarları alay ediyor.

"Lowell'dan uzaktan çalışabilirim," diyorum, zihnim çalkalanırken projeleri zihinsel olarak yeniden düzenliyorum. "Tam da bu nedenle genç danışmanları işe aldım ve eğittim." Yedeklerimin olması gerekiyordu çünkü babam beni sık sık kısa süreli görevlere çağırıyordu ve günlerce ya da haftalarca ortalıkta görünmediğim için işlerimin aksamasını istemiyordum. Küçük ekibime zaman ve para yatırdığım için memnunum, böylece ben kardeşimi hızlandırırken onlar da dizginleri ellerinde tutabilecekler.

"Boston'da sana ihtiyaç var. Hedef orada." Dosyayı kaldırıp kucağıma bıraktı. "Bilmen gereken her şey orada, ya basılı ya da dijital anahtarda."

Dosyayı çevirerek açıyorum ve profil sayfasından bana bakan tanıdık yüze bakıyorum. Drew Manning dağınık, boyalı kirli sarı saçları, hesapçı, boğucu kahverengi gözleri, yüksek elmacık kemikleri, koyu renk saçlarla tozlanmış keskin çene çizgisi ve zevk verme konusunda uzman olduğundan emin olduğum dolgun dudaklarıyla yakışıklı bir psikopat.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın baba." Gözlerim onunkilere dikildi. "Man- ning sıradan bir pislik değil, elit bir piç. Daha on beş yaşındayken o MC'ye yaptıklarından hâlâ bahsediliyor. O, çocukları hakkında uyardığın mon- ster ve hafife alınmamalı."

Babamın kaşları saç çizgisine doğru yükseliyor. "Onu tanıyor musun?"

Alay ettim. "Kişisel olarak değil ama gerçekten Doğu Yakası'na taşınıp bölgedeki potansiyel tehditleri araştırmamamı mı bekliyordunuz? New York ve Boston'da faaliyet gösteren tüm suç örgütlerini biliyorum. Seçkinler listemin başındaydı."

Yüzünde neredeyse gururlu bir gülümseme belirliyor. "Erkek olarak doğmamış olman çok yazık."

"Bu saçmalığa cevap vermeye tenezzül bile etmeyeceğim."

"Bu bir iltifat, Athena."

"Bu lanet bir hakaret! Kadın olmam hiçbir şeyi değiştirmemeli!"

"Dünyamız böyle ve sana sunduğum fırsatlar için minnettar olmalısın. Çoğu kadın senin yaşına geldiğinde evlendirilmiş ve kocalarının kontrolü altına girmiş oluyor."

Sanırım bu küçük merhamet için minnettar olabilirim. Gerçi eminim babam Arlo'yu da aralarına kattığına göre düşüncelerini bu konuya çevirecektir. Eğer Amos beni sırf bağları güçlendirmek için ya da toplumumuzdaki görücü usulü evliliklerin çoğunda olduğu gibi geleneksel nedenlerle bir sapla evlenmeye zorlayacağını düşünüyorsa, bir kez daha düşünebilir. Yine de şimdi bu konuya girmek istemiyorum. Kucağıma bıraktığı bu bomba, tek dikkatimi gerektiriyor.

"Drew Manning sıradan bir hedef değil baba. Keskin içgüdüleri olan soğukkanlı bir katil. Şüphelenmeden böyle bir adama nasıl yaklaşmamı bekliyorsun?"

"Salı günü Manning Motors'da ona bir teklif sunacaksın. Yeniden markalaşıyorlar ve sizin şirketiniz bu proje için biçilmiş kaftan."

"Üç gün içinde profesyonel bir teklif hazırlayamam! Elimde brief bile yok!"

"Her şey anahtarın üzerinde ve bu konuda endişelenmenize gerek yok. Benim mükemmel teklifi çoktan hazırladı. Sadece biraz değiştir, seksi ve kendinden emin görün ve onu avucunun içine al." Gözlerini kısarak saçlarını inceliyor. "Saçını boyatman gerekecek."

"Ne?" Geçmişte benden hiç böyle bir talepte bulunmamıştı. Eğer görev bir hedefi baştan çıkarmaksa, bunu her zaman bana bırakırdı. Bu konuda özellikle yetenekliyimdir.

"Sarışınlarla çıkmaz."

"O kimseyle çıkılmaz, nokta." Drew kurumsal ve sosyal etkinliklere her seferinde kolunda farklı bir kadınla katılıyor. Asla aynı kadınla iki kez fotoğraf ektirtmiyor ve kız arkadaşı olduğu da bilinmiyor.

"Kibar olmaya çalışıyordum. Sarışın olursan seni sikmez, o yüzden saçını boyat."

Babamın canı cehenneme. Saçımı boyamayacağım. Onun emirlerini yerine getirmek için ruhumu yeterince takas ettim.

Saçımı almıyor.

"Bu kolay bir iş olmayacak ve zaman alacak."

"Farkındayım ama çok uzun sürmesin. Kardeşinin bir hedef olduğunu unutma. Şu anda nedenini bilmiyoruz. Bunu Arlo'yu ve yaşam tarzımızı korumak için yapıyorsun. O ıkarcı piçin söyleyeceği hiçbir şeye kanma. O bir düşman ve alaşağı edilmesi gerekiyor."

"Hatırlatmaya ihtiyacım yok. Yanına yaklaşmasına fırsat vermeden ateşli vücudunu mermilerle delik deşik edeceğim, Arlo. Bu garanti."

Beşinci Bölüm

Drew

"H "Deri küreği kışının alt kısmına ve bacaklarının üst kısmına indirirken . O çılgılık attığında sikim sarsılıyor ve prekum sızdırıyor.

hassas etine dokunuyorum. Bu gece ona her zamankinden daha uzun süre vurduğum için kıcı kızarmış ve acıyor olmalı. Esaret odasına, grup seks odasına ya da röntgen odasına geçebiliriz ve ben de düzenli olarak vücudunda bıraktığım izlere bakıp ağzımın suyunu akıtabilirim. Ama ben burada, prestijli kulübün alt katındaki kendi özel karanlık zindanımızda seviyorum.

Karanlıkta sevişmenin tek dezavantajı görememektir. Tabii ki avantajları da var. Hayal gücümü kullanmak zorunda kalmak -Vücudunda bıraktığım izleri gözünde canlandırmak en büyük tahrik edici şey ve beni harekete geçirmekte asla başarısız olmuyor.

Kimi becerdiğimi bilmemenin verdiği heyecan cazibeyi artırıyor.

Anonimliğimi korumak da bir başka büyük cazibe.

Yıllarca, şehirdeki bu elit seks kulübüne ilk gelmeye başladığımda, kadınları açıkta becerdim ve çok hızlı bir şekilde kötü şöhret kazandım. Öyle bir noktaya geldim ki, ne zaman oraya gitsem, kendilerini becermem için yalvaran kadınlar tarafından kuşatılıyordum ve bu durum hızla sinir bozucu bir hal almaya başladı.

Şimdi, özel olarak sevişiyorum, faaliyetlerimi kendime ve seçtiğim partnerime saklamayı tercih ediyorum.

Genelde birkaç ayda bir değiştiririm ama Vixen'i daha uzun süre tutmak istiyorum. Vücudu beni hiç olmadığı kadar tahrik ediyor. Ateşli amcığının sikimi kavrama şekli bağımlılık yapıyor ve sikimi onun daracık götüne sokarken büyük bir özdenetim uygulamak zorunda kalıyorum-

delik. Kadının öğürme refleksi de yok, dokuz santimimin tamamını kolayca yutuyor.

Ama en çok da onun zevkle birlikte acıya olan arzusu beni harekete geçiriyor.

"Yine mi Beast," diye mırıldanıyor seksi gırtlak sesiyle.

Bunun yaşanan bir şeyin cezası olup olmadığını sormak istiyorum ama bu aşmak olur. Bu seksle ilgili. Karşılıklı zevk ve acı. Kişisel hayatlarımızı buna karıştırmayız.

Zorlanan sikimi yavaşça okşarken, mümkün olduğunca uzun süre kendimi tutmak isteyerek kıkına ve bacaklarına birkaç kez daha vurdum.

Şaplak sehpasının üzerine eğilip sıcak bedenini kendi bedenimle kapladığımda inliyor ve nefes nefese kalıyor. Uzun saçlarını avucumun içine alıp başını geriye doğru çekiyorum ve dudaklarımı kulağına götürmeden önce boynundaki nabız noktasına bastırıyorum. "Daha fazlasını mı istiyorsun sürtük, yoksa sikime hazır mısın?" Kulak memesini ısııyorum ve irkilerek attığı çığlık şehvetin damarlarımda dolaşmasına neden oluyor.

"Becer beni, Beast. Öyle sert sik ki günlerce hissedeyim."

Vücudunun altına uzanıyorum ve büyük, yumuşak bir göğsünü avuçluyorum. "Listende bu gece yapmak istemediğin bir şey var mı?" Bazen, belirli bir sapkınlık için havasında olmadığından bahseder.

"Bu gece hiçbir şey yasak değil. Canımı iyi yak. Acı hissetmek istiyorum." "Güvenli kelimelerini kullan. Eğer çok ileri gidersem, bana söyleyin." Ben klasik bir trafik

Kulüpte seviştiğim kadınlarla ışık sistemi. Devam etmek için yeşil, yavaşlamak ya da kontrol etmek için sarı ve durmak için kırmızı.

Altımda kıvranırken meme ucunu çeğiştiriyor, büküyor ve çimdikliyorum. Ereksiyonum kıkına saplanıyor ve ben de heyecanla dudaklarımı ıslatıyorum. "Sen mükemmel bir sürtüksün. Canını çok iyi yakacağım tatlım ve buna bayılacaksın," diye homurdanıyorum, dişlerimi boynuna geçirip onu iyice işaretlemek istiyorum. Ama anlaşmamızın şartlarından biri de görünür bir iz bırakmamaktı.

Bazen buranın ne kadar PC olduğuna gülüyorum. Geçmişte her şey çok farklıydı. O zamanlar elit seks kulüpleri sadece erkeklerin ihtiyaçlarını karşılardı. Kadınlar oyuncaktı. Bacaklarını açmaları ve ağızlarını açmaları söylenirken, pis hayvanlar vücutlarını mahveder ve zihinlerini harap ederdi. Robert Huss'un liderliği altında, elit kesim çok farklı. İlerlemelerle ve daha meşru hale gelmemizle alay eden gelenekçi çekirdeğe hizmet eden yeraltı kulüpleri olduğundan şüphem yok, ancak bunlar artık azınlıkta.

Burada her yeni seks partnerimle önceden anlaşmalar imzalıyorum, böylece sevişmeye önce ikimiz de sınırları ve limitleri biliyoruz. Beklemediğim bir şekilde özgürleştirici oldu. Yapmayacağım pek bir şey yok ve ısrar ettiğim sadece birkaç şey var: karanlıkta tam anonimlik, sahte isimler, ağızdan öpüşmek yok, düzenli test, prezervatif ve sarışın yok.

"Hazırım," diyor ve ben de yavaşça muhteşem vücuduna doğru ilerlemeden önce boynunun kenarını yalıyorum.

Bir kadının vücudunu sadece dokunarak öğrenmenin son derece samimi bir yanı var. Görmediğim için diğer duyularıma konsantre olmak zorunda kalıyorum. Vücudunda yavaş bir yol izlerken avuçlarım tonlu kıvrımlarında dolaşıyor, ellerimi belindeki çukurun etrafında ve kalçalarının eğiminin üzerinde şekillendiriyorum. Yumuşak tenini ısıtıp koparıken ağzım sırtının kaslı düzlemlerini keşfediyor. Dişlerim kıcının etli küreciklerine batıyor ve kıcını yutarken onu yerinde tutmak için kolumu kalçalarının arkasına geçiriyorum, baştan çıkarıcı etini ısıtıyor ve bariz izler bırakacağını bildiğim bir şekilde emiyorum.

Kıcıyla ziyafet çekerken kalçalarını ayırıyorum, üç parmağımı amına sokuyorum, kaygan sıcaklığı parmaklarıma yapışırken tenine doğru hırlıyorum. Çıkardığı sesler en iyi afrodizyaktı ve aletim ihtiyaçtan şişmişti. Parmaklarımı kabaca ıslak amına sokup çıkarıyorum, bir parmak daha ekliyorum ve onu iyice geriyorum.

"Daha sert," diye pantolonunu indiriyor ve ben de banktan kalkıp parmaklarımı çıkarıyorum ve kalçalarının arasında duruyorum.

"Kıcını havaya kaldır," diye emrediyorum, o pozisyonunu alırken sikimi elimde oynatıyorum. Onu kenara doğru çekiyorum ve kıcını daha yukarı itiyorum. Sonra dört parmağımı tekrar amının içine sokuyorum, boştaki elimle klitorisini çimdiklerken hızlıca itiyorum. Bana karşı geri hareket ederken, parmaklarımla birlikte çalışırken, paramparça olmadan önce çığlık atıyor, boşalırken çığlık atıyor, kalçalarını sallıyor ve parmaklarımı uyarılmasının kanıtlarıyla kaplıyor.

Parmaklarımı geri çekiyorum ve onu banktan kaldırıp dizlerinin üzerinde yere itiyorum. Bir elimi saçlarına sokarak yüzünü sikime yaklaştırıyorum ve parmaklarımı ağzına sokmaya zorluyorum. "Em. Kendini tat." Parmaklarımı hevesle yalıyor, dölleri parmaklarımdan temizlerken inliyor ve bu çok sıcak. Parmaklarımı çıkarıp ağzını genişletmeye zorluyorum.

"Açık tut," diye emrediyorum saçlarını elimin etrafında döndürüp hareketlerini yönlendirirken. nefesi aletimin ucunu okşadığında, saçlarını çekip yüzünü kasıklarına doğru iterken, acımasız itişlerle onu ağzının içine sokuyorum. Ağgözlülikle höpürdeterek ve emerek sikimi ağzına alıyor ve ben de gözlerimi kapatıp başımı arkaya doğru eğerek onun becerikli dudaklarının sikimin etrafına sarılmış hissinin tadını .

Boşalmadan önce ağzından çıkıyorum ve ben daha önce masaya bıraktığım şeyleri alırken ona dizlerinin üzerine çökmesini emrediyorum.

Her iki göğsüne de meme ucu kelepçelerini taktığımda inliyor. "Problem, sürtük?" Başını saçlarından geriye doğru çekerek soruyorum.

"Hayır, Beast."

"Arkanı dön, kışını havaya kaldır ve yanaklarını benim için ayır, sürtük."

Hava kıpırdandıkça içimi taze bir şehvet dalgası kaplıyor ve onun itaat ettiğini biliyorum. "Ben söyleyene kadar pozisyonunu değiştirme." Saç bağını yüksek bir atkuyruğu şeklinde saçlarına doluyorum ve birkaç keskin çekiştirme yapıyorum. İnliyor ve bu bir siren çağrısı gibi. Onu yerin dibine sokma isteğim neredeyse aşılamaz. Saçlarını yolumdan çekerek, boynundaki tasmayı sabitliyorum, bağlı zinciri yana çekmeden önce sonuna kadar sıkıyorum, şimdilik yerde durmasına izin veriyorum. Sonra arkasındaki yastıklı zeminde diz çöküyorum, ellerimi üst bacaklarında aşağı yukarı gezdirirken kalçalarını daha geniş açıyorum, iyi küçük sürtüğüm yerinde kalırken tırnaklarımı ipeksi etine sürtüyorum.

Acıyı en az benim kadar arzuluyor gibi görünen bu kadını merak ederken, sert boyumun üzerine bir prezervatif yuvarlıyorum.

Hangi iblisler rüyalarına giriyor?

Hangi şeyleri unutmak istiyor?

Elimdeki kayganlaştırıcıyı ısıtarak, ayrılmış yanaklarının arasına, sikimin ve parmaklarımın her yerine sürüyorum. Birkaç dakikamı onun büzülmüş deliğiyle alay ederek, elimle kışına şaplak atarken onu gererek geçiriyorum. Sikimi onun deliğine getiriyorum, eğilip zinciri tutarken ucunu içeri sokuyorum. Geri çekiyorum, aletimi olduğu yerde bırakırken gevşek tutuyorum, havada gerginlik oluşmasına izin veriyorum.

Kalçaları bacaklarıma karşı titriyor ve onu becermemi beklerken korku dolu beklentisini, artan beklentisini hissediyorum. Daha fazla dayanamadığımda, hızlı ve vahşi bir hamleyle götüne giriyorum ve ben onu sertçe sikerken çığlıkları ses geçirmez duvarlarda yankılanıyor. Zinciri çekiyorum, yumruğumun etrafına sıkıca sarıyorum, böylece

Ben ona tekrar tekrar vururken başı geriye çekiliyor. Zinciri tekrar tekrar çekiştirirken ve sıkı kışına vururken tırnaklarımı kalçasına geçirirken boğuk sesler havaya karışıyor.

Kendimi bıraktığımda tüm insanlık duygularım beni terk ediyor, onu acımasızca beceriyorum. Genelde ellerimi boynuna dolayıp onu boğmayı severim ama bugün kendime güvenemedim. Yarın akşam Charlie'yle buluşup ona her şeyi anlatacağımı bilmek bütün hafta sonu beni gerdi. Gerginim ve tam kontrolüm yok. Sikimi sürerken onu kazara öldürmek istemiyorum.

Boynunu çekiştirirken, saçlarını çekerken, omuzlarında ve sırtında ısırık izleri bırakırken kışını mahvettiğimde bu düşünceler beni o anın içinde tutuyor.

Kışından sonra amını da sikiyorum, başını mindere bastırıyorum ve sıcak amını yırtarcasına boynunu sıkıca kavriyorum. Ona acıyıp boşalmasına izin vermeden önce onu birkaç kez orgazmın eşiğine getirdiğimde merhamet dileyerek haykırıyor.

Son bir vahşi hamleyle, salıverilmem içimde gürlerken kükrüyorum ve prezervatifi sperm ipleriyle dolduruyorum.

Tasmayı ve kelepçeleri çıkarıp atıyorum ve o bir şişe su içerken ben de onu kollarıma alıyorum. "İyi misin?" Bir elimle saçlarını okşayarak soruyorum.

"Ben iyiyim," diyerek kucağımdan iniyor ve ben de onu . "Teşekkürler, Beast." Beni şaşırtarak eğilip yanağımdan öpüyor ve parmaklarını çenemdeki ve yanaklarımdaki tüylerin arasında gezdiriyor.

Nefret etmediğimden nefret ediyorum.

"Buna ihtiyacım vardı." Sesi daha yumuşak, kulağa farklı geliyor. "Evet." Anlayabiliyorum.

Zifiri karanlık kadın soyunma odasına doğru yürüyüp giderken başka bir şey konuşulmuyor. Kilit klik sesiyle kapanıyor ve ardından kapının altından bir ışık süzülüyor.

Bir süre daha yerde dizlerimin üzerinde kalıyorum. Vixen gittiğine göre geçici dikkat dağınıklığım ortadan kalktı ve düşüncelerim uzun sarı saçlı ve kocaman mavi gözlü bir meleğin uzun zaman önceki anılarıyla doldu.

Jane şimdi benim hakkımda ne düşünürdü merak ediyorum.

Ve ilk kez değil, aşık olduğu canavarın gerçek doğasını bilseydi bizim için bir sonsuzluk olur muydu diye merak ediyorum.

Altıncı Bölüm

Athena

"C "İçeri gel," diyor yaşlı kadın, bir santimetre büyüklüğündeki ofisin kapısını açıp beni içeri buyur ediyor. Bakışlarını yavaşça üzerimde gezdirirken gülümsemesi gergin ve

Kırmızı stilettolarım, beyaz ipek bluzlu lacivert pantolon takımım, canlı kırmızı dudaklarım, özenle yapılmış makyajım ve zarif bir chignon ile bağlanmış ve göz kamaştırıcı bir elmas toka ile tutturulmuş şık, gür sarı saçlarımın üzerinde. Annemin incileri sarıyor ve ben de bileğime uyumlu bir bilezik takıyorum.

Görünüşüm için zaman ve çaba harcadım, sofistike ve abartısız seksi olan modern klasik bir görünüme karar verdim. İyi göründüğümü biliyorum ama Belinda Markham'ın yüzündeki ifadeden bunu asla anlayamazsınız.

"Yüzümde bir şey mi var?" Omuzlarımı geriye atıp kısa boylu kadına sahte bir güvenle bakarak soruyorum.

Müşterilere sunum yaparken gerilen bir tip değilimdir ama bugün çeşitli nedenlerden dolayı gergindim. Gizemli karanlık canavarla ateşli seks biraz stres atmama yardımcı olsa da, dokunuşu mucizeler yaratmaya yetmiyor.

Cumartesi günü Arlo ile yaptığım uzun konuşmadan beri odaklanmakta zorlanıyorum. Kardeşim kendini bizim dünyamıza atmaya kararlı ve söylediğim hiçbir şey onu caydıramadı. Bu yüzden bunu kabullenmeli ve onu korumak için yeni yollar bulmalıyım. Manning'in oluşturduğu bu tehdidi sona erdirmekle başlayarak.

Bugünkü sunuma çok fazla şey bağlı ve kendimi yetersiz hissediyorum çünkü bu benim sunumum değil ve toplamda on

Cumartesi gecesi geç saatlerde Cali'den ayrıldığımdan beri saatlerce uyudum. Kulüp ziyaretim dışında, son iki gündür gece gündüz çalışarak bana verilen hazır sunumu düzelttim ve ona bazı benzersiz dokunuşlar katmaya çalıştım. Ayrıca Manning Motors ve CEO'su hakkında internette bulabildiğim her şeyi okudum, ancak kesinlikle daha fazla zaman kullanabilirdim. Genellikle bu tür toplantılara tamamen hazırlıklı ve kontrolün tamamen bende olduğunu hissederek gelirim; olası her soru ve itirazı araştırdığım için ortaya çıkan her şeyin üstesinden gelebileceğimi bilirim.

Bugün, kanatlanıp gideceğim ve babam kesin bir sonuç olduğunu söylese bile riske girmeyi sevmiyorum. İş itibarım tehlikede ve çuvallamayı göze alamam. Bu sözleşmeyi kazanmak çok önemli ve Arlo'nun hayatı buna bağlı olabilir.

Belinda'nın yüzündeki kabız ifade kaybolur ve kapıyı kapatırken bir iç çeker. "Affet beni, kabalık ettim. Yüzünüzde hiçbir şey yok," diye ekliyor ve beni masasının önündeki sandalyeye doğru yönlendiriyor. "Profesyonel ve sık görünüyorsun."

"O zaman sorun ne?" Soruyorum çünkü bir sorun olduğunu biliyorum. Söylendiği gibi oturuyorum, çantamı ve evrak çantamı ayaklarımın dibine yere bırakıyorum.

"Baban sarışınlar hakkında açıklama yapmadı mı?"

Kaşlarım yukarı doğru kalkıyor. "Bu ciddi miydi?" Açıkçası pek dikkat etmemiştim ve babam bahsettiğinden beri aklımdan bile geçmemişti.

"Evet."

Onu bir bakışla deliyorum. "Bana Drew Manning'in sarı saçlı olduğu için mükemmel bir iş adayını reddedeceğini mi söylüyorsun?"

"Hayır. Ben-"

"O zaman sorun nedir? Pazarlamadan sorumlu başkan yardımcısı olarak, bu işe alma kararı nihayetinde size ait değil mi?" Babam bu sunum sadece bir formaliteymiş gibi davrandı.

"Öyle ama son onay ona ait. Kurumun yeniden markalaşması büyük bir mesele. Bu projenin sonuçlanması aylar alacak ve iç ekibimizle yakın çalışmayı gerektiriyor. Babanız ofislerimizde çalışmanızı istediğini açıkça belirtti, bu da Drew'in sizi her gün göreceği anlamına geliyor ve sorun da burada yatıyor."

"Sarışınlarla ne alıp veremediği var?"

"Tam olarak emin değilim ama hiç sarışınlarla görülmedi ve ne zaman resmi fotoğraf çekimleri için model kiralasak, talimatları *sarışın olmaması* yönünde oluyor."

Erkeklerin sarışınlarla karşı kuralları nedir? Bu Boston'a özgü bir şey mi? Beast'in istekleri arasında bu da vardı. Doğruyu söylemek gerekirse, bu madde anlaşmayı imzalamamı sağladı. Beni bir şeyden mahrum bırakırsan, ben de sana meydan okurum. Karanlıkta buluşuyoruz ve tamamen gizli kalması konusunda anlaştık, yani şartlarından birini çiğnediğimi öğrenecek gibi değil.

Kısa bir an için Beast ve Manning'in aynı kişi olup olmadığını merak ediyorum, ama bu düşünceyi hemen bir kenara bırakıyorum. Bu çok tesadüfi olurdu ve ben tesadüflere inanmam. Boston büyüklüğündeki bir şehirde, sarı saçlı kadınlardan nefret eden iki erkek olması akıl almaz bir şey değil.

"O zaman sanırım zekam ve cazibemle onu şaşırtmam gerekecek ki sarışın olduğum gerçeğini görmezden gelsin."

"Bu noktada, bu bizim tek oyunumuz." Şakaklarını ovuşturuyor ve babamın onu emirlerini yerine getirmeye zorlamak için elinde ne tuttuğunu merak ediyorum.

"Yaptığım işte iyiyim Bayan Markham ve bu işi sadece babam istediği için değil, kendi liyakatim için istiyorum."

"Öyle olmasaydın burada olmazdın. Manning Motors'da kariyer basamaklarını tırmanmak için yorulmadan çalıştım ve hiçbir şantaj beni ofiste çuallatamaz." Koltuğunda arkasına yaslandı ve beni tekrar inceledi. "İşinizi araştırdım ve önceki tüm müşterilerinizle konuştum. Sizden ve ekibinizden inanılmaz derecede övgüyle bahsediyorlar."

"Bunu duyduğuma sevindim. En iyi olmaktan gurur duyuyorum ve her projeye yüzde yüz elli kendimi adıyorum. Bu projede de gevşeklik göstermeyeceğim. Her şeyimi vereceğim."

"Güzel. Daha azını beklemiyorum." İnce bileğindeki pahalı saate bakıyor ve ayağa kalkıyor. "Vakit geldi."

Ayağa kalkıp eşyalarımı aldıktan sonra onu ofisinden çıkıp geniş bir koridor boyunca takip ediyorum ve köşeyi dönüp bir dizi toplantı odasına giriyorum. Maun çift kapının önünde durdu ve dönüp bana baktı. "Bay Manning inanılmaz derecede zekidir ve aptallara tahammülü yoktur. Sahtekârların kokusunu hemen alır. Dürüstçe cevap verin. Onu etkilemeniz gerekse de, zayıflığınızı kabul etmenizde bir sakınca yok. Yalan söylemekten çok daha iyidir."

Göğsümde uçuşan kelebekleri bir yürüyüşe çıkmaya zorlarken başımı sallıyorum.

Ben .

Kabul edilebilir başka bir sonuç yoktur.

Belinda kapıyı çalarken ve kalın sesli bir adam içeri girmemizi söylerken başımı kaldırarak sırtımı dik tutuyorum ve gülümsüyorum. İki erkek ve bir genç kadın, uzun parlak siyah masanın bir tarafına oturmuş, sırtlarını yakın mesafedeki Ry- deville şehir merkezinin manzarasını vurgulayan etkileyici tavandan tabana pencereye vermişler. Manning Motors birkaç yıl önce, büyümeleri daha büyük bir binaya ihtiyaç duyduğunda, şehir dışındaki orijinal merkezlerinden taşındı.

"Her zamanki gibi tam zamanında, Belinda," diyor tuzlu ve biberli saçlı yaşlı adam, ayağa kalkıp bize doğru yürürken gülümseyerek. "Sen Athena Lewis olmalısın," diyor kolunu bana doğru uzatarak.

Elini sıkıca sıkıyorum ve Manning'in gözlerinin başımın yan tarafında bir delik açtığını hissederken gülümseyerek göz temasını sürdürüyorum. "Öyleyim. Sizinle tanışmak bir zevk Bay Grant. Bugün size sunma fırsatı verdiğiniz için teşekkür ederim."

Pazarlama müdürü elimi bırakarak, "Sizi CEO'muzla tanıştırayım," dedi.

Drew Manning ayağa kalkıp bize doğru yürürken hafif bir nefes alıyorum. Varlığı anında odaya hakim oluyor ve sanki hava parçacıkları onun geçmesine izin vermek için ayrılıyor. Karanlık enerji alanı dolduruyor ve başka tarafa bakmak imkânsız. Yaklaşırken gözleri bana yapışıyor, yoğun incelemesi ensemdeki tüm ince tüylerin kalkmasına neden oluyor. Birkaç metre önümde durduğunda hava gerginlikle doluyor.

Bana bakıyor, bakışları gözlerimden saçlarıma kayıyor ve kaşları hafifçe çatılıyor.

Yakından bakıldığında, çok az erkeğin sahip olabileceği şekilde büyüleyici. İnternette ve babamın bana verdiği dosyada gördüğüm resimler onun hakkını vermiyor. Üniversiteden sonra aile şirketinin başına ilk geçtiğinde sahip olduğu neredeyse tiki görünüm geride kalmış. Şimdi, sarıya çalan ustaca dağınık siyah saçları, çenesini kaplayan sakalları ve yontulmuş çene çizgisi, tasarım siyah takım elbisesinin arkasında zar zor sakladığı şişkin kasları ve boynunun bir tarafında sürünen ve gömleğinin kollarının altından gizlice çıkan mürekkep izleriyle tam bir kötü çocuk gibi görünüyor. Ama bunu pekiştiren, ateşli bakışlarının yoğunluğu ve kahverengi gözlerinin ardındaki hınzırca karanlık vaat.

Hiçbir şey söylemeden bana baktığı sürece şehvet karnıma çöküyor ve onun ilgisinin tek odağı olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum. Bahse girerim bir şey istediğinde saplantılıdır ve elde edene kadar geri adım atmaz.

Bay Grant boğazını temizleyerek hem bizim dikkatimizi çekiyor hem de o her neyse artık bozulmuş oluyor. Belinda'nın patronu, şaşkın bakışları yaşlı adama takıldığında Manning'e yarı özür dileyen bir bakış atıyor.

Manning arkasını dönüyor ve o yoğunluğu tekrar bana sabitliyor. Yavaşça kolunu uzatıyor ve bu sırada gözlerimi esir alıyor. "Drew Manning," diyor günahkâr derecede seksi bir sesle ve tüylerimi diken diken ediyor. "Bugün bize zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz."

İri ve sıcak avucu benim daha küçük ve daha az nasırlı olan avucuma değiyor ve elimi sıkıca kavlıyor. "Size iş teklifinde bulunma fırsatı verdiğiniz için teşekkür ederim. AMC Solutions Manning Motors ile çalışmaktan onur duyacaktır." Kelimelerin ağzımdan çıkması bir mucize çünkü onun ezici varlığı karşısında soğukkanlılığımı korumakta zorlanıyorum.

Drew Manning'in güçlü ve tehlikeli bir adam olduğunu biliyordum ama bilmeseydim, bu karşılama bunu doğrulayacaktı.

O varken burada kim nasıl iş yapabilir ki? Bahse girerim ofisteki kadınlar her gün onu gördüklerinde iç çamaşırlarını kremliyorlardır.

"Şimdi tüm yalakalıklar bitti, başlayalım mı?" diye soruyor. Elini tutsak olarak tuttuğumu fark ettiğimde dudaklarımın kenarları kalktı.

Elimi geri çekiyorum ve bir kız öğrenci gibi kızarmamayı başarıyorum. "Kulağa hoş geliyor."

"Bu benim kişisel asistanım, Hilary." Başını ilginç mor gözlüklü genç kızıl saçlıya eğiyor.

Hilary elimi sıkmak için aceleyle masanın etrafından dolaştı. "oldum, Bayan Lewis."

"Ben de öyle, lütfen bana Athena deyin."

"Bu alışılmadık bir isim," diyor Drew masanın karşı tarafında bana bir sandalye uzatırken.

"Teşekkür ederim," diyorum pelüş gri kadife koltuğa uzanırken. "Bu annemin seçimiydi. Küçük bir kızken seçmişti." Drew sandalyemi itiyor ve Belinda yanıma oturuyor, dizüstü bilgisayarını arkamızdaki ekrana bağlıyor. "Annem, eğer

bir kızı olduğunda adını Athena koymak istedi. Çocukken Yunan mitolojisinin büyük bir hayranıydı ve hevesli bir okuyucuydu."

"Yanılmıyorsam Athena savaşçı tanrıça ve Ares'in muadiliydi," diyor Drew, ben çantamdan notlarımı çıkarırken karşımdaki koltuğuna yeniden oturarak.

Belinda sunumu hazırlarken, "O aynı zamanda zanaatkârlık tanrıçasıydı ve keskin zekâsıyla tanınırdı," diye cevap veriyorum.

"Peki sen hangisisin?" diye soruyor, başını bir yana eğerek. "Yaratıcı mı yoksa yok edici mi?"

"Doğmadan çok önce bana verilen bir isim yüzünden bunlardan biri olduğumu mu varsayıyorsun?" Ses tonumdan inanılmazlık damlıyor.

"Hiçbir varsayımda bulunmuyorum."

Kahverengi gözleri beni olduğum yere mıhlıyor ve bir anlık korku beni oturduğum yerde donduruyor.

Kim olduğumu biliyor mu?

Bunun bir tuzak olduğunun farkında mı?

Hayır, bilemez. Bu mümkün değil. Gerçek ismimi gizlemek için profesyonel olarak Lewis ismini kullanıyorum ve dünyamızdaki uzmanlar birilerinin aramaya başlaması ihtimaline karşı benim için dikkatlice sahte bir kimlik ve geçmiş hazırladılar. Bizimkiler bu işte ustadır ve benim gerçekte kim olduğumu bilmesine imkân yok.

Korkumu içimin derinliklerine iterek biraz gevşemeye izin veriyorum.

Bana bakmaya devam ediyor ve bu sinir bozucu. Belinda dizüstü bilgisayarını önüme kaydırırken beni masanın altından tekmeliyor.

Ayağa kalkarken, "Bu seçenekler arasında bir seçim yapmam gerekseydi, cevabın çok açık olduğunu düşünürdüm, Bay Manning," diyorum. "İşletmelerin büyüme planlarına ve benzersiz başarılarına ulaşmalarını sağlayan stratejiler icat ediyorum." Ona geniş bir gülümseme ile bakıyorum. "Ben inşa ederim. Yıkmam."

Beni ve benimkileri tehdit etmediğiniz sürece, o zaman her şey .

Yedinci Bölüm

Drew

S Bu binadaki çoğu erkekten daha taşaklı. Kolay kolay gözünün korkmaması hoşuma gidiyor ve güzel olduğu kadar zeki olduğu da açık, ama onu işe almayacağız. Bu ironik görünebilir Ya da ikiyezlülük, ama adam kayırmacılığı hiç sevmem ve belli ki Markham ya da Grant, ya da belki ikisi birden, Athena ile birlikte bu iş üzerinde çalışmışlar ve ben şimdiden onun firmasının imrenilen ihaleyi kazanması için bastıracaklarını biliyorum.

Genellikle kişisel önyargıların ya da duyguların iş kararlarını belirlemesine izin vermem. Bu kaygan bir zemin. Ancak bu kadında beni rahatsız eden bir şeyler var ve önümüzdeki altı ay boyunca onu etrafımda görmek istemiyorum.

Athena slayttan slayta zahmetsizce ilerliyor, değerlerimiz ve işletmenin yeniden markalaşmasına yönelik fikirleri hakkında son derece samimi bir şekilde konuşuyor -eğer bunlar *onun* fikirleriyse- ve önümüzdeki üç yıl içinde gelirimizi yüzde yirmi beş oranında artırma hedefimizle nasıl uyumlu olacak.

Kendini dengeli bir şekilde taşıyor, ancak hareket etme biçiminde ilgimi çeken sinsi bir kediye benzerlik var. Sunumuna odaklanmış olmasına ve dikkatimizi çektiğinden emin olmak için göz teması kurarak bizi izlemesine rağmen, yırtıcı bakışları çevresini tarıyor, her şeyi ince bir kurnazlıkla süzüyor ve bu da onda çok daha fazlası olduğunu ima ediyor. Vücudunun her hareketinde kendine güven var, ama zamanda bir sertlik de var, sanki pusuya yatmış ve hazırılmış gibi ve herhangi bir muhalifi alaşağı etmek için can atıyor.

Beni uzun zamandır hiçbir kadının etkilemediği kadar etkiliyor. Kesinlikle gitmeli.

Athena sunumunu bitirdiğinde, CMO'muza katılarak ona sorular soruyorum, ancak işimize talip olan diğer adaylar gibi onu sıkıştırmıyorum çünkü bu konuyla daha fazla vakit kaybedemeyecek kadar meşgulüm. Charlie ile yapacağım toplantıya hazırlanmak için bu gece erken çıkmayı planlıyorum.

"Sanırım orada bırakacağız," diyorum, gözlerini onun muhteşem mavi gözlerine kilitleyerek.

En zarif yüzü ve günah için yaratılmış vücuduyla gerçekten büyüleyici. Giydiği takım pahalı, zarif ve açık bir şekilde seksi değil ama bir erkeğin dokunuşu için yalvaran görkemli kıvrımları kucaklıyor. Vixen'in kışına vurduğum görüntüler zihnimde yeniden canlanıyor ve kısa bir an için bu anıyı Athena'yla değiştiriyorum, onu bir şaplak masasına yayılmış, kış yanakları dokunuşumdan kızarmış olarak hayal ediyorum.

İşim gereği pek çok seksi kadınla tanışıyorum, ancak bir iş toplantısında kıçlarına şaplak atmayı hayal ettiğimi söyleyemem.

Aramızdaki boşluğu ateşleyen çekimin gücüne şaşıyorum ve onun da bunu hissedip hissetmediğini merak ediyorum. Charlie bunun bana aşkımı hatırlattığı için olduğunu söylerdi ama değil. Jane'e benzeyen herhangi bir şey beni tepelere doğru koşturur, ama o bende tam tersi bir etki yaratıyor. Çok uzun zamandır ilk kez bir kadın merakımı giderdi ve daha fazlasını öğrenmek istiyorum. Jane ile bazı fiziksel özellikleri paylaşıyor olabilir, ama aşinalık burada bitiyor. Tahmin etmem gerekirse, Athena Lewis'in erkekleri kahvaltıda yiyen, öğle yemeğinde çiğneyen ve akşam yemeğinde tüküren kariyer sahibi bir top avcısı olduğunu söyleyebilirim.

Güç oyunu yoğun olurdu, ama ben işle zevki karıştırmam ve işyerine karışıklık getirmem. Öte yandan, sakladığı bir şeyler olduğunu hissediyorum ve Bayan Lewis'in beladan başka bir şey olmayacağını düşünüyorum ve buna kafamda bir delik gibi ihtiyacım var. Athena, "Devam eden sorularınız olursa bana e-posta göndermekten çekinmeyin," diyerek beni getiriyor. Bir iş yerinin önünden geçiyor. ness kartı hepimize.

"Mükemmel sunumunuz için teşekkür ederiz. İrtibatta olacağız." Hepimiz ayağa kalkarken sandalyeler geriye itildi. Masaya doğru eğilip son bir kez elini sıkıyorum.

"Şirketiniz için bu projede çalışma fırsatını çok isterim Bay Manning. Sözleşmeyi bana verirseniz, teslimatın örnek teşkil etmesi için elimden gelen her şeyi yapacağımı garanti ederim.

proje zamanında ve bütçe dahilinde gelir. Manning Motors için kimse benden daha fazla çalışamaz."

Bunu kastettiğini söyleyebilirim, ama çok kurnazca, çok pratik ve sadece şüphelerimi doğruluyor.

"Minnettarım," diyorum ve onu uğurlarken sıkı bir gülümseme sunuyorum. "Bayan Markham sizi geçirecek."

Ben CMO'muzla sunumu tartışırken Hilary notları yazmaya başlamak için masasına geri dönmek üzere ayrılıyor. Belinda beş dakika sonra geri dönüyor ve onu işe almam için beni zorladıkları için bire iki saldırı gibi oluyor, ancak ben onun bu iş için uygun kişi olmadığı konusunda kararlıyım. Oldukça hararetli bir tartışmadan sonra, onlara tercihim söyleyip evrakları hazırlamalarını rica ediyorum ve sonra masama dönmek üzere kaşlarımı çatarak yanlarından ayrılıyorum.

Birkaç saat sonra, Hilary ofisime geldiğinde gelecek ay aylık departman bütçelerini gözden geçirmeyi bitiriyordum.

"Böldüğüm için özür dilerim Drew, ama Bayan Lewis seni görmeye geldi." Sesini alçalttı. "Ona bütün öğleden sonra bağlı olduğunu söyledim ama beklemekte bir sakınca görmediğini söyledi ve şu anda burada oturuyor. Ne yapmamı istiyorsun?"

İhaleyi kazanamadığının kendisine söylendiğini ve bunun onu işe almam için beni ikna etmeye yönelik son bir girişim olduğunu varsayıyorum. "Ona programımın dolu olduğunu, onu görecektim ve beni takip etmesinin ona bir şey kazandırmayacağını söyle."

"Tamam. Ona söylerim patron." Hilary birkaç dakika sonra Athena'nın gittiğini teyit etmek için bana e-posta gönderdi.

Planladığımdan daha geç çıkıyorum, bu yüzden binanın altındaki yeraltı otoparkında arabama doğru acele ediyorum, bu geceki toplantının karanlık düşünceleriyle biraz dikkatim dağılıyor, bu yüzden neredeyse üstüne çıkana kadar arabamın yanında bekleyen sarışın bombayı fark etmiyorum.

"Sanırım asistanım mesajımı ilettiler," diye homurdanarak fob'a bastım ve Lexus SUV aracımın arka kapısını açtım.

"Sizi bu şekilde köşeye sıkıştırdığım için özür dilerim Bay Manning," diyor ve paltomu ve evrak çantamı arabanın içine, içinde çeşitli malzemeler bulunan iki sağlam gri kutunun yanına bırakırken bana doğru ilerliyor.

O yanımda dururken kapıyı kapatıyorum, sadece hafifçe özür diliyor.

"Bu hiç profesyonelce değil. Karar verilmiştir. Nazik davranın ve kabul edin."

"Bence bir hata yapıyorsunuz."

Bir kahkaha attım. Taşaklı kızmış. "Sanırım işimi senden daha iyi biliyorum."

"Elbette biliyorsun ama benimkini bilmiyorsun. Eminim Genesis Marketing'e kıyasla benim önemsiz olduğumu düşünüyorsunuz ama onlar böyle bir projeye gereken özeni göstermeyecektir. İşi bitirmek yerine kağıtları itmek ve stratejiler hakkında konuşmak için daha fazla zaman harcayacak büyük bir ekip atayacaklar. Ekipleri birkaç müşteri arasında rotasyona tabi tutarlar ve farklı kişiler gelip gider. Bu verimli bir süreç değildir ve projeyi zamanında ve bütçe dahilinde sonuçlandırmazlar. Beni işe alırsanız tek odak noktamın siz olacağınızı garanti ederim. Ekibimin de. Başka büyük projeler almayacağım. Bu sözleşmeye tüm dikkatimizi vereceğiz. Paramı ağızımın olduğu yere koymaya hazırım."

Kaşlarımı çatıyor, bu tutkulu gösterinin gerçek mi yoksa kurgunun bir parçası mı olduğuna karar vermeye çalışıyorum.

"Eğer projeyi zamanında ve bütçe dahilinde tamamlayamazsam, ücretimi kaybederim. Tüm ücretimi."

Paradan geliyor. Takım elbise ve inciler bunu doğruluyor. Bedavaya çalışmayı göze alabiliyor, bu yüzden bana tam olarak satmıyor. "Bu sözleşmeyi neden bu kadar çok istiyorsun?"

"şaka mı yapıyorsun?" Gözleri kocaman açıldı. "Manning Motors ABD'deki en başarılı otomotiv şirketlerinden biri ve en eskisi. Böyle bir projeyi yönetmek içimde harikalar yaratacak. şu anda bana kapalı olan kapıları açacak. Benim ve ekibimin kariyerini dönüştürme gücüne sahip."

"Yani sadece beni kullanmak mı istiyorsun?" arabamın yan tarafına yaslandım.

"Bundan bir şey elde edemeyecek değilsiniz ya."

İnkâr etmemesi hoşuma gitti. "Dikkatli olun Bayan Lewis. Bu sözler kolayca yanlış anlaşılabilir." Arabadan inip doğruldum ve ona baktım. Topuklu ayakkabılarıyla benden sadece birkaç santim kısa. İri mavi gözleri kararlılık saçıyor ve bu yönüne hayranım.

Gözlerinde ateş dans ediyor. "Dikkatli olun Bay Manning. Bu kolayca uygunsuz bir teklif olarak yanlış anlaşılabilir. HR ne derdi?"

"İK dediğimi yapar ve ben kadınlara teklifte bulunmam." Vücutlarımız arasında sadece bir parça boşluk kalana kadar yaklaşıyorum ve ayak kabıların uçları onunkilere değiyor. "Yapmak zorunda değilim, tatlım." Ağzımı kulağına bastırıyorum. "Bana sürünerek geliyorlar."

"Vay canına. Küstahlığın hayret verici." Başını biraz geriye eğiyor ve gözlerimiz buluşuyor.

"Eğer doğruysa bu kibir değildir."

"Farkında değilsen diye söylüyorum, çok itici." Bana bu kadar yakinken altına sıçan yetişkin adamlar tanımama rağmen, bir santim bile kıpırdamadan bakışlarımı küstahça tutuyor.

Kime meydan okuduğunu bilseydi, bu kadar cesur olmazdı.

"Sence umurumda mı, neden?"

"Senin gibi erkekler tanıyorum. Kadınların sadece onlara hizmet etmek için var olduğunu düşünen erkekler. Kendi basınlarına inanan erkekler, ama hepsi saçmalık."

"Kulağa iyi bir arkadaşınız varmış gibi gelmiyor Bayan Lewis iş için yalvardığınız adama hakaret etmek de akıllıca bir strateji değil."

Geri adım atıyor. "Fikrimi değiştirdim." Bana keskin bir bakış fırlattı. "Kendini herkesten üstün gören, kadın düşmanı bir hıyar için çalışmak istemiyorum."

"Ve bağlantılarını kullanarak hak etmediği bir sözleşmeyi hile yoluyla elde eden bir kadını işe almak istemiyorum."

Bir kahkaha attı. "İş anlaşmalarının nasıl yapıldığına dair en ufak bir fikriniz olmadığını düşünebiliriz. Flaş haber, Bay CEO. Ağlar endüstrinin kan akışıdır. Ve eğer gerçekten bilmek istiyorsanız, bu benim fikrim değildi." Soğukkanlı tavrını kaybederken burun delikleri genişliyor.

"Kimin fikriydi bu?"

"Babamın," diye tıslıyor ve göğsüme garip bir his yerleşiyor.

"Babanın bununla ne ilgisi var?"

Yüzünde alaycı bir ifade beliriyor. "O da seninle aynı kadın düşmanı görüşleri paylaşıyor."

"Vücudumda tek bir kadın düşmanı kemik bile yok."

"Geceleri daha iyi uyumanıza yardımcı olacaksa kendinize bunu söylemeye devam edin."

Omuz çünkü var olmayan bir şey için aptalca bir tartışmaya girecek değilim.

Beni geçmek için hamle yaptı. "Bu bir hataydı. İyi akşamlar Bay Manning. Genesis Pazarlama'da iyi şanslar. İhtiyacınız olacak."

Sekizinci Bölüm

Drew

"W Nereye gidiyoruz?" Charlie cipimin yolcu koltuğundan soruyor, ben yoldan sapıp özel girişin açık kapılarından geçerken.

Rydeville'den on üç mil uzakta bulunan eski, terk edilmiş otele.

"Bilmek istediniz ve bunun en iyi yolu size göstermek," diye cevap veriyorum cep telefonum gelen bir aramayla çınlarken. Blackwood'un geri aramasını kabul etmek için düğmeye basıyorum. "Tam zamanında," diye homurdanıyorum.

"Tek müşterim sen değilsin." Sesi arabanın hoparlörlerinde çınlıyor.

"Önemli olan tek müşteri benim."

"Küstahlığın beni şaşırtmayı asla başaramıyor," diye cevap veriyor alaycı bir tonda.

"Bugün bunu bana söyleyen ilk kişi sen değilsin," diye itiraf ediyorum ve Charlie homurdanıyor. Birkaç sessizlik oldu. "yok," diyorum bağlantıma. "Barron benimle birlikte ve her şeyi öğrenmek üzere."

"Güzel. Bu çok iyi. Çok gecikti."

"Kim olduğun hakkında en ufak bir fikrim yok ama mantıklı konuşuyorsun," diyor Charlie, engebeli araba yolunda ilerlerken, çukurların ve yolumuzu kirleten eski çit parçalarının etrafında manevra yaparken.

"Ezra benim özel kalemim ve kişisel hacker'ım," diye açıklıyorum, gökyüzü açılıp yağmur damlaları savrulurken rüzgâr kalkanı sileceklerini çalıştırıyorum.

"Daniels, Hunt ve Anderson'a söylediğinde orada olmak istiyorum." Charlie kıkırdar.

"Asla bilmeyecekler," diyorum kırılmış bir ses tonuyla ve arkadaşşıma hızlı bir bakış atıyorum. "Bunu gizli tutacağına söz vermiştin."

"Ve yapacağım."

"Ciddiyim, Charlie. Başka kimseyi bu işe bulaştırmayacağım. Bu çok tehlikeli." Engebeli yolun sonunda keskin bir sola dönüyorum, artık asfaltta olduğumuz için yolun ağaçlarla kaplı alt kısmı boyunca daha yumuşak bir şekilde ilerliyorum.

"Aynı fikirde değilim ama sana söz verdim. Diğerlerine hiçbir şey söylemeyeceğim. Sadece ben ve Demi bileceğiz."

Charlie çok değişti. Bir zamanlar o da benim gibi ketum ve inatçıydı. Hâlâ karısına her şeyi anlatmasına şaşırıyorum.

Hiçbir şeyi saklamak zorunda olmamanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum. Birinin sizi kabul etmesi ve her karanlık, kırık parçanızı bilerek sizi tamamen sevmesi.

Eski, köhne otelin önüne yaklaştığımızda Ezra, "Bir telefon görüşmesi daha yapmam gerekiyor," diyor. "Ne istiyorsunuz?"

"Athena Lewis hakkında bulabildiğiniz her şeyi bulun. AMC Solutions'ı yönetiyor. Ve Belinda Markham ya da Walter Grant ile arasında bir bağlantı olup olmadığını öğrenin."

"Bana bırak." Elli yıl önce otele dönüştürülen üç katlı, zamanların görkemli evinin yanından geçerken telefonu kapatıyor. Bir zamanlar zengin sosyetenin, iğrenç ünlülerin ve yakacak parası olan elit pisliklerin rağbet ettiği bir yerdi.

"Athena Lewis kim?"

"Bugün bana kibirli diyen ikinci kişi. Kendini üstünlük kompleksi içinde gören kadın düşmanı bir hıyarın yanı sıra."

Charlie yine kıkırdar. "Ondan şimdiden hoşlandım. Onunla ne zaman tanışabilirim?" Bir gözü bendeysen cep telefonunda bir şeyler yazıyor ve torpido gözünden kırmızı fobu çıkarmamı izliyor.

"O hiç kimse değil," diyorum arabayı binanın arkasına bitişik kapalı otoparka sürerken.

"İstihbarat siparişi verdiğinizde göre belli ki önemli biri."

"Yolumun kesiştiği ve şüphe uyandıran biri. Çevrilmemiş taş bırakmayı sevmem." Arabayı otoparkın derinliklerine doğru sürüyorum, burayı satın aldıktan kısa bir süre sonra yaptırdığım sahte duvara yaklaşıırken yavaşlıyorum.

Charlie nefesinin altında ılık çalıyor. "O muhteşem." Bana bir bakış fırlattı. "Ve sarışın."

Telefonuna bakıyorum, incelediği sayfanın üstündeki AMC Solutions logosunu görüyorum. "Bunun konuyla ne alakası var?" Görünürdeki çıkmaz sokağın önünde durup soruyorum.

"Ben de bunu bilmek istiyorum." kaldırıp telefonunu cebine koydu ve bana baktı.

"Bunu okumayın ve şimdi zamanı değil." Düğmeye bastım ve duvar yükselmeye başladı.

Charlie, arkasındaki gizli kısmı ortaya çıkaran duvarın kalkışını izlerken defalarca gözlerini kırıştırıyor. "Burası da ne böyle, Drew?"

"Görev merkezi." Arabayı yeniden düzenlenmiş modern otoparka doğru sürüyorum ve iki siyah minibüsün arasına park ediyorum. Fob'a tekrar basıyorum ve duvara benzeyen kepenk arkamızdan kapanıyor.

Charlie dışarı çıkarken başka bir şey söylemiyor, ben el fenerini yakıp yan kapıyı açarken sessizce beni takip ediyor. Otelin ana bölümündeki elektriğin hiçbirini devreye sokmadım çünkü dikkat çekmemesi için terk edilmiş görünmesi gerekiyor. Karanlık, soğuk koridorda ilerlerken yanımda yürüyor, duvarlardan soyulan boyayı ve ayaklarımızın altındaki yıpranmış kirli halıyı inceliyor.

Rutubetli koridordan geniş lobiye çıktığımızda, "Burası altın çağında bambaşka bir yer olmalıydı," diyor.

Bir zamanlar beyaz ve altın rengine olan İtalyan porselen karolar, kir ve döküntü tabakasının altında zar zor görülebilen zemini kaplıyor. Tepede, orijinal süslü avize, toz tabakası ve bol miktarda koçan ağıyla kaplı muhteşem odaya hâlâ başkanlık ediyor. Eski resepsiyon masasının arkasında, altın çerçeveli bir ayna duvarda tehlikeli bir şekilde sallanıyor, bir tarafa doğru eğilmiş, aynalı kısım paslanmış ve çatlamış. Kadife koltuklar ve cam sehpalar mekanın dört bir yanına serpiştirilmiş, kırık dökük ve mekanın geri kalanıyla aynı genel bakımsızlık havasını paylaşıyor. Mekânın en önemli özelliği, masanın her iki yanında yer alan ve bir üst kata doğru kıvrılan geniş merdivenler. Geleneksel tarzdaki altın trabzanlar otelin geri kalanından daha iyi durumda.

"Eminim öyledir." Ama gideceğimiz yer değil. "Sarsıyorum Bir omzumla, resepsiyon masasının arkasına geçip eski personel kapısından girerken beni takip etmesi için onu zorluyorum. Eski mutfaklara ulaşana kadar birkaç odadan geçiyoruz.

"Şu anda kafam tamamen karışık," diyor Charlie, baş üstü dolaplarından birine uzanmamı izlerken.

"Bir dakika içinde her şey anlam kazanacak." Gizli kolu çekip geri çekildiğimde sırtışı genişliyor, mutfak dolaplarının ön kısmı yüksek bir gıcırtyla öne doğru sallanıp arkasındaki gizli girişi ortaya çıkarırken arkadaşımı da yanıma alıyorum.

"Siktir, Drew. Bu bir sonraki seviye bok." İlerlerken Charlie'nin sırtışı benimkiyle eşleşiyor. Işık düğmesine basıp bodrum katına inen merdivenleri aydınlatıyorum. İkimiz de merdivenlere ulaşmaz, girişi arkamızdan kapatmak için düğmeye basıyorum.

Binanın merkezine ve evimden uzaktaki evime inerken basamaklar aydınlanıyor. Yere indiğimizde sola dönüp kalın çelik kapıya yaklaşıyorum, retina tarayıcının önünde durup işini yapmasına izin veriyorum. Kilit yüksek bir sesle açılıyor ve kolu çekerek ağır kapıyı açıyorum. "Önden buyurun." Kaşlarımı oynatıyorum ve dostumun yüzünde beliren şok ifadesine sırtıyorum. Gördüğümüz ve yaptığımız onca şeyden sonra Charlie'yi şok edebilecek bir şey olduğunu düşünmemiştim.

Duvara monte edilmiş kontrol paneline bir kod elektriği açmadan önce kapının arkamızdan kapanmasını bekliyorum. Bodrum katındaki inimde ışıklar otomatik olarak yanıyor ve zeminden ısıtma sistemi kısa süre içinde burayı güzel ve sıcak bir hale getiriyor.

"Önce bir şeyler atıştıralım," diyorum ve mutfığa doğru ilerliyorum. Geniş koridorda ilerlerken soldaki bir dizi kapının yanından geçerek odaları işaret ediyorum. "Oturma odası. Ofis-savaş odası. Gözetleme odası. Banyo. Yatak odası. Yatak odası. Spor salonu." Mutfığa açılan sondan ikinci kapıyı açıyorum ve o da beni içeri kadar takip ediyor.

"Bana bazı cevaplar vermelisin."

"Ne bilmek istiyorsun?" Kahve makinesine doğru ilerleyip onu açarak soruyorum.

"Burası ne zamandır sizin?" diye soruyor, ada ünitesindeki bir tabureye .

"RU'dan mezun olduğumuz yıl aldım. Bir yılımı onu donatmakla geçirdim. Bir yıl da güvenlik ve gözetleme sistemleri kurdum ve birkaç değişiklik daha yaptım. Ezra Blackwood'u o zaman işe aldım ve daha ağır teknik işlerde bana yardımcı oldu."

"Tüm bunları tek başına yaptığına ve hiçbirimizin bilmediğine inanamıyorum."

Kahve makinesi çalkalanırken omuz silkiyorum ve fincan standından iki fincan alıyorum. "Yapmam gerekeni yaptım."

"İş seyahatine çıktığını düşündüğümüzde gittiğin yer burası mı?"

"İş için seyahat ediyorum ama sizi inandırdığım kadar çok değil. Bazen buraya kapanıyorum. Diğer zamanlarda ise bir ipucunu takip etmek için denizaşırı ülkelere gidiyorum."

Buzluktan birkaç donmuş pizza alırken "Onu aramaya ne zaman başladın?" diye soruyor.

"En başından başlamam gerek. Onu gönderdiğim zamandan." Göğsüme baskı otururken dişlerimi acıyla gıcırdatıyorum. Bu gece için hazırlık yapmaya çalıştım. Cumartesi gecemi dövüş kulübünde geçirdim, bastırılmış bir ton duyguyu dışarıda beklettim ve Pazar gecesi kulüpte Vixen'i saatlerce becererek stresimi atmaya ve kontrolümü sağlamaya çalıştım. İşe yarasa da hâlâ gerginim. Geçmişî deşmek kolay olmayacak ama Charlie'ye onu getireceğime söz verdim ve ben sözümün eriyim. Eğer bunu benimle yapacaksa, her şeyi bilmesi gerekiyor ve bu da hiçbir şeyi saklayamayacağım anlamına geliyor. Bu hikayeyi en başından beri bilmesi gerekiyor.

Dokuzuncu Bölüm

Drew

C Fırını açıp iki pizzayı içine yerleştirirken Charlie sessizce beni izliyor. İkimize de birer kahve koyuyorum, yarı yarıya viski ya da burbonla değiştirmeyi düşünüyorum ama sarhoş olmanın bir faydası olmayacak, o yüzden

Asker.

Yanımdaki tabureye oturuyorum ve en derin, en karanlık sırlarımı dökmeye hazırlanırken sert kahveden bir yudum alıyorum. Telefonumda bir uyarı çalıyor ve onu açıp arazimin arkasındaki tepenin görüntüsünü kontrol ederek hareket dedektörünü neyin harekete geçirmiş olabileceğini merak ediyorum.

Charlie omzumun üzerinden bakıyor. "Burası mı?"

Başımı sallıyorum, tepenin üstündeki çalılıkların arasında gizlenen kıızıl tilkiyi gördüğümde rahatlıyorum. "Mülkün dış cephesinde her yönde gizli gözetleme kameralarım, hareket algılama sensörlerim, dronlarım ve kıızılötesi alarmlarım var. Görüntüler gözetleme odamdaki birden fazla ekran ve monitörde gösteriliyor ve tüm kayıtlar buluta yedekleniyor ve asla silinmiyor. Ayrıca yolun yukarısındaki evin de sahibiyim ve acil durumlar için hazırda bekleyen küçük bir ekibim var. Hepsi eski asker ve son derece eğitilmişler. Sürekli olarak yayınları izliyorlar ve şüpheli bir şey olduğunda beni uyarıyorlar."

"Buraya hiç burnunu sokmaya gelen oldu mu?" diye soruyor ve ben başımı sallıyorum.

"Burayı kimse bilmiyor. Buraya çoğunlukla geceleri geliyorum ve arabamda sahte plakalar var, biri gelip gittiğimi fark ederse diye her seferinde değiştiriyorum."

"Görünüşe göre her şeyi düşünmüşsünüz."

"Başka seçeneğim yoktu. Ortaya çıkardığım bilgiler yanlış ellerde tehlikeli olabilir."

"Anlat bana."

İçimde çalkalanan asidi görmezden gelerek içimi dökmeye başlıyorum. "O gece Jane'in babasına gittiğimde ona olan biten her şeyi anlattım çünkü durumun ciddiyetini anlamasına ihtiyacım vardı. Derhal gitmesini istiyordum ve acı gerçeği öğrenirse gideceğini biliyordum. Aile onun için her şeydi." Charlie bu kısmı zaten bildiği için başını sallıyor. "Gidecek bir yeri olduğunu söyledi ve açıklamaya başlıyordu ama onu dururdum. Bana hiçbir şey anlatmamasını söyledim. Bilmememin daha güvenli olduğunu söyledim."

Boğazımdaki yumruyu bastırmak için kalın kalın yutkunuyorum. "Ona yeni bir cep telefonu ve e-posta alacağımı ve eskilerini kapatacağımı, böylece Jane'in benimle iletişime geçemeyeceğini söyledim. Deneyeceğini biliyordum ve kimsenin onun nerede olduğunu bulmasına izin veremezdim. Koruma için yanlarına dört adam gönderdim, onlara kullan-at telefonlar verdim ve bana her şeyin yolunda olduğunu bildiren haftalık şifreli bir mesaj göndermelerini söyledim. Sadece acil bir durum olduğunda, biri onları kaçırdığında ve hayatlarına yönelik bir tehdit olduğunda aramaları gerektiğini biliyorlardı."

"Ne zaman aradılar?"

Bu sonuca varmasına şaşırmadım. "Fırının saati çalınca kalkıyorum, pizzaları çıkarmadan önce dolaptan tabakları ve peçeteleri çıkarıyorum. "Yıllarca haftalık mesajlar aldım. Bazen istemediğim halde bana Jane'in fotoğraflarını gönderiyorlardı. Dostum, bu çok zordu. Ona gitmeyi o kadar çok istiyordum ki."

"Shandra ile işlerin hiç ilerlememesine şaşmamalı. Hâlâ Jane için yanıp tutuştuğunu biliyordum ama bu seni öldürmüş olmalı dostum."

Abby'nin diğer arkadaşına ne olduğunu -ya da olmadığını- bilen tek kişi Charlie'dir. "Oldu. Ne zaman bir fotoğraf alsam kalbim yeniden paramparça oluyordu." Konuşurken pizzayı dilimliyorum. "Onu bulmayı çok istiyordum ama pisliklerin çoğu ölmüş olsa da elit tehdidi ortadan kalkmamıştı. RU'dan mezun olduğumuzda Atticus hâlâ ortalarda yoktu ve Hamilton hapiste olsa da hepimiz onun hâlâ bir şeyler çevirdiğini biliyorduk. Zayn ve Roman ortaya çıktığında, Hamilton'ın sevdiklerimizi bize karşı kullanmaya devam ettiğini doğruladı ve onun için gitmek hala çok tehlikeliydi, bu yüzden aktif planlar yapmaya başladım. Doğru zaman geldiğinde onu almaya hazır olmak istiyordum."

Pizzayı, tabakları ve peçeteleri arkadaşımın önündeki ada ünitesine koyduktan sonra dönüp buzdolabından iki şişe su alıyorum ve taburemi geri çekiyorum.

İkimiz de doymak bilmeden yemeğe dalıyoruz ve biz yerken benim hikayem duruyor. Bitirdiğimizde ağzımı peçeteyle siliyorum, suyumun kalanını boşaltıyorum ve ayağa kalkıyorum. "Sana ofisimi göstermek istiyorum."

Charlie ayağa kalkıyor ve ben mutfaktan çıkıp koridora çıkarken bana katılıyor. "Huss'a bilerek yaklaştım. Adamı tanımak için bir yıl harcadım ve hepimizin inandığı gibi iyi bir adam olduğundan emin olmak için onu kontrol ettirdim. Ona güvenebileceğimi anladığımda Jane ve ailesinden bahsettim. Onu bulmak ve sağ salim evine geri getirmek için yardımını istedim."

"Yardım etti mi?"

"O yaptı. İlk başta."

Charlie hedefimize yaklaşırken kaşlarını çatıyor.

"Yedi yıl önce uyarıldı ve o zamandan beri bu işle uğraşıyor." Ofisimin kapısında durup tarayıcının önünde duruyorum. Gözümü tarıyor, başparmağımı parmak pedine bastırıyorum ve kimliğim doğrulandıktan sonra kapının kilidi açılarak içeri girmemize izin veriyor. "O zaman da pes ettiğimi düşünüyor ama siktir et. Jane'i ölüme gönderen piçi bulup onu parça parça edene ve sefil varlığına son verene kadar bu iş bitmeyecek."

"Onu bulacağız." Kararlılık yüzüne kazınmıştı ve beni zorladığı için minnettarım. Kırılmak üzereydim ve onun yanımda olması her şeyi değiştirdi. Ona yıllar önce söylemeliydim ama bencil bir pislik olmak istemedim. Gerçek şu ki, o ve diğerleri olmadan bu çok yalnız bir haçlı seferi gibi geldi.

Kapıyı açıp içeri giriyorum, hemen ardından Charlie geliyor. "Lanet olsun, Manning." Gözleri yuvalarından gibiydi.

Sanırım onu yine şok ettim. Bunun neye benzediğini biliyorum. Burası inşa ettiğim ikinci büyük alan.

Fotoğraflar, makaleler, seyahat ve konum bilgileri önemli istihbarat parçaları büyük arka duvarın tamamını kaplayan bir beyaz tahtaya yapıştırılmıştır. Odanın ortasındaki uzun ahşap masada haritalar, koordinatlar ve diğer evraklar duruyor. Bilgisayar ekipmanları sağdaki duvara yaslanmış masanın üzerinde duruyor, soldaki duvarda ise tavandan tabana raflar yer alıyor. Araştırma kutuları raflara dizilmiş, hepsi etiketlenmiş ve tarihlendirilmiş. Kalan duvarın içine sıkışmış

Solda, kapının hemen içinde deri bir kanepe, sehpa ve içki dolabı var.

Charlie kanıt tahtama doğru ilerliyor, ben de içecek bir şeyler hazırlamak için harekete geçiyorum. Bundan sonraki bölüm için kesinlikle alkole ihtiyacım var. İki bardağa bol miktarda burbon doldurup, dostuma doğru yürürken yanıma alıyorum. Bir tanesini Charlie'ye uzatıyorum, bakışlarımı tahtaya sabitlenmiş tanıdık yüzlerin üzerinde gezdirirken sessizce onun yanında duruyorum. Jane'in kaçırılması ve satılması olayına karışan adamlardan bazılarına bakarken öfke damarlarıma sızıyor. Hepsinin ölmüş olduğu gerçeği beni yatıştırmak için çok az şey yapıyor.

İçkimden bir yudum alıyorum ve sonra konuşmaya başlıyorum. "Huss, Rydeville'e dönerlerse Jane ve ailesini güvende tutmaya yardım edeceğine söz verdi, ben de Ford'larla birlikte olan adamları aradım," diye anlatmaya başlıyorum ve Charlie beni dinlerken tahtayı inceliyor. "telefonu açmadı ya da mesajlarıma cevap vermedi." Boğazımdan yukarıya doğru bir safra çıkıyor. "İşte o zaman bir şeylerin doğru olmadığını anladım."

"Bu ne zamandı, RU'dan ayrılmamızdan bir yıl sonra mı?"

Başımı salladım. "Yirmi üç yaşındaydım ve onu son gördüğümde bu yana beş yıldan fazla zaman geçmişti. Beklemekten bıkmıştım. Sadece onu geri istedim."

Dikkatini tahtaya verip kulaklarını dikmeden önce bir elini omzuma sıkıştırıyor. "Mesajlarım geri dönmeye başladığında, brülörlerin yok edildiğini ve oyuna getirildiğimi biliyordum ama ne kadar süreyle olduğunu bilmiyordum. Tam bir panik içindeydim. Nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ve babasından bilgileri güvenli bir yere koymasını istemediğim için pişmanlık duyuyordum."

"Kendini , Drew. Sadece on yedi yaşındaydın ve onu korumak için anlık bir karar vermen gerekiyordu. Elinden gelenin en iyisini yaptın."

"Tüm yanlış kararları ben verdim, Charlie. Jane'i asla göndermemeliydim. O zamanlar göremediğim şeyleri şimdi görüyorum. Onu korumanın en iyi yolu yanımda tutmaktı." İçkimin geri kalanını deviriyorum, acı boğazımdan aşağı süzülürken yanmanın tadını çıkarıyorum.

"Öngörü harika bir şey. Ben de tonlarca hata yaptım ve anlıyorum. Sürekli çuvalladığın için kendini cezalandırma ihtiyacı duyuyorsun." Gözlerinde acı parlıyor. "Benim hatalarım babamın hayatına mal oldu."

"Ve Jane'inkine mal oldu."

"Hayır." Omuzlarımı kavırıyor, ölümcül bir bakışla beni süzüyor. "Jane'in ölümünden sorumlu olan tek kişi, onu öldüren adamdır. Babamın ölümünden Hearst'ün sorumlu olduğunu kabul etmem uzun zamanımı aldı."

Ben, Abby ve annem adlarımızı yasal olarak değiştirip Hearst'ü listeden çıkardığımız için çok mutluyum.

Charlie, "Babanın benim müdahalem olmadan da benimkini öldüreceğini bilsem bile bir parçam her zaman kendimi sorumlu hissedecek," diye ekliyor. "Atticus'la birlikte ona karşı komplo kurduğunu biliyordu ve babam Anderson'la ortak olduğu gün ölüm fermanını imzaladı."

"Aslında artık bir önemi yok," diyorum.

"Tabii ki öyle. Sen yaşamıyorsun, Drew. Zar zor var oluyorsun. Kendini cezalandırmayı bırakmalısın ve-"

"Konudan sapıyoruz. Buraya cevaplar için mi yoksa terapi seansı için mi geldiniz?"

"Bazen tam bir pislik oluyorsun."

"Sadece bazen mi? Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum." Sırtışım alaycı ve kısa ömürlü.

"Şimdilik bırakıyorum." Charlie'nin dikkati tekrar duvara yönelir. "Koruyucu ekibinle irtibatı kaybettikten sonra ne oldu?"

"Araştırmaya başladım ama yardıma ihtiyacım vardı. tam anlamıyla elimde hiçbir şey yoktu. Ford'ların Ry- deville'den ayrıldıktan sonra nereye gittiklerine dair hiçbir fikrim yoktu ve boyumu aştığı hemen belli oluyordu. Hunt ve Daniels'a sormayı uzun uzun düşündüm ama onlar yeni evlenmişlerdi ve onları tehlikeye atmış olacağımı biliyordum. Ayrıca, Xavier'den Abby'den bir sır daha saklamasını istemenin haksızlık olacağını biliyordum ve bunu ona yapamazdım, bu yüzden kendi ekibimi kurmaya başladım. Huss beni Ezra ile temasa geçirdi ve birlikte araştırmaya yardımcı olacak teknoloji uzmanları ve görevlerde bana eşlik edecek eski askerleri işe aldık. Daha sonra, adımlarını izlemeye başladığımızda farklı yargı bölgelerinde sahada çalışan insanları işe aldık. Avukatlar, askerler, özel dedektifler, vs."

"Gerçekten çok etkilendim. Bence yeteneklerin boşa harcanmış. Manning Motors'da."

Omuz silkiyorum. "Aklımı başımda tutmama yardımcı oluyor. Hayatımda biraz normalliğe ihtiyacım var, yoksa karanlığa teslim olur ve başımı asla ışığa kaldıramam."

Yavaşça başını sallıyor. "Evet, anlayabiliyorum."

Charlie'nin peşinden sola, panonun başına doğru ilerliyorum ve haritaları, uçuş rotalarını, araba kiralamalarını ve konaklama makbuzlarını göstermeye başlıyorum. "Adımlarının izini sürdük ama bu çok yavaş oldu ve yıllar aldı. Doğrudan bir rotada seyahat etmediler. Özel jetler ve arabaların bir kombinasyonunu ve her yerde farklı sahte isimler kullandılar."

"Hiç şaşırmadım." Charlie bilgileri incelerken bir elini ensesinde gezdiriyor. "Ford elit biriydi. Ner çevresinin bir parçasıydı ve zengindi. İzlerini nasıl örtbas edeceğini biliyordu."

Onuncu Bölüm

Drew

"Böylesine harika bir iş çıkardığı için ona yıllarca lanet okudum."
"Yani, eğer bunu doğru okuyorsam," diyor Charlie, elindeki ilk haritayı karıştırarak. "Boston'dan Memphis'e gitmişler, Nebraska'ya geçmeden önce birkaç gün orada kaldım. Bir mola daha verdikten sonra Boise, Idaho'ya gittik."

"Sonra Idaho'da bir süre daha kaldıktan sonra Cali'ye gittiler ve iz orada bitti."

Kaşlarını çatıyor. "Sence orada mı kaldılar?"

Başımı sallıyorum. "Bu benim en iyi tahminim çünkü ondan sonra iz yok. Ve onları Kuzey Cali'ye girerken tespit ettikten hemen sonra pusuya düşürüldüm ve uyarıldım."

Sözlerimi ani bir sessizlik karşıladı. Charlie yavaşça dönüp bana bakıyor. "Bunu tekrar söylemek ister misin?" diye soruyor ölümcül derecede sakın bir sesle.

Dudaklarımdan ansızın bir kıkırdama kaçıyor. "Bu bakışı görmeyeli uzun zaman oldu. Beni biraz melankolik yapıyor."

Charlie göz kırpmıyor. "Seni kim götürdü ve lütfen bana sığ bir mezarda yattıklarını söyle?"

"Keşke." Dönüyorum ve bir viski daha içmek için kanepeye doğru ilerliyorum.

Charlie de onu takip ediyor ve ben yeni içkiler hazırlarken kanepeye uzanıyor.

Yanına oturdum ve ona bir bardak uzattım.

"Talia'nın üçüncü doğum günü partisinde isimsiz bir mesaj aldım."

"Aceleyle gittiğini ve seni durdurmaya çalıştığımı hatırlıyorum." Bana ters ters baktı. "Lanet olsun, Drew! Ben de gelmek istedim ama sen reddettin."

"Bunu konuşmuştuk," diye söylendim, bir içki alarak. "Hazırlanmak için fazla zamanım yoktu, bu yüzden o kalleşler beni etkisiz hale getirmeyi başardılar. Dört kişilerdi. Hepsi eğitimliydi."

"Elit mi?"

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum, ama o zamandan beri öğrendiklerime göre öyle olduğunu sanmıyorum. Bence onlar tamamen başka bir şeydi."

"VERO?"

Başımı salladım. "Sanmıyorum ama yanılıyor da olabilirim."

"Diesel'e yapacağın bir telefon bunu düzeltecektir."

"Ve yaptığım şeyi onun radarına mı sokayım? Hayır, teşekkürler." Charlie'nin kaşları çatıldı. "Başka kim olabilir?"

"Bilmiyorum ve konuyu saptırıyoruz. Her kimlerse, bana neyi araştırdığımı bildiklerini ve bu işin peşini bırakmamı söylediler. Onu bırakmamı yoksa üzüleceğimi söylediler. Kabul ettim ve beni için onlarla bir anlaşma yaptım. Bana bir kapanış önerdiler ama muğlağı. Bir işaret beklerken aylarca belirgin bir şey yapmadım ve sonra aldım."

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak bastırıyorum. "Rıhtımın aşağısındaki bir depoya koordinatlar gönderilmişti. Başka bir pusu olma ihtimaline karşı bir ekip aldım." Sert bir kahkaha attım. "Öyleydi ama daha çok duygusal türdendi."

"Sana onun cesedini gönderdiler," diyor sessizce ve benim söyleyemediğim kelimeleri söylediği için minnettarım.

"Birisi onu yıkamaya ve temiz giysiler giydirmeye özen göstermiş ve pahalı bir tabutun içindeydi." Sesim çatlıyor ve Charlie elini omzuma koyduğunda sesimi temizliyorum. "Ama açıkta kalan derisini kaplayan yara ve izleri, gözlerindeki patlamış kan damarlarını silemediler, saçlarının ne kadar ince olduğunu gizleyemediler ya da yetersiz beslenmiş kemiklerini saklayamadılar. Boynundaki eşarbı çıkardığımda morluklar ve parmak izleri gördüm, şişlikler de dil kemiğinin kırıldığını gösteriyordu." Sonraki kelimelerde neredeyse boğuluyordum. "Vücudunun geri kalanını incelediğimde, göğsünün her yerinde bıçak izleri buldum ve-"

Derin bir nefes almak için duraklıyorum. Bardağımı tutarken ellerim titriyor. Kendimi toparlıyorum, kalbimin etrafındaki duvarları güçlendiriyorum ve devam ediyorum. "Vajinası parçalara ayrılmıştı, kığı kesilmişti."

Gözleri kapanıyor ve ben titreyen elimi ağzıma götürüp daha fazla burbon yutuyorum. "Çok üzgünüm, Drew. Bu acıya tek başına katlanmak zorunda kalmamalıydın."

"Ondan sonra dağıldım," diye itiraf ediyorum ölü bir ses tonuyla. "Keder, yaşadıklarım için çok ters bir kelime. Herkese o altı ay boyunca Lon- don'da olduğumu çünkü İngiltere ofisini kurarken elimden geleni yapmam gerektiğini söyledim ama bu bir yalandı. Yeni binamıza neredeyse hiç adım atmadım, her şeyi yönetim ekiplerine bıraktım." Başımı eğiyorum, derin nefes alıyorum ve o acıyı sanki dünmüş gibi hissediyorum.

Charlie omzumu sıktı.

"Zar zor çalışıyordum. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum ve onun katlanmak zorunda kaldığı şeylerle ilgili kâbuslar görüyordum. Suçluluk duygusu beni tüketmişti. Jane'e onu her zaman koruyacağıma söz vermiştim ama bunu başaramadım. Daha da kötüsü, Shandra ile ona ihanet ettim. Hayatımın aşkı insan ticaretine ve istismara uğrarken ben başka bir kadınla birlikte oldum."

"Drew, Jane gittikten yıllar sonra bir kez oldu ve Jane'e olan aşkın yüzünden sonuna kadar gitmeden önce onu durdurdun. Kendini suçlu hissetmen gereken son şey bu."

"O zamanlar pek mantıklı şeyler düşünmüyordum ve Shandra ile aramda geçenler yüzünden hâlâ kendimden nefret ediyorum."

"Birkaç karışık sinyal vermiş olabilirsin ama ona karşı her yönden dürüsttün. Olayı olduğundan daha fazla büyüttüyse suçlanacak kişi sen değilsin. Yine de Abby'yi bu konuda doğru yola getirmen gerektiğini düşünüyorum."

"Abby ile arkadaşının arasına girmeyi hiç istemedim." "Yeterince zaman geçti ve Shandra artık Rick'le çıkıyor. Demi ciddi olduğunu söylüyor."

"Onlar adına mutluyum ve umarım her şey yolunda gider. Shandra mutlu olmayı hak ."

"Rick de öyle. Rebecca'yla birlikte cehennemini yaşadı."

Rick'in eski karısı tam bir baş belası. Kai hiçbir zaman birbirleri için doğru kişi olduklarını düşünmedi ve evlilikleri başarısız olduğunda hiçbirimiz şaşırmadık.

"Artık köprünün altından çok sular aktı ve en azından Abbynin aranızda olanlarla ilgili gerçeği bilmesine izin vermelisin."

"Yapamam. Sadece Jane hakkında sorular soracaktır." İçkimi bitiriyorum ve bardağı sehpanın üzerine bırakıyorum.

Charlie bana sert bir bakış attı. "Bence gerçeği öğrenmeyi hak ediyor. Onu kaybeden tek kişi sen değildin. O Abby'nin en iyi çocukluk arkadaşıydı."

"Bunu ona nasıl söyleyebilirim?" Ellerimi saçlarımın arasında gezdiriyorum ve kanepeye yaslanıyorum. "Bu onu harap eder."

"Sen o hep merak edecek."

Ona bakmak için başımı çeviriyorum. "Bunun kötü bir şey olduğunu sanmıyorum. Abby onu bir yerlerde mutlu hayal etsin. Evli, çocuklu ve en iyi hayatını yaşıyor. Bana hiç aşık olmasaydı böyle olacaktı."

"Bence Abby yine de bilmek isterdi. En kötüsünü düşünmediğini düşünüyorsanız, kız kardeşinizi tanımıyorsunuz demektir."

"Düşünmek ve bilmek iki farklı şeydir."

"En azından gerçeği bilseydi, duygularını sindirebilir, arkadaşı için yas tutabilir ve sana destek olabilirdi. Senin için çok endişeleniyor. Abby aptal değil. Sırlar sakladığını biliyor ve bunların Jane'le ilgili olduğundan şüpheleniyor. Kimseyi kandıramazsın."

"Bu konuda seninle bir daha tartışmayacağım. Diğerlerine de söylemeyeceğim. O kadar."

Avuçlarını havaya kaldırırken ağzından hava fışkırıyor. "Tamam, tamam. Aynı fikirde değilim ama boş vereceğim." Ellerini kucağına indiriyor. "Londra'dan sonra ne oldu?"

"Kederim ve suçluluk duygum yerini öfkeye ve yeniden intikam almak için yanıp tutuşmaya bıraktı. Ama dikkat çekmemem gerekiyordu çünkü o pislikler beni bu peşini bırakmam konusunda uyarmıştı. Mahzeni inşa ettim ve izleri gizlice takip etmek için zaman ve para harcadım ama sanki Cali'ye vardıklarında sırra kadem bastılar."

"Eminim onlardan biri yüz tanıma yazılımında bir yerlerde çıkmıştır?"

"Sen de öyle düşünüyorsun, değil mi? Yine de hiçbir şey yok ve ben iki sonuca vardım. Birincisi, Ford'un gittiği her kimse, aileye her ne olursa bu işin içinde ve izlerini tamamen kapatacak kadar da güçlü, ya da ikincisi, Mathers ve Hamilton bu işin içindeydi ve Zayn'ın tersine mühendislikle geliştirilmiş yüz tanıma yazılım sistemini kullanarak Ford ailesinin Kaliforniya'da olduğuna dair tüm izleri sildiler."

Charlie'nin kaşları çatılıyor ve sonra düzeliyor. "Zayn sistemini Hamilton'la paylaştı ve sorduğumuzda bu konuda yalan söyledi," diye doğru bir tahminde bulunuyor.

"Hepimizden şüphelendiği zamanlardı ve biz onun güvenini kazandıktan sonra bundan bahsetmeyi unuttu. Ben çizerken

onunla konuştum. Başka bir elitin buna erişimi olup olmadığını açıkça sordum ve Hamilton'ın erişimi olduğunu doğruladı."

"Ama daha önce elitlerin bu işe karıştığını düşünmediğinizi söylemişsiniz." "Seçkinlere dair somut bir iz bulamıyoruz ve bu adamlar

Beni pusuya düşüren başka bir şeydi. Başka bir varlık. Ya onlar da işin içindeydi ve suçlarını ortaya çıkarmamı engellemek için bana Jane'in cesedini gönderdiler ya da kimin sorumlu olduğunu biliyorlar ve onları koruyorlar. Hamilton'ın bağlantıları olabilir ve o da bu işe karışmış olabilir ya da belki de tersine mühendislik ürünü yazılımı sağlamak onun katılımının sınıırıydı."

"Hamilton bu yüzden mi suikasta uğradı? Bu bilgiyi onunla birlikte gömmek için mi?" Charlie soruyor.

"Bu mümkün ama Hamilton'ın pek çok düşmanı vardı. Atti- cus'un da öyle. Herhangi bir sebepten dolayı olabilir." Her iki adamı da öldüren kişi tespit edilmekten kurtulmayı başardı. FBI İtalyan polisiyle birlikte çalıştı ama suikastçı hiçbir zaman bulunamadı ve Hamilton'ın hapishane cinayetinden dolayı da kimse tutuklanmadı.

"Doğru." Charlie koltuğa gömülmüş, derin düşüncelere dalmış görünüyor. "Tüm cevapları asla bulamayabiliriz."

"O zaman asla huzur bulamayacağım." Dirseklerimi dizlerime dayayıp öne doğru oturuyorum. "Sorumlu kişiyi bulup işini bitirene kadar rahat etmeyeceğim."

"Soruşturmada şu anda ne durumdasınız?"

Bu adamlar beni uyardıktan sonra birkaç yıl ortalıkta görünmedikten sonra beni Venezuela'ya götüren ipuçlarını nasıl takip etmeye başladığımı anlatıyorum. Orinoco maden vadisinin derinliklerinde, insan ticareti mağdurlarını kurtarmak, onları kaçırانları öldürmek ve yerleşkelerini yerle bir etmek için birkaç göreve nasıl liderlik ettiğimi. Vera'nın bunlardan birinde olduğunu nasıl keşfettiğimi ve onu kurtarmak için nasıl içeri girdiğimi.

Ayağa kalkıyorum ve bir omzumu kaldırıyorum. "Bu da bize hız kazandı. Artık Jane'in Orinoco'ya gittiğini biliyorum ama hangi yerleşkede olduğunu bilmiyorum. Tam olarak kayıt tutmuyorlar. Kabaca bir zaman çizelgesi oluşturduk ve Rydeville'den ayrıldıktan yaklaşık yedi ya da sekiz ay sonra olmuş gibi görünüyor. Bilmediğim şey ise ABD'den Venezuela'ya nasıl gittiği. Nasıl olduğunu bulursam, kim olduğunu da bulabileceğimi ve sonra da geriye dönüp Ford'ların Cali'de nerede kaldıklarını tespit edebileceğimi umuyorum.

"Bir ay önce Venezuela'daki Cabello limanında şaibeli bir nakliye firmasında çalışan bir adam hakkında ihbar aldım. Konuştuk." Sırıttım,

O sorguyu sevgiyle hatırlayarak- "ve ondan bir isim aldım. Bu Amerikalı adam, çalıntı çocukları Bolivar'daki limandan güney Orinoco'ya ve oradan da karayoluyla farklı yerleşkelere taşıyan bir nakliye şirketinde çalışıyor. Adam yıllardır bu işi yapıyormuş, o yüzden bir şeyler biliyor olması muhtemel. Ben yerleşkelerin çoğunu kapattıktan sonra birkaç yıl ara vermişti ama görünen o ki cesur bir herif bölgeyi geri almaya karar vermiş ve bu sik kafalı da emeklilikten çıkmış."

Odadan çıkıp sola döndüğümde Charlie beni takip ediyor. "Geçen hafta Venezuela'ya uçtum ve adamı yakaladım ama yine bir çıkmaz sokak gibi görünüyor." Mutfağın önünden geçip bodrumun bu tarafının en sonundaki katı siyah kapıya doğru yürüyorum. "Ya adam gerçekten hiçbir şey bilmiyor ya da sorguya dayanması için eğitilmiş."

Retina ve parmak izi tarayıcısı kimliğimi onaylıyor ve kapıyı iterek içeri giriyorum, Charlie peşimden gelirken merdivenlerden iniyorum.

"Bodrum içinde bodrum," diye mırıldanıyor Charlie biz aşağı inerken.

"Sürprizlerle dolusun, eski dostum." Beni alkışlıyor

Geri.

"Tüm hayallerini gerçekleştirmek üzereyim, Charlie." Hınzır bir sırıtış yayılıyor ağızma. Ayağım yere değdiğinde dönüp en iyi arkadaşıma bakıyorum. "Gelip benimle bas- tard'a işkence oyunu oynamak ister misin?"

On Birinci Bölüm

Drew

W Soyunma odasına giriyoruz ve Charlie'ye bir siyah bot ve siyah tulum veriyorum. Kıyafetlerimizi dolaplara astıktan sonra, parlak ışıktan karanlık alana çıkıyoruz.

Zindan.

Dört paslı demir kapının önünden geçip koridorun sonundaki kapıya doğru ilerlerken, "Şu anda kaç mahkûm misafirperverliğinizden yararlanıyor?" soruyor.

Göğsüm sessiz bir mizahla gümbürdüyor. "Sadece bir tane, ama geçmişte pek çok kez tam kapasiteyle çalıştık."

"Yalnız mı çalışıyorsun yoksa yardımla mı?"

"Çoğunlukla tek başıma, ama ihtiyaç duydukça takviye kuvvetler getiriyorum. Çoğu zaman içeride hapsolmuş tüm canavarlarla birlikte yerleşkeleri havaya uçurmak zorunda kalıyoruz, ancak sorgulanmak üzere eve götürmek için birkaç piç yakalayabilirsek, bunu yapıyoruz. Hiçbiri tepeden kimin kontrol ettiğini bilmiyor ama son birkaç yılda bir şeyleri bir araya getirecek kadar istihbarat elde ettik." Kapıda duruyoruz. "Hasta heriflere işkence etmek aklımı başımda tutmama yardımcı oluyor. Eğer kana susamışlığımı bu pisliklerle gidermeseydim, ilerleyişimizin yavaşlığı beni yıllar önce delirtirdi."

"Bir orospu çocuğunun bağırsaklarını deşmenin verdiği duyguya yakın bir duygu yoktur." Charlie de aynı fikirde, heyecanlı bakışlarımızı paylaşıırken sırtıyor.

"Eski günlerdeki gibi." Damarlarımda tanıdık bir adrenalin dalgası dolaşıyor.

"Evet." Sırtışı biraz azalıyor. "Yine de bunlar her zaman eğlenceli zamanlar değildi."

Kapıdaki şifreyi girerken ona "Elimizden gelenin en iyisini yaptık," diye hatırlatıyorum. Cebimden maskeleri çıkarıp bir tanesini ona uzatıyorum. "Koku için." Sonra ona bir set plastik eldiven veriyorum.

Maskelerimizi ve eldivenlerimizi takarak birlikte odaya giriyoruz ve ben kapıyı kapatıp ışık düğmesini açıyorum.

Charlie'nin aç bakışları giderek artan bir ilgiyle odada geziniyor. "İyi iş Manning," diyor ve bu hücrenin yıllar boyunca barındırdığı diğer adamların kalıntılarına bakarken nefesinin altından ısılık alıyor.

"Onları burada tutmayı seviyorum. Kaderlerine dair görsel bir imgeye sahip olmanın dilleri daha çabuk çözmeye yardımcı olduğunu düşünüyorum."

"Siktir." Charlie'nin gözleri mahkûmun önündeki duvara kazıkla bağlanmış çıplak adama kayıyor. Kurumuş kan yamalı derisini kaplıyor ve el işimi eleştirmek için bir dakikalığına duruyoruz. "Taşaklarına ve meme uçlarına çivi çakarak iyi bir dokunuş yapmışsın."

"Onunla çok eğlendim. Küçük bir kız gibi çılgılık attı ve ben ona yedirirken doğranmış sikiyle boğularak ölmesinin uygun olduğunu düşündüm."

"Şiirsel. Bunu sevdim."

"Bu yeterli değildi. O pislik daha önce bahsettiğim kişi. Yıllardır Cabello limanına gelen insan taciri çocuklara göz yumuyor, hiçbir şey söylememek için rüşvetleri kabul ediyordu." Kokuşmuş kalıntıları maskenin arkasından bile burun deliklerimi gıdıklıyor ve çok daha fazlasını hak etmesine rağmen ölmeden önce acı çekmesine seviniyorum. "Ona Rafael muamelesi yapmalıydım."

Charlie başını bir tarafa eğiyor. "O da ne?"

"Rafael, Vera'nın kaldığı karakoldan çıkarmayı başardığımız tek adamdı. Oraya dört yaşındayken geldiğini doğruladı." Bu, zaman çizelgesini nasıl bir araya getirebildiğimizin bir parçası.

Charlie'nin yüzü soluyor. "Lanet olsun." Ellerini yüzünde ovuşturuyor.

"Kırılması uzun sürmedi." Çenemde bir kas patlıyor ve köşedeki kemik yığınının doğru ilerlerken damarlarımda yeniden alevlenen bir öfke dolaşıyor. Et parçaları hâlâ kemiğe yapışmış durumda ama pi-ranhalar işlerini iyi yapmışlar. "Bana ona yaptıklarını söylediği şeyi tekrarlamayacağım çünkü tekrarlanamayacak kadar iğrenç. Ona işkence etmek için tam bir canavara dönüştüm. Dilimliyor, kesiyor, yakıyor, . Onu sikmeleri için birkaç hasta herife rüşvet verdim ve onlar da yaraklarıyla göt deliğini bir güzel parçaladılar.

ken camı, beyzbol sopası ve birkaç başka nesne. Onu dölle kaplamalarına, üzerine sıçmalarına, işlemelerine izin verdim." Kaşlarımı sallıyorum ve sırtıyorum. "İzlemek istersen bir videom var."

"Karımla birlikte izleyebileceğim hafif bir eğlenceye benziyor."

İkimiz de gülmekten kırılıyoruz ve ben çıplak pris-
Odanın ortasındaki tahta sandalyeye bağlı ama hâlâ . Dün gece onu iyi çalıştırdım.

"Sonra Rafael'e, işlerini bitirdikten sonra onları testereyle lime lime ederken izlettim ve bunun onun kaderi olduğunu sürekli hatırlattım. Ölümünü altı ay boyunca sürükledim. Onu dövdüm, aç bıraktım, derisinden küçük kesikler açtım, ölümün eşiğine gelmesine izin verdim ve sonra adamlarımın onu beslemesini, yaralarına merhem sürmesini, su ve sahte umut vermesini sağladım. Yeterince iyileştiğinde, her şeyi tekrar yaptım. Son sahneyi hazırlayana kadar bunu birkaç kez yaptım. Sonra onu haftalardır aç bırakılmış beş yüz pirananın bulunduğu kapalı bir tanka attım ve piranalar sivri dişleriyle yamalı etini parçalarken acı dolu çığlıklarının tadını çıkardım. Onu öldürmeleri on dakikadan az sürdü."

"Pirana ölümünün hep bir şehir efsanesi olduğunu düşünmüşümdür."

"Koşulların doğru olması gerekiyor ama işe yarıyor. Kemiklerinden etini temizlediler. Pisliği öldürmenin son derece eğlenceli ve neredeyse delilsiz bir yoluydu."

"Bunu da mı filme aldın?" Dudakları bir gülümsemeye dönüşür.

"Aynen öyle." Ona geniş bir sırıtma gösterdim. "Demi'yle arka arkaya film gecesi yapabilirsin."

Yine kıkırdıyoruz. "Beni eğlenceye dahil etmediğine inanamıyorum."

"Sen iyisin, Charlie. Karanlığın seni tekrar içine çekmesine izin verme."

"Karanlık benim bir parçam Manning, tıpkı senin bir parçan olduğu gibi. Onu şımartmamak yok olmasını sağlamaz. Sadece gizli kalır."

"Bizi gerçekten mahvettiler, değil mi?"

Charlie omuz silkiyor. "Muhtemelen, ama belki de her zaman içimizde vardı ve onlar bunu ortaya çıkardılar."

"Bu asırlık doğaya karşı yetiştirme tartışması." Arkamızı dönüyoruz ve ben zindana değerlendirici bir bakış atıyorum. Kirli tuğla duvarlar ve taş zeminden oluşan, doğal ışık ve havalandırması olmayan tipik bir eski usul sorgu hücresi. İnsan sefaletinin lekeleri

bilinçsiz mahkûma doğru yürürken inatla yere yapışıyor. Burası taşaklarımı donduracak kadar soğuk ama amaç da bu zaten.

Charlie masaya doğru yürür ve onaylayan bir gülümsemeyle çeşitli aletleri inceler.

Elektrikli matkabı eline alıyor ve damarlarımda dolaşan coşku, seksten sonra en iyi kafa yapan şey oluyor. Mahkuma doğru yürüyorum ve onu uyandırmak için yüzüne birkaç tokat atıyorum. Bana İspanyolca küfretmeye başlıyor ve bugün bu oyunu nasıl oynamak istediğimi düşünürken daha da büyüyor. Bu, o orospu çocuğunun işini bitirmeden önce bana işe yarar bir şey vermek için son fırsatı.

Charlie elinde matkapla yaklaşırken elektrikli matkabın vızıltısı kulaklarıma müzik gibi geliyor. Gözbebekleri büyümüş, yüzü intikam vaadiyle canlanmış. Güç düğmesine basıp kapatıyor ve matkabın aralıklı vızıltısı pantolonumdaki canavarı şiddetli bir tahrikle kıpırdatıyor. Charlie sandalyenin etrafından dolanıp adamın önünde yanımda dururken, "Arkadaşım Charles Barron III ile tanışmanı istiyorum, Luis," diyorum.

"*El pendejo*," diye tıslıyor ve ağzından kırık bir diş düşüyor, hırpalanmış çıplak bedeninden sekerek sert zemine çarpıyor.

Charlie başparmağını omzundaki iltihaplı yaraya saplıyor. "Bu hiç kibarca değil."

Charlie yarayı karıştırırken Luis acı içinde inliyor ve uzun zamandır görmediğim şeytani bir sırıtış sergiliyor.

"Luis pek kibar değil," diyorum, masaya doğru yürüyüp bıçağımı kaparak. Tırtıklı kenarı eti kemiklerinden ayırmak ve kesmek için mükemmel. "Sorularıma cevap vermeyi reddediyor." Bıçağın ucunu kolunda gezdirip yavaşça buz gibi etine . "Bana kaynak limanın adını vermeyi reddediyor."

Los Angeles'tan Venezuela'ya düzenli olarak giden nakliyeciler var ama Jane ve Vera'nın denizaşırı ülkelere bu şekilde gönderildiğini varsayamam. Ford'ların Rydeville'den ayrıldıkları tarihten itibaren iki yıl Los Angeles limanının manifestolarını araştırdık ama alışılmışın dışında bir şey bulamadık. Menşe limanın yanı sıra bir isme de ihtiyacımız var. Venezüella'ya sefer yapan birkaç ABD limanı daha var ve bunlardan herhangi biri üzerinden ABD'den ayrılmış olabilirler. Üzerinde çalışacak bir şey olmadan samanlıkta iğne aramak gibi bir şey bu.

Ayaklarının dibine çömelıyorum ve ayak bileği kemiğinin hemen üstündeki deri parçasını çıkarmaya başlıyorum. Luis çığlık , çırpınmaya çalışıyor ama Charlie ayağının üzerinde duruyor, ben etinden düzgün bir kare keserken onu yerinde tutuyor. Matkap tekrar canlanıyor ve Charlie diğer bacağının diz kapağını delerken Luis'in ağzından çıkan sesler tatlı, tatlı bir rapsodi.

Charlie aklımdan geçenleri okuyarak, "Çalışmak için müziğe ihtiyacımız var," diyor. Hücrelerini açmak için delmeyi bıraktığında yüzüne ve maskesine kan sıcıyor. Telefonunu masanın üzerine koyuyor ve death metal çalma listesi devreye girerken ben de ona "evet" diyorum.

Aramızda, tıpkı eski günlerdeki gibi dostça çalışarak hasta herifi parçalara ayırıyoruz. Üzerinde çalışacak birkaç parça bulduğumda Charlie'yle göz göze gelip başımı sallıyorum. Ben ayağa kalkıp Luis'in sağ bacağına dizinden ayağına kadar uzanan delikleri hayranlıkla izlerken o da matkabı yere bırakıyor. Yaralardan kan fışkırıyor ama bunlar sadece yüzeysel. Charlie onun hayatına bu kadar kolay son vermezdi.

Müzik duruyor ve Charlie tekrar yanıma geliyor. Siyah tulumu kana bulanmış, yüzünden kan damlıyordu ve tamamen kendi halinde görünüyordu.

Luis'in üzerine eğilirken kanlı deri parçalarını elimde tutuyorum. Yüzü acıyla buruşmuş ve gözleri yaşlarla ıslanmıştı. "Eğer ağzını duymam gereken kelimelerle doldurmayacaksan, ben de dolduracak başka bir şey bulurum."

"Flaş haber," diyor Charlie, omzunun üzerinden parmağını duvarda çarmıha gerilmiş adama doğru uzatarak. "Son adamın ağzını kendi sikinin parçalarıyla doldurdu."

Luis paniğini saklayacak kadar hızlı değil ve ben kıkırdıyorum. "İlk başta sana karşı nazik olacağım." Bacağından aldığım karelerden birini kaldırıyorum. "Seçim senin. Bana bilmek istediklerimi söyle ya da çiğnemeye başla, pislik."

"Lütfen, ben hiçbir şey bilmiyorum."

"Yanlış cevap, sık kafalı." Kanlı, etli yumruyu dudaklarının arasına iterek ağzını parmaklarımla kapatıyorum ve tükürmeye çalışırken ağzını kapalı tutuyorum. O çılgına dönüp dehşete kapılmış gözleri panikle açılırken birkaç saniye öyle tutuyorum. Charlie yanaklarını kavırıyor ve ben dudaklarını açıp bıçağımın sapıyla eti aşağı doğru iterken başını geriye doğru eğiyor. "Bence çiğnersen daha iyi olur."

Gargara yapan, boğulur gibi bir ses havayı dolduruyor ve eti ağzının etrafında döndürürken onu yerinde tutmak için dizimi kasıklarına bastırıyorum. Charlie'yle birbirimize bakıyoruz ve onu daha dik oturtup ağzındaki parçalanmış yumruyu koparıp atıyoruz. Boğulup ölmesine ve tüm eğlencemizi mahvetmesine izin veremeyiz. "Bu sana son uyarım. Bana bilgi ver, yoksa etinin her parçasını doğrar ve sana damlatırız." Dostuma sııttım. "Sanırım sırada kışını deneyeceğiz."

"Bir bok parçasına bok yedir. Bu hoşuma gidiyor."

Kaşlarımı sallıyorum ve sırtıyorum. "Hareket halinde daha fazla şiir."

"Yapma, yapma!" Luis'in ses tonundan panik akıyor. "Kafama bir kurşun sıkacağına söz verersen sana bildiklerimi anlatacağım."

Charlie'nin kara kahkahası duvarda yankılanıyor. "Bu orospu çocuğuna inanabiliyor musun?" Charlie matkabı çalıştırıyor ve Luis'in göğüs ucuna saplıyor. "Pazarlık hakkın olduğunu kim söyledi?"

"Yırtıcı hayvanlarla yatağa giren erkekler hoşgörüyü hak etmez," diyorum ve bıçağımla diğer meme ucunu kesiyorum.

Luis bağılıyor, kükrüyor ve gözlerinden yaşlar süzülüyor. Seyretmesi çok güzel.

"Ama bugün senin şanslı günün, sik suratlı." Elmacık kemiğine bir çizgi çizdim. "Ben meşgul bir adamım ve boşa harcayacak saatim yok," diye yalan söylüyorum, "bu yüzden anlaşmanı kabul edeceğim, ama benimle dalga geçmeye çalışma, Luis. Eğer yaparsan, cezayı değerli *abuelitandan* çıkarırım."

Gözlerinden istifa akıyor. Nihayet. Damarlarımda taze bir adrenalın dalgası dalgalanıyor.

"Los Angeles'ta sevkiyatları denetleyen bir gringo var. Onunla birkaç kez telefonda konuştum. Sadece ilk adını biliyorum."

"Ne oldu?"

"Miguel."

Bıçağımlı karnına sapladım. "Bana yalan söyleme konusunda ne demiştin, Luis?"

"Yalan söylemiyorum," diyor hıçkırıklar arasında.

"Bu yeterli değil." Charlie talimi yeniden başlattı ve Luis hiperventilasyona başladı. Ona birkaç kez tokat attım. "Daha fazlasına ihtiyacımız var."

"Başka bir şeyim yok," diye ağlıyor.

Charlie ve ben bakıştık. Kayıplarımızı azaltma zamanı.

Charlie matkabı diğer dizine götürürken ben masaya geçip motorlu testereyi alıyorum. Karanlık beni tamamen yutuyor.

ve çiğ, gıcırtilı ses acımı biraz olsun dindiriyor. Bu yolculuğun hikayesi buydu. Harika bir ipucu yakaladım, ardından çıkmaza girdim ve nihai intikamı beklemekten yoruldum. Aşkına bunu kimin yaptığını bilmemekten yoruldum.

Charlie Luis'in sağ dizinde delikler açarken ve bu sefer daha derine inerken, ben testereyle ona yaklaşıırken çığlık atıyor ve ağlıyor.

"Bekle," diye inliyor. "Bir şey hatırladım."

Parmağımı düğmeden çekiyorum. "Çıkar onu."

"O bir dede. İki ya da üç yıl önce bebek hakkında konuştuğunu hatırlıyorum. Onun hakkında konuşmadan duramıyordu. Adının Sophia olduğunu söylemişti."

Bu çok büyük bir yardım değil ama belki Ezra bununla bir şeyler yapabilir ve en azından sevkiyatların Los Angeles'tan geldiğini teyit etmiş oluruz.

"Hatırladığın başka bir şey var mı?" Charlie matkabı Luis'in kasıklarına soruyor.

Başını sallar. "Sana bildiklerimi anlattım, şimdi beni vur."

"Programımda bir boşluk belirdi," diyorum, "ve şimdi Öldürecek zamanım var."

"Gerçekten," diye şaka

yapıyor Charlie.

Motorlu testereyi tekrar çalıştırdım ve Luis'e ölümcül bir sırtıf attım. "Sanırım bugün şanslı günün değil."

On İkinci Bölüm

Athena

"Sana bu işi halledeceğimi söylemiştim," diyorum dişlerimi sıkarak, her zamanki görev kıyafetlerimi (uzun kollu siyah üst, dar siyah pantolon ve siyah botlar) giymeyi bitirirken.

"Sunumu berbat etmeseydin halledilecek bir şey olmayacaktı," diye karşılık veriyor babam ters bir tonda.

"Sunumu berbat etmedim. Sunumum mükemmeldi." "Beni dinlemedin. Sana lanet saçını boyamanı söylemiştim."

Telefonda bağırıyor ve ben telefonu yüzümden uzak tutuyorum. Amos'un soğukkanlılığını kaybetmesi ender rastlanan bir durum ve onu bu kadar sinirlendirdiğim için kendime zihinsel bir övgüde bulunuyorum.

"Sözleşmeyi saçım yüzünden kaybetmedim. Kaybettim çünkü sunumumun pazarlama müdür yardımcısı tarafından hazırlandığı apaçık ortadaydı. Bana daha fazla zaman verseydiniz, kendi sunumumu hazırlardım ve Belinda ile bağlantım . Birini suçlamak istiyorsan, kendini suçla."

"Kardeşine zarar vermeden önce durdurulması gerekiyor Athena." "O pislik Arlo'nun yanına bile yaklaşamayacak. Sana söz veriyorum." Silahımı belimdeki kılıfına yerleştirmeden önce dolu olup olmadığını kontrol ediyorum. "Ofisinde olmak bu işi kolaylaştıracak olsa da, Manning'i hâlâ örgütün dışından gözetleyebilirim, bu yüzden gitmem gerekiyor. Bu gece onu takip edeceğim."

Babama L.A.'de olduğumu söylemedim çünkü daha sonra Lowell'a uçup ona brifing vermem için ısrar edecekti. Umarım boşa bir yolculuk olmaz. Havaalanında Manning'in bu hafta sonu için bir uçuş kaydı gönderdiğini bana bildiren bir bağlantım var. Ben de merak edip

Dün gece buraya seyahat ettim, gözetleme görevime hazırlanırken Los Angeles şehir merkezindeki evimde saklandım.

Bu sabah erkenden havaalanındaydım ve Drew Manning ile Charles Barron'un Manning Motors'a ait özel jetten altı kişilik bir koruma ekibiyle inişlerini izledim. Hepsi şık takımlar giymişti ve kesinlikle rollerine uygun görünüyorlardı. Sadece eğitimli bir göz, hepsinin kiralık silah olduğunu söyleyebilir. Eski askerler. İşi nasıl gizlice yapacaklarını bilen son derece uzman katiller.

Heyecan kan dolaşımımı hızlandırıyor ve sıvı şehvet içimde birikiyor. O kibirli pislği kendi oyununda yenme düşüncesi beni en çok tahrik eden şey.

"İçeride sana ihtiyacım var, böylece tüm açılar kapsanmış olur."

Dudaklarımdan bıkkın bir iç çekiş dökülüyor. Sanırsınız ki babamı sürekli hayal kırıklığına uğrattıyorum, başarılı görevler üstüne başarılı görevler yapmıyorum. Bu sefer özellikle huzursuz görünüyor ve bunun sebebinin Arlo olduğunu biliyorum. Bu düşünceyle öfkemin bir kısmı dağılıyor. Babam kardeşimi seviyor ve Arlo'yu için arkamdan iş çevirmesine hâlâ kızgın olsam da onu korumak için elinden geleni yapmasından memnunum. "Baba, güven bana. Seni daha önce hiç hayal kırıklığına uğratmadım, şimdi de uğratmayacağım. Bir oyun üzerinde çalışıyorum. Drew Manning sözlerini yutacak ve Şükran Günü'nden önce bu anlaşmayı kabul etmem için bana yalvaracak. Beni buna ikna edebilirsin."

"Yapacağım. İyi geceler, Athena." Ben cevap veremedi telefon kapatıyor. "Göt herif," diye mırıldanıyorum aynanın önünde durup gözlüğümü düzeltirken.

Altın sarısı saçlarımin üzerine kısa siyah peruk takıyorum. Görevler saçımı gizlediğim tek zaman çünkü arka planda kaybolmam gerektiğinde çok fazla dikkat çekiyor. Peruk köşeli bir bob şeklinde ve aslında bana yakışıyor. Belki de saçımı siyah boyamalıyım.

Tüm silahlarımı, anahtarlarımı, kilit açma kitimi ve kullan-at telefonumu kontrol ettikten sonra kaskımı ve siyah ceketimi kaptığım gibi dairemde çıkıyorum.

Otelin barında oturan, çalışan adama bir mesaj gönderiyorum.

Ben: Herhangi bir gelişme var mı?

RX: Değişiklik yok

Cep telefonumu ceketimin iç cebine sokup fermuarını çektikten kaskımı dikkatlice başımdan aşağı indirerek saçlarımın dağılmamasını sağlıyorum. Sonra motosikletime tırmanıyorum, çalıştırıyorum ve gaza basıp oradan uzaklaşıyorum.

Man- ning ve Barron'un bu hafta sonu kalacakları beş yıldızlı otelin yanındaki ara sokakta bekliyorum, acaba onca yolu sadece barda sarhoş olmak için mi geldiler diye düşünürken cep telefonuma yeni bir mesaj geliyor.

RX: Hareket halinde

Ben: Takip et ve tavsiyede bulun

Sonraki on dakika boyunca sabırsızlıkla ekranımı izliyorum ve yeni bir güncelleme bekliyorum. Güncelleme geldiğinde, tamamen renkli camlara sahip siyah Range Rover'ların iki fotoğrafı eşlik ediyor. Plaka numaralarını teknik elemanıma mesaj atıyorum ve güncelleme talep ediyorum.

Sahaya çıktığımda genellikle Andreas'ı hazırda bekletirim. Los Angeles sokaklarının her yerinde kameralar var ve bir aracı takip etmek yeterince kolay. Andreas ayrıca cep telefonu sinyallerini araştırarak ve araçlara en yakın olanları takip edecek. Geçmişte, büyük ikramiyeyi vurduğunda şanslıydık ve bu da hedefimizi gözetlemeyi kolaylaştırdı. Giderek daha fazla insansız hava aracı kullanıyorum ama Los Angeles semalarında o kadar çok var ki takipte kalmak zorlaşıyor. Manning ve Barron kurnaz oyuncular ve benim ekstra önlemler almam gerekiyor.

RX: Size doğru geliyor

. Pozisyonunu koru.

Motoru çalıştırıyorum ve işlek caddeye çıkmadan önce araçlarının geçmesini bekliyorum. Uyumayan şehirde saat gece on biri geçiyor ve trafik hâlâ berbat. Beni fark etmemeleri için biraz geride duruyorum, onları gözden kaybedersem Andreas'ın telefonuma koordinatları göndereceğini biliyorum.

Şehir merkezinden uzaklaşıp otoyolda güneye doğru ilerledikçe trafik daha rahat akıyor. Yirmi dakika daha yol alırken arkalarında makul bir mesafeyi koruyorum ve hiçbir çıkışa girmediklerinde, nereye gittiğimizi bildiğimi düşünüyorum.

Long Beach'e ulaştığımızda takip etmek ve gizli kalmak daha zor. Ya doğrudan buradaki ayrı limana ya da daha uzağa, San Pedro Körfezi'ndeki ana limana gitmelerini bekliyorum ama sola sapıp Long Beach'in sanayi bölgesine doğru gidiyorlar.

Andreas onları sokak kameralarından izliyor, ben de bir yan yolda durup birkaç dakika bekliyorum. Koordinatlar geldiğinde, birkaç tanınmış işletmenin depolarının bulunduğu büyük sanayi bölgesine giriyorum. Gri bir deponun arkasına park etmiş iki Rover'ı görüyorum ve bitişikteki deponun arkasına çekip motoru kapatıyorum. Gece görüş dürbünümü ve kar maskemi koltuğun altındaki saklama alanından çıkarıp dürbünü boynuma asıyorum ve yüz maskesini cebime koyduktan sonra kaskımı motoruma takıp yaya olarak yola koyuluyorum. Yolumu bulmak için cep telefonumun el fenerini kullanıyorum çünkü buranın sahibi olan şerefsizler belli ki aydınlatmaya bütçe ayırmamışlar.

Manning ve ekibinin deponun arkasından sürünerek yan taraftaki ışıkları yanan depoya doğru ilerlediğini görmek için tam zamanında geldim. Tüm adamlar koyu renk savaş kıyafetleri giymiş ve ağır silahlarla gizlice ilerliyorlar.

Onları makul bir hızda takip ediyorum, onlara yaklaşırken gölgelere yapışıyorum. Adamlardan ikisi, ışıklandırılmış deponun etrafındaki alanı gözlemek için önden gönderiliyor. Binanın yan tarafında düzensiz beyaz harflerle Ardent Shipping yazıyor. Andreas'a bir mesaj gönderiyorum

Manning'in önden gönderdiği adamları yakınlaştırmak için dürbünümü kullanmadan önce şirketi hızlıca kontrol etmek için binanın çevresine birkaç teknolojik cihaz yerleştirmelerini izliyorum. Adamlardan biri havaya gizli bir drone gönderip onu binanın sağ üst tarafındaki uzun ve dar pencereye doğru yönlendirirken eğildim.

Sanırım yüksek teknoloji ürünü teçhizatları, başlangıçta Sawyer Hunt ve Xavier Daniels tarafından kurulan uzman bir güvenlik şirketi olan HADK Cy-bersecurity'den geliyor. Zayn Anderson ve Keven Kennedy ortak sahipler olarak şirkete katıldıktan sonra isim değiştirip yeniden markalaştılar. Söz konusu gizli yasadışı operasyonlar yürütmek olduğunda, süper zeki teknoloji dehalarının en iyi arkadaşlar olması işe yarıyor.

Dron iki gözcüyle birlikte döndükten sonra bir çember oluşturuyorlar ve kısık fısıltılarla konuşmaya başlıyorlar. Depoya girmeyi planladıkları açık ve içeride ne olduğunu bilmek istiyorum, bu yüzden geldiğim yoldan geri dönüyorum, sağa doğru dalıp birbirini takip eden depoların etrafından koşarak yapının sol arka tarafından Ardent Ship-ping deposuna dönüyorum. Bu açıdan Manning ve ekibinden gizleniyorum. Yukarı bakıyorum ve gülümsüyorum. Tanrılar bugün kesinlikle bana göz kulak oluyor. Yangın çıkışına ve içeri doğru yürürken dudaklarım daha da kıvrılıyor. Gerinerek yavaşça ve sessizce merdiveni aşağı çekiyorum.

Merdiveni tırmanıp en tepeye kadar çıkarken karnımda bir ateş ve damarlarımda çatırdayan bir yük var. İçeri açılan küçük kapı kilitli ama kilidi açıp içeri süzülmem sadece birkaç dakikamı alıyor.

Çatı katında saklanıyorum, etrafım iğrenç bir küf kokusu ve birkaç kahverengi kutuyla çevrili. gizlice göz atıyorum, ambalaj malzemelerinden başka bir şey bulamıyorum. Aşağıdan gelen yüksek sesler kulak zarımı gıdıklıyor ve kenara en yakın kutuya yaklaşıp arkasına saklanıyorum, başımı yavaşça dışarı çıkarıyorum.

Aşağıda, bir grup adam uzun, dağınık gri sakallı yaşlı bir adamın etrafını sarmış. Kaşları çatık ve bira göbeği olan uzun boylu bir adamla tartışıyor gibi görünmektedir. Ne konuştuklarını duyamayacak kadar uzaktalar ama uzun boylu adam silahını çıkarıp yaşlı adamı gözlerinden vurduğunda yeterince uzakta değiller. Patlama sesi kulaklarımda çınlıyor ve daha yere düşmeden sakallı adam için ışıklar sönüyor.

Manning ortaya çıkmak için o anı seçer ve adamlarıyla birlikte iki farklı açıdan odaya dalar. Ne oldu

açıkça planlanmış stratejik bir saldırı, adamları depodaki adamları silahlarına uzanmaya bile vakit bulamadan hızlı bir şekilde arka arkaya öldürüyor. Cep telefonuma kaydedecek zamanım bile olmadı. Sadece iki adam ayakta kaldı. Uzun boylu adam ve onun yanında duran adama çarpıcı bir benzerlik gösteren daha genç ikinci bir adam.

Yönetim kurulunun korkmasına şaşmamalı. Bu adamlar Luminar'lar gibi çalışıyor ve hatırı sayılır düşmanlar. Tüfeğim olsaydı Manning'i şimdi indirebilirdim ama buradan canlı çıkamazdım. Dünyamızı yöneten adamlara ne kadar saygı duysam da, ölmeye hazır değilim. Yaşamak için gerçekten bir şansım olmadan olmaz. Ayrıca, onu öldürmek erken olur. Ne bildiğini ve kime söylediğini öğrenmem gerek. Manning'in kafasını şimdi uçurmak, çok çekici olsa da, sadece farklı bir soruna neden olur. Zamanımı beklemeli ve kadar bilgi toplamalıyım. Sonra da Ares, Baz, Knight ve Jase'in ortak kararıyla bu işi nasıl halledeceğimize karar vereceğiz.

Manning ve Barron adamları çabucak etkisiz hale getirir ve bileklerine kelepçe takar. Manning uzun boylu adama tabancayla vurmadan önce karşılıklı konuşulur ve adam bir patates çuvalı gibi yere yığılır. Genç adam itiraz edince Barron'dan suratına bir yumruk yer. Bilincini kaybediyor ve Manning emir vermeye başlarken yerdeki yaşlı adamın üzerine düşüyor. Dürbünümle onu izliyorum, ekibine emir verirken yüzündeki soğuk ve sakin ifadeden etkileniyorum. Diğerleri etrafı aramaya başlarken birkaç adam depoyu terk ediyor. Çıkmadan önce onlar gidene kadar bekleyeceğimi düşünüyorum ama saklandığım yere doğru merdivenleri tırmanan ayak seslerini duyunca bu kararım elimden alınıyor.

Kahretsin! Gitmek için yeterli zaman yok, bu yüzden yapabileceğim tek şeyi yapıyorum.

Yapabilirim. Kar maskesini kafama geçirip zıplıyorum, tavan kirişlerine tutunup vücudumu yukarı çekmek için onları kullanıyorum. Omurgamı daha düz olan tavan paneline yapıştırırken ve önümdeki iki kirişi kavrarken ayaklarımı çatı kornişlerine yerleştiriyorum. Sonra tanrılara dua ediyorum ve kara gözlü, parlak kafalı tıknaz adam etrafı kontrol edip kutuları incelerken can havliyle çatıya tutunuyorum. Nefesimi tutup incelemesini bitirmesini beklerken göğüslerimin arasında bir ter çizgisi oluşuyor.

Kısa bir an için gözlerimi kapatıyorum ve adam ayrılıp aşağı inmeye başladığında sessizce teşekkür ediyorum. Dikkatlice çatıdan inmeden önce etrafın temiz olduğundan emin olmak için bir süre bekliyorum. Benim

Ayağım pütürlü bir Şeye takılıyor ve neredeyse dengemi kaybediyorum. Kolumu uzatıp kendimi sabitlemek için yan duvara tutunuyorum. Zeminin hafifçe yükseltilmiş bölümüne bakarken kaşlarımı çatıyorum.

İncelemek için eğildiğimde kollarımda tüylerim diken diken oluyor. Uğursuz bir önsezi hissi beni sarıyor, ancak döşeme örtüsünün gevşek kenarını kaldırıp korkunç bir keşif yaptığımda hala şoktayım.

Titreyen bir elimi ağzımın üzerine kapatırken geniş, sırlı mavi gözler bana bakıyor. İşim gereği pek çok canavarla karşılaştım ama küçük bir kızı bir deponun döşeme tahtalarına tıkıp çürümeye terk etmek için özellikle hasta ve ahlaksız bir sürüngen olmak gerekir çünkü benim yaptığım gibi tesadüfen karşılaşmadıkça kimse onu burada bulamaz.

Dünyamızdaki tüm kötülükleri hatırladıkça içimdeki her boşluğu acı dolduruyor. Liderlerimiz çocuk kaçakçılığını durdurmak için yıllarca yorulmadan çalıştı, ancak bir kafayı keser kesmez diğeri büyüyor. Bu hiç bitmeyen bir döngü ve dünya çok fazla hasta kalleşle dolu.

Cildi çürük benzeri bir tene sahip ve şişmeye başlamış, bu da en az üç dört gündür ölü olduğunu doğruluyor. Ufak tefek minyon yapılı, beyaz-sarı saçları pembe-beyaz bir kurdeleyle bağlanmış. Diz hizasında beyaz çoraplar ve parlak siyah ayakkabılar giyiyor. Güzel pembe elbisesinin bir omzu yırtılmış ve bir kolunda tuttuğu oyuncak bebeğin başı yok. Ama beni asıl heyecanlandıran alnındaki yuvarlak delik. Boğazımda safra birikiyor ve midem bulanıyor. Seçeneklerimi düşünürken cep telefonumla onun bir fotoğrafını çekiyorum.

Onu burada bırakamam. Dışarıda birileri çılgınca bu küçük kızı ve bir sonuca ihtiyaçları var. Andreas'a bir mesaj göndererek olay yerinden bir ceset almaları için bir ekip göndermesini istiyorum ve beklemeye hazırlanıyorum.

Alt katta kapılar açılıp kapanıyor ve ben kutumun arkasına geçip Manning'in adamlarının iki baygın adamı Rover'lerden birinin arkasındaki kargo bölümüne yüklerken Drew ve Charlie'nin diğeri cesetleri kurşun yağmuruna tutarak hiçbir tanığın sağ kalmamasını sağlamasını izliyorum.

Ben hariç tabii, ama onlar bunu bilmiyor.

Onlar gittikten sonra sürünerek küçük kızın yanına dönüyorum, soğuk elini elime alıyorum ve ona ninni söylüyorum. Ninni üstüne ninni söylerken öfke hüznle birleşiyor, hayal kırıklığım o kadar yoğun ki keşke

Ciğerlerim patlayacakmış gibi hissedene ve boğazım çiğnenene kadar çığlık atıyorum.

Kendime sessiz bir söz veriyorum.

Eğer Drew Manning'in küçük çocukları kaçırıp öldürmekle bir ilgisi varsa, aletini vücudundan ayırıp küçük parçalar halinde ona yedireceğim, sonra da çıplak ellerimle kalbini göğsünden söküp ayaklarımın dibinde kan kaybından ölmesini izleyeceğim.

On Üçüncü Bölüm

Drew

"Y Solgun ve yorgun görünüyorsun," diyor annem kapıyı bana açar açmaz.

"Tanrım, teşekkürler anne," diyorum, evinden içeri süzülürken.

İçeri girmeme izin vermek için kenara çekildiğinde. "Sen de harika görünüyorsun."

Ana yaşam alanından koridora doğru birden fazla ses yükselirken kapıyı arkamdan kapatıyor. Annem erken bir akşam yemeği planlamıştı çünkü çocukların da gelmesini istiyordu. Beni yanlış anlamayın, yeğenlerimi ve küçük kuzenlerimi seviyorum, ama hep birlikte olduğumuzda hayvanat bahçesinde beslenme zamanı gibi oluyor. Laud, küçük Anderson, Hunt ve Daniel'in çocukları da işin içine girince tam bir kargaşa oluyor. Ama bugün burada değiller, bu yüzden kulaklarım akşamı atlatır.

"Ukalalık yapma." Saçımı karıştırdı. "Sadece senin için endişeleniyorum."

"Endişelenecek bir şey yok."

"Tabii ki yok." Kolunu benimkinin içinden geçiriyor. "Çok fazla çalışıyorsun Andrew. Eğlenmek için de zaman ayırmalısın."

"İnan bana, çok eğleniyorum," diyorum, Vixen'le yarın akşamki bir sonraki oyun randevumu düşünürken ve Charlie'yle geçen hafta Luis'le yaptığımız işkence seansını sevgiyle anımsarken sırtarak.

"Takıldığınız o sapık kadınlardan bahsetmiyorum. Gerçek bir ilişki için zaman ayırmaktan bahsediyorum."

Koridorun sonunda durduğumuzda kaşlarımı çatıyorum ve çocuklardan biri kafatasımı delip geçiyormuş gibi hissettiren tiz bir ciyıklama sesi çıkarınca yüzümü buruşturuyorum. "Sapık kadınlar mı?"

Saçımı tekrar karıştırıyor. "Gittiğin seks kulübünü biliyorum." Ağzı yüzünü buruşturuyor ve aklının nereye gittiğini tahmin edebiliyorum.

"Düşündüğün gibi değil anne. Geçmişteki elit kulüpler gibi değil. Profesyonel ve her şey tamamen rızaya dayalı. Kadınlar kontrol sahibi ve bu güçlendirici."

"Belki de kaydoluruz." Abby, annemin evinin ana bölümüne açılan kavisli kemere yaslanıyor.

"En azından artık kimin boşboğazlık ettiğini biliyorum."

"Ben değildim." Dudaklarının kenarları yukarı kalktı. "Annem Kai'yi serçe parmağına doladı. Onu ikna etti."

"Çünkü senin iyi bir kızla tanışmanı ve yuva kurmanı istiyorum."

"Benim için böyle bir şey söz konusu değil anne ve sen de bu işe burnunu sokmayı bırakmalısın. Ben hayatımdan memnunum. Beni tamamlaması için bir kadına ihtiyacım yok ve artık kulüpten haberin var, ihtiyacım olduğunda kadın arkadaş sıkıntısı çekmeyeceğimden emin olabilirsin."

"Seks, aşk ve arkadaşlık ile aynı şey değildir."

"Drew Amca!" Oli bana doğru koşup elimi tutarak bağıyor. "Tam zamanında geldin. Elma için sallanıyoruz."

Dokuz yaşındaki yeğenim heyecandan kelimenin tam anlamıyla titreyerek bir o yana bir bu yana zıplıyor. Nadiren yerinde oturan hiperaktif bir çocuk. Oli sürekli eğlendirilmek istiyor ve ilgi alanları ve tutkuları hızla değişiyor. Talia -Kai ve Abby'nin eli- dest- küçük kardeşlerine bebeklik yapmaya çalışıyor. Dört çocuk arasında en sessiz olanı ve yaşına göre çok olgun olan Ori, en küçük oğulları, o kadar rahat ki neredeyse yatay. Ama o da hassas bir ruha sahip ve bazı şeyleri derinden hissediyor. En küçük yeğenim Amelia, bana annesini hatırlatan küçük, sevimli bir kız. Doğal olarak sezgisel bir zekası var ve tıpkı Abby'nin çocukluğunda olduğu gibi sürekli sorular soruyor.

Harika çocuklar ve onlarla vakit geçirmeyi seviyorum.

Ayrılırken onları geri verebildiğim sürece.

Charlie'nin on bir yaşındaki kızı Jane diğer elimi tutarak, "Biz de çikolatalı elma yapıyoruz ve hepimizin oyacağı bir balkabağı var," diyor. Sıcak parmakları benimkilerin etrafında kıvrılıyor ve ben de küçük kuzenime gülümsüyorum. Aramızda hem ismiyle ilgili olan hem de olmayan özel bir bağ var. Tatlı bir çocuk ve Talia gibi küçüklere karşı biraz anaç bir tavuk.

"Ve canavar dondurma dansı yapacağız," diye ekliyor Talia, bacaklarımın etrafına dolanıyor ve istediği her şeyi elde edeceğini bildiği yavru köpek gözleriyle bana bakıyor. "Annem senin gelmeni beklememiz gerektiğini çünkü bu konuda en iyisinin sen olduğunu söyledi."

"Şimdi mi?" Baş belası ikizime gözlerimi kısıyorum. Abby şarap kadehine sırtıyor.

"Haydi!" Oli elimi çekiştiriyor. "Henry bütün elmaları almadan önce oraya varmak istiyorum!"

Çocukların beni odaya sürüklemesine izin veriyorum, kükreyen ateşin önündeki koltuklarda oturan Charlie, Demi, Kai ve annemin en iyi arkadaşı Sylvia'ya hızlıca bir merhaba dedikten sonra çocuklar beni Cadılar Bayramı öncesi etkinliklerin yapıldığı mutfığa çekiyorlar.

Annem ve Abby, çocuklar elmaları smaçlarken ve sonra diğerlerini eritilmiş çikolatayla kaplayıp gözetimde yardımcı oluyorlar. Yemin ederim çocukların yüzlerinde ve parmaklarında elmalardan daha fazla çikolata var. Ben bebek Charlie için balkabağı oyuyorum çünkü o henüz dört yaşında ve kendi başına yapamayacak kadar küçük, Demi yardım ediyor ve Abby de Ori ile birlikte çalışıyor.

Sonra annem yemeği hazırlayabilmek için bizi mutfaktan kovdu. Sylvia ona yardım ederken Abby ve Demi çocukları televizyondaki bir çizgi filmin önüne yerleştiriyor. Sonunda ben de kayınbiraderimin yanına çöküp bir bira alıyorum.

Kai şişesini benimkiyle tokuşturuyor. "Seni görmek güzel dostum. Benden kaçtığını düşünmeye başlamıştım."

"Kulüp hakkında boşboğazlık ettiğim için muhtemelen yapmalıyım. Şimdi çıtayı yükselteceğinin farkında mısınız?" Annem, ona ne kadar istemediğimi söylesem de bana kadın bulmaya kararlı.

"Neden ona söylediğimi düşündün?" Sırtışını gizlemeye bile çalışmıyor.

"Pislik herif," diye mırıldanıyorum gülümserken.

"Yine de kötü bir fikir değil," diyor Kai, daha ciddi bir tavır . "Rastgele kadınlarla seks yapmaktan bıkmadın mı?"

Charlie sırtarak, "Çok angarya bir işmiş gibi konuşuyorsun," diyor. "Bana öyle geliyor."

"Sadece on yedi yaşında kırbaçlandığın için," diye hatırlatıyorum ona.

"Başıma gelen en iyi şey." Karısına ve çocuklarına sevgiyle bakıyor ve ben bunu görmeyi seviyorum. Kai harika bir eş ve baba,

ve kız kardeşimi gerçekten mutlu ediyor. Onun için tek istediğim buydu ve hayal hayata kavuştuğu için mutluyum.

Ama bana göre
değil. Artık değil.

"Çok iyisin," diye kabul ediyorum.

"Sen de yapabilirsin." Kai gözlerini bana dikti. "Abby seni geçen hafta yoga sınıfına katılan yeni bir kadınla tanıştırmak istiyor. Bölgeye yeni taşınmış ve Abby'ye göre çok seksi ve-"

"İlgilenmiyorum." Onu uyaran bir bakışla sözünü kestim. "Kulüpte kendi ateşli seks arkadaşım var ve tüm ihtiyaçlarımı karşılıyor. Her şeye burnunu sokan karına söyle defolup gitsin."

Kai sesini alçaltarak, "Senin için endişelenen tek kişi Olivia değil, Drew," diyor. "Abby bunu neden yaptığını biliyor ve-"

"Yemeğe herkesle hasret gidermeye ve çocuklarla vakit geçirmeye geldim, istenmeyen fikirlerle taciz edilmeye değil. Seks hayatımın alt konusunu bırakın ve beni rahat bırakın. Hepinizin önemseddiğini biliyorum ama karışmayı bırakmalısınız. Asla evlenmeyeceğim ve çocuk sahibi olmayacağım ve bu yakın zamanda da değişmeyecek."

"Senin için bundan nefret ederdi, Drew," diyor Abby yumuşak ve gergin bir sesle, yanımdaki kanepenin kenarına tünerken. "Jane onunla olmasa bile senin mutlu olmanı isterdi."

"Kes şunu," diye çıkışıyorum, kız kardeşime ters ters bakarak. "Bunun hakkında konuşmayacağım."

"Bir ara yapmalısın." Abby başını benimkine yaslıyor. "Biliyorum şu an sırası değil ama bunu tartışıyoruz kardeşim. Bu iş yeterince uzadı."

"Tartışılacak şeylerden bahsetmişken," diyor Kai, boğazını temizleyerek ve on çeşit garip görünerek.

Hepsi birbirlerine bilmiş bilmiş
bakarlar. "Bilmediğim ne var?"

"Shandra ve Rick nişanlandı." Abby bir tepki vermem için yüzümü yokluyor.

"Bu harika bir haber," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Her zaman aralarında bir şeyler olduğunu düşünmüşümdür ve ilk evliliğindeki boktan gösteriden sonra hayatında mutluluğu hak ediyor."

Kai'nin omuzları gevşer. "Nasıl tepki vereceğinden endişelendi." Kaşlarımı çattım. "Neden?"

"Nedenini biliyorsun," diyor Abby, tam da annem çocukları masaya çağırırken. Yedi çocuk odanın ucundan diğerine koştururken, hepsi de ilk oturan olmak için birbiriyle yarışıyor. Sadece gürültü seviyesinden bile burada on iki çocuk olduğuna yemin edebilirsiniz.

"Shandra ile aramızda hiçbir zaman bir şey olmadı ve açıkçası kiminle çıktığı ya da evlendiği beni ilgilendirmez. O mutluysa, ben de onun adına mutluyum."

Akşam yemeği çok neşeli geçiyor ve yemeğimizi bitirdikten sonra tüm yetişkinler çocuklara katılarak canavar dondurma dansı yapıyor. Abby bunu kaydediyor ve çocuk dans stüdyosunu tanıtmak için kullanarak Insta hikayesinde yayınlıyor. Hala Rydeville'de, eski bale stüdyosuna yakın aynı binada faaliyet gösteriyor, ancak şimdi çevredeki iki kasabada iki küçük tesisi var. Muhtemelen daha da genişleyebilir, ancak mevcut işi ve çocuklarıyla zaten çok meşgul ve Kai'nin bir komisyon üzerinde durmaksızın çalıştığı veya bir gösteri için hazırlandığı zamanlarda aile sorumluluğunu daha fazla üstlenebilmeyi seviyor. Kai'nin daha az meşgul olduğu zamanlarda ise daha fazla sorumluluk alıyor ve iyi bir sistemleri var gibi görünüyor.

"Drew Amca?" Charlie Junior elimi tutuyor. "Benimle, Kai Amca'yla ve babamla futbol oynar mısın?"

"Elbette, küçük dostum." Lionel Inter Miami'ye imza attıktan kısa bir süre sonra ona Messi imzalı bir forma verdiğimden beri futbola kafayı takmış durumda.

Küçük kuzenimle bahçede topa vuruyorum, arkadaşlarımla şakalaşıyorum, aşk hayatımdaki eksiklik konusu geçtiği için minnettarım.

En azından ben gidene kadar.

Tüm çocuklarla kucaklaştıktan ve yetişkinlerle vedalaştıktan sonra Abby benimle arabama kadar yürümekte ısrar ediyor. Koridorda ön kapıya doğru yürürken "Shandra ve Rick'in haberlerini gerçekten sorun etmiyor musun?" diye soruyor.

"Evet." Kapıdan hemen önce duruyorum ve kız kardeşime dönüyorum. Benden neredeyse bir karış daha kısa ve o kadar minyon ki sık sık onu cebime koyabileceğimle ilgili şakalar yapıyorum. Boyunun eksikliğini, karakterinin ve kişiliğinin gücüyle fazlasıyla kapatıyor. Abby tam bir top avcısı ve bunun için hiç özür dilemiyor. Ayrıca ailesine ve sevdiği herkese karşı son derece sadık ve inanılmaz derecede korumacı. Sorunlarımı zorlamamaya çalıştı ve tüm bunlar olurken

Shandra'yla konuşurken hiç müdahale etmedi. Buna saygı duydum, ama sanırım onu düzeltmenin zamanı geldi.

"Sanırım neler geçtiğini öğrenmenin zamanı geldi."

Bölüm On Dört

Drew

"A açgözlülük." Abby dudaklarını büzüyor.
"Jane hakkında konuşmuyorum," diye uyarıyorum onu.

Charlie'nin sözleri üzerinde düşünüyordum, belki de O haklı. Belki de Abby'nin olayı tamamen kapatması daha iyi olur ama bu o kadar da kolay değil. Ona söylersem, herkese söylemek zorunda kalacağım çünkü Kai ya da Xavier'den saklamasına imkan yok ve sonra herkes gerçeği öğrenene kadar ortalıkta dolaşacak.

Onları korumak için bu işin dışında tuttuğumu unutamam, bu yüzden Jane haberleri ortaya çıkamaz. En azından şimdilik.

"Bir noktada buna mecbur kalacaksın."

Yerine getiremeyeceğim bir söz vermemek için bilerek yanıt vermiyorum. "Hadi bahçede biraz yürüyelim," diyorum ve vestiyerden paltosunu alıp ona uzatıyorum. Dışarı çıkıyorum ve arabamın arka koltuğundan siyah yün paltomu alıyorum.

Ön garajın kenarından dolaşıp geniş arazinin arka tarafındaki ağaçlık alana doğru giden ana yürüyüş yoluna çıktığımızda Abby paltosunu, şapkasını ve eldivenlerini giymişti.

"Shandra'yı hiç sevdin mi?" diye soruyor, kız kardeşimde her zaman hayranlık duyduğum bir şekilde bunu ortaya koyuyor.

Başımı salladım. "Hayır. Biz sadece arkadaştık. Jane zaten kalbime sahipken ben kimseyi sevmezdim."

"Peki ya şimdi?"

"Hiçbir şey değişmedi."

En üzgün ifade yüzüne kazanmış. "Jane'le sonsuza dek mutlu olamamanız kalbimi kırıyor."

"Oraya gidemem Abby."

"Her şey büyük bir sır olmak zorunda mı?"

"Ketum olduğumu ve bunun seni rahatsız ettiğini biliyorum ama bazı şeyleri saklamamın bir nedeni var. Sadece seni korumaya çalışıyorum."

"Biliyorum D, ama eskiden ne kadar yakın olduğumuzu özliyorum. Eskiden bana her şeyi anlatırdın."

"Hayatlarımız farklı yönere gitti ve ben senin Kai ile kurduğun şeyi koruyorum. Senin mutluluğun benim için kendiminkinden daha önemli."

Kolumdan çekiştirerek ve bana ters ters bakarak durdu. "Bu hayatımda duyduğum en büyük saçmalık!" Parmaklarını koluma geçirdi. "Senin mutluluğun benimkinden daha önemli olmalı. Bu senin en büyük kusurun, biliyorsun," diyor ve yüzündeki öfke azalıyor, yüz hatları yumuşuyor.

"Kusurlarımın üzerine gidiyoruz, harika," diye takılıyorum.

Kolunu koluma dolamadan önce göğsüme bir şaplak atıyor ve yürümeye devam ediyoruz. "Sevdiklerin için her şeyi yaparsın, onların ihtiyaçlarını sürekli olarak kendi ihtiyaçlarının üstünde tutarsın ve bu normal olsa da D, bu doğru değil. Bencil olabilirsin. Bencil olmalısın. Sadece bir hayatınız var ve bu hayat mutlu olmak yerine yapmanız gerektiğini düşündüğünüz şeyleri yaparak heba etmek için çok kısa."

"Benim mutluluk anlayışımın seninkinden farklı olması mutlu olmadığım anlamına gelmez, A."

Tekrar durdu ve bana baktı. "Yüzüme karşı söyle, Drew. Bana hayatından yüzde yüz memnun olduğunu söyle, ben de bu konuyu kapatalım. Bir daha tek kelime etmeyeceğim."

Yalan söylemek çok cazip geliyor ama bunu kız kardeşime yapmamaya çalışıyorum. Bir zamanlar onu babamızdan korumak için yalan söylemek ve ondan bir şeyler saklamak zorunda kalmıştım, ama elitlerin başına gelenlerden sonra ona bir daha yalan söylemeyeceğime yemin ettim. "Hiçbir zaman yüzde yüz mutlu olduğumu söylemedim. Zaten bunun bir yanılgı olduğunu düşünüyorum."

"Öyle değil. Hayatımdan yüzde yüz memnunum. Muhtemelen daha fazla."

"O zaman şanslısınız çünkü bence bu bir anomali."

"Bence bu daha saçma ama tartışmak istemiyorum. Grem-lin'lerin yakında yataklarına yatırılmaları gerekecek, bu yüzden benim zamanım çok kıymetli. Bana Shandra'dan bahset."

"Sadece söylediklerimi ona söylemeyeceğine söz verirsen. Onu asla incitmek istemem."

"Arkadaşlarımdan bir şey saklamayı sevmem ama sen benim ikizimsin Drew ve sen her şeyden önce gelirsin. Sana olan güvenimi koruyacağım."

Göğsüme sıcaklık doluyor ve kollarımı kardeşime sarıp onu kendime yakın tutuyorum. "Sen ve ben dünyaya karşıyız, küçük böcek," diye fısıldıyorum, tıpkı çocukken annemin öldüğünü sandığımız ve biz yas tutarken pislik babamızın hayatı küçük bir kasısmış gibi yaşamaya devam ettiği zamanlardaki gibi. O zamanlar sahip olduğumuz tek şey birbirimizdik ve ben güçlü olan olmaya çalıştım, Abby'nin gözyaşlarını sildim ve aylarca her gece ağlayarak uyurken ona sarıldım.

"Sen dünyadaki en iyi kardeşsin ve seni çok seviyorum," diye fısıldıyor eskiden olduğu gibi.

"Seni bu gezegendeki herkesten daha çok seviyorum, Abigail Anderson.

Sen her zaman benim insanım olacaksın."

"Ve ben her zaman senin olacağım. Bana söyleyeceğin hiçbir şeyin fikrimi değiştirmeyeceğini bilmeni isterim. Tüm sırlarını benden saklasan bile ben senin arkadayım, büyük kardeşim." Ayrıldığımızda gözleri yaşlarla doluyor. Yaptıklarımın onun acı çekmesine neden olmasından nefret ediyorum ama onu korumak öncelikli olmalı.

Abby elimi tutuyor ve beni annemin gül bahçesinin önündeki tahta banka doğru sürüklüyor. Birbirimize yakın oturuyoruz ve kolumu onun omuzlarına dolayarak soğuktan korunmak için yanıma sokuyorum.

"Jane Rydeville'den ayrıldıktan sonra Shandra benim için harika bir arkadaş oldu," diye açıklıyorum. "Nişanlım olduktan sonra daha da yakınlaştık ve elimi tuttuğunda, kucağıma oturduğunda ya da bana sokulduğunda kendimi o kadar da boş hissetmiyordum. Daha fazlasını anladığımı fark etmemiştim. Jane'e özlem duyduğumun açık olduğunu sanıyordum. Jane hayatımın aşkıydı." Başımı Abby'ninkinin üzerine koydum. "Shandra'yı yönlendirmek istememişim ama sanırım yaptığım buydu."

"Mezuniyetten önce aranızda bir şey mi oldu?" "Shandra beni öptü.

Beni tamamen hazırlıksız yakaladı ve

iyi idare ettim. Jane'e ihanet etmiş gibi hissettim. Onu kendimden uzaklaştırdım. Ona Jane'e aşık olduğumu ve benim için sadece bir arkadaş olabileceğini söyledim. Çok sert davrandım ve o da üzüldü."

"Bu yüzden ikiniz aylarca konuşmadınız."

Dudaklarımdan ağır bir iç çekiş çıkıyor. "Evet. Birkaç gün sonra ona nasıl görüldüğünü fark ettiğimde özür dilemeye çalıştım ama dinlemek istemedi."

"Ama belli ki yaz boyunca aranızı düzeltmişsiniz çünkü ikinizin çok sık takıldığınızı hatırlıyorum ve daha sonra Nessa'ya ikinizin çıktığını söylemiş."

Gözlerimi kız kardeşime dikerek geri çekiliyorum. "Biz hiç çıkmadık. Hepsi onun kafasındaydı."

Abby kaşlarını çatı.

"Shandra bana zeytin dalı uzattı," diye anlatmaya devam ediyorum. "Beni zorladığı için üzgün olduğunu söyledi. Yas tuttuğumu ve zamana ihtiyacım olduğunu anladı. Arkadaş olup olamayacağımızı sordu. Evet dedim ama asla daha fazlası olmayacaktı çünkü daha fazla yanlış anlaşılma olmaması için ona karşı çok net olmak istedim. Sorun olmayacağını söyledi, biz de takıldık. Birkaç kez sinemaya ve lokantaya gittik ve ara sıra sahilde takıldık. Hatta bir keresinde beni alışverişe bile sürükledi. Shandra harika biri ve eğlenceliydi. Onunla birlikte olmak o zamanlar yaşadığımız tüm sorunları unutmama yardımcı oldu ama benim için asla romantik bir şey değildi. Benim için sadece iki arkadaşın birlikte vakit geçirmesiydi ama o bunu daha da ileriye götürdü."

Ellerimi yüzümde gezdiriyorum. "RU'ya başladık ve o yine çok dokunaklı olmaya başladı. Bu beni rahatsız etti. Beni öpmesine izin verdiğim için hala kendimi suçlu hissediyordum, ama bana her şeyin arkadaşça olduğuna dair güvence verdi, ben de rahatlardım ve bu kadar sinirlenmeyi bıraktım. Sonra bir gece bir partiye gittik. Sen ve Kai'nin orada olduğunu sanmıyorum. Her neyse, sarhoştum ve beni tekrar öpmeye çalıştı. Bu sefer dudakları dudaklarıma değmeden onu durdurdum. Üzgündü ama onu yatağına yatırdım ve ertesi gün konuşacağımızı söyledim. Onu brunch'a götürmek için uğradığımda, bana saldırdı. Beni sonsuza kadar bekleyemeyeceğini ve bir hayaleti kovalamayı bırakmam gerektiğini söyledi."

"Ne?" Abby'nin kaşları çatılır. "Bunu söylediğine inanamıyorum."

"Tartışmanın en hararetli anındaydı. Daha sonra özür diledi ama gerçekten tartışmaya başladık. Ona benim için hiçbir şeyin değişmediğini söyledim. Jane hala öyleydi ve onu sadece korumak için göndermiştim. Onun için yapabileceğim tek şeyin dostluk olduğunu söyledim."

"Gerçekten bundan daha fazlası olduğunu düşünmüştüm."

"Herkes biliyordu ve benim bir şey söylemememin tek nedeni Shandra'yı utandırmak istemememdi, ama insanlara çıktığımızı söylediğini bilseydim, durumu açıklığa kavuştururdum. Sonunda Charlie'ye söyledim ama gerçeği bilen tek kişi oydu."

Kuru dudaklarımı ıslatıyorum, bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama Abby'nin her şeyin Shandra'nın suçu olduğunu düşünmesini istemiyorum ve ona dürüstlük sözü verdim. "Yine de sıçıp batırdım." Abby'nin bana çok benzeyen kahverengi gözleri ben açıklarken benimkilere kilitleniyor. "Nessa ve Lauder'ın Hamptons'taki düğün gecesi. Zor bir dönemden geçiyordum. Jane'i görmeyeli çok uzun zaman olmuştu ve ben boğuluyordum. Çok fazla içmiştim ve Shandra beni dansa kaldırmak istediğinde onu reddetmedim. Biraz hararetlendi ve odasına gittik. I-"

Abby elini ağzıma kapattı. "Bana korkunç detayları anlatma."

Dudaklarım eğlenerek seğiriyor. "Çabucak kontrolden çıktı diyelim, ama çok ileri gitmeden olayları durdurdum. Ne yaptığımı fark ettiğimde, suçluluk duygusu anında ortaya çıktı. Shandra'ya bunun bir hata olduğunu ve Jane'e asla ihanet edemeyeceğimi söyledim. Anlaşılır bir şekilde sinirlenmişti. Çılgılık attı ve topuklu ayakkabılarını bana fırlattı, ben de kristal sürahi kafama çarpmadan önce kapıdan sıvıştım."

"Zavallı Shandra."

"Bu çok aptalca bir hareketti ve bugün bile kendimi bok gibi hissediyorum." "Eğer onunla yatıp sonra da ona Bu bir hataydı," diye düşünüyor Abby. "Yine de her halükarda inciticiydi." "sonra benimle uzun süre konuşmadı. Sonra sonunda onu buluşmayı kabul etmek için. Tekrar özür dilemek ve arkadaşlığımızı düzeltmenin yolu olup olmadığını görmek istedim çünkü ayrılık şeklimizden nefret ediyordum. Ve bu grupta gerginliğe neden oluyordu. Ama beni ekti ve o konuşmayı hiç yapmadık. Şu anda birbirimize karşı kibarız ama arkadaş değiliz ve bana anlattıkların dışında onun hayatında neler olup bittiğine dair en ufak bir fikrim yok."

"Bu beni ikiniz için de üzüyor. Sana gerçekten çok bağlıydı, Drew. Bence bir zamanlar seni gerçekten seviyordu. Aranızda gerçek bir şey olduğunu düşünmüştüm. Şok olduğumu itiraf etmeliyim çünkü Jane ile nasıl olduğunuzu hatırlıyorum. Ama sana mutluluğunu çok görmedim ya da bunun için seni yargılamadım."

"Doğru şeyi yaptığımı düşünüyordum çünkü bunu birkaç kez açıkça getirdim. Asla arkadaştan öte olamayacağımızı anladığınızı sanıyordum. Onu kasıtlı olarak yönlendirmedim ama şimdi görüyorum ki ona karışık sinyaller vermişim."

"İkinizin de suçlu olduğunu düşünmüyorum. Siz sadece farklı şeyler istediniz ve biz gençken her şeyin nasıl çok *daha fazla* olduğunu hatırlıyor musunuz? Özellikle de kızlar için. Her edebiyat kitabını okurduk.

küçük bir şey. Shandra'nın durumu nasıl yanlış anladığını anlayabiliyorum."

"Onu asla incitmek istemedim. Aslında Shandra'dan gerçekten hoşlanıyorum ve onun arkadaşlığını özleyorum ama düğünde olanlardan sonra herhangi bir ilişkimiz olamayacağı açıktı."

"Artık hepimiz daha yaşıyoruz ve sözde daha akıllıyız." Abby sırtıyor. "Ve o da iyi bir yerde. Belki de bu arayışı düzeltmek için mükemmel bir fırsattır."

"Öncelik listemin en üstünde olduğunu söyleyemem ama fırsat olursa onunla konuşurum."

"Bana söylediğin için teşekkürler." Abby beni kısa bir kucaklaşmanın içine çekti.

"O zamanlar sana söylemedim çünkü işleri senin için zorlaştırmak ya da arkadaşlığı bozmak istemedim."

"Bunu hep biliyordum ve bu da daha önce söylediklerimi kanıtlıyor." Kaşlarını iki yana sallıyor ve ayağa kalkıyor. "Geri dönmeliyiz. Çocuklar muhtemelen huysuzlanmış ve Kai'nin akıl sağlığını test ediyorlardır."

Eve doğru yan yana yürüyoruz, ikimiz de düşüncelere dalmışız. "Ah, neredeyse unutuyordum," diyor Abby birkaç dakika sonra. "Ocak ayının ilk hafta sonu çocuklara bakmak için boş olma şansın var mı?"

"Gremlinler konusunda bana güvenir misin?" Geçmişte onları yatıya bırakmışlığım var ama asla tam bir hafta sonu için değil.

"Sana hayatım pahasına güvenirim, yani evet. Sıkışmış olmasaydık sormazdım. Kai'nin Los Angeles'ta önemli bir galeri sahibiyle toplantısı var ve benim de gelmemi istiyor, böylece seyahatten en iyi şekilde faydalanabiliriz. Annem o hafta Meksika gezisine çıkacak, yoksa ondan onları götürmesini isterdim."

"değil, A. Elbette onları alacağım." "Peki ya iş?"

"Eğer bir sorun , yeniden planlarım." "Emin misin? Ele avuca sığmazlar."

"Gündüz için birkaç gezi planlayacağım ve onları yoracağım. Her şey iyi olacak. Eğlenceli olacak."

Gülmekten kırılıyor. "Ünlü son sözler, büyük kardeşim. Umarım neye imza attığını biliyorsundur."

On Beşinci Bölüm

Athena

Eleva- tor'u özel zindanların bulunduğu bodrum katına indirirken heyecanım damarlarımda dolaşıyor. Beast ile düzenli olarak yaptığım sikiş seansları haftanın en önemli olayı. Sadece ateşli bir sikici değil, aynı zamanda şu anda hayatım olan boktan gösteriden harika bir çekişme.

Depodaki gözetlemeden beri gerginim. O küçük kızı bulmak beni gerçekten sarstı. Ve bunu hafife alarak söylemiyorum. Bu dünyada ne tür kötülükler olduğunu biliyorum. İçinde yaşadığım toplum sayesinde hayatımın büyük bölümünde bu kötülüklerle yüzleştim. Ama kanıtları yüz yüze görmekten daha etkili bir şey yok. Onu aklımdan çıkaramıyorum.

Ariana DeSousa.

Sadece altı yaşındaydı. Annesi başka bir kadınla konuşurken arkası dönükken göz açıp kapayıncaya kadar oyun parkından kaçırılmış. Ailesinin perişan olduğu söylendi ama isimsiz bir ihbar sayesinde biricik kızlarının cesedine ulaştıkları için minnettarlar.

Böyle bir şey asla ama bir yanım, denizaşırı ülkelere gönderilmeden ve hayatı cehenneme dönmeden önce ölümüne sebep olan her neyse onun için seviniyor.

Bu beni Drew Man- ning'in neyin peşinde olduğunu öğrenmeye daha da kararlı hale getirdi. Babam, Aydınlıkçılara karşı bir tür intikam planı varmış ya da belki de ticaretteki rakiplerinin peşine düşüyormuş gibi konuştu. İkincisi şu an pek olası görünmüyor. Manning hakkında bulabildiğim her kanıtı inceledim ve onun seks kaçakçılığına karışacak ya da çocuklara zarar verecek türden bir adam olduğunu gösteren hiçbir şey yok. O bir aziz değil, o elit bas-

Ama o, şiddet dolu cazibesini masumlara değil günahkârlara yöneltme eğilimindedir.

Aslında Manning ve arkadaşları yıllar önce seçkinleri alaşağı etmiş ve on yıldan daha uzun bir süre önce tüm seçkinler örgütü yeniden yapılandırıldığında reform için lobi faaliyetlerinde etkili olmuşlardır.

Onları durdurmak için çalışıyor olabilir mi?

Eğer durum buysa, yönetim kurulu neden babamdan onu almasını istedi? İyi adamlardan biriye çabalarını destekleyeceklerine emin misiniz? Tabii bu işi kendileri halletmek istiyorlarsa ve yabancılardan bu işe karışmamasını tercih ediyorlarsa o başka?

Ya bunu örtbas etmeye çalışıyorlarsa?

Bu düşünce mideme ekşi süt gibi oturdu. Yönetim kurulu dünyamızda değişiklikler yapmak için çok mücadele etti ve ben de onları destekledim çünkü her zaman iyi şeyler yapmaya çalıştıklarına inandım. Ama ya değişmişlerse? Ya bu kötülükleri gizlemek için Manning'in peşine düşmüşlerse?

Kafam karışık ve kime ya da neye inanacağımdan emin değilim. Kesin olarak bildiğim tek şey, bunun pek mantıklı olmadığı.

Muhtemelen babamı bu konuda sıkıştırmalıyım ama bir ses şimdilik bir şey söylemememi söylüyor. Manning'i takip etmeye ve daha fazla bilgi toplamaya devam edeceğim, belki o zaman daha net olur.

olduğunu anlayamıyorum, ama bu sorunu çözeceğim.

o.

Alt kata ulaştığımda asansör pırıldıyor, ama kapılar açılmıyor. Bu da koridorda başka birinin olduğu anlamına geliyor. Her şey ısı sensörleriyle çalışıyor ve kapılar sadece koridor boş olduğunda dışarı çıkmama izin veriyor. Anonimliği ciddiye almalarına sevindim. Beast şartlarından birini çiğnediğimi öğrenirse, muhtemelen sevişmelerimizin sonu olur ve adamla işim henüz bitmedi.

Hiç olacağımdan emin değilim.

Daha önce hiçbir erkek beni hayatımın santimine kadar sıklıkla ve daha fazlası için yalvartmamıştı. Elleri büyüdü ve ben onun yetenekli dokunuşunun altında macun gibiyim.

Birkaç dakika sonra asansörden çıkıyorum ve Beast'in bana ayırdığı özel zindana doğru yürüyüp kadın soyunma bölümüne girmemi sağlayan kodu tuşlarken kendi kendime deli gibi sırıtıyorum. Kıyafetlerimi çıkarıp kancalara asıyorum ve topuklu ayakkabılarımı çıkarıyorum. Sonra işiyorum, dişlerimi fırçalıyorum, saçlarımı tarıyorum,

ve kokulu hindistan cevizi yağını çıplak vücuduma sürerken, bu hafta ağda ve şımartılmak için kuaföre gitmeye vakit bulduğuma şükrediyorum.

Aynanın önünde dururken tenimdeki kalıcı morluklara hayranlıkla bakıyorum. Bu gece vücudumda bırakacağı taze izleri hayal ederken amım sıvı şehvetle titreşiyor.

Kapının üzerindeki ışık yeşile döndüğünde -ki bu onun zindanda olduğunu gösteriyor- bir saniye bile kaybetmiyorum, ellerini vücudumun her hissetme arzum ilerlerken adımlarımı hızlandırıyor. Kapıdaki butona basıyorum ve arkamdaki ışık sönüyor. Ancak o zaman kapı gürültülü bir tıkırtıyla açılıyor ve zifiri karanlık odaya adım atıyorum.

"Dizlerinin üzerine çök, fahişe," diyor sol yakınımından, yakınlığı beni biraz sıcratıyor.

Tereddüt etmeden yastıklı zemine düşüyorum. Seks, bir erkeğin emrine isteyerek ve mutlulukla boyun eğdiğim tek zamandır. Cazibenin bir parçası da zevkimin sorumluluğunu bir başkasına devretmek. Burada, herhangi bir karar vermek ya da herhangi bir yükün ağırlığını taşımak zorunda değilim. Stres yok. Sadece tarifsiz bir zevk var. Sınırlarımın ne olduğunu biliyor, bedenimden gelen işaretleri okuyabiliyor ve arzularımı tam olarak anlayarak bana ne yapmam gerektiğini söylüyor.

Ruhuma çok ağır gelen sorumluluklardan kurtulmayı seviyorum.

Bu özgürlüğün en büyük biçimidir.

"Ne güzel bir sürtük," diye homurdanıyor, elini saçlarıma doluyor ve sertçe çekiştiriyor. Sertçe aşağı çekiyor ve başım kalkıyor, boynum geriliyor. "Em." Tek bir şiddetli hamleyle sikini dudaklarımın arasına sokmadan önce ağzımı ayırmaya zorluyor.

Onu coşkuyla emiyorum, vücudum mırıldanıp şarkı söylerken ona zevk vermeye odaklanıyorum ve aklımda başka hiçbir düşünce yok.

"Siktir, bu konuda çok iyisin ama önce amına boşalmak istiyorum."

Aleti büyük bir gürültüyle ağzımdan çıkıyor ve beni özenle ayağa kaldırıyor. "Kıpırdamadan dur ve yere bak."

Bana söyleneni yapıyorum, elleri vücudumda gezinirken sessizce inliyorum. Dokunuşu ilk başta tüy kadar yumuşak, daha önce hiç olmadığı kadar hassas. "Vücudun enfes," diyor, birbirimizi hiç bedenlen görmediğimiz için bu garip gelebilir. Ancak bir kişinin bedenini sadece dokunarak öğrenmek, şimdiye kadar deneyimlediğim en samimi şeylerden biri. Her deneyimin böyle olup olmadığını bilmiyorum.

Çünkü bunu ilk kez deniyorum ama bağımlısı oldum. Takıntılı. Daha fazlası için açım.

Elleri göğüslerime gidiyor ve dokunuşu daha sert ve tanıdık hale gelirken onları geniş, kırpıklı avuçlarıyla kavıyor. "Bunları yemek istiyorum," diye homurdanıyor ve başını eğip bir göğsümü sıcak, ıslak ağzına alıyor. Nazik davranmıyor, göğsümü emip ısırırken boştaki eli diğer göğsümü çektiştiriyor ve sert meme ucumu fiskeiyor. İkisi arasında gidip geliyor ve ayaklarımın üzerinde sallanmamak için büyük çaba sarf etmem gerekiyor. Sanki memelerimden amıma doğrudan bir hat var çünkü ihtiyaçtan damlıyorum ve daha yeni başladık.

Dikkati göğüslerimden ayrılıp güneye yöneldiğinde neredeyse ağlayacaktım.

"Ellerini omuzlarıma koy," diyor vücudumdaki tüm ince tüyleri kaldıran hınzırca karanlık bir tonda. "Ve sessiz ol."

Sadece onun sesinden bile gelebilirim.

konuda bir şeyler var. Zihnimin arkasında içgüdü geziniyor, ama ben daha inceleyemeden ağzı etime değiyor ve tüm mantıklı düşünceler buharlaşıyor.

Canavar dişlerini karnımda gezdiriyor ve aşağıya doğru iniyor. Kalça kemiğimdaki ince eti emiyor, ben de onun omuzlarına tutunup dik durmaya çalışıyorum. Dokunuşu bana inanılmaz şeyler yapıyor. Kimsenin görmeyeceği bir yerde beni işaretlediğini bilmek şehvetimi bir kat daha artırıyor. Bu bizim sırrımız ve buna çok değer veriyorum. Seanslarımızın hatırlatıcı izlerini günlerce tenimde görmeyi seviyorum. Aklımda sürekli kalmasına yardımcı oluyor ve düzenli olarak gizemli erkeğim hakkında hayaller kuruyorum.

Burnunu amımın üst kısmına gömüp, bir elini yavaşça bacağımanın iç kısmına götürüyor ve parmakları iç uyluğumun üzerinde gezinirken nefes almayı bırakıyorum. Bir parmağı amımın bir tarafındaki kıvrımda yukarı ve aşağı doğru bir çizgi çiziyor ve neredeyse ağlıyorum, öyle ihtiyacım var ki. Benimle oynarken, uyluklarıma dokunurken, parmakları yaklaşırken ama asla tam olarak dokunmazken amım ağrıyor.

Yüzünü kasıklarına bastırıp hareketsiz kaldığında bir iniltiyi bastırıyorum. "Beni ne kadar çok istediğinin kokusunu alabiliyorum." Yüzünü indiriyor, burnunu am dudaklarımın arasına bastırıyor ve bacaklarım titriyor. "Kıpırdamadan dur."

Kıvrımlarımı ayırıp derin derin nefes aldığında tırnaklarım omzuna batıyor. "Ne kadar pis, iğrenç bir sürtük."

Tanrım, bu kelimeler beni tahrik etmemeli ama .

"Seni becermemi ne kadar çok istiyorsun?" diye soruyor, uzun bir parmağını içime kaydırıyor ve neredeyse oracıkta ölüyorum.

"Kötü," diye mırıldanıyorum, bir parmak daha eklediğinde zar zor konuşabiliyorum. Kıkırdıyor. "Çok anlamlı."

"Bana dokunduğunda tüm tutarlılığımı kaybediyorum," diye itiraf ediyorum dürüstçe. "Duyguların karşılıklı olmasına sevindim," diyor ve sözleri komik

içimdeki şeyler.

"Seni ağzımla becereceğim ve sana söylediğimde yüzümün her yerine boşalacaksın."

"Evet, Beast."

"Ah, Vixen," diyor üçüncü bir parmak daha ekleyip beni gererek. "Bu gece her zamankinden daha yüksek sesle çığlık atmanı sağlayacağım."

Dili amımın içine giriyor ve beni diliyle, dudaklarıyla ve parmaklarıyla de- vours ederken sadece dayanabiliyorum. Saniyeler içinde boşalabilirdim, ama o bana bırakmamı söyleyene kadar kendimi tutuyorum ve en yoğun orgazm vücudumu sararken yüzünün her tarafına dağılıyorum.

Uzanıp yapışkan parmaklarını çene çizgimde ve elmacık kemiklerimde gezdirirken uzun boylu, gölgeli figürü üzerimde beliriyor. "Eminim yüzün de vücudun kadar güzeldir," diyor dudaklarımı aralayıp parmaklarını içeri sokmadan önce. "Em, fahişe. Ne kadar iyi olduğunun tadına bak."

Parmaklarındaki özümü yalayıp temizledikten sonra beni duvara dayalı Aziz Andrew haçına götürüp bileklerimden ve ayak bileklerimden bağladı. Bunu daha önce kullandığımızda, karnım haça bağlıydı ve beni arkamdan kırbaçladı ve becerdi. Bu gece, sırtım haça dönük ve o deri kırbacı yavaşça vücudumda ona bakıyorum, acele etmiyor, beni ısıtırken keşifleri nazik.

Kırbacı önce amıma sonra da göğüslerime sertçe vururken çığlık atıyorum. Tam yoğunluğa kadar çalışıyor ve göğsüme, üst kollarıma, karnıma, amıma ve üst uyluklarıma vurdukça sularım amımdan damlıyor ve uyluklarımdan aşağı kayıyor.

Aniden durup dizlerinin üzerine çöküyor ve ayak bileklerimdeki bağları çözüyor. Ayağa kalkıp uzaklaşıyor ve tek ses kulaklarımda heyecanla çınlayan beklentim oluyor. Kırbacın yere atıldığını ve bir folyo paketinin yırtılıp açıldığını duyuyorum. "Güvenli kelime," diyor derin ve şehvetli bir sesle ve içimden bir ürperti geçiyor.

"Yeşil," diye mırıldanıyorum, bir sonraki planına fazlasıyla hazırım.

Hiçbir şey söylemiyor, sinsice bana doğru yaklaşıyor ve bacaklarımı kaldırıp dizlerimi bükmeden ve sert, kalın boyunu tek bir şiddetli hamleyle içime sokmadan üç saniye önce havanın hafifçe bozulması beni onun varlığı konusunda uyarıyor.

Bacaklarımı göğsüme bastırıp beni vahşi bir canavar gibi sikerken adını haykırıyorum. Sıcak nefesi yüzümde geziniyor ve kısacık bir an için onun kurallarından birini daha çiğneme isteği duyuyorum. Ağzımı onunkine çarpmak ve dudaklarının üst dudaklarımdaki tadının alt dudaklarımdaki kadar olup olmadığını öğrenmek için.

Ama günaha girmiyorum. Yasakladığı pek bir şey yok ve vermek istemediği bir şeyi almak saygısızlık olurdu. Bu yüzden hayal kırıklığımı üzerimden atıyorum ve dünyanın sonunun geldiğine inanıyormuş gibi beni sikerken sıcak amıma girip çıkan koca sikiğin verdiği hisse odaklanıyorum.

Saatlerce kaldık. Normalden çok daha uzun, ama şikayet etmiyorum. Onun dokunuşuyla sarhoş oldum, ellerine ve sikine bağımlı oldum. Beni daha uzun süre kollarında tutuyor, ellerini vücudumda sıkıca ama nazikçe gezdiriyor, çalışan kaslarımı gevşetiyor, ruhumu yatıştırıyor ve bu gece ondan ayrılmanın zor olacağını biliyorum. Bana doğranmış meyve ve çikolata yediriyor ve iki şişe su içiriyor.

Her ne kadar gitmek istemesem de, kaçınılmaz olanı ertelemenin bir anlamı yok. İlişkimizin sınırları olmasının bir nedeni var ve anlaşılmamızdan daha fazlasını okumak aptallık olur. Kucağından kalkmaya çalışıyorum ama kolları beni sıkıca sarıyor. Sadece iyi olduğuma söz verdiğimde beni serbest bırakıyor.

Ayağa kalktığımda bacaklarım sallanıyor ve her parçam yorgun ama tamamen doymuş durumda. "İyi geceler Canavar," diye fısıldıyorum kadın soyunma odasının kapısına doğru ilerlerken.

"Araba kullanma, Vixen," diye sesleniyor. "Seni alması için bir araba çağırabilirim."

"Merak etme, ben hallederim." Kulübü ziyaret ettiğimde her zaman bir araba servisi kullanırım çünkü genellikle vücudumu yorgunluk noktasına kadar çalıştırır.

"Haftaya görüşürüz. Tatlı rüyalar, benim seksi Vixen'im."

Sözleri derime ve kemiğime işliyor, derinlere iniyor ve eğer dikkatli olmazsam bu adama karşı bir şeyler hissetmeye başlayabilirim.

On Altıncı Bölüm

Athena

N Kendime ögüt: Kasım ortasında yağmur geçirmez ağır bir ceket ve eldiven olmadan asla burada gözetleme yapmayın. En azından yünüm ve şapkam var, kötü hava koşullarına dayanabiliyorum. Hava durumu. Sağanak yağmur her yöne savrulurken, bu yükseklikte şiddetli rüzgârlar havayı kırbaçlıyor. Isıran yağmur beni her açıdan tokatlarken, akıl sağlığımı ciddi şekilde sorguluyorum.

Neden bu gece bunu yapmaya karar verdim ki?

Çünkü Manning şehirde bir hayır etkinliğindeydi ve gizli sığınağına gelmeyeceğini biliyordum, bu yüzden biraz gözetleme yapmak için mükemmel bir fırsattı. Ama umduğum kadar verimli olmadı.

Arabama binip motoru çalıştırıp kaloriferi sonuna kadar açtığımda dişlerim takırdıyor ve ellerim soğuktan kaskatı kesiliyor. Sırt çantamı çıkarıp arkada yere koyduktan sonra üstümü değiştirmek için arka koltuğa tırmanıyorum. Islak kıyafetlerimi çıkarıp ıslak bir yığın halinde yere atıyorum. Havluyla kurulandıktan sonra yoga pantolonumu, spor ayakkabılarımı ve büyük boy kapüşonumu giyiyorum ve kendimi biraz daha insan gibi hissederek direksiyonun arkasına geçiyorum.

Matarama uzanarak seyahat kupama bol miktarda kahve dolduruyorum ve ellerimi etrafına sararak üşümüş kemiklerime ısı çekiyorum. Eminim çoğu kişi abarttığını söyleyecektir, özellikle de henüz kış bile olmadığı için, ama Cali kemiklerim Massachusetts'teki daha soğuk sıcaklıklar ve daha sık yağmur eğilimi için donanımlı değil.

Koltuğumda arkama yaslanıp aşağıdaki eski otele bakarken kahvemini hüpürdeterek içiyorum ve ne olduğunu merak ediyorum.

Drew Manning burayı ne için kullanıyor? En iyi tahminim insanları sorgulamak için buraya getirdiği yönünde ama bunu kendi gözlerimle doğrulamak isterim.

Manning ve Barron üç hafta önce Los Angeles'tan döndükten sonra onları havaalanından buraya kadar takip ettim. O zamandan beri Drew'u mümkün olduğunca sık takip ediyorum ve o da birkaç kez buraya geldi. Bir gece beni neredeyse yakalıyordu, bu yüzden arabaları ve motosikletleri değiştiriyorum ve birinin onu takip ettiği belli olmasın diye işleri karıştırıyorum.

Andreas'ı arıyorum ve ikinci çalışta telefonu açıyor. "Gönderdiğim fotoğrafları aldın mı?" Mataramdaki kahvenin kalanını bardağıma boşaltırken soruyorum.

"Şimdi onları sistemimden geçiriyorum."

"Burayı sıkıca kilitlemiş ve fark edilmeden içeri girmenin bir yolunu göremiyorum." İçeri girip keşif yapmak için can atıyorum ama bu çok riskli. Manning'in arazisinin arka tarafına bakan bir tepenin üzerindeki bu görüş noktasından araziye keşfederken kameralarının beni tespit etmesini önlemek için eğilip dalmak zorunda kaldım. Onun olduğunu varsayıyorum. "Otel sahibinden teyit aldın mı?" Teknisyen arkadaşşıma sordum.

"Hâlâ üzerinde çalışıyorum. Bunu her kim ne yaptığını biliyor. Eğer Manning'se, izlerini iyi kapatmış."

"Tamam, kazmaya devam et ve beni haberdar et."

"Olur. Genesis Mar- keting denen adamı hâlâ bekletmemi istiyor musun?"

"Evet, şimdilik. Bizim müdahalemiz olmadan her şeyi berbat ediyorlar. Eğer bu değişirse, size haber veririm."

Belinda beni Manning Motors'daki projeden haberdar ediyor ve bu boktan bir gösteri. Çalışanları arasında saklamak isteyeceği kötü bir sırrı olan bir adam buldum. Projeyi sabote etmesi için ona şantaj yapmayı planlıyordum ama aptallar bunu benim müdahalem olmadan yapıyorlar. Belinda onları kovdurmak için bastırıyor ve ben de Manning'in her an mütevazı bir pasta yemesini bekliyorum.

Aramayacak kadar inatçıysa, onu nasıl zorlayacağımıza dair başka fikirlerim var.

Andreas, "Dikkatli ol, Thena," diyor ve aramayı sonlandırırken kendi kendime sırtıyorum.

Kupamı bardak tutucusuna yerleştirip arabayı vitesine takıyorum ve uzaklaşıyorum. Tepeden inip yola çıkarken dikkatli davranıyorum, varlığıma tanıklık edecek bir trafik olup olmadığını kontrol ediyorum

Asfalta çıkarken ve oradan sıyrılırken kimse beni izlemiyordu.

"Geri çekilmen ve en iyi yaptığım şeyi yapmama izin vermen gerekiyor," diye tıslıyorum telefona, aynadaki yansımamı son bir kez daha incelerken.

"Bir aydan fazla oldu Athena ve hiçbir ilerleme kaydetmiyorsun."

"Bu zaman alır. Başından beri söylediğim gibi baba, Drew Manning gibi bir adamla dikkatli bir şekilde ilgilenmek gerekir. Ölersem sana pek bir faydam dokunmaz ve eğer beni öldürürse olacak olan da bu."

"Zamanımız yok." Sesi çok sinirli geliyor ve ben de bir fare kokusu almaya başladım.

İçgüdülerim bana burada başka bir şey olduğunu söylüyor ve ben de içgüdülerimi göz ardı etmiyorum. Geçmişte bana hep iyi hizmet ettiler.

"Kardeşinin hayatı buna bağlı."

Ama öyle mi? Drew Manning'in Arlo'nun peşine nasıl ve neden düştüğünü anlamıyorum. Her şey kokuyor ve ben gerçeği öğrenmeye kararlıyım. Bu da demek oluyor ki şimdilik top oynamalı ve babama onun niyetinden şüphelendiğimi belli etmemeliyim. Ya da belki de güdülerine karşı dikkatli olmam gereken kuruldur.

"Size söz veriyorum, bir hafta içinde Manning Motors'da çalışıyor olacağım ve içeriği gözetlemek için hazır bulunacağım."

Telefonu kapatmadan önce "Sende kalsın," diyor.

"Ugh." Telefonumu çantama koyarken sakinleşmek için derin nefesler alıyorum. Restorana kötü bir ruh haliyle gidemem çünkü babam tam bir pislik.

Yirmi dakika sonra, akşam yemeği için yeni arkadaşlarımla buluşacağım Meksika restoranının hemen karşısındaki caddede bir park yerine çekiyorum. Dudaklarıma bir kat daha canlı kırmızı ruj sürdükten sonra üzerlerine biraz parlaticı sürüyorum ve tarağımı son bir kez saçlarımda gezdiriyorum. Düz şekillendirdiğim saçlarım parlak yapraklar halinde omuzlarımdan aşağıya ve sırtıma dökülüyor. Bu gece için siyah ve altın rengi topuklu ayakkabılar ile sade, vücuda oturan siyah bir elbise seçtim, çok fazla uğraşmadan şık görünmek istedim.

İyi görüldüğümü biliyorum. Bakalım randevum da öyle düşünüyor mu?

Ceketimi ve çantamı kaptığım gibi arabadan inip yolun karşısına geçiyorum.

Şef garson beni kalabalık restoranda, grubumuzdaki diğer beş kişinin çoktan oturduğu duvar dibindeki masaya doğru götürürken sırtıtmamı engellemekte zorlanıyorum. Beni gördüğündeki yüz ifadesini görmek için sabırsızlanıyorum. Bu teknik olarak benim ilk görücü usulü randevum ama Abby'nin bilmediği şey bunun aslında görücü usulü olmadığı çünkü kardeşini zaten tanıyorum ve onunla tanıştım.

"İşte geldi," diyor Demi, yaklaştığımı fark edince. Bana gülümsemek için koltuğunda dönüyor.

Üç, iki, bir.

Drew'un boğucu kahverengi gözleri yüzüme dikiliyor ve vermem gerek; müthiş bir poker suratı var. Bir gözündeki hafif seğirmeyi saymazsak, bana karşı tamamen kayıtsız olduğu düşünülebilir. Bakışları beni tepeden tırnağa tarıyor, saçlarımda biraz oyalanıyor ve göz seğirmesi daha da kötüleşiyor, ancak bu çok ince ve sadece yakından izleyen biri bunu fark edebilir.

"Gelebilmene çok sevindim," diyor Abby, ayağa kalkıp bana sarılmak için eğilerek. Eğildim ve ayrılmadan önce kucaklamasına karşılık verdim. "Bu benim kocam, Kai." Karşısında oturan ve araştırmamdan yüz hatlarına aşına olduğum seksi adamı işaret ediyor. "Bu da Demi'nin kocası Charlie," diye ekliyor ve başıyla Kai'nin solunda oturan Barron'u işaret ederken, o anın erkeği de masadaki tek boş sandalyenin karşısında, sağında oturuyor.

"İkinizle de tanıştığımıza çok memnun oldum," diyorum Abby sağma otururken boşalan koltuğa oturarak. "Bölgeye taşındığımdan beri eşleriniz bana çok iyi davranıyor."

"Çok mu sapıksın?" Drew karanlık bir bakışla beni delip geçerek söylüyor. "Ne?" Abby aramıza bakarken kaşları çatılıyor.

"Bu ne sürpriz, değil mi?" diye yalan söylüyorum, ona nezaketle gülümsüyorum ve serbest kalmak için can atan kendini beğenmiş sırtışıma zapt etmek büyük çaba gerektiriyor.

Drew homurdanıyor. "En azından sahiplen Athena."

"Bekle. Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?" Demi soruyor.

Masanın üzerinden ona bakıyorum. "Bir süre önce Manning Motors'da bir sözleşme için teklifte bulundum. Drew beni geri çevirdi."

Drew bir kadeh kırmızı şarabı dudaklarına götürüp önce, "Umutsuzluk kimseye yakışmaz," diye cevap veriyor. Onun

Bakışları saçlarıma kayıyor ve kendini toparlamadan önce birkaç saniyeliğine dalmış gibi görünüyor.

İçerken boğazının çalışma şekli sıcak olmamalı, ama öyle. Ve o uzun ince parmakların vücudumda nasıl bir his uyandıracığını hayal bile edemiyorum. Manning Motors CEO'su siyah gömleği ve pantolonuyla yemek yiyebilecek kadar iyi görünüyor. Gömleğinin üstteki birkaç düğmesi açık, göğsündeki mürekkebi gösteriyor. Saçlarını düzeltmek için çaba sarf etmiş ama yine de alnına doğru seksi bir şekilde dökülüyor. Çenesindeki ve yanaklarındaki şık kirli sakal tabakası, onu son gördüğümünden biraz daha ağır, sadece parmaklarım için yalvarıyor.

"Ne ima ettiğinizi biliyorum ama yanılıyorsunuz. Vücudumda tek bir umutsuz kemik bile yok ve iş almak için oyun oynamıyorum."

"İsimler değiş tokuş edilmedi, Drew. Bunu biliyorsun." Abby ikizine uyarıcı bir bakış gönderir.

Demi parmaklarını şarap kadehinin etrafında kıvrarak, "İkinizin önceden tanışmış olması iyi bir şey," diye ekliyor. "Başlangıçtaki garipliği ortadan kaldırıyor."

Anderson ve Barron bana kısılmış, kuşkulu gözlerle bakıyorlar ve koruyuculukları neredeyse gözeneklerinden sızıyor. Elimde değil ama bu yüzden onlara hayranım.

"Hatırlatsana Athena, karımı nereden tanıyorsun?" Barron ürpertici bir ses tonuyla sorar.

"Yoga dersinde tanıştık," diye cevap veriyorum soğukkanlılıkla, garsona gülümseyerek bana biraz şarap koymasını işaret ediyorum.

"Peki bölgeye tam olarak ne zaman taşındınız?" Kai soruyor.

"Bir ay önce," diye onayladıktan sonra kadehimi dudaklarıma götürdüm ve dolgun gövdeli şaraptan bir yudum aldım.

"Seni reddettikten hemen sonra." Drew parmağının ucunu bardağının kenarında gezdirirken bir başka karanlık bakışla gözümü korkutmaya çalışıyor. "Bu hiç de şaibeli değil," diye çekiştiriyor.

"Size bir açıklama borçlu olduğumdan değil ama bir ilaç şirketiyle yeni bir sözleşme kazandım. Merkezleri Rydeville'in birkaç mil dışında. Bana düzenli olarak ofiste ihtiyaçları var, bu yüzden geçici olarak bölgeye taşındım."

Manning bunu kontrol ettiğinde, küresel ilaç şirketini yöneten adam bir Luminary ailesinden olduğu ve bana bir iyilik borcu olduğu için birikecektir. "Şehirden gidip gelebilirdim ama toplantımız için ziyaret ettiğim Rydeville'i sevdim." Düzeltmeden önce omuz silkiyorum

ona öldürücü bir bakış attım. "Buraya taşınmak için izin almam gerektiğini bilmiyordum."

Abby alçak bir sesle, "Kesin şunu," diye çıkıştı. "."

"Tam bir pislik gibi davranıyorsunuz," diye katılıyor

Demi.

Bu iki kadınla tanıştığım anda onlara ısınmamın bir nedeni olduğunu biliyordum. Her ne kadar bir buluşma düzenlemek amacıyla derse kaydolmuş olsam da, yeni gelen birini fark ettiklerinde ilk bana yaklaştılar ve o zamandan beri onlarla kurduğum her etkileşim tamamen samimi oldu. Onlarla tanışmak için bir şeyler yapmış olabilirim ama gelişen arkadaşlığımız samimi.

Hiçbir zaman düzgün kadın arkadaşlarım olmadı. Okuldayken, beklendiği için Aydınlık ailelerinden gelen kızlarla takıldım, ancak bu sözde arkadaşlıkların hiçbirisi yüzeysel olmaktan öteye gidemedi. Mezun olduktan sonra bu arkadaşlıklar hızla kayboldu ve aradan geçen sekiz yıl boyunca çalışmakla o kadar meşguldüm ki kalıcı arkadaşlıklar kuramadım.

Demi ve Abby'yi elimde tutabileceğimden değil ve bağlanmak akıllıca değil, ama bu ikisine bağlanmamak neredeyse imkansız.

"İstersen gidebilirim." Masanın karşısındaki adama bakıyorum. "Drew." Abby'nin ses tonu tartışmaya yer bırakmıyor.

"Kal." Drew masaya doğru eğiliyor ve parfümünün baharatlı, baş döndürücü notaları yüzümde dolaşüyor, burun deliklerimi gıdıklıyor ve libidomu baştan çıkarıyor. Bir baştan çıkarma görevi hiç bu kadar çekici olmamıştı ve bu düşünce beni endişelendiriyor. "Art niyetli değilsen, kapının nerede olduğunu biliyorsun."

Tam cevap vermek için ağzımı açmıştım ki, suratı asıldı ve küfretti. Kız kardeşine ters ters baktı. "Nesin sen, yine beş yaşında mı?"

"Yeni arkadaşıma hıyarlık ediyorsun ve eğer bundan vazgeçmezsen bacağına yiyeceğin bir tekme endişeleneceğin en son şey olur."

"Ben giderim," diyorum ayağa kalkarak. "Ailenizde sorun yaratmak istemiyorum." Abby'ye gülümsüyorum. "Beni davet için teşekkür ederim, Pazartesi günü görüşürüz."

Manning umduğum gibi beni yakaladığında odanın yarısına kadar gelmiştim. Eli çıplak dirseğime değdiğinde, ateşli karıncalanmalar tenimde dans ediyor ve içimde bir cehennemi ateşliyor. Gözleri parmaklarının etime değdiği yere kayıyor ve sanki onu rahatsız ediyormuş gibi elini bir anda çekiyor. "Gitme."

Gözlerini gözlerime dikeyor ve bu bir avcının tuzağına düşmek gibi bir şey. Bu yakınlıkta, ön sıradan bir koltuğum var ve o, yakından gerçekten muhteşem.

Mesele sadece yakışıklı olması değil. Drew Manning, yüzeyin altında sürekli serbest kalmayı bekleyen ölümcül bir tehlike akımı ile güç ve kontrol yayıyor.

Yoğun biri.

Manyetik.

Ve şimdiye kadar tanıdığım hiçbir erkeğe benzemiyor, ve birçok güçlü, tehlikeli erkek tanıyorum.

Varlığının gücünü hissetmemek mümkün değil. Sanki etrafındaki havaya hükmediyor gibi. Sanki hava onun önünde eğiliyor. Birkaç gözün onun nefis formuna yapıştığının farkındayım ve Rydeville kadınlarını salyaları aktığı için suçlamıyorum çünkü kesinlikle salyaları akmaya değer.

"Kabalığım için özür dilerim," diyerek beni anlık şaşkınlığımdan kurtarıyor.

Elimdeki göreve odaklanıyorum, oynamak için doğduğum rolü oynuyorum. "Bunun nasıl görüldüğünün farkındayım Bay Manning, ama sizi temin ederim ki bu tamamen tesadüfi. Eğer sizi rahatsız ediyorsam, bu gecelik bu kadar yeter. Abby'den hoşlanıyorum ve yemin ederim hiçbir art niyetim yok." En azından kız kardeşi söz konusu olduğunda.

"Sana inanıyorum," yalan söylüyor, ama inandırıcı bir yalan. Bana kolunu uzatıyor. "Bu sadece bir yemek. Bunu daha fazla büyötmeye gerek yok." Gözleri bir kez daha saçlarıma kayıyor ve adem elması boğazında sallanıyor. Neden sarışın olduğunu öğrenmeye kararlıyım. Onun gibi erkekler zayıflıklarını kabul etmezler ve bu, onunla her karşılaştığımda yüzüme tokat gibi çarpıyor. Bu karmaşık adamı anlamak için bir ipucuysa, arkasında ne olduğunu bulacağım.

On Yedinci Bölüm

Drew

I Athena'ya masaya kadar eşlik edip sandalyesini çekiyorum. Bana teşekkür ederek sandalyeye oturdu. tekrar alırken Kai ve Charlie'yle bakışıyoruz, onların da benimle aynı titreşimleri almalarına . Ya da Belki de eşlerinin hayatına yeni girenlere hep şüpheyile yaklaşıyorlardır. Abby enayi değil. İkizimin keskin içgüdülerini var, bu yüzden belki de hepimiz aşırı tepki veriyoruz, ama üzölmektense güvende olmak daha iyidir.

Athena'yı zaten tamamen araştırmıştım ve temiz çıktı ama içimden bir ses bir şeylerin peşinde olduğunu söylüyor ve bence bu ikinci bir bakış gerektiriyor. Cep telefonumu cebime koymadan ve masanın etrafındaki konuşmalara odaklanmadan önce Ezra'ya hızlıca bir mesaj gönderiyorum.

Charlie, "İkizini görücü usulü bir randevuya nasıl ikna ettiğini merak ediyorum," diyor.

"Kirli oynadı, Charlie." Athena ile kısa bir süre göz göze geldim. "Büyük silahları çağırıldı."

Kai sırtıyor. "Olivia sana bir kadın bulmaya kararlı."

Annem çöpçatanlıkta kararlı görünüyor ve bu randevunun arkasındaki itici gücün o olduğundan şüpheleniyorum. "Zamanını boşa harcıyor, sen de öyle." Sunucu siparişlerimizi almak için geldiğinde kız kardeşime bakıyorum.

"Athena," diyor Kai sunucu gittikten sonra. "Merak ettiğim bir şey var."

"Bana her şeyi sorabilirsin." Ona güzelce gülümsüyor ve bakışlarımı dolgun kırmızı dudaklarından çekmek ya da onları sikime sarılmış olarak kaçınmak zor.

"Neden görücü usulü bir randevudasın? Biriyle çıkma konusunda sorun yaşadığına inanmakta zorlanıyorum."

"Gururum okşandı ama gerçek şu ki nadiren birileriyle çıkıyorum. Kolejden mezun olduğumdan beri kariyerime odaklandım. İşim beni tüketiyor ve başka bir şey için pek zaman bırakmıyor."

Bu doğru gibi görünüyor. Geçmişteki ilişkilerinin çoğu kısa sürmüş gibi görünüyor, ancak bir model var. Kesinlikle bir tipi var; yaşlı, zengin, başarılı işadamları ona göre gibi görünüyor.

Kesinlikle kalıba uyuyorum, ama ısırığımı düşünüyorsa, fena halde yanılıyor.

"Vay canına, hepimizin tanıdığı birine benziyor," diyor kız kardeşim biraz alaycı bir ifadeyle.

Anderson kıkırdar ve Barron'un dudakları seğirir.

"Kendini kariyerine adanmış olmakta yanlış bir şey yok. Evlilik ve çocuklar herkese göre değil" diyorum.

"Touché." Athena bana gülümserken gözleri parlıyor. "Babam sürekli bekârlığımı eleştiriyor. Ona torun vermemi çok isterdi ama bu planımın bir parçası değil. Alınma ama," diye ekliyor Abby ve Demi'nin arasına bakarak. "Ama benim için çocuk yapmak söz konusu değil."

Abby'nin muzip gözleri Athena'ya takılmadan önce benimkilere kayıyor. "Sanki kardeşim için yaratılmışsın."

"Fişek." Kai karısına bir bakış attı. "Bok karıştırmayı bırak." "Ne?"

Kocasına bakarken masumiyetin resmidir-grup. "Ben sadece gerçekleri söylüyorum."

"Babanızın torunlarının dileğini yerine getirebilecek bir kardeşiniz var mı?" Cevabı zaten bildiğim için soruyorum.

Yüz hatları yumuşuyor ve yüzü saf, korunmasız bir anda aydınlanıyor. Daha önce güzel olduğunu düşündüysem bile, şimdiki halinin yanında hiçbir şey. "Bir erkek kardeşim var ama sadece on beş yaşında, umarım babama uzun süre torun vermez." derken iri mavi gözleri sevgiyle doluyor.

"Peki ya annen? O da torun için seni taciz ediyor mu?" Tepkisini dikkatle izliyorum, gözlerindeki ışığın anında kaçtığını görüyorum.

"Ben on üç yaşındayken kanserden öldü."

"Özür dilerim." Bunu içtenlikle söylüyorum. Bir anneyi kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim; bizimki başından beri hayatta olmasına rağmen, yıllarca onun ölümünün yasını tuttuk.

Omuz silkiyor ama yüzüne kazınmış acıyı görüyorum. "Babam o öldükten birkaç ay sonra yeniden evlendi ve sonra Arlo geldi.

Birkaç yıl sonra beni pek çok kurtardı."

Hikayede çok daha fazlası olduğunu hissediyorum, ancak her ne kadar şüpheli olsam ve bilgi toplamaya çalışsam da, onun ıstırabını uzatmayacağım.

Yemeklerimizi yerken "Ee, yeniden markalaşma projesi nasıl gidiyor?" diye soruyor. Diğer dördü kendi sohbetlerine dalmışken Xavier'in adının geçtiğini duyuyorum.

"Güzel. Her şey güzel ilerliyor." Gerçek şu ki, bu boktan bir gösteri ve yakında bu konuda bir karar vermem gerekecek. İlk başta, Belinda'nın fikrimi değiştirmem için bu felaketi planladığından endişelendim, ancak yakından takip ediyorum ve tüm hata Gen-esis Pazarlama'da. Athena'nın haklı olduğunu kabul etmekten nefret ediyorum ama öyle görünüyor.

"İşlerin yolunda gitmesine sevindim." Görünüşte gülümsemesi otantik ama onda anlam veremediğim bir şeyler var. Kulaklarımda alarm zillerini çaldıran bir şey.

"Gerçekten mi?" Bifteğimin son parçasını keserken kaşlarımı çattım. "Geçen sefer böyle söylememiştin."

"Kibar olmaya çalışıyorum. Genesis Marketing hakkındaki düşüncelerimi en son konuştuğumuzda açıkça belirtmiştim."

Bifteği ağzıma atmadan önce ona "Birkaç konuda düşüncelerini açıkça belirttin," diye hatırlatıyorum.

"Bu gece inançlarımla çelişen bir şey görmedim." Ağzına bir parça balık koyuyor ve çiğniyor.

"Hâlâ üstünlük kompleksi olan kadın düşmanı bir pislik olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Sen değil misin?" Kaşlarını çatıyor, uzun sarı saçlarını bir omzunun üzerinden atıyor ve gözlerimin bu harekete çekilmesinden nefret ediyorum.

"Beni tanıdığını sanıyorsun ama kim olduğum hakkında en ufak bir fikrin yok." "Aydınlat beni o zaman." Çatal bıçak takımını boş masasına bıraktı.

Tabak.

"Neden zahmet edeyim ki? Bu geceden sonra seni hiç görmeyeceğim. Gereksiz bir enerji kaybı gibi görünüyor."

Kuru kuru gülüyor ve bu gülüşte tanıdık gelen bir şeyler var. "Zoraki nezaketin uzun sürmeyeceğini biliyordum."

"Saçmalamayı keselim." Çatal bıçak takımını bırakıp tabağını iterken masaya doğru eğilip sesimi alçaltıyorum. "Kız kardeşim herkesin içindeki iyiliği görmeye çalışır. Bu benim çok takdir ettiğim bir özellik çünkü geçerli nedenlerden dolayı kolay kolay güvenmez. Ama ben o kadar kolay ikna oluyorum."

Bunun bir tuzak olduğunu biliyorum ve kız kardeşim için buna müsamaha gösterdim çünkü ikizim için dünyayı yakabilirdim."

Masanın diğer ucuna uzanarak başını benimkine yaklaştırıyor. "Kardeşi için de aynısını yapacak biri olarak buna saygı duyuyorum ama bunun her ne olduğunu düşünüyorsan, seni temin ederim ki yanılıyorsun." O mavi güzellikler doğrudan gözlerimin içine bakıyor ve ya doğruyu söylüyor ya da karşılaştığım en iyi yalancı.

"Ben tesadüflere inanmam, tatlım."

Kaşları biraz çatılıyor ama sonra tekrar düzeliyor. "Neye inandığın gerçekten umurumda değil. Ben gerçeği biliyorum. Bir ajandam olduğunu hayal etmek istiyorsan benim için sorun değil." Gözleri alev alev yanıyor ve sikim pantolonumun içinde yararsızca kıpırdanıyor. "Projen şirketimin özgeçmişinde iyi durabilirdi ama kazanamadığım için uykularım . Gerçek şu ki, daha da iyi bir sözleşme aldım." Beni rahatsız edici bir üstünlük ifadesiyle süzerek geri çekiliyor. "Size teşekkür etmeliyim Bay Manning. İkinci toplantıya katıldım çünkü sizin sunumunuz için şehirdeydim. Sanırım sonunda her şey ikimiz için de iyi oldu."

Bana attığı bakış, saçmaladığımı bildiğini gösteriyor. İnsan kaynakları müdürümü arayıp Belinda'yı kovmasını söylemek için parmaklarım titriyor ama direniyorum çünkü uzun zaman önce duygularıma göre karar vermemeyi öğrendim.

Birkaç saat sonra restoranın dışına çıktığımızda Abby, "Onu arabasına kadar götür," diye tıslıyor.

"Gitme," diye kız kardeşimi uyarıyorum. Bu gece aklımdan bir parça alacak. Athena'ya, Demi ve Charlie'yle yaptığı konuşmayı kasten keserek, "Seni arabana kadar geçireyim," diyorum.

"Buna gerek yok." Bütün gece aramızda çoğunlukla gergin bir hava vardı ve sanırım o da bu *randevunun* sona ermesinden benim kadar memnun.

"Bu bir istek değildi."

Bir kahkaha attı. "Ben senden emir almam." Beni görmezden gelerek önce Demi'yi sonra da Charlie'yi yanaklarından öpmek için döndü. "Seni gördüğüme sevindim Demi ve tanıştığınıza memnun oldum Charlie."

Abby beni iterek geçiyor ve arkadaşına sarılıp iyi geceler dilemeden önce bana o kendine özgü şaşkın bakışlarından birini atıyor.

Kai, Athena'nın yanağını öpmek ve vedalaşmak için eğilmeden önce bana, "Seni fena benzetecek," diyor. Kayınbiraderimin beni hiç tanımadığına yemin edebilirsin. Tabii ki ikizim bu gece sırf onun için kendimi dizginlemiş olsam bile beni mahvedecek.

"İyi geceler," diyor Athena son bir kez, ben hariç herkesle göz teması kurarak.

"Neyim ben? Doğranmış ciğer mi?" Saçmalıklarını yüzüne vurmaya karar vererek söylüyorum.

Dikkatini benimkine verirken burun delikleri alevleniyor. "Her zamanki gibi ilginçti Bay Manning. Umarım Genesis ile işler iyi gitmeye devam eder." Bana bilmiş bir gülümsemeyle bakıyor.

Kaltak.

"Umarım teselli sözleşmenizde işler sizin için iyi gider."

Dudakları titriyor ama son sözü bana bırakıyor, karşıya geçmeden önce yolun her iki tarafını da kontrol ediyor.

"Bekâr olmana şaşmamalı." Abby bana kaşlarını çatı.

"Ben kendi seçimimle bekarım ve senin ya da annemin çöpçatanlık yapması bu gerçeği asla değiştirmeyecek."

"Ona karşı bu kadar hıyar olmak zorunda mıydın?"

Charlie, "Bence Drew bu gece çok ölçülüydü," diyor.

"Bunu senin için yaptım," diyorum kız kardeşime, artık kaynağı ortadan kalktığı için öfkemi serbest bırakarak. "Sanki bu saçmalığı en başta senin için kabul etmişim gibi, ama senin burnunu sokmandan bıktım. Bir sarışın mı, Abby? Ciddi misin? Ne boktan bir oyun oynuyorsun sen?"

"Ses tonuna dikkat et, Manning." Kai koruyucu kolunu kız kardeşimin omuzlarına doluyor ve gözleriyle beni geri çekilmem konusunda uyarıyor.

"Athena'nın sarı saçları ve mavi gözleri olduğu için özür dilemiyorum. Bu senin savaşman gereken şeytan ve bunu yapmanın tam zamanı. Bunu ayarladım çünkü ondan hoşlanıyorum ve gerçekten de kendini olasılıklara açarsan senin de hoşlanacağını düşünüyorum."

"Ona güvenmiyorum ve senin de güvenmemen gerektiğini düşünüyorum."

Abby gözlerini dolduran acıyla bana doğru yaklaştı. "Birine güvenmenin senin için zor olduğunu biliyorum, Drew. Bu hepimiz için zor ama hayatını böyle yaşayamazsın. Herkesi ve her şeyi dışarıda bıraktın ve Jane bundan nefret ederdi. Senin için bunu istemezdi."

Bu bir cevap gerektirmiyor çünkü kız kardeşimle aynı konuşmaları yapmaktan bıktım. Neden ailem ve arkadaşlarım beni kendi halime bırakmıyor? Sanki ben bir kadına bağlanana kadar rahat etmeyecekler. Neden bunun her derde deva sihirli bir ilaç olmadığını anlamıyorlar?

Ölüleri diriltmedikleri sürece, benim için bir tedavi yok.

Mutluluğu hak etmiyorum. Yaptıklarım Jane ve ailesinden bunu çalmışken olmaz.

Kefaretim hayatımı yalnız geçirmek ve ben bununla barıştım.

Kai'ye, "Onunla ilgili akla yatmayan bir şeyler var," diyorum, kız kardeşime bakarak.

Barron, "Onu kontrol ettirdiğini ve temiz çıktığını sanıyordum," diyor.

"Sen ne?" Abby yüzünde öfke dolu bir ifadeyle ellerini kalçalarının üzerine koyar.

Aslında kız kardeşimin artık doğal olarak şüpheli olmamasını seviyorum. Benim gibi acı ve çarpık değil ama eski Abby de Athena'ya karşı benim kadar temkinli olurdu ve Daniels'a telefon açıp kontrol etmesini isterdi.

"İş yapmayı planladığım herkesin geçmişini tam olarak araştırırım," diye açıklıyorum.

"Yani, bu sözleşme için teklif veren herkesin geçmişini mi araştırdınız?"

"Evet," diye yalan söylüyorum, enseme ovuşturuyorum. Tek tek çalışanları değil, sadece şirketleri itiraf etmiyorum, çünkü o zaman Athena'nın neden seçildiğini açıklamam gerekecek ve bu cevaplayabileceğim bir soru değil. Gerçek şu ki, Athena'nın geçmişini araştırdım çünkü beni rahatsız ediyor ve bu beni korkutuyor.

"Neden? Artık endişelenecek bir şeyimiz yok. Şeytani seçkinler öldü ve her şey farklı." Şimdi gözleri şüpheyle kısılıyor. "Tehdit ortadan kalkmadıysa ve bu sizin küçük sırlarınızdan biri değilse?"

"Tehlikede olduğunu düşünsem sana söylemeyeceğime gerçekten inanıyor musun?" Ses tonumdan inançsızlık akıyor çünkü kız kardeşimin böyle düşündüğüne inanamıyorum.

Dudaklarından ağır bir iç çekiş dökülüyor. "Yapacağını biliyorum ama insanların yanlış sonuçlara varmasını istemiyorsan, belki de onlara açılıp sakladığın sırların doğasını anlatmalısın."

"Birkaç canavarı ortadan kaldırdık diye dünya kötülükten kurtulmuş sayılmaz Abby."

Zihninde dönen çarkları neredeyse görebiliyorum. "Yani canavarları mı alt ediyorsun? Bunca yıldır gizlice yaptığın şey bu muydu?"

"Onun gibi bir şey." Ayaklarımı beceriksizce sürüyerek Charlie'ye hızlı bir bakış atıyorum.

"O zaman neden bize söylemediğini anlamıyorum." Gözleri benimkilerle yalvarıyor.

"Eğer bilmen gereken bir şey olsaydı, ."

Demi bariz bir şekilde bana bakıyor ama ben fark etmemiş gibi yapıyorum.

"Geç oldu," diyor Kai, kız kardeşimi kolunun altına alarak. "Ve sanırım Drew'un taşaklarını bir gece için yeterince patlattık."

Ona minnettar bir bakış attım.

"Seni seviyorum," diyorum kız kardeşime, doğrudan gözlerinin içine bakarak. "Sen benim dünyamsın Abby ve iyi niyetli olduğunu biliyorum ama bu konuyu kapatmalı ve hayatımı istediğim gibi yaşamama izin vermelisin. Onaylamıyor olabilirsin ama bu *benim hayatım*."

Yavaşça başını sallıyor. "Ondan gerçekten hoşlanacağını . Zeki, seksi ve alaycı. Senin için mükemmel."

Belki başka bir hayatta aynı olabilirim.

"İyi geceler, küçük kardeşim." Alnından öpüyorum ve onlar uzaklaşırken bir elimi Kai'nin omzuna koyuyorum.

Demi ve Charlie arabamın arkasına park etmişler, birlikte yürüyorlar. "Ona Jane'den bahsetmen gerek," diyor Demi biz uzaklaştığımızda.

"Onu incitmek istemiyorum."

"Şimdiden en kötüsünden şüpheleniyor, Drew." Demi kolumu tutuyor ve bana bakıyor. Merhamet yüzüne yayılmıştı. "Jane hayatta olsaydı onunla birlikte olacağını biliyor. Acını görüyor ve buna neyin sebep olduğunu biliyor. Seni zorlamadı çünkü ona kendi zamanında söylemeni bekliyor, ama ne kadar uzun süre beklersen onun için o kadar zor olur. Lütfen söyle ona. Ona her şeyi anlatın. Bu yükü yeterince uzun süre tek başına taşıdın."

"Herkes mutlu ve ben de öyle kalmasını istiyorum. Hiçbiriniz bu boka bulaşmak istemezsiniz."

"Senin mutluluğun da önemli, Drew." Kocasına yaslanmadan önce elimi sıktı.

Charlie sessiz, bilgili gözlerle beni inceliyor.

"Bence herkese neler olduğunu anlatırsan daha mutlu olacaksın," diye ekliyor Demi. "Yıllardır bizi korudunuz ve desteklediniz. Bırak da şimdi biz senin için bunu yapalım."

On Sekizinci Bölüm

Drew

I Mezarlık ziyaretimiz için Vera'yı almak üzere Moonlight'a giderken hâlâ Demi'nin sözlerini düşünüyorum. Bu Vera'nın kız kardeşinin ebedi ilk görüşü olacak. Felicity ve Se- Vera Cuma günü bana sorduktan sonra lene, ancak talebi onayladıktan sonra kabul etti.

Arabayı sürerken Ezra'yı aramak için düğmeye basıyorum. "Athena Lewis'i tekrar kontrol ettin mi?" Telefonu açar açmaz soruyorum.

"Evet. Size ne söylememi istediğinizi bilmiyorum. Sıra dışı bir şey tespit etmedim."

"İçgüdülerim bana bir şeylerin peşinde olduğunu söylüyor." "O zaman çözümün çok açık."

Bir sonraki söyleyeceği şeyi bildiğim için inliyorum.

"Genesis Pazarlama'yı kovun ve Athena'nın şirketini işe alın. Onu tam olarak ne yaptığını görebileceğiniz şekilde burnunuzun dibine koyun."

Otoyoldan bir sonraki çıkışa girerken, "Kına yakacak," diye homurdanıyorum.

Ezra bir kahkaha atıyor. "Onun olsan sen de aynısını yapardın."

"Evet, haklı olduğunu biliyorum ama hatalıymışım gibi davranmak bile bana acı veriyor."

"Senin sorunların var, dostum."

Yarısını bile bilmiyor. "Güvenlik kayıtlarından başka ipucu bulabildin mi?" diye sordum.

"Elimizde gerçekten de hiçbir şey yok. Kullandığı araç her neyse kameraların menzili dışındaydı ve elimizdeki görüntüler bulanık. O gece hava bizim müttefikimiz değildi."

"Bunun nasıl anlamıyorum. Ben her zaman dikkatliyimdir ve daha önce hiç kimse otelin etrafını koklamaya gelmemiştir."

"Birkaç hafta önce birinin sizi takip ettiğini düşündüğünüzü söylemişsiniz. Tahminimce haklısınız ve bu kişi her kimse sizi oraya kadar takip etmiş."

"Neden şimdi?"

"Belki de çok ısınmışsındır." "Belki de. Gitmem gerekiyor. Beni bilgilendirmeye devam et."

Telefonu kapatıp Charlie'yi arıyorum. Cevap verdiğinde kulaklarımı tiz bir ağlama sesi karşılıyor.

"Kötü zaman mı?" Ben soruyorum.

"Bana bir saniye ver," diyor ve arka plandaki gürültü giderek uzaklaşırken ayak seslerini dinliyorum. Bir kapı kapanıyor ve mutluluk verici bir sessizlik oluyor. "Hâlâ orada mısın?"

"Evet. Savaş alanına benziyor." Kıkırdıyorum.

"Çok da uzak değilsin. Abby çocuklarla birlikte burada ve yanında Darcy de var çünkü Zayn ve Emery'nin bugün ilk ultrasonları çekilecek."

Little Anderson'ın eşi ikinci çocuklarını bekliyor. Daha birkaç hafta önce duyurdukları bir şey. Emery Nisan ortasında doğacak ve annem mutluluktan havalara uçuyor. Anderson kardeşlere her yönden annelik yapıyor ve iki yaşındaki Darcy de ona büyükanne diyor. Bu çok tatlı ve annem adına mutluyum. Etrafı torunlarıyla çevriliyken her zaman en iyi halindedir.

"Darcy, Charlie'nin futbol topunu çaldı ve Charlie onu çimlere itti. O zamandan beri ağlamayı kesmedi. Sonra Charlie kendini kötü hissetti ve o da ağlamaya başladı."

"Ve kız kardeşim neden çocuk istemediğimi merak ediyor," diye alay ediyorum. "Sen benden daha cesur bir adamsın Charles."

Moonlight'a birkaç mil kala otoyoldan ana yola çıktığımda "Ne var ne yok?" diye soruyor.

"Ezra gözetleme kayıtlarından bir şey bulamadı ama birilerinin peşimde olduğu açık."

"Ardent Nakliyat olmalı. Depoyu yakmalı ve kazara çıkmış bir yangın gibi göstermeliydik."

"Şimdi ağıt yakmanın anlamı yok. Miguel üzerindeki baskıyı arttırmalıyım.

İyi davranmaktan bıktım."

"Bana ne zaman ve nerede olduğunu söyle, oradayım."

"Bu gece saat 10'da. Gelip seni alacağım ve birlikte gideceğiz."

"Tamam. Geri dönsem iyi olacak."

"Sonra görüşürüz." Tam tesisin girişine ulaştığımda telefonu kapatıyorum.

Vera mahzenin önünde durup gözlerini mahzende gezdirirken, "Vay canına, bu çok süslü," diyor. Buraya gelirken arabada sessizdi. Düşüncelere dalmıştı, şüphesiz.

"Kız kardeşiniz yaşarken bir kraliçe, ölürken de bir melekti. Bunun uygun olduğunu düşündüm."

Kapıya doğru ilerlemeden önce bana garip garip bakıyor. Kapıyı açıp içeri girmesine yardım ediyorum, Vera yavaşça arkadaki dört mermer tabutun bulunduğu alana doğru yürürken mumları yakıyorum. Çiçeklerini vazoya yerleştirirken elleri titriyor. Yanına gidip, artık solmuş olan son demeti de çıkardıktan sonra benimkileri ekliyorum. Vera'yı biraz yalnız bırakmak için arkasındaki banka oturmadan önce onları kapıdaki kompost kutusuna koyuyorum.

"Onu hatırlayamamaktan nefret ediyorum," diyor fısıltıdan öteye geçmeyen yumuşak bir sesle. Diğer tabutlara doğru ilerliyor. "Ve kardeşime ya da aileme ne olduğunu bilmemekten nefret ediyorum. O piçler benden çok şey aldılar. Kimliğimi. Özgürlüğümü. Öz değerimi. Ailemi."

"Bunu kimin yaptığını bulacağım ve onlara ödeteceğim."

"Acıyor, Drew," diyor hıçkırıklarla. "Çok acıyor. Her zaman. Hiç bitmiyor." Yüzünden akan gözyaşlarıyla bana dönüyor. "Durdur şunu," diye boğuluyor.

"Buraya gel." Yanımdaki bankı .

Vera üzerine kayıyor ve yürek burkan gözyaşlarına boğuluyor. Kollarımı ona doluyor, ağlarken onu kendime yakın tutuyorum. Göğsümdeki boş organ birkaç ağırlı gümbürtü çıkarıyor, kendi acım ördüğüm duvarları yıkarken göğüs kafesime çarpıyor. Jane'in tabutuna bakarken gözlerim doluyor ve Vera'nın duygularını kısmen de olsa anlayabiliyorum. Acı hep benimle. Her günün her dakikasının her saniyesinde onu taşıyorum.

"Drew." Bana bakarken gözleri cam gibi ve şişti. "Sorun yok."

Ona güven veriyorum. "Ben yanıdayım."

Beklenmedik bir hareketle dudakları benimkilere değiyor ve hareket etmeye başlıyor. Anında onu serbest bırakarak ayağa fırlıyorum ve aramızda mesafe yaratıyorum.

korku yüzünden okunuyordu. "Vera, hayır."

"Lütfen böyle yapma." Ayağa fırlıyor, yanaklarından daha fazla gözyaşı siliyor. "Seni seviyorum ve senin de beni sevdiğini biliyorum." O bana doğru yürürken ben geri çekiliyorum. "Asla onun gibi olamayacağımı biliyorum ama seni neden bu kadar çok sevdiğini anlıyorum. Sen beni kurtardın Drew ve hayatımda beni senin kadar önemseyen başka kimse yok."

Kollarımı omuzlarına bastırıyorum, bana ulaşmaya çalışırken onu geride tutuyorum. "Seni önemsiyorum, Vera."

"O zaman benimle ol. Benim için para ödemeyen bir adamla birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu göster bana."

Midemde asit çalkalanıyor ve bu durumla başa çıkmak için yeterli donanıma sahip olmadığımı hissediyorum. "Benim için küçük bir kız kardeş gibisin Vera. Bebekliğini hatırlıyorum. Sen daha bezliyken ve bebek arabasındayken Jane ve ben seni parkta yürüyüşe çıkarırdık. Dur," diyorum daha sert bir ses tonuyla, kollarımı aşırıp bana ulaşmaya çalışırken. "Seni incitmek istemiyorum Vera, ama sana karşı o tür duygular beslemiyorum ve asla beslemeyeceğim. Kalbim sonsuza kadar kız kardeşine ait."

"Benim için sorun değil," diyor gözyaşları kuruyarak. "Sadece sevişebiliriz ve duyguları bunun dışında bırakabiliriz, ama beni geri çevirme, Drew. Lütfen, sana ihtiyacım var. Sekse ihtiyacım var."

Hayatımı sikeyim. Nasıl oluyor da kadınlar için doğru olanı yapmaya çalıştığımda hep geri tepiyor? "Seninle seks yapmıyorum, Vera. Ben senin arkadaşını, ailenim ve her zaman yanında olacağım, ama sadece bu sıfatla."

"Siktir git," diye tıslıyor, elimden kurtuluyor ve yanımdan geçiyor. "Beni reddedemezsin ve beni elinde tutamazsın. Seninle işim bitti. Seni bir daha asla görmek istemiyorum." Hızla yanımdan geçip gitti ve ben de peşinden gitmeden önce birkaç dakikamı kapıyı kilitleyerek kaybettim.

Gerektiğinde çok hızlı hareket ediyor ve ben ona yetiştiğimde neredeyse mezarlığın kapısına varmıştı. "Vera, dur!" Kaçınıcı kez söylüyorum.

"Kaybol, pislik. Senden nefret ediyorum."

"Zor iş." Ona dokunmamaya dikkat ederek önüne atlıyorum. "Senden ben sorumluyum ve Selena'ya seni sağ salim eve götüreceğime söz verdim."

"Orası benim evim değil!" Kolunu kaşırken ağzından ve gözlerinden zehir fişkırıyor. "Benim bir evim yok, hatırladın mı? Bunun benden alınmasını sen sağladın."

Teknik olarak doğru değil. Ford ailesinin evi, Vera bağımsız yaşayabilecek duruma geldiğinde onun için hazır. Onu bulduktan sonra avukatım tüm evrak işlerini halletti. Evi yenilemek için tadilat yaptırdım ve evle ilgilenen yatılı bakıcılarım var. Bir karı-koca ekibi. Temizlikçi ve bahçıvan.

"Başarısızlıklarımın farkındayım," diyorum ve fob'a basıp arabamın kilidini açıyorum. "Hadi gidelim." Kapılardan geçerken omzumu öne doğru .

"Seninle hiçbir yere gitmiyorum," diye bağılıyor .

Dönüp ona doğru yürüyorum. "Eğer bunu zor yoldan yapmak istiyorsan, benim için sorun değil. Seni alması için birini göndermesi için Selena'yı arayacağım ve o zamana kadar, senin yanında tutkal gibi yapışmış olacağım. Benden istediğin kadar nefret et, Vera. Bu senin hakkın ve bunu hak ediyorum ama benim yüzümden iyileşme sürecini mahvetmene izin vermeyeceğim."

"Beni orada tutamazsınız. Ben bir mahkum değilim."

Hayır, onu zorlayamam ama hastanede yetmiş iki saatlik bir psikiyatrik gözetim altında tutabilirim ve oradan onu hastaneye yatırabilirim ve Moonlight'ta ona sunulan kaynaklardan ve tedavilerden dünyalar kadar uzakta olacak daha geleneksel bir terapi rotasına girmeye zorlanır. Bunu ona yapmaktan nefret ediyorum ve bu son çare ama gerekirse o düğmeye basmaktan çekinmeyeceğim. Vera'nın kendi kendini yok etmesine izin vermeyeceğim ve uyuşturucu ve diğer bağımlılıklara yenik düşmesine seyirci kalmayacağım.

"Hayır, mahkûm değilsin ama ikimiz de biliyoruz ki Ayışığı şu anda senin için en iyi yer. Lütfen sağlığını ve iyileşmeni tehlikeye atma. Her şeyi bir kenara atmak için çok mücadele ettin. Hazır olduğunda, ailenin evi seni bekliyor ve eğer istediğin buysa seni oraya götüreceğim."

"Ailemin evi mi?" Sesi çatlıyor.

"Büyüdüğün Rydeville'deki ev." Büyük bir banka hesabı da var ama henüz bundan bahsetmiyorum. Felicity bunun iyi bir fikir olmadığını, çünkü nakit paraya erişimin travma mağdurları için sorun yaratabileceğini, acılarını alkol ya da uyuşturucuyla boğma isteğinin çok güçlü olduğunu söyledi.

"Görebilir miyim?" Yüzündeki tüm öfke ve düşmanlık yeniden kayboldu. "Selena ve Felicity ile konuşacağım."

"Tamam." Başı öne eğik, omuzları çökmüş bir halde kolunu kaşıyarak arabama doğru yürüyor ve ben kendimi en büyük pislik gibi hissediyorum.

Dönüş yolunda konuşmuyoruz ve bu dengesiz durumda ona güvenmediğim için çocuk kilitlerini açtım. Vera şu anda her şeyi yapabilir ve benim gözetimimdeyken başına bir şey gelirse kendimi asla affetmem. Cep telefonumdan müzik seçmesine izin veriyorum, Vera dizlerini göğsüne çekmiş pencereden dışarı bakarken gergin bir sessizlik içinde onu dinliyorum.

Vera, yaşadığı hayat nedeniyle pek çok açıdan yaşının ötesinde bir olgunluğa sahip. Ancak başka açılardan hala küçük bir çocuk çünkü normal büyüme deneyimini kaçırdı. Bu beni öldürüyor.

Moonlight'taki ana binanın yanındaki otoparka girdiğimizde arabadan atlıyor, onu kulübesine götürecek bir golf arabası almak için koşarken tek kelime etmiyor. Kalbimde bir acıyla arkasından bakıyorum.

Felicity ile mahzende olanları açıklayan bir konuşma yapıyorum ve o da Vera ile konuşacağına söz veriyor. Vera duygularıyla başa çıkmaya ve iyileşmeye çalışırken ondan uzak durmam gerektiğini söyledi. O bu kadar dengesizken benim onun akıl sağlığı için bir tehlike oluşturduğumdan endişe ediyor. Ayrıca Ford ailesinin evine yapacağımız ziyareti Vera daha güçlü olana kadar ertelememizi öneriyor.

Vera'yı terk ediyordum gibi geliyor ama bugünden sonra yarardan çok zarar verdiğimi görebiliyorum. Uzmanların neyin en iyisi olduğunu bildiklerine güveniyorum ve Vera'ya tam olarak açıklanması koşuluyla kabul ediyorum. Kendisini tamamen reddedilmiş hissetmesini ya da bugün yaptıklarından dolayı ona kızdığım ya da üzülüğüm için uzak durduğumu düşünmesini istemiyorum.

Çok kötü bir ruh haliyle eve dönüyorum ve kapalı havuzumda elli boy yüzüyorum, ama yine de içimde çalkalanan bu karanlık fırtınayı dindirmiyor. Vixen'e benimle kulüpte buluşması için mesaj atmayı düşündüm ama içinde bulunduğum ruh haliyle onu incitebileceğimden endişelendim. Bunun yerine sık sık gittiğim yeraltı dövüş kulüplerinden birine gidip sinirimi ringde çıkarıyorum.

On Dokuzuncu Bölüm

Athena

I Pazartesi sabahı erkenden CEO'nun kapısını çalarken muzaffer sırtışımlı bastırıyorum.

"İçeri gel," diye sesleniyor ve hınzırca lezzetli ses tonuyla tüylerim diken diken oluyor. Düşüncelerim Beast'e kayarken bir an duraksıyorum. Erkekleri seksi sesleriyle kontrol etmenin benim kişisel afrodizyagım olmasının sebebi nedir?

Kapıyı açtım ve siyah pantolon takımım ve yüksek topuklu ayakkabılarımla içeri girdim. "Günaydın Bay Manning. Sadece burada olduğumu bilmenizi istedim."

"Kına yakmaya gelmediğine emin misin?" diye soruyor, gözleri beni içine çekerken sandalyesinde arkasına yaslanıyor. Beyaz gömleği, canlı mavi kravatı ve siyah pantolonuyla inanılmaz görünüyor. Deri koltuğunun arkasında ona uygun bir ceket asılı. Masasında küçük bir evrak tepsisi, bir dizüstü bilgisayar, çerçeveli iki aile fotoğrafı ve içinde kahve olduğunu tahmin ettiğim kâğıt bir fincan var.

"Bu çocukça ve önemsiz olurdu," diye cevap veriyorum, masaya doğru yürürken.

"Öyle, değil mi?" Kaşlarını çatıyor ve kalemiyle masasının önündeki boş sandalyeyi işaret ediyor. "Oturun."

Önüne oturdum ve doğruldum. "Bu fırsat için tekrar teşekkürler."

"Bunu telefonda zaten söyledin, ayrıca kötü sözlere gerek yok. Bay Manning olayını da bırakabilirsin. Burada törene önem vermeyiz. Herkese ilk ismiyle hitap ederiz ve ben de bu binada çalışan herkesi tanımak için elimden geleni yapıyorum."

"Bu oldukça uzun bir emir."

"Öyle, ama benim için önemli."

"Nedenini sormama izin var mı?"

"Sorabilirsin. Cevap vereceğimden emin değilim." Ayağa kalkıyor ve ellerini pantolonunun ceplerine sokarak pencereye doğru yürüyor. Aramızdaki boşluğu sessizlik dolduruyor ama rahatsız edici bir sessizlik değil bu. O düşüncelerini toparlarken ben de onun formunu inceleyerek bekliyorum. Geniş omuzları beyaz gömleğini salyalarını akıtacak şekilde dolduruyor, kumaş kaslı pazularına ve kollarına sahiplenici bir şekilde yapışıyor. Bakışlarım, dişlerimi geçirmek istediğim dolgun poposunun ve beni üstten okşarken tırnaklarımı geçirmeyi hayal ettiğim kaslı kalçalarının üzerinde geziniyor.

Drew Manning bacakları üzerinde seks yapıyor ve bahse girerim kalçalarının arasındaki kasları bir kadını çıldırtmak için nasıl kullanacağını biliyordur. Onunla geçirilen bir gecenin hiçbir kadının unutamayacağı bir şey olduğunu söyleyebilirim.

"Tarihimizi ne kadar bildiğinden emin değilim," diyor camdaki yansımamla konuşurken. "Ama Manning Motors uzun zamandır benim ailemde."

Bu gerçeğin fazlasıyla farkındayım. Zamanımı beklerken bu şirket hakkında bulabildiğim her bilgi kırıntısını özümsem.

"Büyükbabamı hiç tanıma fırsatım olmadı ama o buralarda bir tür ayak bağıdır. Şirket için çalışan insanları takdir etmesiyle tanınırdı." Arkasını dönüyor, benimle konuşurken poposunu masasının kenarına dayıyor ve tüm dikkatimi üzerine çekiyor. "O bir halk adamıydı ve herkes onu severdi. Şirketin o dönemdeki başarısının büyük bir nedeninin bu gerçekten kaynaklandığına kesinlikle inanıyorum. Her çalışana değer verirdi. Onlara zamanını ve ilgisini verirdi. Onlara iyi ödeme yapılmasını ve iyi bakılmasını sağladı. Çalışanlar uzun süre şirkette kaldılar ve harika çalışma ortamı nedeniyle insanlar burada çalışmak için birbirleriyle yarıştılar."

"Bu büyük bir miras."

"Öyle. Babamın bıraktığının aksine." Yüzü kararıyor ve Michael Hearst hakkında öğrendiğim her şeyin doğru olduğunu tahmin ediyorum.

"Babam iyi bir adam değildi ve büyükbabamın mirasını neredeyse tek başına yok etti. Bana miras kalan şirket bugün gördüğünüz şirketin gölgesiydi. Bunu tersine çevirmeye çalışmak yıllar aldı ve bu iş henüz bitmedi. Büyükbabamın mirasına sadık kalmak için elimden geleni yapıyorum. Onun gurur duyacağı türden bir lider olmak. Bu işi ileriye götürmeyi, daha da ileriye taşımayı çalışanlarımıza borçluyum."

Pazar lideri olmak, kâr tabanımızı büyütmek ve böylece bunun gerçekleşmesine yardımcı olan insanları ödüllendirmek için çabalıyorum."

"Bu çok övgüye değer ve işinize olan tutkunuz çok açık. Sen iyi bir adamsın ve dümende sen olduğun için şanslılar." Yemi bilerek attım.

Dudaklarının bir köşesi kıvrılıyor. "Beni tanısaydın, ironinin farkına varırdın ve iyi bir adam olmadığımı söylediğimde bana güvenirdin."

Başımı bir yana eğiyorum. "Neden söyledin?"

Koltuğuna geri kayarken gözleri beni delip geçiyor. "Kendimce sebeplerim var," diyor kalkanlarını tekrar yukarı çekerek.

"Ve sen de detay vermeyeceksin."

"Manning Motors'da bir aile olduğumuzu anlamanızı istiyorum ve ben ailemi korurum. Biri ailemle uğraşırsa, ben de ona karşılık veririm."

Bu apaçık bir tehdit ve şüphelenmesine neden olan şeyin ne olduğunu merak ediyorum. Belinda ile olan bağlantım mı yoksa başka bir şey mi? Cuma gecesi oldukça saldırgandı. "Mesaj alındı, Drew, ancak neden bunu yapma ihtiyacı hissettiğini anlayamadım."

"Bu yeniden markalaşma, arkasındaki nedenler kadar önemli. Müşterilerimizin de kendilerini aile gibi hissetmelerini istiyorum ve bu aile unsurunun yeni markaya dahil edilmesi gerekiyor."

Harika bir saptırma, Bay Manning. Politikaya girmeyi gerçekten düşünmeli. "Şimdiden işe yarayacağını düşündüğüm bazı güçlü fikirlerim var." Bu proje üzerinde çalışmak için bir ayım vardı ve oyunun çok ilerisindeyim. Buradaki kimse bunu bilmeyecek. İş önceden bitirmiş olmak, ünlü CEO'muzun çifte hayatını ortaya çıkarmak için onu takip etmem gereken zamanlarda kaçabilmemi sağlıyor.

"Etkile beni Athena. Beni pişman etme."

Pazartesi gecesi geç saatlere kadar çalışıyorum, böylece omzumun üzerinden bakmadan binayı keşfedebiliyorum. Tabii ki her yerde güvenlik kameraları var, bu yüzden çıldıramıyorum ama en üst katta IT departmanının bulunduğu alan ve se- karet odası gibi kayda değer şeyleri ezberliyorum. Drew'un asistanı Hilary'ye kahve götürmeyi ihmal etmedim ve bir arkadaşlık kurmak niyetindeyim. Drew'un programını öğrenmek istiyorum ve onun bilgisayarına girmek daha kolay olacak.

Bilgi işlem sistemine girmiş olabilir. Ayrıca masasının bir yerinde ofisinin anahtarları olduğunu umuyorum çünkü her ayrıldığında ofisini kilitliyor ve bu da bana orada kimsenin bulmasını istemediği bir şey olduğunu düşündürüyor.

Drew Salı günü ofisime uğrayarak hazırladığım tasarımları inceledi ve Belinda ve Walter ile birkaç değişiklik üzerinde konuştuk. O gün kişisel bir randevuyu gerekçe göstererek erken çıkıyorum ve Selena Kennedy ile görüşmem için Manning Motors'dan Moonlight'a gidiyorum. Yolda bir benzin istasyonunda durup yeşil kontaktlarımı takıyorum ve sarı saçlarımı kısa siyah peruğumla kapatıyorum.

Manford Media ABD'nin önde gelen medya holdinglerinden biri ve Luminary statüleri işe yaradı. Andreas her şeyi koordine etti, Selena Lowell'daki merkezi arayıp kimliğimi ve görüşme talebimi doğruladığında profilimin gazetenin web sitesinde görünmesini sağladı. Elbette burada sahte bir isimle ve Drew'a bir şey söyleme ihtimaline karşı kılık değiştirerek bulunuyorum.

Pazar günü buraya neden geldiğini öğrenmek için sabırsızlanıyorum. Onu takip etmeye çalıştım ama neredeyse beni yakalıyordu ve ben de takibi bırakıp başka bir yöne gitmek zorunda kaldım. Cep telefonunu ya da arabasını dinleyebilseydim çok daha kolay olurdu ama bu çok riskli.

"Benimle görüştüğünüz için teşekkürler," diyorum Bayan Kennedy'nin elini sıkarak. "Meşgul bir kadın olduğunuzu biliyorum ve benimle konuşmak için zaman ayırdığınız için minnettarım."

"Tanıtım önemli ve röportaj taleplerini nadiren geri çeviririm," diyerek beni pelüş halılı ve bol çiçekli ev gibi bir ofise götürüyor. Masayı atlayarak beni köşedeki oturma alanına yönlendiriyor; burada sehpanın üzerinde kurabiye, fincan, şeker, krema ve kahve cezvesiyle dolu bir tepsi bizi bekliyor.

"Bana zaman ayırdığınız için minnettarım. Gazetede yeniyim ve iz bırakmaya hevesliyim. Seks tacirlerini adalete teslim etmek tutkuyla bağlı olduğum bir konu."

"Oturun," diyor sıcak bir şekilde gülümseyerek. "Acemi muhabirlerin davamız konusunda en tutkulu kişiler olduğunu görüyorum ve benzer hedefleri paylaştığımız için mutluyum."

Bu kadına Nobel Ödülü ya da azizlik unvanı gibi bir şey verilmeli. Burada yaptığı iş olağanüstü. Ve bu konuda çok alçakgönüllü. "Geçmişinizi biliyorum ve sadece bana ve diğer pek çok kadına ne kadar ilham kaynağı olduğunuzu söylemek istiyorum." Bunu tüm kalbimle söylüyorum.

"Teşekkür , Irena. Bunun benim için anlamı çok büyük."

"Neden yapıyorsun?" Kalemimi ve not defterimi çıkararak soruyorum. Bunun gerçekçi görünmesini sağlamalıyım. "Cehennemi yaşadın ve hayatta kalan diğer insanların yanında olmak sana her şeyi hatırlatıyor olmalı? Neden kendini buna maruz bırakıyorsun?"

"Kahve?" diye soruyor.

"Evet, lütfen. Sade, şekersiz." O içkimi ben de kendime bir kurabiye alıyorum. Öğle yemeği için durmadım ve açlıktan ölüyorum.

"Ay ışığı bana bir amaç verdi," diye açıklıyor bana bir kupa uzatarak. "Yıllarca başıma gelenler hakkında konuşamadım. Ancak bu konuda konuşmaya başladığımda gerçekten iyileşmeye başladım. Şanslıydım çünkü sevgi dolu bir ailem, sevgi dolu bir erkek arkadaşım ve yardım alabileceğim kaynaklarım vardı. Her kurtulan bu kadar şanslı değildir. Bu fikir bir süredir kafamda mayalanıyordu ve Keanu hayatıma geri döndüğünde, fikrimi gerçeğe dönüştürmem için bana cesaret verdi. Tüm ailesi beni destekledi ve onlarca bağışçının desteğini aldık. Şimdi, daha fazla tesis kurabilmek için hükümet fonları için lobi yapmaya çalışıyoruz. Ne yazık ki hizmetlerimize yüksek bir talep var ve insan kaçakçılığını durdurmak için gösterilen çabalara rağmen bu talep yavaşlama emaresi göstermiyor."

Sohbet ederken kahvelerimizi içiyor ve kurabiyelerimizi yiyoruz. Yasal görünmesi için not almaya çalışıyorum. Otuz dakika sonra nihayet fırsatı buldum.

"Pek çok yerel işletme tesisimizi destekliyor ve onlar olmadan biz de var olamazdık" diyor.

"Kuzenim Manning Motors'da çalışıyor ve bana tüm geliri Moonlight'a aktarılan yıllık bir yardım etkinliği düzenlediklerini söyledi."

"Drew Manning çalışmalarımızın büyük bir destekçisi ve cömert bir bağışçı. Tanıdığım en nazik insanlardan biri."

"Sık sık ziyaret ettiğini duydum. Programlarınızdan birinde ders veriyor mu?"

"Korkarım bu gizli bir konu ve tartışabileceğim bir şey değil." "Oh, elbette. Burnumu sokmak istememiştim."

Evet, doğru. Drew'un burada öğretmenlik yapmadığını bilmem için teyit etmesine gerek yok. Andreas üç ay öncesine kadar sokak kameralarını kontrol etti ve bana Drew'in her Pazartesi ve Cuma günü geldiğini söyledi. Eğer burada ders vermiyorsa, birini ziyaret ediyor demektir.

Ama kim?

Bir isim bulabileceğimi umuyordum ama bu bir hayaldi. Selena hiçbir müşterisine böyle ihanet etmez.

Andreas'tan sistemlerine girip öğrenmesini isteyebilirim ama travmadan kurtulanların mahremiyetini ihlal etmekten çekiniyorum. Ayrıca, Selena'nın kayınbiraderi Keven Kennedy'nin tesisteki BT güvenliğini bizzat denetlediğini biliyorum. Eski bir FBI ajanı ve HADK Cybersecurity Solutions Limited'in şu anki ortaklarından biri olarak, bulaşılacak biri değil ve yakalanma riskini göze alamam.

"Sizi gezdirmeyi çok isterdim," diyor ayağa kalkarak. "Ama bu akşam bir aile etkinliğim var ve gitmem gerekiyor."

"Sorun değil. Bana ayırdığınız zaman için minnettarım." Eşyalarımı topladım ve onu kapıya kadar takip ettim.

"Eğer biraz daha zamanınız varsa, ekibimizden birinin size topluluğumuzu gezdirmesini ayarladım."

"Bu harika olur." Bunu kendim görmek istiyorum ve Selena'nın fon almasını sağlamak için ilgili hükümet baskısını uygulamalarını istemek üzere yönetim kuruluna başvurmayı planlıyorum.

Tam kapıya ulaştığımızda kapı çalınıyor. "Bunlar onlar olmalı," diyor ve kapıyı açıyor. "Oh, sensin."

"Böyle bir karşılama beklemiyordum, karıcığım." Selena güler ve kocasını odaya çeker.

Keanu Kennedy de diğer kardeşleri kadar ateşli ve yaşlandıkça daha da çekici hale geliyor. Eğilip onu öpüyor ve bu kesinlikle özelde olması gereken türden bir öpücük. Kendimi garip bir şekilde bir kenarda duran üçüncü bir tekerlek gibi hissediyorum ama onu suçlamıyorum. Benim de böyle bir erkeğim olsaydı, her fırsatta onu öperdim.

Hava almak için yüzeye çıktıklarında Keanu, "İşte bu daha iyi," diyor. Onu kendine doğru çekiyor, kışını okşamadan ve bana sırtımdan önce son bir kez dudaklarını gagalıyor.

"Kabalık . Özür dilerim, Bayan?"

"Salon." Elimi uzattım. "Ben Irena Hall. *California Times* muhabiriyim."

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyor elimi sıkarken. "Geçen hafta bir iş gezisi için yurtdışındaydım ve karımı görmek için bir saniye daha bekleyemediğim için havaalanından doğrudan buraya geldim."

"Bu çok tatlı." Nereden geldiği belli olmayan bir özlem duygusu bir an için kaşlarını çatmama neden oluyor.

"Dünyadaki en iyi kocaya sahibim." Selena elini onun göğsüne koyuyor. "Beni her zaman bir prenses gibi hissettiriyor."

"Bir kraliçe, aşkım. Sen bir kraliçeden başka bir şey değilsin."

"Aynı fikirdeyim," diyorum, birbirlerine bakışları karşısında bayılıyorum.

Bir zamanlar ben de böyle bir aşk isterdim. Ta ki babam beni kirli işlerini yapmam için manipüle etmeye karar verene ve hayatım üzerindeki kontrolümün çoğunu kaybedene kadar.

"Turunuz için Clara'yla buluşmanızda size eşlik edeceğim," diyor Selen ama elimle onu geri çeviriyorum.

"Lütfen kal. Bana nereye gideceğimi söyleyin, ben de oraya gideyim."

Uzun koridorda Clara'nın beni beklediği ana lobiye doğru yürürken derin düşüncelere dalmış durumdayım. Drew Manning'in seks tacirlerini alaşağı etmek için onları hedef aldığından artık yüzde yüz eminim. Sanırım bu onun için kişisel. Peki babam ve yönetim kurulu neden onu ortadan kaldırmaya kararlı? Kendileri halledebilsin diye onun istihbaratını karaciğerden çıkarmamı isteselerdi anlayışla karşılardım. Ama onun ölmesini istiyorlar ve milyon dolarlık soru şu: Neden? Tabii varisleri hedef almıyorsa. Tabii ki, bu tehdidi ortadan kaldırmaları gerekecek.

Drew neden bizim dünyamızda babalarının yerine geçecek olan çocukların peşine düşsün ki? Daha yüksek bir güç olduğunu bile bilmiyor. Çok az elit biliyor, peki ben neyi kaçırıyorum? Tüm bu görevle ilgili çok pis kokular geliyor ve bir şey teslim etmeden önce gerçekte neler olup bittiğini öğreneceğim.

Hak ettiğine ikna olmadığım sürece Drew Manning'i ölüme mahkum etmeyeceğim.

O kadar dalmışım ki nereye gittiğime dikkat etmiyorum ve köşeyi dönerken neredeyse ince sarışın kızla çarpışıyorum. "Çok özür dilerim," diyorum, düşmeden önce kolunu tutmak için uzanıyorum.

"Dokunma bana," diye tıslıyor, kolunu geri çekerken kocaman bir hıçkırık çelimsiz bedenini sarıyor.

Gözleri şimdiye kadar gördüğüm en mavi gözler, ama acı ile çalkalanıyorlar. Anlatılmamış dehşetlerden ve derin acılardan bahseden türden. Acısı içgüdüsel ve kalbim bu yabancı için acıyor. Ne tür şeylere katlanmış olabileceğini ancak hayal edebilirim.

Çantamdan bir paket mendil çıkarıp sessizce ona uzatıyorum.

Burnunu çekiyor, elimden mendil paketini kapıldığı gibi burnunu silmeye devam ederken bana şüpheyile bakıyor.

Neden bana tanıdık geliyor? Onunla daha önce hiç tanışmadığıma eminim.

"Yardım edebileceğim bir şey var mı?" Gözlerini silerken soruyorum, bu düzeyde bir acıyla karşı karşıya kaldığında kendini tamamen işe yaramaz hissediyor.

"Bir zaman makinen yoksa ya da lobotomist tanıdığın yoksa, benim işime nasıl yararsın anlamıyorum," diyor ve yanımdan geçip gitmeden önce bana pis bir bakış fırlatıyor.

Yirminci Bölüm

Drew

T ofisimin kapısını kilitleyip dışarı çıktığımda Manning Motors'un koridorları ürkütücü bir şekilde boştu. Asansöre yaklaşırken, ofiste dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazan Athena ile karşılaşıyorum kapısı açık bir şekilde ona tahsis edilmişti. Kapı aralığında duraksıyorum, üzerinde çalıştığı şeye kendini kaptırmış yüzündeki şiddetli konsantrasyon ifadesine hayranlıkla bakıyorum. "Tatilde burada ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Tanrım, lanet olsun," diye homurdanıyor, başını ekrandan kaldırırken bir elini göğsüne vuruyor.

Nefes nefese sesi gizli bir anıyı canlandırıyor ve kaşlarımı çatarak bana neyi çağrıştırdığını bulmaya çalışıyorum.

"Beni neredeyse ölümüne korkuttun. İnsanlara sinsice yaklaşmak gibi bir alışkanlığın mı var?"

"Genelde değil," diye yalan söylüyorum, "ve özür dilerim." Göğsü kabarıyor, nefes alışları abartılı ve dudaklarım bir gülümsemeyle kalkıyor.

"Yalancı. Eminim sen de öyle bir kardeştin. Ağaçların ve kapıların arkasından fırlayıp sırf eğlence olsun diye kız kardeşinin ödünü koparmayı seven bir kardeş."

Bir kıkırdama göğsümü gümbürdetiyor. "Daha fazla yanılamazdın." Bu tür şeyler benim için fazla evcildi ve annemiz elimizden alındığı anda şakacı çocuklar olmayı bıraktık. "Abby'yi bu tür şeylerden koruyan hep ben oldum."

Sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve yumuşak, dalgalı, sarı saçları omuzlarının üzerinden sırtına doğru süzülüyor. Bugün kot pantolon ve kazak giymiş, yüzünde minimal bir makyaj var ve hiç bu kadar güzel görünmemişi.

"Hep bir ağabeyim olsun isterdim," diyor dudağının kenarını çiğneyerek. "Senin gibi bir ağabeyim olsun isterdim. Bana göz kulak olacak ve tüm kötü şeyleri unutturacak birini."

"Ne kötü şey?" Onu kimin incittiğini merak ettiğimde kaşlarım yeniden çatılıyor. Sonra da neden umursadığımı merak ediyorum. Athena Lewis'in kirli çamaşırlarını ortaya çıkarmamış olabilirim ve sistem etkinlik kayıtlarını incelediğimde şüpheli bir şey bulamadım ama yine de ona güvenmiyorum. Kameraları izledim. Onu binamın etrafında dolaşırken gördüm. Masum gözlere göre, koridorlarımızda dolaşan, her şeyi içine çeken meraklı bir acemi. Benim gibi eğitilmiş bir katil içinse, mekanı gözetliyor ve bir saldırı planı yapıyor.

Peşinizdeyim Bayan Lewis ve oyun planınızın ne olduğunu anlamam an meselesi.

"Genel anlamda konuşuyorum."

"Soruma hiç cevap vermedin," diyorum, bana boş boş bakarken kıkırdarak. "Şükran Günü'nde işte ne yapıyorsun?"

"Bana iş verdiği için patronuma teşekkür ediyorum."

Gözlerimi deviriyorum. "Buna inanmamı , değil mi? Senin bir işin vardı. Benimkine ihtiyacın yoktu, unuttun mu?" Küçük fingirdek bunu sözleşme ücretini iki katına çıkarmak için pazarlık yaparken kullanmış, gerekçe olarak da bir müşteriyi projenin ortasında terk etmesinin itibarına verdiği zararı göstermiş. Belki doğrudur ama ben saçmalık diyorum. Banka bakiyesini gördüm ve nakit sıkıntısı çekmiyor.

"Tamam, beni yakaladın." Daha dik oturuyor. "Bir günlüğüne eve gitmek için çok uzak ve daha fazla izin almak istemedim. Zaten bir ay gerideyim ve bu projeyi zamanında bitirmeye kararlıyım."

"Birkaç gün uzaktan çalışabilirdin. Ben bir canavar değilim. Tatildegiz ve ara vermeye hakkın var."

Gözleri benimkilere kilitleniyor, beni esir alıyor ve bu sanki taşaklarım yumruk yemiş gibi hissettiriyor. Bakışları genellikle çok korunaklıdır ama şimdi değil. Şimdi hiçbir şeyi saklamıyor ve bana zarar vermek isteyen ya da istemeyen bu kadın ilgimi çekiyor. "Gerçek şu ki eve gitmek istemedim. Kardeşim orada değil ve ailemle ilgili tek iyi şey o."

" et." Gözlerimle onu cesaretlendiriyorum.

"Babam çok kontrolcüdür" diyor. Kadın düşmanı olduğunu söylediğinde bu izlenimi edindim. "Ve nadiren göz göze geliyoruz." Duyguları yüzünü kaplıyor ve kollarını kavlıyor.

Sandalyesi sıkıca. Gözleri öfkeyle parlıyor ve konuşurken sesi sertleşiyor. "Üvey annem şeytani bir amcık ve eğer Arlo'nun annesi olmasaydı ben-"

"Ne? İyi kısma gelmeden durma."

Duvarlar tekrar yükseliyor ve bana sıkı bir gülümseme gönderiyor. "Hiç anlaşılamadık diyelim ve gerisini senin hayal gücüne bırakalım."

"Çok canlı bir hayal gücüm var."

"Bence de."

"Bu ne anlama geliyor?" Kapı aralığını itiyorum.

Omuz silkiyor. "Külotunu çıkarma, Drew. Bir şey ima etmiyordum. Sadece senin konumundaki erkeklerin keskin zekâları olduğunu ve canlı hayal gücünün norm olduğunu hayal ediyorum."

Tamamen benimle oynamaya çalıştı ve korumaları tekrar yerine oturdu. Ama bir saniyeliğine içeri girmeme izin verdi ve bunu daha fazla görmek istiyorum. Onu rahat bir ortama sokabilirsem ağzından bir şeyler kaçırabilir. Fikir aklıma düştüğü anda kararımı sorgulamak için durmuyorum, sadece onunla koşmayı seçiyorum. "Eşyalarını topla ve benimle gel."

Gizlemeden önce gözlerinde kısa süreli bir endişe parıldıyor. "Neden?" Ses tonunun altında güvensizlik yatıyor.

"Şükran Günü'nde kimse Manning Motors'da çalışmaz ve kimse günü yalnız geçirmemeli. Benimle eve geliyorsun."

Gözlerini tekrar tekrar kırıştırıyor. "Bunu neden yapasın ki? Benden hoşlanmıyorsun bile."

"Senden hoşlanmadığımı hiç söylemedim."

"Gerek yok. Bunu vücut dilinden anladım ve geçen hafta akşam yemeğinde pek de misafirperver değildin."

"Hazırlıksız yakalanmaktan hoşlanmam ve tanışma şeklimizi göz önüne alırsak şüpheli olduğum için beni suçlayamazsınız."

"Yeterince adil, ama bu yine de Şükran Günü'nde beni neden evine getirmek istediğini."

"Benimkine değil. Annem Şükran Günü'nü evinde kutlayacak. Seni neden davet ettiğimi zaten söyledim. Eve boş bir daireyle dönmene izin vermek doğru değil. Abby bilse beni taşaklarımdan asardı. Seni gördüğüne çok sevinecek. Demi de."

"Bilmiyorum, Drew." Bir elini saçlarında gezdirdi. "Öylece habersiz ve davetsiz gelemem."

"Sizi davet ediyorum ve yolda annemi arayacağım. Çok fazla yemek var ve kolayca bir tane daha sığdırabiliriz. Eğlenceli olacak. Yine de seni uyarmalıyım, etrafta koşuşturan vahşi ani-mal-slash-çocuklar, bir grup pislik arkadaşım ve onların meraklı sevgilileriyle bir hayvanat bahçesi gibi olacak ve eğer kolumda seninle gelirim, annem ayaklarına kapanacak ve yürüdüğü yere tapacak çünkü çıktığımızı ve beni evcilleştirdiğini düşünecek."

Kahkahalarla gülüyor ve bu benim yanlarıma komik bir şey yapıyor, ki bu hiç hoşuma gitmiyor. Tam teklifimi geri çekmeyi düşünüyordum ki dizüstü bilgisayarını kapatıp ayağa kalktı ve genişçe sırttı. "Bunu neden en başta söylemedin? Kulağa inanılmaz geliyor ve size katılmayı çok isterim."

Athena

Ailesiyle geçireceği Şükran Günü için uygun olduğunu umduğum siyah-kırmızı desenli bir elbise ve siyah topuklu ayakkabılarla yatak odamdan çıktığımda Drew sehpanın çekmecesini karıştırıyordu. Belki de Abby'yi arayıp ne giyeceğimi sormalıyım ama muhtemelen hiç yoktan büyük bir olay yaratıyorum. "Ne yapıyorsun sen?" Açık planlı yaşam alanımın mutfak kısmındaki taburenin arkasından yün paltomu kaparak soruyorum.

"Kişisel bir şeyler bulmaya çalışıyorum. Bu dairenin hiçbir yerinde kişiselliğinizin bir parçası sergilenmiyor."

"Şey, meraklı, burada sadece beş haftadır yaşıyorum ve burası kiralık. Uzun süre burada kalmayacağım için Boston'daki evimden eşyalarımı taşımanın bir anlamı olmadığını düşündüm."

"Anlıyorum, ama biraz çiçek ya da bitki, birkaç ucuz renkli yastık ya da örtü, daha az steril hale getirecek bir şeyler alın."

"Hep böyle kaba mısınız?" Pudra kâğıdını açıp imzam haline gelen kırmızı dudaklarımın üzerine şeffaf bir parlatici sürerek soruyorum.

"Doğruyu söylersem ayıp mı olur?" Beni izlerken gözlerinin yüzümün yan tarafında delikler açtığını hissediyorum.

Pudrayı kapatıp çantama atıyorum ve onunla göz teması kuruyorum. Gözleri bana çok tanıdık gelmeye başladı ve

Beni içine çeken sıcak ve davetkar bir şey. "Ya son derece kibirli, narsist, tam bir cahil ya da sosyal açıdan beceriksizsin. Hangisi olduğunu henüz çözemedim."

Bir kahkaha attı. "Patronun yüzüne karşı hakaret etmek cesaret ister Athena. Etkilendim mi yoksa seni kovmalı mıyım karar veremiyorum."

"Ofiste değiliz," diye hatırlatıyorum ona, ceketimi giyebilmek için çantamı yere bırakıyorum.

"İzin verin." Öne doğru atıldı, paltomu aldı ve bana uzattı.

Ona dönüp bakıyorum ve gözlerimiz tekrar birleşiyor. Kalbim göğüs boşluğumda güm güm atıyor ve kolumu bir koldan geçirirken midemde kelekler uçuşuyor. Diğer kolumu ikinci koldan geçirirken dikkati yüzümden ayrılmıyor. Ön tarafıma geçip ceketimin düğmelerini iliklemeye başladığında bile.

Ağzım kurudu, iç çamaşırlarım da .

"Ofiste olmasanız bile her zaman Manning Motors'u temsil ediyorsunuz."

Yavaşça düğmelerimi iliklerken parmakları montun içinden göğüslerime sürtünürken iniltimi bastırmak için içini ısıırıyorum. Vücudumun içinde bir cehennem alevlenirken fiziksel ve mecazi olarak paltomun içinde eriyorum. Ceketimin düğmelerini iliklemeyi bitirip öndeki kemeri bağlarken boğucu sesi ve kendinden emin elleriyle çok yakın ve çok baştan .

Bakışları kısa bir an için dudaklarıma inmeden önce beni izlerken ağzı yukarı doğru kalkıyor. Geri çekiliyor, sırtışı yüzünden düşüyor. "Sence de öyle değil mi?"

"Ne?" Kafam karışmış, tahrik olmuş ve bunu yapmasına neden izin verdiğimi merak ederek ağzımdan kaçırdım.

İfadesine yeniden eğlence hakim oluyor. "Çalışanların ofis içinde ve dışında her zaman şirketlerini temsil ettiklerini mi?"

"Yönetimin bunu beklediğine katılıyorum, ancak birçok çalışanın aynı fikirde olacağından şüpheliyim." Kendime geliyorum ve çantamı kapıp anahtarlarımı yeniden taşıyorum. "Ve eğer unuttuysanız, ben bir çalışan değilim-

ee. AMC Solutions'ı temsil ediyorum. Herhangi bir kötü davranış benim şirketime yansır, sizin şirketinize değil."

"Katılmıyorum. Önemli görünürlüğü olan yüksek profilli bir proje yürütüyorsunuz. Benim şirketimle sözleşme yaparken herhangi bir kötü davranış bize de kötü yansıtacaktır."

"Madem kötü davranacağıma bu kadar eminsiniz, neden beni işe ?" Kaşlarımı kaldırarak meydan okuyorum.

"Halihazırda kötü davrandığınızı mı yoksa sözleşme sona ermeden önce bir noktada kötü davranma ihtimaliniz olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Söyleyecek bir şeyin varsa Drew, gitsin."

"Varsayımsal olarak konuştuğumuzu sanıyordum." Bana dikkatle bakarken bir elini çenesine sürtüyor ve bu bir tür test gibi geliyor.

"Bilmece gibi konuşuyorsunuz. Normalde bu şekilde davranıyorsanız şirketinizin bu kadar başarılı olması bir mucize."

Göğsünden bir kahkaha daha yükseliyor. "Ve hakaretler gelmeye devam ediyor." Tahmin etmediğim hızlı bir hareketle bana doğru yaklaşıyor ve çenemi hafifçe kavırıyor. "Kimsin sen Athena ve ne saklıyorsun, çünkü gözlerinin ardında gizlenen sırları görüyorum."

Isı vücudundan yuvarlanıp geliyor. Yakınlığı sinir bozucu ama sanırım da bu. Eğer gündemimden vazgeçmem için beni etkilemeyi umuyorsa, fena halde hayal kırıklığına uğrayacak. Bu adama güvenmem için bundan çok daha fazlası gerekecek.

Onun kötü olduğuna inanmıyorum, ama kötü şeyler yaptı ve kötü şeylere bulaştı ve açıkça benim hakkımda şüpheleri var, ki bu iyi bir şey değil.

Beni neyin ele verdiğini merak ediyorum. Bu göze alamayacağım bir hata. O bir şey arıyor ve bu onu farklı bir yola yönlendirmek ve aynı zamanda bu tohumları ekmek için bir fırsat.

"Benim kirli büyük sırrımı tahmin ettin mi, Drew?" Çenemi bırakırken en baştan çıkarıcı sesimle mırıldanıyorum.

Kaşları çatılıyor ve kaşlarını çatmasına neden olacak ne söylediğimi merak ediyorum.

Kalkanlarımı indiriyorum, eski duyguların yüzüme akmasına izin veriyorum, böylece onlardan yararlanabiliyorum. "Gerçek şu ki ben yalnızım. Çok fazla arkadaşım yok ve gerçekten sahip olduğum tek aile kardeşim. Kariyerimi inşa etmek için her şeyi feda ettim ve o gece yemekte tam olarak dürüst değildim. Daha fazlasını istiyorum. Çocuk kısmını değil. Bu benim için söz konusu değil."

bilerek göğsünden yukarı kaydırıyorum, neşemi gizlemeye çalışıyorum çünkü bunun onu tepelere doğru koşturup çılgılık attıracağını biliyorum. "Ama ben aşk istiyorum." Elim vücudunda yukarı doğru ilerlerken gözlerim onunkileri deliyor. Bunu yaptığımı fark ettiğinden bile emin değilim. Serbest kalmak için can atan kahkahayı hapsedmek için bir saniye duraklıyorum. "Bir erkeğe ihtiyacım var ve uzun zamandır gözüme çarpan ilk erkek sensin."

Elim boynuna dolanıyor ve bedenimi ona doğru bastırıyorum. "Al işte, Drew. Benim kirli büyük sırrım, pislik patronuma aşık olmam."

Beni o kadar hızlı bırakıyor ki komik geliyor ve yüzündeki mutlak dehşet ifadesini gördüğümde gülmemi kontrol edemiyorum. Kontrol edilemeyen kahkaha dalgaları bedenimi sarsarken sarsılıyorum. Numara yapmak buraya kadarmış. Beni de yanında götürme planından vazgeçse bile oraya gittiğim için pişman değilim. Yüzündeki o ifade her şeye değerdi.

"Sen kötü bir kaltaksın, Athena Lewis."

"ama, komik olduğumu kabul et."

"Eğer daha önce neredeyse kalp krizi geçirmene neden oluyorsa, bunu başarmış say."

"Sana aşık olduğum fikri neredeyse kalp krizi geçirmene neden oluyordu? Vay be. Gururum mu okşandı yoksa aşağılandım mı bilmiyorum."

"Ele avuca sığmıyorsunuz, Bayan Lewis." Elini belime koyarak beni öne doğru itiyor. "Ve seni şimdiden uyarıyorum, eğer annemin evinde bu konuda şaka yapmaya kalkışırsan, seni dizimin üstüne yatırır ve herkesin önünde kıcına şaplak atarım. Bakalım bu ne kadar eğlenceli olacak."

Bölüm Yirmi Bir

Athena

"T Drew bizi görkemli ağaçlar ve bakımlı çimenlerle kaplı dolambaçlı bir yol boyunca yüksek ferforje kapılardan geçirirken, "Burası inanılmaz" diyorum. Yüksek duvarlar Meraklı gözler dışarıda, güvenlik kameralarını ve dikenli telleri çevrenin her yerinde görüyorum. Olivia Manning'e ne olduğunu biliyorum ve yüksek güvenlik çok mantıklı.

"Nesillerdir ailemde var," diye açıklıyor ve on beş dakika önce dükkândan ayrıldığımızdan beri ilk kez konuşuyor. Yaptığım eşek şakası üzerine kara kara düşünüyordu ve tam olarak ne düşündüğünü bilmek için kafasının içine bakmayı çok isterdim. "Ama orijinal ev yıllar önce yandı, annem de yeni bir tane inşa etti."

"Bunu okumuştum." Bakışları üzerimde daralıyor ve gözlerimi deviriyorum. "Çok şüpheli bir adamsın, Drew Manning ve gözlerini yoldan ayırma. Eminim annen arabasına çarpmamızı hoş karşılamayacaktır." Bir elimi saçlarımın arasında gezdirdim. O gün dalgalı bırakmışım ve evdeyken düzleştirmeye zahmet etmemiştim. "Sunuma gelmeden önce şirketinizi ve sizi inceledim. Müşterim ve proje hakkında tam bir fikir sahibi olmak benim için çok önemli. İnternette aileniz hakkında çok şey var. Seçkinler ve Parkhurst'te olanlar hakkında her şeyi okudum. Bu arada baban çok kötü birine benziyor."

"Tam bir pislikti. Hayatımın en mutlu günlerinden biri onun öldüğü gündü. Tek üzüntüm kafasına kurşunu sıkan ben olmadığım için."

"O Montgomery'ydi, değil mi?" Bu çok iyi belgelendi. "Sesi başka bir bok parçası gibiydi."

"O bir canavardı. En ."

"Neyse ki iyi bir Samaritan bize bir iyilik yaptı ve o kötülüğü dünyadan uzaklaştırdı. Ona ne olduğunu asla bulamamaları çok komik. Montgomery sırta kadem bastı, bunca zaman sonra öldüğü sanılıyor." Fiziksel bir iz var mı diye onu izliyorum ama hiçbir şey yok, ki bu gerçek bir yetenek. Lauder, Anderson ve Hunt Montgomery'yi öldürdüklerinde orada olmadığını biliyorum ama gerçeği kesinlikle biliyor. Arkadaşlarına sadık olmasına şaşırmadım ve dünyaya bir iyilik yaptıklarını söylediğimde ciddiye almadım. Christian ve vahşi oğlu olmadan daha iyi bir yer.

"Umurumda değil ve kimsenin yüzden uykusunun kaçtığını sanmıyorum."

"Senin kirli büyük sırrın ne Drew, sakın yok deme çünkü gözlerinde de görüyorum."

"Sen bana seninkini söyle, ben de sana benimkini söyleyeyim," diyor arabayı muhteşem, geniş ve modern bir binanın önüne çekerken.

"Touché, Bay Manning."

Ben arka koltuğa uzanıp annesi için çiçek ve şampanya, çocuklar için de şeker alırken o arabadan inip kaputun etrafında dönüyor. Bu kadar kısa sürede yapabileceğimin en iyisi buydu.

Drew kapımı açıyor, çiçekleri ve içinde şampanya ve şeker olan çantayı alıp çıkmama yardım ediyor. Benden birkaç santim uzun ve buna bayılıyorum. Topuklu ayakkabı giydiğimde pek çok erkek kısa kalıyor ve uzun boylu erkekler beni her zaman seksi hissettiriyor. Eğilirken çenesini indiriyor ve ağzını kulağıma yaklaştırıyor. "Senin kirli büyük sırrının daha çok karanlık büyük bir sır olduğunu hissediyorum."

diken diken oluyor ve bacaklarım çıkmakla tehdit ederken kapının kenarına tutunuyorum.

"Çoğu kadın dünyanın bildiği seçkinlerin yaptığı şeyler karşısında yüzünü buruşturur ama senin gözlerin heyecanla parlıyor. Neden böyle?"

Doğruldu ve ben de ona bu gerçeği söylerken gözlerini diktim. "Ben çoğu kadın gibi değilim."

Kapı açıldı, konuşmamız sona erdi ve ben buna sevindim çünkü iş riskli bir hal almaya başlamıştı. Drew çantayı tutarken ben çiçekleri aldım.

"Seni uyarmaya geldim," diyor Abby, biz ona doğru yürürken genişçe gülümseyerek. "Annem sen aradığından beri heyecanlı bir kanguru gibi."

Drew elini sırtımın alt kısmına koyarak, "Harika," diyor.

"Hey sen." Abby yanağımı öpmek için uzanıyor. "Bize katılabildiğin için çok mutluyuz. Şükran Günü için bir planın olmadığını bilseydim seni Pazartesi günü davet ederdim."

"Olayı büyötmek istemedim."

"Artık buradasın," diyerek beni içeri çekti. Kapı Drew'un arkasından büyük bir gürültüyle kapanıyor. "Drew seni uyardı mı bilmiyorum ama herkes buradayken çok çılgınca oluyor."

"Bundan bahsetti."

"Annem de Drew'a gerçek aşkını bulmaya kafayı takmış durumda. Uzun zamandır hiçbir etkinliğe bir eşle gelmedi, o yüzden annem bunu daha çok önemsiyor. Kişisel olarak algılama."

"Önceden uyarıldım ve sorun yok." Sırıtarak Drew'a bakıyorum. "Ben de tam Drew'a söylüyordum-"

"Sakın buna cüret etme," diye homurdanarak beni kesiyor.

"Ona çok büyük bir aşk beslediğimi, günlüğümün her yerine onun adını karaladığımı ve masalsı bir düğün planladığımı ve-"

Eliyle ağzımı kapatarak sözlerimi engelliyor. "Sen delisin, ya da belki de seni buraya getirdiğim için ben deliyim."

Abby, bakışları kardeşi ve benim aramda dans ederken meraklı bir ifade takınıyor. "En azından birbirinizi terslemiyorsunuz. Bu bir ilerleme." Kaşlarını sallıyor ve sırtıyor.

Drew, kız kardeşinin sözleri onu gerçekten sinirlendirmiş ya da belki de benimkiler sinirlendirmiş gibi kırpılmış bir tonda, "Rujun ," diyor.

O beni durduramadan içeri dalıp çene çizgisinin alt tarafına sert bir öpücük konduruyorum ve gözle görülür bir iz bırakıyorum. "İşte böyle." Bana Deccal'mışım gibi bakarken ona ışınlanıyorum. " şimdi bunun bir açıklaması var."

Abby ikizinin boştaki elini tutuyor, böylece izi silemiyor, ben diğer tarafında yürürken onu koridorda sürüklüyor ve yüzündeki şimşek ifadesine bir kahkaha atıyor.

"Bakın kim !" Abby, geniş açık planlı mekândaki gürültüyü bastırmak için bağılıyor. Odanın etrafındaki cesetleri sayarken çenem yere düşüyor. Lanet olsun. Hesaplarıma göre en az on iki yetişkin ve on çocuk var. Bizimle birlikte yirmi beş eder. Bu çılgınlık. Kim bu insanlar?

"Drew Amca!" diyor küçük seslerden oluşan bir koro ve çocukların topluca Drew'un etrafını sarmasını izlerken göğsüme bir sıcaklık doluyor.

"Birkaç kişi eksik," diye açıklıyor Abby. "Arkadaşlarımız Lauder'lar bugün Jackson'ın ailesiyle birlikte New York'ta."

Jackson Lauder'ın kim olduğunu herkes biliyor. Kariyeri boyunca dört kez şampiyon oldu ve henüz bitmedi. "O bir Formula 1 yarışçısı."

"O çok harika," diye övünüyor Abby. "Hepimiz onunla gurur duyuyoruz." Kolunu benim koluma dolayarak beni iki yaşlı kadının yemek pişirmekle meşgul olduğu mutfağa doğru çekiyor. "İki kayınbiraderim de kayıp. Harley kısa süre önce evlendi ve şu anda kayınvalidesinde ve en küçük kayınbiraderim Roman da top model. Keanu Kennedy'nin mankenlik ajansı ile anlaştı ve İtalyan nişanlısıyla birlikte Milano'da yaşıyor. Avrupa'da Şükran Günü kutlanmıyor ama bu sabah onunla konuştuk ve Leonardo'nun ailesi Roman'ın onuruna büyük bir aile yemeği düzenliyor ki bu çok tatlı."

Olivia Manning, Abby'nin sesiyle arkasını dönüyor ve beni gördüğünde yüzü binlerce güneş gibi aydınlanıyor. "Sen Athena olmalısın. Aman Tanrım, ne kadar da güzelsin."

Diğer kadın omzunun üzerinden bana bakıyor ve ocakta bir tencereyi karıştırırken gülümsüyor.

Olivia neredeyse zıplayarak bana doğru geliyor, elimi tutuyor ve beni kızından uzaklaştırıyor. "Güzel bir kadın için güzel bir isim. Oğlum şanslı bir adam."

"Kesinlikle öyle," diyorum ve bunu yapmaya karar veriyorum. Bu Drew'u gerçekten sinirlendirecek ve onu bütün gün kızdırma düşüncesi başımı döndürüyor. Muhtemelen beni davet etmekle çok düşünceli davrandığı bu çok kötü bir şey ama olsun.

Asla bir melek olduğumu iddia etmedim.

Sevinç çılgınlıkları neredeyse kulak zarlarımı patlatacaktı.

"Çok kötüsün," diye fısıldıyor Abby kulağıma. "Ama buna bayılıyorum ve sen resmen benim yeni en iyi arkadaşımsın."

Drew'un ikizine göz kırparken yüzümde beliren gülümseme gerçek. Bir suç ortağına sahip olmak çok iyi hissettiriyor.

"Bunlar senin için," diyorum çiçekleri Olivia'ya uzatırken. "Drew'da getirdiğim başka şeyler de var."

"Gerçekten gerek yoktu ama bu çok düşünceli bir davranış." Olivia bana sırtımdan önce başını yaprakların arasına gömdü.

"Önceden bilseydim bir şeyler pişirirdim. Annem ölmeden önce, Şükran Günü'nde çalışanlara izin verirdi."

ve her zaman her şeyi sıfırdan pişirirdik. Noel'de de aynısı olurdu. Bu gelenekleri özlüyorum."

Drew, bacağına yapışmış küçük, sevimli bir kızıyla mutfığa sendeleyerek girerken, "Sanırım üvey annen yemek yapmıyor," diyor.

"Andrew!" Olivia ellerini küçük kızın kulaklarının üzerine koyarak çılgılık atıyor. "Küçüklerin yanında konuşmana dikkat et."

"Kahretsin. Siktir. Agh." Çantayı bana doğru itiyor, açıkça sıçan gibi görünüyor ve ben neşemi zar zor tutabiliyorum. Bu çok eğlenceli olacak. "Üzgünüm, unutmuşum."

"Hatırlaman gerek." Annesi ona bir bakış atar.

"Çok özür dilerim," diyor koyu kıızıl saçlı ve parlak yeşil gözlü çarpıcı bir kadın mutfığa koşarak. "Darcy'nin sana yarı aşık olduğunu biliyorsun, Drew," diyerek kızını Drew'in bacağından uzaklaştırmaya çalışıyor.

"Külübe katıl kızım," diyorum elimi beşlik çakması için küçük kıza uzatarak. Kıkırdarken yumuşak küçük avucu benimkine çarpıyor ve o çok sevimli küçük bir şey.

Çocukları severim.

Yatmadan önce geri verebildiğim sürece.

Abby gülmekten kırılıyor ve Drew'un yüzündeki ölümcül ifadeyi görünce ben de ona katılıyorum. Kesinlikle Voldemort'un eline su dökemez.

"Bu çok cömertçe," diyor Olivia, ben çantayı uzatırken, oğlunun yaydığı zehirli titreşimlerden habersiz çantanın içine bakarak.

"Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

Çantayı ada ünitesinin üzerine bırakıyor ve beni kısa bir süre için kucaklıyor. "Burada olduğun için çok mutluyum." Ellerimi tutuyor ve bana gülümsüyor; oğlunun hayatında benim olduğumu düşünerek gerçekten mutlu olduğu için kendimi ufacık da olsa suçlu hissediyorum. "Drew çok ketum ve bize hiçbir şey anlatmıyor ama özel biri olabileceğini hissediyordum." Elini uzatıp yanaklarını sıkıyor. "Şimdi öfken o kadar anlamlı ki! Bana bir sevgilin olduğunu söylemeliydin!"

Ağzımdan hiç de hanımefendiye yakışmayan bir homurtu çıkıyor ve Drew Manning'in bundan kurtulacağını düşünse beni iğrenç ağzımdan vuracağına inanıyorum.

"Çöpçatanlık çabalarımı artık durdurabildiğim için mutluyum. Beni strese başlamıştı" diyor ve oğlunun kızaran yanağını okşarken

Gözleri adamın yanağındaki ruj izine odaklanıyor. Gülümsemesi genişler. "Orada biraz ruj izi var, tatlım. Kıpırdama," diyor ve ada ünitesinin üzerindeki kutudan bir mendil alıp silerek temizliyor. "Kırmızı dudaklarına bayıldım Athena," diyor kaşlarını bana doğru sallayarak. "Sana gerçekten yakışıyor. Bazı erkeklerin kırmızı ruj sürmüş bir kadının kendilerine oral seks yapmasından hoşlandıklarını duymuştum, bilmem anlatabildim mi?"

Abby uluyor, ben de gülmekten kırılırken onun kolunu tutuyorum. Karnım ağrımaya başladı.

"Tanrım, anne." Drew ellerini yüzünde ovuşturduktan sonra burun delikleri açılmış ve kulaklarından buharlar çıkararak buzdolabına doğru ilerliyor. "Bir ya da on biraya ihtiyacım var," diye mırıldanıyor.

"Beni daha sonra eve bırakman gerektiğini unutma, tatlı yanaklar," diye sesleniyorum.

Darcy'nin annesi Abby ve bana hafif bir şaşkınlıkla bakarken biz yine kahkahalara boğuluyoruz. Bu gidişle sürekli bir karın ağrım olacak.

Dürüst olmak gerekirse, Olivia'nın bunu hala nasıl anlamadığını bilmiyorum.

Drew annesinin arkasından bana ters ters bakıyor, mutfaktan çıkıp ana yaşam alanına girmeden önce çocukça bir hareketle beni tersliyor.

Diğer kadın sıcak bir gülümsemeyle bana doğru yürürken, "O huysuz kötü çocuk bakışını çok iyi," diyor. Onu tanıdım. Sylvia Montgomery. O pislik Christian'la evliydi. "O adamlar aşk romanlarında çok moda," diye ekliyor elini uzatarak. "Ben Sylvia. Sizinle tanışmak çok güzel. Abby ve Demi bize sizden bahsediyordu."

"Ben de sizinle tanıştığımıza çok memnun oldum ve bazı romantik tavsiyelere ihtiyacım olabilir."

"Kitaplardaki erkek arkadaşlar her zaman gerçek hayattakilerden daha iyidir," diyor Sylvia.

"Kai kitaptaki tüm erkek arkadaşların toplamından daha iyi," diye itiraz ediyor Abby, siyah saçlı ve siyah gözlü sevimli bir çocuk mutfığa koşup kollarını ona doladığında.

"Anne, Oli benim kokuşmuş bir osuruk suratlı olduğumu ve beni Henry ile takas edeceğini söyledi. Onun evinde yaşamam gerektiğini ve Henry'nin benim yatak odamda yaşayacağını söyledi." Cam gibi gözlerle ona bakıyor. "Bunu yapamaz, değil mi?"

"Hayır, tatlım." Abby onun alnından öpüyor. "Korkarım bizimle kaldın." Ona sıkıca sarılıyor ve "SOS, Mağara Adamı" diye bağıyor.

Kaiden konuşmanın ortasında ayağa kalkıyor ve mutfığa doğru ilerliyor. "Neler oluyor?" diye soruyor, oğluyla karısının arasına bakarak.

"Miniğin yine S-H-I-T'ı karıştırıyor."

"Heceleleyebiliyorum anne." Çocuk "duh" ona bakar. "Az önce kötü bir kelime söyledin."

"Üzgünüm, Ori." Onun saçını karıştırıyor. "Eve gittiğimizde küfür kavanozuna bir dolar koyacağım."

Kai çömeliyor. "Oli bu sefer ne yaptı?" Oğlu eski haline dönüyor ve ben Abby ile Kaiden'in gözlerinden akan sevgiyi izliyorum, bu çok güzel. "Tamam." Kai ayağa kalkıyor ve küçük çocuğun elini tutuyor. "Gidip ağabeyinle konuşalım ve bu konuyu açıklığa kavuşturalım. Sonra belki yemekten önce futbol oynarız?"

"Yaşasın!" Ori bir aşağı bir yukarı zıplar, önceki melankolisi tamamen unutulmuştur.

Abby, iki oğlu arasında hakemlik yapmaya giden kocasına hülyalı gözlerle bakarak, "O bir mucize yaratıcısı," diyor.

"Kesinlikle kitap erkek arkadaşlarını gasp ediyor gibi görünüyor."

", öyle. Ben şanslı bir kaltağım." Kolunu tekrar benimkine doladı. "Hadi, seni diğerleriyle tanıştırayım."

Yirmi İkinci Bölüm

Drew

"T İşte buradasın, tatlı yanaklar," diyor Athena, kucağıma davetsizce düşerek. "Sana bir bira daha getirdim." Alnımdaki kırıksıklıkları eliyle düzeltmeden önce birayı bana uzatıyor.

Başp
arm
aklar.

Onun dokunuşuyla benim karıncalanıyor, bu da bütün gün hissettiğim genel kızgınlığa ekleniyor. Herkese ne kadar birlikte olmadığımızı ve bunun onun için büyük bir şaka olduğunu söylesem de inanmayı reddediyorlar. Arkadaşlarımla beni kızdırmak için böyle davrandıklarını biliyorum ama annem gerçekten inanıyor ve bunun gerçek olmadığını öğrendiğinde çok üzülecek. Her nasılsa, bunu en ufak bir şekilde teşvik etmemiş olmama rağmen hepsi benim suçum olacak.

"Kaşlarını çatma hayatım," diye ekliyor Athena, kucağımda hiç de yardımcı olmayan bir şekilde hareket ederek.

Aletim bugün bu mesajı almakta zorlandı ve bütün öğleden sonra çocuklardan yarımaları ve sertleşmeleri sakladım çünkü bana dokunmaya, bana bastırmaya ve bana kendi kişisel sandalyesi gibi davranmaya devam ediyor. "Rüzgar değişirse, yüzün böyle sıkışıp kalacak."

"Athena," diye homurdanıyorum, kalçalarını kavırıyor ve sert bir bakışla onu uyarıyorum. "Kırılma noktama yaklaştım ve senin yerinde olsam kendimi daha fazla test etmezdim."

Sıcak nefesi kulağımı okşarken eğilip fısıldıyor: "Ya cezalandırılmak istersem?"

"İnan bana, bunu istemezsin," diyorum bir ağız dolusu birayı devirmeden önce. Eğer onu özel bir yere götürseydim, kürek çekerdim.

onu gelecek haftaya kadar becermeden önce parlak kırmızı olana kadar yaramaz kışını.

Düşüncelerim beni şok ediyor ve onları analiz etmek istemeyerek daha fazla bira deviriyorum.

"Ne istediğimi bilmiyorsun." Tekrar kucağımda kıvranıyor ve ben de içimden küfrediyorum.

"Ve ben bunu asla öğrenemeyeceğim," diyorum, belki bunları yutar diye.

"Sen öyle diyorsan." Dudaklarını büzüyor ve bira şişesini parmaklarımın arasından alıp bir yudum alırken sırıtıyor.

Joaquin karşımdaki kanepede oturduğu yerden bana sırıtıyor, ben de ona ters ters bakıyorum. Aile etkinliklerinde genellikle sadece ikimiz randevusuz oluruz ama bugün buradaki tek yalnız erkek olmayı umursamıyor gibi görünüyor. Charlie, Demi ve Xavier bütün gün beni kızdırırken Sawyer da Athena'yı uzaylı bir türmüş gibi inceliyor. Ve anlıyorum. Ben bunu yapmam, şaka bile olsa.

Yemeğe ilk oturduğumuzda kısa bir tebrik dışında Shandra ve Rick ile pek konuşmadım. Shan- dra'nın meraklı bakışlarını birkaç kez üzerimde hissettim, bu da beni biraz rahatsız etti.

Athena'yı davet etmenin neden iyi bir fikir olduğunu düşündüğümü ya da neden bu saçmalığı kabul ettiğimi bilmiyorum.

Kolları boynuma dolanıyor ve etrafımda dolanıp yüzünü boynuma gömerken göğüsleri yüzümün içine giriyor.

Vücudumun her sertleşiyor. "Ne yapıyorsun?" "Seni kokluyorum," diyor, işitilebilir bir şekilde beni kokluyor.

Charlie yanımda oturuyor ve her kelimeyi duydu. Gülüyor ve karnını tutuyor ve ben de kendimi sakinleştirebilmemin tek yolu bu olduğu için onun suratını yumrukladığımı hayal ediyorum.

Athena aniden ayağa kalkar. "Bu kolonya da ne?" diye soruyor, kaşlarını çatarak.

"Sana ne bundan?"

"Hiçbir şey." Dudaklarını ıslatıyor ve kucağımdan kalkıp ayağa kalkmadan önce başını sallıyor. "Ben eve gidiyorum."

Rahatlamış hissetmeliyim. Yani rahatladım ama orada da anlamadığım bir hayal kırıklığı var. "Sana bir araba çağırayım," diyorum ayağa kalkarak. Onu eve bırakamayacak kadar çok ve muhtemelen bu gece annemlerde kalacağım.

"Kendi arabamı çağırabilirim."

"Sen benim misafirimsin. Siz vedalaşırken ben ayarlamaları yapacağım. Seninle ön kapıda buluşuruz."

Onu beklerken dışarıda duruyorum, etrafımda ısıklık çalan soğuğu memnuniyetle karşılıyorum. Athena'yı bugün buraya onun hakkında daha fazla şey öğrenmek için getirdim, ama bu büyük bir şekilde geri tepti. Tek öğrendiğim iyi bir espri anlayışına sahip olduğu ve yabancılarla çok iyi anlaştığı. Tüm çocuklarla ve yetişkinlerle bağ kurdu. Mon- ey'den geldiğini söylemek çok kolay çünkü sosyal ortamlarda kendini zarafetle taşıyor. Ancak, her ne kadar bu özelliğine hayran olsam da, oyuna gelmeye alışık değilim ve bugün beni çok kızdırdı. Zaman zaman çok komik olduğunu kabul etsem bile. Annemi teselli ederken bunu hatırlamaya çalışacağım çünkü onu sevdiğini zaten biliyorum ve muhtemelen kafasında düşünümüzü planlıyor.

"Siktir." Başımı duvara yaslıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. "Çok mu ileri gittim?" diye soruyor ve ben de gözlerimi açıp Duvar.

"Evet, ama şimdi pişmanmış gibi davranmaya başlama."

"Planlamıyordum," diyor biraz titreyerek. "Ben kendi pisliğime sahibim."

Soğuktan korunmak için ceketinin yakasını yukarı çekiyorum. "Araba her an gelebilir."

"Teşekkür ederim." Gözleri gözlerimin içine giriyor ve kalbim o komik, küçük kıvrımlı şeyi yapıyor. "Bugün çok iyi vakit geçirdim. Ailene ve arkadaşlarına bayıldım, çocukların hepsi de çok sevimli," diyor telefonum ön kapıdaki arabayı bana haber vermek için biplerken.

Kapıyı otomatik olarak açmadan ve sürücünün girişine izin vermeden önce telefonumdaki görüntüyü kontrol ediyorum. "Bilmediğin ortamlarda iyisin."

"Benim gibi büyümenin sonucu. Babam zengin çevrelere karıştırdı. Her zaman partiler ve yardım etkinlikleri olurdu ve ben de küçük yaştan itibaren nasıl davranmam gerektiği konusunda eğitildim."

"Bizim yetiştirilme tarzımıza çok benziyor," diye itiraf ediyorum, arabanın bize doğru gelişini izlerken bir yandan da telefonuma bakıyorum.

" zaman anladın," diyor yanağımı okşayarak.

Dokunuşu tenime ve kemiklerime sızarken derin bir nefes alıyorum.

"Çok şanslısın, Drew. Seni seven ve sana değer veren o kadar çok insan var ki."

Araba yanaşırken arkamda çakıllar çıtırdıyor.

"Bugün ailenizin bir parçası olmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim ve size işkence ettiğim için özür dilemem gerekse de dilemeyeceğim." Ağzı kulağıma bastırıyor. "Seninle rol yapmak hoşuma gitti." Bana bakarken gülümsemesi samimi görünüyor. Beklenmedik bir hareketle dudaklarını benimkilere değdiriyor ve kısa süreli yumuşak bir öpücük konduruyor. "İyi geceler, Drew. Ofiste görüşürüz."

Şehir arabasına uzaklaşmasını izlerken biraz şaşkınlık içindeyim.

Charlie yanımda belirerek, "Seni düğümlere bağlamış," dedi. Çıktığını bile duymadım.

"Onun bir ajandası var." Dudaklarım o zoraki öpücükten dolayı hâlâ karıncalanıyor.

"O zaman belki de bunu kabul etmelisin. Ona yaklaşın ve neyin peşinde olduğunu öğrenin."

"Belki de." Mantıklı olurdu ve sırlarını ortaya çıkarmak için bir kadını ilk kez beceriyor olmazdım.

"Bence o iki hıyarla son bir kez daha uğraşmalıyız," diyor. "Yarın akşama ne dersin?"

Başımı salladım. "Katılıyorum, ama bize bir şey vermezlerse, kayıplarımızı keseriz ve buradan nereye gideceğimize karar veririz." Dudaklarım kibarca yukarı kalkıyor. "Misafirperverliğimden yeterince uzun süre faydalandılar."

Charlie kıkırdıyor. "Benim hakkımda ne derler bilmem ama yıllardır hiç eğlenmediğim kadar eğleniyorum."

"Yemin ederim Demi'ye söylemeyeceğim."

Koluma yumruk attı. "Karımla çok eğleniyorum. Ne demek istediğimi anlıyorsunuz."

"Bir şiddet yanlısı pislikten diğerine, evet, biliyorum."

"İyi bir amaç uğruna ellerimi kana bulamak iyi hissettiriyor."

Ellerimi pantolonumun cebine sokarak, "Kapanışa ihtiyacım var," diyorum.

"Biliyorum dostum." Elini omzuma sıkıştırıyor. "Gittikçe yaklaşıyoruz. Bunu iliklerime kadar hissediyorum. Cevapları alacağız."

"Beni zorladığın için teşekkürler. Sensiz devam edemezdim."

"Yardım etmekten memnunum ve arkadayım, Drew. Ne olursa olsun İhtiyacın varsa, senindir."

Onu hızlıca kucaklıyorum. "Hadi içeri gel. Burada taşaklarım donuyor."

Eve tekrar girdiğimizde Shandra koridorda bizi bekliyor. "Selam, Drew. Konuşabileceğimizi umuyordum?"

"Elbette."

Charlie yanından geçerken Shandra'ya gülümseyerek, "Birazdan görüşürüz," diyor.

"Kütüphanede konuşalım," diye öneriyorum ve o da başını sallayıp utangaç bir şekilde gülümseyerek yanıma geliyor.

"Bir tarih belirlediniz mi?" diye sordum.

"Henüz değil, ama beklemek istemiyoruz, bu yüzden muhtemelen önümüzdeki yazdan önce olacak."

"Senin adına sevindim," diyorum ve ona kütüphanenin kapısını uzatıyorum.

"Teşekkür ederim," diyor ben onu içeri kadar takip ederken. Kai ve ben daha önce burada ateş yakmıştık ve şimdi oda sıcacık.

"İçki?" İçki dolabına doğru ilerlerken sordum. "Bana göre değil."

Bu konuşma için alkole ihtiyacım olacağından , bu yüzden kendime büyük bir viski hazırlıyorum ve ateşin yanında ona katılıyorum.

Karşısındaki sandalyeye çöktüğümde, "Sana bir özür borçluyum," diye geveliyor.

"Özür dilemesi gereken kişinin ben olduğuma eminim."

"Aramızdaki şeylerin bırakılma şeklinden nefret ediyorum ve bugünlerde aramızdaki gariplikten nefret ediyorum. Her zaman değildi."

"Hayır, değildi." Bileğimi dizimin üzerinden geçiriyorum. "Jane gittikten sonra depresyona girmiştim ve sen benim için inanılmaz bir arkadaşydın Shandra. O ilk günleri atlatmamı sağladın ve arkadaşlığına çok değer verdim. İşler bu kadar sarpa sardığı için üzgünüm. Sana karışık sinyaller verdiğimi biliyorum ve bu adil değildi."

"Ben de sana karşı adil değildim, Drew." Gözlerimin içine bakarken bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Jane için yanıp tutuştuğunu ve onu ne kadar çok sevdiğini biliyordum. İkinizle de aynı okuldaydım. Aşk hikayenizi ilk elden gördüm. Trent'le nişanım sona erip seninle eşleştiğimde çok mutlu olmuştum. Başta hiçbir şey beklemiyordum ama sonra seni tanıdım ve bir yerde sana aşık oldum ve kendimi senin Jane ile yaşadıklarına sahip olabileceğime ikna ettim."

"Sizi bunun bir olasılık olduğuna inandırdıysam özür dilerim. Gerçek şu ki, kırılmıştım ve başka birini sevebilecek durumda değildim. Jane hala kalbimin sahibiydi. Onu güvende tutmak için uzaklara göndermiştim çünkü elit tehdidi oldukça büyüktü. Aramızda bir şey olsa bile, seni asla riske atmayacaktım."

"Tabii ki hayır. Sevdiklerine karşı her zaman çok korumacı oldun ve bunu o zamanlar göremediğim bir şekilde şimdi görüyorum. Bu konuda bana karşı son derece dürüsttün, Drew. Bana defalarca bir daha asla birlikte olamayacağımızı söyledin ama ben senin fikrini değiştirebileceğini düşünen inatçı bir aptaldım. Olmayan bir umuda ve teklif ettiğin arkadaşlığı kabul edip peşini bırakmam gerekirken senin peşinden koştum."

"Jackson ve Nessa'nın düğün gecesinde işlerin o kadar ileri gitmesine izin vermemeliydim, ama beni gerçekten kötü bir noktada yakaladın. Bu bir mazeret değil. Sadece nasıl olduğunu açıklamaya çalışıyorum. Sana doğru davranmadım ve bunun için gerçekten üzgünüm. Seni asla incitmek istemedim, Shan- dra. İstedğim son şey buydu."

"Derinlerde bir yerde, senin bu işin içinde olmadığını biliyordum, Drew. Seni öpmeme izin vermedin ve bu bana her şeyi anlatmalıydı, ama işaretleri okumak için yeniden kaynaşıyordum. O gece için suçlanacak tek kişi sen değilsin. Benim için aynı şeyleri hissetmediğini bile bile zorladım. Hâlâ aptalca bir umuda tutunuyordum, seks yaparsak her şeyin farklı olacağını düşünüyordum. Beni farklı bir ışıktaki göreceğini ve beni isteyeceğini. Yalan söylemeyeceğim. O çizgiyi geçmeden önce bunu durdurduğunda, kendimi reddedilmiş ve değersiz hissettim. Çok acıdı ama o zaman bile seni sevmeye devam ettim. Uzun süre umudumu yitirmedim. Seni unutmam yıllarımı aldı."

Utanç kara bir bulut gibi üzerimde geziniyor. "Bunu bilmiyordum ve her şey farklı olmadığı için üzgünüm. Jane'i sevmeseydim, belki de farklı olabilirdi."

"Ama yaptın ve bunun için seni suçlayamam. Onu sevdiğini biliyordum. Onu özlediğini biliyordum. Hiç var olmayan bir şeyin peşine düştüm ve bu benim suçum, senin değil. Her şeyi kafamda kurguladım, en ufak bir şeyde çok fazla şey okudum ama bu benim suçum, senin değil."

"Biz çocuktuk, Shandra. Gerçekten ne biliyorduk ki?"

sallıyor, kabarık bukleleri güzel yüzünün etrafında yuvarlanıyor. "Şimdi geriye dönüp baktığımda her şeyin nerede yanlış gittiğini görmek çok daha kolay. Şimdi söylediğim ve yaptığım bazı şeyleri düşündüğümde yüzüm kızarıyor. O zamanlar buna tamamen inanıyordum ama şimdi her şeyi çok farklı görüyorum. Zaten çok şey yaşadığınız bir dönemde acınızı daha da arttırdıysam özür dilerim."

"Köprünün altından çok sular aktı Shandra ve ben seni hiçbir şey için suçlamadım. Umarım bunu biliyorsundur. Sadece kötü hissettim çünkü seni incittiğimi biliyordum ve asla böyle bir niyetim yoktu."

"Bunu açıklığa kavuşturduğumuza gerçekten sevindim." Yüzündeki stresi gözle görülür bir şekilde görebiliyorum.

"Ben de, Rick ve senin adına çok mutluyum. Her zaman aranızda bir şeyler olduğunu düşünmüştüm."

"Bence de vardı ama ikimiz de başka insanlara takılmıştık."

"Zamanlama her şeydir ve Rick iyi bir adamdır. Seni hak ettiğin şekilde sevecektir. Ben seni asla doğru dürüst sevemezdim. Asla yeterince iyi olamazdım."

"deme." Uzandı ve elimi sıktı. "Sen de iyi bir adamsın Drew ve mutlu olmayı hak ediyorsun." Gözleri benimkileri yokluyor. "Jane'ne olduğunu bilmiyorum ve bu konuda konuşmaktan hoşlanmadığını da biliyorum. Ama her ne olduysa, bu senin hatan değil. Kimse onu daha fazla sevemezdi. Eğer hayatına devam etmeni engelleyen şey buysa, lütfen bırak gitsin." Ben bardağımdaki viskiyi döndürürken o ayağa kalkıyor. "Rick'le yaşadığım şey gerçek, derin, tutkulu bir aşk ve bu dünyadaki en güzel duygu. Bunu senin için gerçekten istiyorum. Bugün seni Athena'yla izledim ve bunun sözde büyük bir şaka olduğunu biliyorum ama aranızda bir şey gördüm. Bir kıvılcım, bir bağ var. Bu beni ilgilendirmez ve tek kelime etmek zorunda değilsin, ama eğer orada bir şey varsa, onunla savaşıma Drew ve ondan kaçma." Eğildi ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Aşk heyecan verici olduğu kadar korkutucudur da. Kendini açmak ve her şeyini başka biriyle paylaşmak korkutucudur ama ödülü buna değer."

Kapıya doğru yürür, durur ve arkasını dönerek bu ayrılık bilgelik sözleri: "Onu dışarıda bırakma, Drew. Değerli olduğunu bil ve onu içeri al. Kaybedecek neyin var ki?"

Yirmi Üçüncü Bölüm

Athena

I Bisikletimi tepeye park etmiş, gece görüş dürbünümle otel arazisini Drew ya da Charlie'den bir iz var mı diye tarıyorum, ama hiçbir şey , hiçbir şey yok ve hayal kırıklığına uğradım. Gittiler.

Saatler önce otele girdim ve hayatımda hiç bu kadar arzulu bir sinek olmayı istememiştim. Neler olup bittiğini öğrenmek için can atıyorum ve karanlıkta nefret ediyorum.

En azından bugün tam bir hezimet olmadı. Ofiste sadece iskelet bir personel vardı ve Drew öğle yemeğinden sonraya kadar gelmedi, bu yüzden Hilary'nin masasının etrafından gizlice dolaşmayı başardım ve Drew'in ofisinin yedek anahtar setini buldum. Öğle yemeği molamda anahtarların bir kopyasını yaptırdım ve anahtarları bulduğum yere geri koydum. Şimdi tek yapmam gereken güvenlik sistemine girip kameraları kapatmanın bir yolunu bulmak, böylece ofisine girip arama yapabileceğim.

Dün annesinin evine gitmenin iyi bir fikir olduğundan emin değilim. Gecenin geri kalanında evde melankolik bir haldeydim. Bütün günü çok sevdim ve en son ne zaman bu kadar mutlu olduğumu ya da eğlendiğimi hatırlamıyorum. Annem öldüğünden beri Lowell'daki Şükran Günü hiç eğlenceli olmamıştı. Daireme döndüğümde biraz tuhaf bir ruh haline girdim. Hayatımı ve otuz yaşında sahip olacağımı düşündüğüm her şeyi düşünmeden edemiyordum.

Her zaman mutsuz olduğumu biliyordum ama bunu kendime hiç itiraf etmemiştim.

Artık hayatımın yalın gerçekliğiyle yüzleştigiime göre, bununla ne yapacağımı bilmiyorum.

İronik olan şu ki Drew dünden sonra şakanın kendisine yapıldığını düşünüyor ama gerçek şu ki şaka bana yapılıyor.

Kardeşim, işim ve kafamdaki tüm kötü düşünceleri silen ateşli bir adamım var.

Ama hepsi bu kadar ve çoğu geçici.

Kardeşimi Aydınlıkçılar'a kaptırma riskiyle karşı karşıyayım, işim aslında sadece zaman geçirmenin bir yolu ve görevlerim için bir kılıf ve Beast ile olan ilişkim geçici. Yakında başka bir kadına geçecek ve ben hayatımda büyük bir boşlukla kalacağım çünkü anlaşmamız sona erdiğinde seks kulübüyle içimin bittiğini zaten biliyorum. Beni diğer tüm erkekler için mahvetti ve kim olduğunu merak etmeden ve şu anda kimi beceriyorsa onu düşünmeden kulübe gidemeyeceğim.

Yani, evet, kaybeden benim ve kazanan Drew çünkü onu önemseyen birden fazla insanı, sevdiği bir kariyeri ve kötü kalplilerin dünyasını yok etme hedefi var.

İyi bir şey yaptığımı bile söyleyemem çünkü ben sadece babamın uşağıyım ve grevlerimin çoğu onun için kişisel. Rakibinin oğlunu baştan çıkarıp işlerini mahvetmek için kullanabileceği içeriden bilgi almak gibi. Ya da ona ihanet eden ve kötü görünmesine neden olan bir pisliliği öldürmek gibi. Rakip şirketlerin içine sızarak yeni ürünlerini almak ve onlardan önce piyasaya sürmek gibi.

Bir motorun kükremesi dikkatimi çekerek beni depresif i monologumdan çekip çıkarıyor ve gitmelerini kaçırdığım için zihinsel olarak kendimi dvyorum. Aşağıda, Drew'in siyah SUV'si engebeli araba yolundan aşağıya doğru ilerliyor, ben de bisikletimi çalıştırıp tepeden aşağıya iniyorum. Andreas'ı aramak için kaskımın yan tarafına iki kez dokunuyorum. "Hareket halindeler."

"Drone etkinleştirildi, size koordinatları göndereceğim."

"Hatta kal. Bu gece motora biniyorum."

"Evet, hanımefendi."

"Kahretsın!" Son viraja geldiğimde Drew'in cipinin çıkışı kapattığını görerek bağırıyorum. Geri ekilemeyecek kadar hızlı gidiyorum ve onlara doğru hücum ederken damarlarımda adrenalin dalgalanıyor. Drew'un arabasının üzerinden kamikaze gibi geersem kaza yapma ihtimalimi hesaplarken, "Eve dönmek için başka bir yola ihtiyaım var," diye bağırıyorum. Yakalanmaktan kurtulmak istiyorsam başka bir seçeneğim olduğunu sanmıyorum. Gözetleme sırasında her zaman siyah giyindiğim ve kılık değiştirdiğim için mutluyum. En azından ondan kaabildiğim sürece beni yakalayamayacak.

"Dur," diye bağırıyor Drew yan camdan dışarı, silahını kaldırıp bana doğrultuyor.

"Then!" Andreas kulağıma kükrüyor ama onu engelliyorum ve yoldaki tümseğe doğru hızlanıp kendimi arabanın üzerine fırlatmak için onu kullanırken Drew dışarı çıkıyor. Cipin üzerinden geçerken bir el silah sesi duyuyorum ama kaderimi daha yüksek bir güce bağlayarak ve sabit bir inişe konsantre olarak bunu duymazdan geliyorum.

SUV'nin arkasından ana yola indiğimde bir araba kornası çalıyor, araç bana çarpmamak için sağa kırıyor. Kalbim göğüs kafesime çarpıyor ve doğrulup havalanırken sırtımdan aşağı bir ter çizgisi yuvarlanıyor. Arkamda, asfalttaki lastiklerin Drew'un kovalamaya hazırlandığını doğruluyor ve onu geçmek için sadece kısa bir zamanım olacak.

"Bir rotam var. Düz devam et ve sonra ikinci sola dön," diyor Andreas açık bir aciliyetle.

Drew aracını sağa çekip peşimden gelirken aynaya bakarak gaza basıp ileri atılıyorum.

Düzleşmeden önce sola dönüp uzun yolda ilerlerken motoru yere doğru eğiyorum ve arkamdan yaklaşan bir motorun kükremesini duyduğumda motorun sınırlarını zorluyorum.

"Yolun sonundaki kavşağa geldiğinizde sola dönün," diyor Andreas. "Bu sizi otelin arkasındaki uzak yola çıkaracak ve oradan otoyola çıkmak için bir ara yol var. Başka arabaların ve kameraların olduğu bir yerde sizi takip etme riskini almazlar."

"Siktir!" Kafamın yanından vızıldayarak geçen bir kurşunla irkildim. "Lütfen bana o dronun silahlı olduğunu ve karşılık verebileceğini söyle."

"Bir savaş dronuna ihtiyacımız olacağını düşünmemiştim. Özür dilerim," diyor ve bir başka atış sol bacağıma tehlikeli bir şekilde yaklaşırken sağa doğru dönüyorum.

"Daha ne kadar var?" Bağırıyorum. "Yedi yüz elli metre daha."

Motosikletimin yanından sekip bana isabet eden bir kurşun sol kolumun üst kısmını acıtıyor. Kontrolümü kaybediyorum, çılgınca yana dönüyorum ve alçak bir çitten özel mülke çarpıyorum. Andreas bağırıyor ama koluma yayılan acı ve kulaklarımdaki çınlama yüzünden onu zar zor duyabiliyorum.

"Then!" diye kükrüyor, bisikletim sürülmüş tarlaların arasından geçerken ve ben yaralı kolumla onu dik tutmak için mücadele ederken.

"Lütfen bana buradan bir çıkış yolu olduğunu söyle."

"Peşinizden geliyorlar ve arka tarafta araziden çıkış yolu yok. Yaklaştığınız ahırın arkasında bir orman var."

Sağında. Motoru bırak ve saklanacak bir yer bul. Dikkatlerini dağıtmak için onlara doğru uçacağım, böylece kaçabilirsin. Seni çıkarmaları için bir ekip göndereceğim. Sadece saklanacak bir yer bul ve olduğun yerde kal."

Ahıra varana kadar dayanmayı başarıyorum ve sonra kendimi bisikletten atıyorum, yuvarlanıyorum ve ayağa kalkıyorum. Bisikletimi ve kaskımı ahırda bir traktörün arkasındaki ağır bir örtünün altına saklıyorum ve Andreas'a bağlı kalabilmek için kulaklığımı takarak oradan hızla çıkıyorum.

Kolum zonkluyor ama saklanacak bir yer bulduğumda bununla başa çıkacağım. Damarlarımda pompalanan adrenaline ormanlık alanda yarışırken orman zeminindeki enkazlara takılıyorum.

"Drone düşüyor Thena ve onu patlatmam gerekiyor. Onların eline geçmesine izin veremem. Ayrıca, bu onları korkutmalı. Patlamadan sonra polislerin olay yerine gelmesinin uzun sürmeyeceğini bilecekler. Ekip yerinizi bulabilsin diye brülörünüzü açık tutun."

"Olumlu. Teşekkürler, Andreas. Tamamdır." Drone patladığında bir patlama duyuyorum ama arkama bakma riskine girmiyorum. Koşmaya başladım, ormanda yarışırken uzuvlarımı aşırı derecede zorluyorum, ağaçların etrafından dolaşıyorum ve şu anda kovalıyor olmaları gerektiğini bilerek panik yapmamaya çalışıyorum.

Saklanacak kadar büyük bir yapı ya da alan yok ve tek şansım bir ağaca tırmanmak. Hava karanlık ve orman çok geniş, bu yüzden çok şanslı olmadıkları sürece beni bulacak zamanları olmayacak. Polislerin gelmesinin uzun sürmeyeceğinden eminim. Sahipleri patlamayı duyup ihbar etmiş olmalı.

Kalın gövdeli, bol dallı ve yeterli yaprakları olan büyük bir meşe ağacı buldum. Bu iş görür. Hiç vakit kaybetmeden ağaca tırmanıyorum, kendimi daldan dala kolumdaki yanmayı hissediyorum, ağırlığımı taşıyabilecek gövdeye dik kalın bir dal bulmadan önce tırmanabildiğim kadar yükseğe tırmanıyorum. Kendimi sıkıca sıkıştırıyorum ve bacaklarımı dal boyunca uzatıyorum, sakinleşmeye çalışırken nefesime odaklanıyorum. Tamamen hareketsiz kalıyorum, otururken sadece burnumdan nefes alıyorum.

Aşağıdan gelen bir çıtırtı beni onların varlığından haberdar ediyor ve kanımdaki adrenaline diken diken oluyor. Ağaca tırmanma becerilerinin paslanmış olması için dua ediyorum. Paslanmamış olmaları ihtimaline karşı, silahımı yavaşça ve dikkatlice belimdeki kılıftan çıkarıp sağlam elimde tutuyorum ve gerekirse kullanmaya hazırlanıyorum.

"Gitmeliyiz," diyor Barron derin bir sesle. "Polisler sadece üç dakika uzaklıkta."

"Buralarda bir yerde olduğunu biliyorum," diyor Drew tehdit dolu ölümcül bir sesle. "Ne istediğini bilmiyorum ama geri çekilmezsen bir dahaki sefere öldürmek için ateş ederim. Kendini uyarılmış say."

Uzun süre kılımı bile kıpırdatmadım ve onlar giderken, polisler gelip giderken ve sahipleri küfürler ve şiddet tehditleri savurarak ormanda dolaşırken tamamen hareketsiz kaldım. Sonsuza kadar sürecekmış gibi görünen bir sürenin ardından ekip geliyor, aşağı inmenin güvenli olduğunu belirtiyor ve motorumun ellerinde olduğunu teyit ediyor. Ağaçtan inerken dikkatliyim, kanlı kolumu tutuyorum ve küçük merhametler için şükrediyorum çünkü bu gece çok daha kötü bitebilirdi.

Ertesi Cuma günü kolum hala çok ağrıyordu ve eğer önce o iptal etmeseydi Beast'i ikinci hafta üst üste iptal etmek zorunda kalacaktım.

Bu hafta bugün hariç her gün ağrı kesici hap içiyor ve evden çalışıyordum. Buraya geldim çünkü Hilary e-postasında patronun bu sabah arka arkaya toplantılarda olduğunu ve öğleden sonra dışarıda olduğunu söyledi, bu yüzden Manning Motors'da yüzümü göstermenin güvenli olduğunu düşündüm.

Hilary'yi masasından kalkması için kandırdım ve Drew'un takvimine gizlice girip programının bir kopyasını çıkardım.

Öğle yemeğinde ofisten çıkıyorum, iş yerinden birkaç blok ötede lüks bir İtalyan restoranında yemek yemeyi tercih ediyorum, böylece kimsenin beni yakalama riski olmadan programını inceleyebiliyorum. Odanın arka tarafındaki bir kabinde, ana ön pencereye karşı sıkışmış, ağız sulandıran sosisli spagetti makarna yemeğini yerken, iki adam karşımdaki kabine kayıyor ve neredeyse ağzımdaki yemekle boğuluyorum.

Ares bardağıma su doldurup bana uzatırken, "Bizim hesabımızda boğulma" diyor.

Suyu geri yutuyorum ve çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Bu güçlü adamların buraya gelmesi iyi bir şey olamaz. Ares Salinger hınzırca sırtırken şok korkuyla birleşiyor, Baz Stew-

Sanat, ağır bakışlarının tamamıyla beni sabitliyor, derinden sikildiğimi ve başımın büyük belada olduğunu onaylıyor.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Athena

"L Tahmin edeyim, sadece bu civardaydınız ve bu tamamen bir tesadüf çünkü Gurur ve Gazap ile Şehvet ve Kıskançlık Armatürlerinin illüstrasyonlarını düşürmelerine imkan yok. beni aramak için" diyorum ve mevcut durumda saygısızlığın harika bir strateji olduğuna karar veriyorum.

"Görüyorum ki hâlâ umursamaz bir çizginiz var," diye takılıyor Ares.

"Ben buna aptallık diyorum," diyor Baz, kibirli bir bakışla ona meydan okumam için beni cesaretlendirerek.

Ares makarna kasemi kapıyor ve önündeki masaya doğru kaydırıyor.

"Hey, hala onu yiyorum!" İtiraz ediyorum.

"Şimdi değilsin." Ares elimdeki çatalı alırken sırtıyor ve ben de çatalı ona sapladığımı hayal ediyorum.

"Hamile kadınlar daha azı için adam öldürmüşlerdir," diye .

Makarna çok lezzetliydi ve karnımın sadece yarısı dolu.

Ares birkaç saniye için çiğnemeyi bırakıyor ve ben de bu küçük kazma eve çarptığında sırtıyorum. Karısı şu anda üçüncü çocuklarına hamile ve eğer benimkini çaldığı gibi Ashley'nin yemeğini de çalarsa, doğuma yetişme şansını pek parlak görmüyorum.

"Salinger'ın makarnanı çalması endişeleneceğin en son şey Athena, değil mi?" Baz kaşlarını çatıyor.

Sunucuyu çağırmak için elimi kaldırıyorum ve "Konu nedir ve bu kadar yolu gerçekten benimle konuşmak için mi geldiniz?" diye soruyorum.

"Kolun nasıl?" Baz soruyor, bakışları yün kazak elbisemin uzun kolunun altında bir bandajın yaramı örttüğü sol üst koluma iniyor.

"Tamam."

"Bize neden böyle bir çaylak hatası yaptığını söylemek ister misin?" Ares penne makarna lokmaları arasında soruyor.

Masamıza gelen güzel garsona "Şu makarnadan bir kase daha sipariş edebilir miyim lütfen?" diyorum.

"Tabii ki. Hemen geliyor." Not defterine yazıyor, karşımda oturan iki uzun boylu, kaslı, süper seksi göte bakmıyormuş gibi yapmaya çalışıyor.

"Cevap ver," diyor Ares o gittikten sonra, bir bakışıyla beni delip geçerek. "Manning seni görevinden alıyormu mu?" Çatalını abartılı bir şekilde yalıyor, ne demek istediği açık ve ben gözlerimi deviriyorum.

"Ashley hala ergen bir çocuğun zihniyetine sahip olduğunu biliyor mu?"

Ares kıkırdar. "Ashley benim ergen zihniyetimden çok faydalaniyor. Bana inanmıyorsanız ona sorun."

"Oraya gittiğim için özür dilerim. Annen nasıl?"

"Harika gidiyor. Sana selam söylememi istedi ve çok uzun zaman oldu."

". Cali'ye bir daha geldiğimde onu arayacağımı söyle."

Baz, "Havadan sudan konuşmalarla işiniz bittiyse, buraya gelmemizin bir nedeni var," diyor.

"Huysuz çünkü evde köpek kulübesinde ve hiçbir şey alamıyor," diyor Ares, *yemeğimin* son kısmını ağzına tıktırmadan önce.

"Kapa çeneni." Ares'e ters ters bakarken Baz'ın çenesinde bir kas kasılıyor ve cennette bir sorun olup olmadığını merak ediyorum.

"Her ne kadar eğlenceli olsa da işe dönmem gerekiyor, o yüzden bu işi bitirelim. Neden burada olduğunu biliyorum ve yemin ederim bir daha hata yapmayacağım. Beni yakalayamadı ve kılık değiştirmiştin, yüzden ben olduğumu bilmiyor. Programı bende" -önümdeki kâğıtları gösteriyorum- "ve ofisinin anahtarları. Kameraları nasıl devre dışı bırakacağımı öğrenir öğrenmez gizlice içeri girip etrafa bir göz atacağım. Bir kız öğrenci hatası yaptığımı biliyorum ama bir daha olmayacak ve sorunuza cevap vermek gerekirse, hayır, Manning dikkatimi dağıtmıyor."

"Bütün bunları nefes almak için duraklamadan yapabilmen beni çok etkiledi," diyor Baz.

Omuz silkiyorum. "Ne diyebilirim ki? Ben sadece etkileyiciyim, nokta." Baz sırtıyor.

"Manning hakkında." Ares boş kâsesini itiyor ve bir peçete alıyor.

"Söz veriyorum, göreve odaklandım ve sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım."

"Baban senden tam olarak ne yapmanı istedi?" Ares sorar.

Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. Ne alakası var? Bu görevi onlar istedi. Her neyse, onlara ayak uyduracağım. "Benden hedefi gözetlememi, neyin peşinde olduğunu, Venezuela'da olanlarla ilgili hangi kanıtları topladığını ve kime söylediğini öğrenmemi istedi. Kurulun son kararı vermeden önce kanıtları gözden geçirmek istediğini söyledi."

Ares ve Baz birbirlerine bakıyorlar.

"Ne?" Dirseklerimi masaya dayıyorum ve bakışlarımı aralarında gezdiriyorum. "Başka bir şeyler mi oluyor?" Her iki adamla da aram iyi olsa bile şüphelerimi dile getirmiyorum. Onlar hâlâ her şeyi yöneten kurulun bir ve daha fazlasını öğrenene kadar şüphelerimi kendime saklıyorum.

"Olduğunuz gibi devam edin," diyor Baz.

"Ama kanıtın bir kopyasını doğrudan bize göndermenizi istiyoruz." Ares masanın üzerinden küçük kare bir kartı bana doğru kaydırıyor ve bir tarafında mürekkeple yazılmış bir URL'yi işaret ediyor. "Buluttaki o bağlantıya yükle, biz de oradan çekelim. Yalnızca güvenli bir cihaz kullanın."

Bariz olanı ifade etme ihtiyacı hissetmesi aşağılayıcı.

"Haftalık rapor istiyoruz," diye ekliyor Baz. "İlkini bu hafta sonu gönderin ve şimdiye kadar öğrendiğiniz her şeyi bilmek istiyoruz. Hiçbir şeyi saklamayın."

"Bu üçümüz arasında kalacak," diyor Ares. Ses tonundaki ve ifadesindeki tüm şakacı hava kaybolmuş.

"Peki ya babam?"

"Ona ne söyledin?" Baz bana bakarken parmaklarını masaya vuruyor.

"bir şey yok."

"Bu şekilde kalsın." Ares'in bakışları benimkileri delip geçiyor. "Tabii bu bir sorun değilse."

Bunu uzun süre düşünmememe gerek yok. "Değil." "Güzel."

"Hedef ölmek değil," diyor Baz.

Ares, "Artık emirleri doğrudan bizden alacaksınız," diyor.

"Tamam. Anladım. Anladım."

Baz için hamle yapıyor.

"Bekle." İki adam da bana bakıyor ve ben de hesaplanmış bir risk alıyorum. "Babam Drew'in varisleri hedef aldığını ve Arlo'nun tehlikede olduğunu söyledi. Bu doğru mu?"

Baz ve Ares bana yeniden odaklanmadan önce bir kez daha dolu dolu bakıyorlar. "Kardeşin için endişelenme," diyor Ares. "Arlo'nun güvende olacağına dair sana şahsen garanti veriyorum. Söz veriyorum Athena. Ona hiçbir zarar gelmeyecek."

İçimi bir rahatlama kaplıyor. "Teşekkür ederim." Gözlerimin arkasına yaşlar saplandığında biraz utanıyorum.

"İhtiyacınız olursa bizi istediğiniz zaman doğrudan arayabilirsiniz." Baz bana arkasında el yazısıyla yazılmış iki numara olan bir kart uzatıyor. "Güvenli bir hattan arayın ve bunu kimseye vermeyin."

"Tabii ki."

Kabinden kalktılar ve öğle yemeği molam bittiği için ben de dışarı çıktım.

"Güvende kal Thena ve arkanı kolla," diyor Ares.

Eğildim ve yanağından öptüm. "Sana da benimle konuşmak için buraya geldiğin için teşekkür ederim. İkinizin de ne kadar meşgul olduğunuzu biliyorum ve bunu takdir ediyorum."

Drew

Athena'nın garip bir adamı yanağından öperken çekilmiş fotoğrafına bakarak, "Bu heriflerin kim olduğunu bilmek istiyorum," diye homurdanıyorum ve fotoğrafın içine girip kendini beğenmiş suratını kurşun yağmuruna tutmayı diliyorum. Piercing ve mürekkeple yırtılmış ve bir haydut gibi görünüyor - eğer haydutlar yetmiş bin dolarlık Patek Philippe saat ve en son Gucci yüksek topuklu ayakkabılar giyerlerse.

Ezra boğazını temizler. "Anton bu fotoğrafları buluta yüklediğinden beri hırlamaktan ve tehditler savurmaktan başka bir şey yapmadın. Athena'yla aranızda bir şeyler olmadığına emin misin?"

"Hayır!" Sinirlendiğim o olmasa da telefonumun ekranından teknoloji arkadaşşıma ters ters bakıyorum. "Oyuna getirilmekten hoşlanmıyorum. Bu kaltak belli ki bir şeylerin peşinde ve ben ne olduğunu bilmek istiyorum."

"Hepsi bu kadar mı? Çünkü oldukça ilgili görünüyorsun ve-"

"Benimle uğraşmayı bırak da işine bak," diye homurdandım. "Bu akşam uçağa binmeden önce isimlerini istiyorum."

Telefonumu kapatıp yatağımın üzerine atıyorum ve şu anda çok kötü bir ruh hali içinde, nefesimin altında homurdanarak toplanmamı bitirmeye çalışıyorum.

Hafta sonu çantamı hazırladıktan sonra, annemi görmeye gitmeden önce sakinleşmek için evimdeki spor salonunda bir saat egzersiz yapıyorum. Geçen haftadan sonra hasar kontrolü yapmam gerekiyor çünkü telefonumu potansiyel düğün mekanları ve tarihlerinin resimleriyle doldurmayı bırakmadı. Bu saçmalığa cesaret ettiği için kız kardeşimi gördüğümde onu boğazlayacağım ve eğer annemi yola getirmezssem Bulgaristan'a giderken kendimi uçaktan atabilirim.

Kum torbama o kadar sert vurdum ki zincir tavandan koptu, beni ve zemini kireçli döküntülerle kapladı. Sanırım hıncımı çıkarırken o iki pisliğin yüzlerini hayal ettiğim için böyle oldu.

Ezra aradığında duştan yeni çıkmıştım ve umarım benim için iyi haberleri vardır.

Kabul düğmesine basıyorum ama Ezra'nın panik içindeki sesi hatta süzülürken konuşmaya fırsat bulamıyorum. "Boku yedim, boku yedik, bu beni bulaştırdığın üst düzey bir bok ve beni öldürecekler. İşte bu yüzden ekranımın arkasında kalıyorum. Kendimi asla tehlikeye atmak istemedim ve öleceğim. Öleceğiz, bu-"

"Dur" diye bağıryorum. Ne haltlar burada? Ezra olabildiğince soğukkanlıdır ve hiçbir şey onu sarsamaz. Şimdiye kadar hiç böyle çıldırdığını duymamıştım. "Sakin ol dostum ve bana neler olduğunu anlat."

"Ben gidiyorum." Arka planda yüksek bir ses duyulur. "Bir süreliğine saklanmam gerekiyor. Eminim benim için geliyorlardır. Kahretsin, kedime kim bakacak?"

"Kim geliyor?"

"Bilmiyorum." Ağır nefesler kulak zarımı gıdıklıyor ve sanırım tamamen erime modunda.

"Neredesin, gelip seni alacağım."

"Hayır! Buraya gelme. Senden haberleri olmayabilir." "Konum. Şimdi," diye bağıryorum. Ezra'nın nerede yaşadığına dair hiçbir fikrim yok.

çalışıyor. Ne zaman yüz yüze görüşsek ya otelde ya da bir kafede ya da şehirdeki bir barda görüştük.

"İkimizin de tehlikede olmasının bir anlamı yok."

"Bu tartışmaya açık değil. Bana koordinatları gönder, Ezra. Elimden geldiğince çabuk orada olacağım."

Yirmi Beşinci Bölüm

Drew

I Yol boyunca her ışıktaki geçtikten kırk dakika sonra pis bir barın önünde durdum. Kaçmadığından emin olmak ve onu sakinleştirmeye çalışmak için Ezra'yı birkaç kez aradım. Lanet olası bir kalp krizi geçirmeden önce. Hâlâ ne olduğunu bilmiyorum ama sanırım o fotoğraflarla ilgili bir şey.

Onu arka taraftaki bir kabine sıkışmış, kollarında gri ve beyaz bir kedi ve yarı sarhoş bir bira içerken buluyorum. "Konuş benimle."

"Korktuğum için özür dilerim ama korkuyorum dostum."

Masaya doğru eğildim. "Sana hiçbir şey olmayacak. Bunu garanti ederim. Otelde kalabilirsin. Orada hiçbir orospu çocuğu sana ulaşamaz. Adamlarımı yüksek alarma geçirdim, bu yüzden ekstra tetikte olacaklar. Buraya doğru gelen bir arabam ve adamlarım var. Seni otele götürüp yerleştirecekler."

Yüz hatları gözle görülür biçimde gevşer. "Teşekkürler, Drew. Nereye gideceğimi ya da ne yapacağımı bilmiyordum."

"Uzun zamandır benim arkamı kolladın Blackwood, şimdi bende. İstedikçe kadar kalabilirsin."

"Şu anda orada kalan başka misafir var mı?" Gözlüklerini burnuna doğru itiyor.

Sırıtiyorum. "Son misafirler dün gece ayrıldı."

"Elbette ve iyi. O hasta heriflerden herhangi burada olsa uyuyabilir miydin emin değilim."

Hafta sonu seyahatimden sonra yeni misafirler beklediğimi söylemek için muhtemelen iyi bir zaman değil.

"Çalışmak için benim eşyalarımı kullanabilirsin ve başka ekipmana ihtiyacın olursa bana bir liste gönder, senin için organize edeyim."

"Sistemimi kullanamıyorum çünkü tamamen berbat durumda." Bakışlarında korku ile öfke birbirine karışıyor.

"Bana ne olduğunu anlat."

"Anton'un bize gönderdiği tüm fotoğrafları güvenli yüz tanıma yazılım sistemime yükledim, Zayn'in kodunu bloke ederek kurduğum sistemde hiçbir şey bize yasak değil. Ama ilk fotoğraf yüklendiği anda ekranım karardı ve sonra her şey öldü. Puf gibiydi ve sonra tüm ekranlarım kapandı, her teknoloji parçası karardı ve bir alarm çaldı, ardından tüm ekranlarda yanıp sönen bir mesaj belirdi. Mesajda ulusal güvenliği ihlal ettiğim için hakkımda tutuklama emri çıkarıldığı ve benim için geldikleri yazıyordu."

"Kim lan bu adamlar? Politikacı olmadıkları kesin." Peki Athena onları nereden tanıyor?

"Bilmiyorum, ama beni bulurlarsa, ölü bir adam olurum."

Mesajlarımı kontrol ediyorum, adamımdan gelen ve burada olduklarını teyit eden mesajı not ediyorum. "Gel hadi. Aracınız dışarıda." Masanın üzerine bir ellilik atıyorum ve o diğerini alırken ben de çantalarından birini alıyorum. Kedi miyavlıyor ve Ezra'nın göğsüne sokuluyor. Ona otelimin hayvanlardan arındırılmış bir bölge olduğunu söylemek istiyorum ama adam dehşet içinde ve kedi sinirlerini yatıştırmaya yardımcı oluyorsa, onu geride bırakmaya zorlamak hıyarlık olur.

Önce ben dışarı çıkıyorum, şüpheli bir şey var mı diye etrafı kolaçan ederken Ezra'yı arkamda tutuyorum ama etraf temiz. Bir omzumu kaldırarak beni kaldırımın kenarına park edilmiş Range Rover'a kadar takip etmesi için onu zorluyorum.

Adamlarımdan biri yolcu koltuğundan iniyor ve arabanın arkasına doğru yürüyüp kargo bölümünü açıyor. Buradan arkada, sürücünün arkasında oturan silahlı bir adam görebiliyoruz.

"O fotoğrafları hiçbir yere yükleme, Drew," diyor Ezra, çantasını benimle aynı anda arabanın içine yerleştirirken. "Onları bulutta sakla ve Daniels ile Hunt'a bizzat göster."

İtiraz etmek için ağzımı açıyorum ama buna fırsat bulamadan beni susturuyor.

"Bu adamların kim olduğunu ve tehdidin ne olduğunu bilmeniz gerekiyor. Bunu tek başına yapamazsın. Arkadaşlarını dahil etmek istemediğini biliyorum ama bu işleri değiştirir. Kennedy eski FBI ajanı. Onların kim olduğunu ve senin neye bulaştığını biliyor olabilir. Sen akıllı bir adamsın, Drew. Akıllıca olanı yap."

SUV'umun direksiyonuna geçip kullan at telefonumu çıkarmadan önce Ezra'nın adamlarımla birlikte bekliyorum. Charlie'yi onun telefonundan arayıp hızlıca bilgi veriyorum.

"Bundan hoşlanmıyorum," diyor.

"Bu hafta sonu gelmek zorunda değilsin. Anlıyorum."

Alay ediyor. "Hâlâ geliyorum ama bence Ezra haklı. Sawyer ve Xavier ile konuş. Keven'i içeri almamız gerekip gerekmediğine onlar karar versin. Bugün evden çalıştım ama bir saat içinde şehirde olabilirim."

"Olduğun yerde kal. Sadece on dakika uzaklıktayım ve oraya vardığımda sizi arayacağım."

"Bu doğru hamle, Drew. Tüm bunları gizlediğin için sana kızacaklar ama yardım etmekten de çekinmeyecekler ve şu anda alabileceğimiz her türlü yardıma ihtiyacımız olduğunu düşünüyorum."

"Bugün iş için yurtdışına gideceğini sanıyordum?" HADK Cybersecurity Solutions Limited'in resepsiyon alanından ofisine doğru yürürken Hunt, "Bugün iş için yurtdışına gideceğini sanıyordum" diyor.

"Uçağım bu geceye kadar kalkmıyor ve az önce bir işim çıktı."

"Aramana şaşırdım." O ciddi ve yoğun bakışlarıyla bana bakıyor.

"Ezra Blackwood'u tuttuğunuzu biliyoruz."

Hunt'ın ofisine girdiğimde içimden bir şok geçiyor.

"Sanırım şok edilemez Andrew Manning'i şok etmeyi başardınız," diyor kocası kıkırdarak.

Xavier Daniels ve Keven Kennedy, Sawyer'ın geniş ofisinin bir tarafındaki yuvarlak masada oturuyorlar. Perdeler çekili ve Hunt kapıyı arkamızdan kapatıp kilitliyor.

"Bunu nereden biliyorsun?" Sonunda çenemi yerden kaldırdığımda soruyorum.

Kennedy ayağa kalkıp elimi sıkarak, "Karanlık ağda söylentiler var," diyor

"Ne tür söylentiler?"

"Sakin ol dostum. Sakladığın sırlarla bir ilgisi yok. Adı bir tavsiye panosunda geçiyordu ve birisi senin için çalıştığını not etmişti." Xavier elini dağınık mavi, mor ve gümüş rengi saçlarında gezdiriyor.

Yıllar önce sahte bir şahin gibi takmayı bıraktı. Sanırım sabahları çocukları beslemek ve onları bakıcıya götürmekle o kadar meşgul ki saçını şekillendirmekle ilgilenemiyor.

Başımı sallayarak onu onaylıyorum. "Bugün küçük Anderson yok mu?"

"Darcy'yi Emery ile birlikte Noel Baba'yı görmeye götürüyor. Onu daha sonra bilgilendiririz," diyor Hunt ve Kennedy'nin yanındaki koltuğa oturuyor.

Xavier'in yanındaki boş sandalyeye çöküyorum. "Charlie'yi aramam gerek."

Daniels ve Hunt bakıştılar. "Barron biliyor mu?" Hunt kaşlarını çatarak sorar.

"Charlie'ye birkaç hafta önce güvendim." Xavier suratını asarak, "Şimdi her türlü kırım ağrıyor," diyor.

"zorladı. Kendi seçimim değildi. Hepinizi pisliğimden uzak tutmaya çalışıyordum."

"Bu yüzden mi bizden yardım istemek yerine Blackwood'a döndün?" Hunt sorar.

Başımı salladım. "Sizler en iyisisiniz ve bu kolay bir karar değildi. İlk başta ikinizi de getirip diğerlerini dışarıda bırakmayı düşündüm ama sizden herkese yalan söylemenizi isteyemedim ve sizi Abby'den bir sır daha saklamaya zorlamak istemedim Xavier, ama o bunu bilemez."

"Üzgünüm dostum ama o gemi çoktan kalktı." Xavier dirseklerinin üzerinde öne doğru eğilir. "Gizlilik artık resmen sona erdi."

Hunt, "Hepimiz Jane'le bağlantılı bir arayış içinde olduğundan şüpheleniyoruz," diyor. "Nedenine dair oldukça iyi bir tahminimiz var."

Merhamet üçünün de yüzüne yayılıyor.

Xavier kasvetli bir ses tonuyla, "Abby Jane'in öldüğünü tahmin etti, Drew," diyor. "Hepimiz tahmin ediyoruz. Kaba görünmek istemem ama Abby'nin endişesi daha çok senin için. Jane'i çok severdi ama o bir çocukluk arkadaşıydı ve aradan çok zaman geçti. Artık hepimiz farklı insanlarız. Eğer gerçek buysa ikizin üzülecektir, ama bu onu senin yersiz bir suçluluk duygusuyla hayatını bir kenara atman kadar yıkmayacaktır."

Kalkıp hışımla gitmek istiyorum ama onların yardımına ihtiyacım var. Bu adamların kim olduğunu, Athena'nın gerçekte kim olduğunu ve benden ne istediklerini bilmem gerekiyor. Sanırım hepsi benim araştırmamla bağlantılı-

ama kanıta ihtiyacım var ve şu anda bana bu kanıtı sağlayabilecek tek kişi de arkadaşlarım.

Bu yüzden, benim için sağlıklı bir mütevazı pasta dozu.

Öfkemi dizginlemek için çok çalışıyorum ve endişelerinin iyi bir yerden geldiğini hatırlıyorum. "Abby hakkında başka zaman tartışabiliriz. Fazla zamanım yok."

Kennedy, "Bize bunca yıldır ne yaptığınızın özetini anlatın," diyor ve ben de onları bilgilendirmeye başlıyorum. Hiçbiri sözümü kesmiyor, ben anlatırken dikkatle dinliyorlar.

"Durumun böyle olabileceğinden korkuyorduk," diyor Hunt. "Keven FBI'seks tacirlerini avlamak için çok zaman harcadı."

"On başlı bir canavar gibi. Birkaçını kesiyorsunuz ve anında daha fazlası çıkıyor" diyor. "Bu çok büyük bir küresel sorun ve karanlık ekonomiye her yıl milyarlarca dolar katkıda bulunuyor."

"Çoğu insan sonsuza dek ortadan kaybolur," diyor Xavier. "Yolun bir kısmının izini sürmeyi başarmış olmanız gerçekten dikkate değer, ancak kendinizi asla tüm cevapları alamayabileceğiniz gerçeğine hazırlamanız gerekiyor."

"Bu benim için kabul edilebilir bir şey değil ve denerken ölsem bile durmayacağım."

"Bugün bize gelmenize ne sebep oldu?" Hunt soruyor.

"Charlie'yi ara, sana anlatacağım." Hunt onu evden arıyor ve ben de boğazımı temizleyip bugün Ezra'yla olanları anlatıyorum.

"Bana fotoğrafları göster," diyor Kennedy, ben buluta girip dosyayı açarken. Ona önce telefonumu veriyorum ve hiçbir şey belli etmeden fotoğraflara göz atıyor. Telefonu Hunt'a uzatırken bana bakarak "Bu adamları tanımıyorum," diyor. Hunt "Onlardan birini tanıyoruz" diyene kadar kalbim sıkışıyor.

"Ver şunu bana." Xavier telefonu kocasının elinden kapar. "Vay anasını. Bu Ares."

Ensemdeki tüm tüyler diken diken oldu. "Ares, savaş tanrısı gibi mi?"

"Athena'nın eşleşmesi," diyor Xavier ve hemen . "Kardeş olabilirler mi?" Keven soruyor.

Xavier, "Ares'in sadece bir kız kardeşi var ve onun adı da Lilianna," diye ekliyor.

"Onu nereden tanıyorsun ve kim o?" Tırnaklarımı pantolonla kaplı kalçama geçirerek soruyorum.

"Ares, Ashley Shaw'ın kocalarından biri," diyor Xavier. "Ashley Sydney'in kuzeni. Hepsiyle Sydney ve Jared'in düğününde tanıştık ama ben Ares'i yıllardır tanıyorum. Üniversitede tanıştık ve sonra kişisel bir meselesinde ona yardım etmem için beni tuttu."

Keven birkaç kez göz kırptı. "Kocalarından biri mi?"

Hunt, "Çok eşli bir ilişki içindeler," diyor. "Hepsi yıllardır evli."

"Diğer adam da kocası mı?" diye sordum.

Xavier başını sallar. "Hayır, yine de biraz Jase'e benziyor."

Xavier ve Hunt birbirlerine bakarlar.

"Bu bakış ne için?" Ben soruyorum.

"Jase'in bir ağabeyi var," diyor Hunt. "Bu o olabilir."

"Ares'i arayıp bu konuyu ona sormanı önerirdim," diyor Keven, elini pürüzsüz çene çizgisinde gezdirerek, "ama Ezra'nın başına gelenleri göz önüne alırsak, bir sonraki hamlemizi dikkatle düşünmemiz gerekiyor."

"Bu pislik hangi iş kolunda?" Bir elimi dizimin üzerine koyarak soruyorum.

"Pisliğin teki ama iyi adamlardan biri," diyor Xavier. "Tam olarak ne iş yaptığından emin olmasam da aile şirketi için çalışıyor. İş çok büyük, birçok şirketi kapsıyor ama ana işleri finans. Annesi CEO'su. Onu tanırsın, Charlie. Adı Daphne Salinger."

"Salinger Finans ve Yatırım Bankacılığı Limited Şirketi ana rakiplerimizden biri," diyor Charlie. "Daphne ile birkaç kez görüştüm ama oğluyla hiç tanışmadım. Eğer orada çalışıyorsa, kilit bir rolü olmamalı."

"En azından bu adamı indirmek için ek bir teşvikin var." Parmak eklemlerimi kırıyorum.

Xavier parmağını yüzüme vuruyor. "Kimse Ares'i saf dışı bırakmayacak." "O benim kanımın peşinde," diyorum kırpılmış bir ses tonuyla.

Hunt soğukkanlılıkla, "Bundan emin değiliz," diyor. "Şu anda tek şey Athena ile bir bağlantı ve onun önemli biri olduğuna dair bir kanıt."

Keven hepimize bakarak, "*Son derece* güçlü biri," diye düzeltiyor. "Aile işinden çok daha fazlasıyla ilgilendiğini tahmin ettiğim biri."

"Ne düşünüyorsun?" Ben soruyorum.

"Parkhurst bombalamasından sonra FBI soruşturmasını yürüttüğüm zamanı hatırlıyor musunuz?" diyor ve hepimiz başımızı sallıyoruz. O gün yaşananları hiçbirimiz unutmuş değiliz. "O zaman sizinle hayal kırıklıklarımı paylaşmıştım. Birçoğu cezasız kalırken birkaç kişinin günah keçisi ilan edilmesinden nefret ediyordum. Onların üst düzey yetkililer tarafından korunduğunu biliyorduk ve ben her zaman işin içinde başka bir şey olduğunu hissettim. Bu elitlerden daha büyük bir şeydi."

Sandalyemde daha dik oturuyorum. "Başka bir varlık var ve asıl kararları onlar veriyor." Kafamda birkaç şey yerine otururken Keven başını sallıyor. "Eskiden Charlie'nin babası ve Anderson'ın babasıyla birlikte çalışan biri olduğunu biliyoruz, kimliğini asla belirleyemediğimiz biri, ama Mathers ya da Hamilton ya da her ikisi olduğunu varsaydık, ama ya öyle değilse? Ya bu grupsa?"

"Peki ya yedi yıl önce sizi uyaranlarla aynı kişilerse?" Charlie diyor ki. "Bu adamlar seni pusuya düşüren ekibin bir parçası olabilir mi?"

"Bu noktada hiçbir şeyi göz ardı etmezdim." Heyecan damarlarımda gezinirken bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. Bir şeyin peşindeyiz. Bunu iliklerime kadar hissediyorum.

"Babam bir keresinde bana tuhaf bir şey söylemişti," diye ekliyor Charlie. "Son . Seçkinlerin küresel bir örgütlenme olduğundan bahsetti ki bu doğru değil çünkü tarihimiz bunun sadece ABD ile sınırlı olduğunu doğruluyor. Elitlerin küresel bağlantıları olduğunu kastettiğini ve bunun da o olabileceğini düşündüm. Bu grup her ne ya da kim olursa olsun, eğer daha güçlülerse, ağlarının dünya çapında olması mantıklı olacaktır."

"Ve eğer baban, babamı alaşağı ve seçkinlere düzeni geri getirmek için çalıştığı bir zamanda bundan bahsediyorsa, sessiz ortaklarının bu örgütün bir parçası olması mantıklı." "Bu teorileri göz ardı etmiyorum," diyor Hunt, "ama hepsi sup-pozisyon almalıyız. Kare mandalları yuvarlak deliklere sokmaya zorluyor olabiliriz."

"Yine de doğru hissettiriyor," diyor Charlie ve beni görememesine rağmen başımı sallıyorum.

"Katılıyorum. Doğru yolda olduğumuzu hissediyorum ama bunu nasıl kanıtlayabiliriz?" Bakışlarım masanın etrafındaki üç adam arasında gidip geliyor. Xavier Sawyer'a bakıyor. "Ares'le hasret gidermeyi çok geciktirdik. İzin verin onu arayayım ve Lowell'a çocuklar."

Yüzümdeki tüm kan çekiliyor ve Kennedy bunu fark ediyor.

"Ne , Manning?"

Xavier ve Hunt kafalarını çevirirler.

"Ford ailesini en son Kuzey Kaliforniya'da gördüm. Prestwick adında bir yerde, Lowell'dan sadece birkaç mil uzakta."

Yirmi Altıncı Bölüm

Drew

Y Charlie konuşana kadar odada iğne atsan yere düşmez. "Bu bir tesadüf olamaz. O bağlantıyı kurduktan kısa bir süre sonra uyarılmıştın. Ares bu işin içinde olmalı. O ne olduğunu biliyor Jane ve ailesinin başına geldi ve belki de kafana bir kurşun sıkmak yerine Daniels'a nezaketen bu konuyu kapatmanı söyledi."

Xavier kaşlarını çatarak oturduğu yerde kıpırdanıyor. "Eğer Ares bu işe karıştıysa, bunun iyi bir nedeni vardır. Kötü adam o değil."

"Bunların hiçbirini sana anlatmadıysa onu gerçekten ne kadar iyi tanıyorsun? Ne iş yaptığını bile bilmiyorsun, Tanrı aşkına." Dizim bir aşağı bir yukarı zıplıyor. "Sana palavra sıkıyor Daniels."

Xavier'in gözlerinde ateş parlıyor. "Ares'in kimseyi cinsel köleliğe göndermekle ilgilenmeyeceğini biliyorum çünkü kız kardeşi çocukken kaçırılıp o cehennem çukurlarından birine gönderilmişti ve ben de onu bulmasına yardım ediyordum."

Gergin sessizlik havaya karışıyor.

Charlie, "Belki o bu işe karışmadı ama kimin karıştığını biliyor," diyerek gergin sessizliği bozuyor.

"O zaman neden beni durdurmaya çalışıyordu?"

Hunt bana, "Eğer Ares seni pusuya düşüren adamlardan biriye," diye hatırlatıyor.

Xavier parmaklarını masaya vurarak, "Bunu bir düşün," diyor. Beyni çalkalanırken gözlerini boşluğa dikeyyor. "Eğer bu örgüt süper güçlü gizli bir topluluksa, tıpkı seçkinler gibi kendi gelenekleri ve yasaları olduğunu düşünmek mantıklı değil mi? Peki ya

İşlerin nasıl yapılması gerektiğine dair bir düzen var ve siz buna engel mi oluyorsunuz?"

"Hunt haklı. Bu teorilerde çok fazla tahmin var. Somut kanıtlara ihtiyacımız var ve görünüşe göre Ares en iyi seçeneğimiz," diyor Kennedy. "Eğer Xavier kötü adam olmadığı konusunda ona güveniyorsa ve sizi uarması sizi bundan korumak için bir girişim olabilirse, Manning, o zaman bence en azından bunu size doğrudan anlatmasını isteyebilirsiniz."

"Ailenin zarar görmesini istemiyorum." İkna etmem gereken kişi o olduğu için Xavier'e bir bakış atıyorum. "Sen Charlie ve benim gibi bu çevrelerde büyümedin. Sadakat bizim dünyamızda da onlarınkinde de geçici bir şeydir. Ares'i tanıdığını düşünüyor olabilirsin ama eğer bu organizasyona dahil olduysa, onun gerçekte nasıl bir adam olduğu hakkında hiçbir fikrin yok demektir."

"Bize zarar vermez." Xavier'in inatla onu savunması şaşırtıcı değil.

"Bu riski almayacağım," diyor Hunt, tartışmaya açık olmadığını söyleyen bir bakışla kocasına bakarak. "Yalnız gideceğiz. Abby çocuklara bakabilir."

"Tamam." Xavier hemen kabul ediyor çünkü çocuklarıyla ilgili risk almak istemiyor ve Hunt'ın endişeleri varsa, bunları ben söylediğimde göz ardı edeceği kadar kolay göz ardı etmeyecektir.

"Bir şey daha var," diyorum. "Athena Cali'den." Yapbozun geri kalan parçalarını birleştirmeye çalışıyorum ve Ares'le bağlantısının bu olup olmadığını merak ediyorum. "Geçmiş kontrolümde Los Angeles yazıyordu ama ya bu bir yalansa? Ya Ares ve fotoğraftaki diğer pislikle birlikte bu başka varlığın bir parçasıysa? Bugün Ezra'ya olanlar göz önüne alındığında, internetteki istihbaratın beni yanıltmak için uydurulmuş olması hiç de ihtimal dışı değil."

"Seni gözetlemek için gönderildi," diyor Charlie. "Muhtemelen sana bu işi bırakman söylendiği ve sen de bırakmadığın için."

Xavier kaşlarını çatıyor, son derece sıkıntılı görünüyor.

"Ares ve Athena yaygın isimler değil," diyor Hunt. "Belki de kuzenlerdir."

"Ya da belki de toplum Yunan tanrılarının soyundan geliyordur ve her pisliğin aptal bir adı vardır," diye geveliyorum, irdelemek istemediğim oğullar için doğal olmayan bir şekilde kızgınım.

Xavier sırtıyor. "Sanırım birileri duygularına kapılmış."

Ona ters ters bakıyorum. "O kadınla ilgili hissettiğim tek şey hayal kırıklığı ve öfke. Onun iyiliği için, umarım bu konuda yanılıyordur."

"Drew, gezimizi yeniden planlamayı düşünmüyorsan gitmen gerek." Charlie öyle diyor.

"Hayır. Bulgaristan'da her şey sıraya girmiş durumda ve bir daha böyle bir şansımız olmayabilir."

Hunt ve Daniels başlarını eğerek fısıldaşmaya başladıklarında Keven, "Neden Athena hakkında ne bulabileceğimize bakmıyoruz?" dedi, "Ben de eski SA'mla görüşebilirim. Aramız iyi ve o tamamen güvenilir biri. Onu yoklayabilir ve diğer grup ya da Ares ve diğer adam hakkında bir şey bilip bilmediğine bakabilirim. Ayrıca Venezuela'daki seks kaçakçılığıyla ilgili son bilgileri de öğrenirim, belki bir ipucu çıkar."

"Kulağa bir plan gibi geliyor," diyorum sandalyemi geriye itip ayağa kalkarak. "Ben de seninle geliyorum," diyor Hunt, ayağa kalkarak.

"Sikeyim hayır."

Sırıtır. "Beni durdurabileceğini düşünmen komik. Ya sen ve Barron'la birlikte o uçağa binerim ya da kendi jetimi kiralar ve peşinden gelirim."

"Ve bu senin için sorun değil mi?" Xavier'e bir bakış attım.

"Ben kocamın bekçisi değilim. Eğitim çavuşu kendi kararlarını verebilecek kapasitede. Keven'le birlikte çalışıp siz yokken neler bakacağım ve Ares'i arayıp gelecek hafta için bir toplantı ayarlayacağım. Belki hepimiz gidebiliriz."

"Bu sağlam bir plan," diyor Charlie, "ve belki de bu Bulgar oyunu bize ihtiyacımız olan diğer cevapları verecektir."

Sawyer masasının çekmecesinden bir şeyler alırken, "Seninle havaalanında buluşuruz," diyor.

"Geç kalma yoksa sensiz gideriz," diyorum ve vedalaşıp hızla oradan uzaklaşıyorum.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın!" Bizi Avrupa'ya götürmesi için kiraladığım özel uçağa doğru asfaltta ilerlerken kafamdan öfke fışkırıyor ve kayınbiraderime kaşlarımı çatarak bakıyorum.

Sawyer Hunt ile sohbet ederken sanki tehlikeli bir suç çetesine sızmak yerine tatile gidiyormuşuz gibi rahat ve sakin görünüyor.

Çantamı ayaklarımın dibine bırakıp, pantolonumun arkasından silahımı çekiyorum ve Hunt'ın kafatasına saplıyorum. Cümlemin ortasında konuşmayı kesip yan gözle bana bakıyor. "Ne yaptın lan sen?" Namluyu kafasına daha sıkı bastırarak tıslıyorum.

Kaiden, "Hoppala, kızgın," diyor ve ben de silahı ona doğru sallayıp kafasına doğrultuyorum.

"Beni vurmuyacaksın."

"Sırtmaya devam et, pislik, bu teoriyi test edeceğiz."

"Kızmaya hakkı olan biri varsa, o da biziz." Kaiden sırtmayı bırakıp bileğini silaha doluyor ve onu itiyor. Parmağını yüzüme doğru sallarken burun delikleri şişiyor. "Sen lanet olası bencil bir pisliksin, Drew Manning. Güney Amerika'ya, Avrupa'ya ve kim bilir nereye desteksiz gitmeden önce ikizini düşündün mü hiç?"

Hunt'a ters ters bakıyorum çünkü daha önce özellikle kimsenin bilmesini istemediğimi söylediğimde Anderson'a söylediğim her şeyi açıkça söylemiş.

"Bu pislikleri avlarken ölürsen karıma ne olacağını hiç düşündün mü?" Kai devam ediyor, silah elimde kayıtsızca sallanırken beni itiyor. "Senin için ne kadar endişelendiği hakkında bir fikrin var mı? Onu dışlaman ve ona bir şey söylemeyi reddetmen onu ne kadar incitirir? Sana Jane'i bile soramıyor çünkü çok sinirleniyorsun ve sana acı verirse kendini bok gibi hissediyor." Beni tekrar itti ve birkaç adım geriye sendeledim.

Kimsenin beni böyle itip kakmasına izin vermezdim.

Sadece Anderson'a izin var.

Kaiden'in kız kardeşime olan aşkı devasa, ışıltılı, görkemli, muzaffer bir şey. Artık Abby için endişelenmeme gerek yok çünkü kocasının onun için bir an bile tereddüt etmeden adam öldüreceğini biliyorum. Daha önce ona bakmaya cesaret eden adamları dövmüştü. Hiçbir erkek bir kadını Kaiden Anderson'ın kız kardeşimi sevdiği kadar sevmemiştir ve ben de adamı bu yüzden seviyorum. Bu yüzden ona söz hakkı veriyorum. Ayrıca, bunu hak ettiğimi biliyorum.

"Peki bunun geri kalanımıza ne yapacağını düşündün mü, seni pislik?" diye ekliyor, başımın arkasından tutup kaşlarını benimkilere bastırarak. "Benim kanımdan değilsin ama yine de kardeşimsin,

Drew, sayılan her yönden." Kapalı yumruğunu göğsüne vuruyor. "Hunt, Lauder, Daniels ve Barron gibi." Omuzlarımı sertçe kavıyor. "Kardeşler birbirlerine destek olurlar. Birbirlerini dışlamazlar."

"Şehit olmayı bırakmanın zamanı geldi," diyor Hunt, Charlie sırtarak çıkarken.

"Lauder ne zaman geliyor?" diye soruyor, yüzümdeki ifadeye kıkırdarak.

"Değil," diyor Hunt, aynı anda Kai de "Abu Dabi'de bir yarış için bulunuyor," diyor.

"Güzel. Bu adam hâlâ sinirlerimi bozuyor," diye yalan çünkü huysuzum ve kendini savunmak için burada olmadığına kolay bir hedef oluyor.

"Tam bir pisliksin." Kai beni kafamdan yakaladı. "Umarım Bulgaristan'da ağzını burnunu kıracak bir sürü orospu çocuğu vardır. Aksi takdirde, kıçın benimdir, Manning. Bizi bu kadar uzun süre uzaklaştırdığın için iyi bir dayacağı hak ediyorsun."

"Seni korumaya çalışıyordum, sik suratlı." Yumruğumu kaburgalarına indiriyorum ve bir gümbürtüyle geriye sendeliyor.

Hostes uçağın kapısından başını uzatarak, "Beyler, pilot uçağımızın kalkmak üzere olduğunu size bildirmek istiyor," dedi. "Koltuklarınıza oturmanız gerekiyor."

"Geliyoruz." Çantamı aldım ve diğerlerinin peşinden gemiye bindim.

"Kız kardeşim senin nerede olduğunu sanıyor?" Birkaç dakika sonra havalandığımızda ve hepimiz viskilerimizi yudumlarken Kaiden'a soruyorum. Planlanan saldırı yarın geceye kadar gerçekleşmeyecek, bu yüzden bu gece gardımızı biraz düşürebiliriz. Şehre erken varmak, etrafı kolaçan etmek, yerde işe aldığım adamlarla tanışmak ve yarın Bulgaristan'a iniş yaptıklarında daimi maaşımla çalışan eski askerlerden oluşan ekibi karşılamak için orada olmak istedim.

Konuşurken yan gözle bana bakıyor. "Nerede olduğumu biliyor. Bunun bir görev olduğunu biliyor ama ona ayrıntı vermedim. Bunu ona senin söylemek isteyeceğini düşündüm."

Abby'nin bilmesini istemiyordum ama kaçınılmaz olanla savaşmanın da bir anlamı yoktu. "Döndüğümüzde ona söylerim."

Elini omzuma sıkıştırıyor. "Jane için çok üzgünüm. Olanlar asla , ama bu senin hatan değil, Drew."

Herkes bozuk plak gibi konuşmaya başladı ve ben bunu duymaktan bıktım.

Neyse ki, daha fazla zorlamıyor.

Hunt tam karşımdaki koltuğundan, "Bize görev hakkında bilgi ver," diyor. Charlie onun yanında oturuyor, yüzü Kai'ye dönük. "Neyin içine giriyoruz?"

"Charlie ve ben otel üssümde birkaç kaçakçıyı *ağırlıyorduk*. Bir baba ve oğul ikilisi. Ben mükemmel bir teşvik bulana kadar bize hiçbir şey vermiyorlardı." Bir an duraksadım ve Barron'la baktık. Miguel'i sırlarını açıklamaya zorlamak için torununu kullanmaktan gurur duymuyorum ama işe yaradı. Küçük kıza ya da annesine zarar vermedim. İkisi de sürekli uyuyordu. Sadece onlarla birlikte ortaya çıkmamız gerekiyordu ve bu da onları köle olarak satma tehdidimizin boş bir tehdit olmadığını doğrulamak için yeterliydi. Miguel ve Miguel Junior bundan sonra kanarya gibi öttüler.

Boğazımı temizliyorum. "Her neyse, bize Venezuela'da çocuklar Avrupa'ya, İspanya, İtalya, Portekiz, Fransa, Almanya, Hollanda ve Bulgaristan gibi iyi eğitilmiş yetişkin kölelere talep olan yerlere nakledildiklerini söylediler."

Charlie, "Bazıları açık artırmaya çıkıyor ve büyük kır evleri olan zengin puştlar tarafından satın alınıyor," diyor.

"Jane'in Venezuela'ya gönderildiğini sanıyordum çünkü izler oraya çıkıyordu ama Miguel onu hatırladı. Güzel sarışın Amerikalıların her zaman yüksek fiyatlara satıldığını söyledi." Neredeyse kelimeler boğazımda düğümleniyordu ve Miguel de bunu söylediğinde neredeyse siki boğazında kalıyordu. Charlie beni geri çekmeseydi tüm istihbaratı almadan önce onu öldürebilirdim.

Charlie şöyle devam ediyor: "Los Angeles'tan Güney Amerika'ya sırf Drew'un izini kaybettirmek için gönderildi."

Boğazımı temizliyorum ve kendimi toparlıyorum. "Bu rota üzerinden Avrupa'ya gelen tüm ticaret Emil Petrov adında bir adam tarafından yönetiliyor. İşin başında o var ve her şey ondan geçiyor. Çok büyük bir operasyon ama bir iş gibi yönetiliyor. Miguel, Jane'i ABD tarafından satan kişinin adı da dahil olmak üzere kayıtları tutacağına yemin etti."

Hunt, "Böyle bir adam çok sıkı korunacaktır," diyor. Ona ters ters bakıyorum. "Beni aptal mı sanıyorsun?"

"Bu retorik bir soru mu?" diye yanıtlıyor. "Siktir. Seni."

"Hayır, teşekkürler. Bu kıça sadece bir sikin vurmasına izin veririm."

Bir kahkaha atmadan önce birkaç saniye ona bakıyorum. "Kahretsin, Daniels seni gerçekten etkilemiş."

"Birden fazla şekilde," diye ekliyor Charlie.

"Ben de sizi iki soğukkanlı katil sanmıştım. Oysa siz bir çift ezik komedyensiniz," diyor Kai.

"Kahkahayı bulabildiğim her yerde alacağım. Tanrı biliyor ya, son yıllarda çok az güldüm." Ortam bir anda sakinleşiyor ama gergin atmosfer cep telefonum çaldığında bozuluyor. Cebimden çıkardığımda Manning Motors'un güvenlik müdüründen gelen aramayı görünce kaşlarımı çatıyorum.

"Patron," diye homurdanıyor telefonu açtığımda. "Cuma günü mesai saatinden sonra sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim, ama ofiste bilmeniz gerektiğini düşündüğüm küçük bir olay yaşadık." O anlatırken parmaklarım sandalyemin kolçağına gömülüyor ve her kelimedede içimde öfke mantar gibi büyüyor.

Bana her şeyi anlatmayı bitirdiğinde "Ben hallederim," diyorum. "Videoyu cep telefonuma gönder."

"Siktir!" Bardağımı duvara fırlatıyorum, yere çarpıp parçalandığında hiç rahatlamıyorum.

Hostes saklandığı kabinden aceleyle çıkarken taş kesilmiş gibi görünüyor.

"Bırak onu!" Şak diye söyledim. "Evet, efendim. Özür dilerim, efendim."

"Ne oldu?" Kai bardağındaki viskiyi döndürerek soruyor. "Athena bu akşam herkesten sonra ofisimi gözetliyordu.

hafta sonu için ayrılmıştı. Bir şekilde anahtarları ele geçirmiş ve tüm katındaki güvenlik kameralarını devre dışı bırakmayı başarmış ama ofisimdeki gizli kameralardan haberi yok." Sawyer'a başımı eğiyorum çünkü bu onların kurduğu teknoloji. Modern teknoloji dedektörlerinden kaçıyor, bu yüzden kameraları aramış olsa bile, herhangi bir tarayıcıda görünmezlerdi.

"Siktiğimin kaltağı." Ellerimi yumruk haline getirdim. "Asistanımla arkadaşça davranıyordu ve bunun kasıtlı olduğunu tahmin ediyorum. Anahtarları masasından çalmış olmalı. Başka kimsede yok. Şimdi Hilary'yi kovmak zorunda kalacağım ve o çok iyi bir asistandı."

"Böyle acemi bir hata yaptıysa beş para etmez," diyor Hunt, ayaklarını bileklerinden çaprazlayarak.

"Ofisinizde özellikle aradığı bir şey var mıydı sizce?" Charlie soruyor.

"Ne olabileceğini hayal bile edemiyorum. Ofiste sadece işle ilgili şeyler bulundururum. Manning Motors'daki müfredat dışı faaliyetlerimle ilgili hiçbir şey yok ve sahip olduğum gizli şeyler dosya odamda kilitli ve sadece retinal erişim sizi oraya sokabilir."

Telefonuma bir video mesajı geliyor ve kaydı izlerken çocuklar etrafımda . Yeterince eminim, odanın etrafında böcek ve kamera arıyor.

"Bunun bir fotoğrafını çek," diyor Hunt. "Xavier ve Keven'e gönderip teknolojiyi tanıyıp tanımadıklarına bakacağım."

Ona fotoğrafı gönderiyorum ve Athena'nın odamda sessizce ve etkili bir şekilde dolaşmasını, raflarımı kontrol etmesini, masamın çekmecelerindeki kilidi açmasını ve içindekileri incelemesini izliyoruz. Duvarlarda gizli paneller olup olmadığını kontrol ediyor, kasamı buluyor ve teknolojisi onu açmayınca kaşlarını çatıyor. Hunt'a gülümsüyorum, arkadaşım olduğu için minnettarım.

Dosya odamın kapısının önünde durup içeri giremeyeceğini anlayınca kaşlarını çatan Athena'nın sinirli kaşları dudaklarımdan bir gülümsemeyi çekip alıyor. Sürünerek koridora çıkıp kapıyı arkasından kapattığında video sona eriyor.

Telefonumu kapatıp cebime geri koyuyorum ve kafamdaki seçenekleri gözden geçiriyorum.

"O eğitilmiş," diyor Charlie.

"Bu çok açık," diye katılıyorum. "Ama pek de dikkatli davranmıyor."

Hunt, "Onunla ilgili teorilerinizin doğru olduğunu düşünmeye başlıyorum," diyor.

"Abby onun bir casus olduğunu öğrenince çok kızacak," diyor Kai. "Ondan gerçekten hoşlanıyor."

Charlie, "Onu henüz mahkûm etmeyelim," diyor. "Eğer Xavier Ares'in iyi adamlardan biri olduğuna ve onun için ya da onunla birlikte çalıştığına inanıyorsa, o zaman yaptığı şeyleri yapmak için meşru bir nedeni olabilir."

"Onun iyiliği için, gerçekten olmasını umuyorum," mırıldandım.

Yirmi Yedinci Bölüm

Athena

T arabalar ve SUV'lardan oluşan konvoy, Manning, Barron, arkadaşları ve kiralık silahların Sofya'nın dış mahallelerindeki büyük çiftliğin kapısından çıkarken ikiye ayrılır.

bu sabah geldiğimden beri saklanıyordum. Drew'in programında denizaşırı seyahatini keşfettikten sonra yetiştirmeye çalışıyordum. Başka hiçbir bilgi yoktu ve Manning Motors jetiyle seyahat etmemiştii, bu yüzden bunun çok gizli bir görev olması gerektiğini anladım. Andreas bana yardımcı oldu ve onların ulaşım ve rota planını buldu ve ben de onlardan dört saat sonra yola çıktım.

Bul- garia'da yardım almak için Luminary kaynaklarına başvurmak zorunda kaldım çünkü başka türlü yerlerini asla bulamazdım. Bunu nasıl başardığından emin değilim ama Ares bana bu yerin koordinatlarını gönderdi ve o zamandan beri burayı gözetliyorum.

Drew ve arkadaşları bu akşam hava kararmak üzereyken birkaç saatliğine ayrıldılar ve ben de onları dağlara kadar takip ettim, ormanın derinliklerinde yer alan duvarlarla çevrili geniş bir araziye insansız hava araçları göndermelerini izledim.

Bu nedenle, sağa dönüp şehir yönüne giden on araç yerine, dağın direcesinde sola dönen beş aracı takip ediyorum. Aynı anda iki yerde birden ve renkli camların arkasını göremem, bu yüzden Drew'in tepelerdeki kaleye döneceğine güveniyorum.

Andreas ve benim bulduğumuz istihbarat, mülkün Bulgar mafyasının bir üyesine ait olduğunu doğruladı; bu kişi uyuşturucu kaçakçısı ve her türlü burnunu sokan bir tacir olarak biliniyor. Ares söyledi

arkamı kollamamı ve ilk sorun işaretinde takviye çağırmamı söyledi.

Alçakgönüllü küçük siyah arabam Petrov malikânesine giden dik tepeleri tırmanmakta zorlanıyor ama sonunda şimdi bir sanat galerisi ve eğlence mekânı olarak kullanılan eski tuğla su kulesine giden sapağa varıyorum. Kış ayları için kapalı olduğundan, Drew ve ekibini yakın ve güvenli bir yerden gözetlemek için mükemmel bir yer.

Alarm sistemlerini devre dışı bırakmak ve kilidi kırarak içeri girmek için hızlıca çalışıyorum. Ağır çantamı omzuma alarak tepeye tırmanıyorum ve egzersizden sonra hedefime ulaştığımda nefes nefese kalıyorum. Omzum sertleşti ve yaram iyileşiyor olsa da kolum hala biraz ağrıyor.

Çabucak hazırlandım, paslı pencereyi iterek açtım ve tüfeğimi hizladım. Bu görüş noktasından açı mükemmeldi. Ares, işler tehlikeli bir hal alırsa Manning ve arkadaşlarını korumakta tereddüt etmemem gerektiğini açıkça belirtmişti. Biraz kafam karıştı ama bir Luminary'nin emirlerine itaatsizlik etmeyeceğimi ya da sorgulamayacağımı biliyorum ve geri döndüğümde Salinger'la konuşmayı kesinlikle planlıyorum. Bana daha fazlasını vermeli. Neler olup bittiğini tam olarak bilmem gerekiyor çünkü bu görevin bana inandırıldığı gibi olmadığı çok açık.

Birkaç dakika sonra uzaktan gelen bir patlama dikkatimi çekiyor ve koşarak kulenin arka tarafındaki pencereyi açıp gökyüzüne yükselen dumanları görüyorum. Şehir yönünden geliyor ve bunun her yerinde Manning yazıyor. "Neyin peşindesin, Drew?" Pencereye geri dönüp minderimin üzerine yüzüstü uzanırken yüksek sesle düşünüyorum ve Petrov'ların evinin duvarlarının arkasındaki bir yan evden birkaç adamın fırlayıp araçlara atladığını görmek için tam zamanında gözümü dürbüne dayıyorum. Kaleyi koruyan yüksek ahşap kapılar bir dakika sonra açılıyor ve araçlar dağlık arazide hızla uzaklaşarak şehre doğru ilerlerken tepeden aşağı iniyor.

Andreas kulağıma, "Bu bir ,," diyor. "Petrov'un uyuşturucu depolarından birini havaya uçurdular."

"Bu riskliydi," diyorum Manning'in adamlarının kapılara doğru gizlice ilerleyişini izlerken. "Ve çok dikkat çekecek. Umarım kumar işe yarar."

Manning'in adamları, kapılar kapandıktan sonra ön kapılara birkaç dairesel cihaz takar ve geri çekilirler. On dakika boyunca hiçbir şey olmaz-

Sonra kapıları havaya uçuruyorlar ve siyah ve askeri kıyafetlerin karışımından oluşan ağır silahlı on beş adam mülke üşüşüyor. Hepsi kar maskesi, Kevlar ve gece görüşlü gözlük takıyor, bu yüzden kim olduklarını anlayamıyorum.

Birkaç adam evin ön kapısının kilidini açıp içeri koşarken, geri kalanlar dışarıda kalıyor ve Petrov'un adamlarıyla silah sesleri arasında kilitlenip kalıyorlar. Hareket sensörlü ışıklar teker teker yanıyor ve savaş devam ederken bana mükemmel bir manzara sunuyor. Petrov'un adamlarından hiçbiri gözlük ya da maske takmıyor ve Drew'un ekibine kurşun sıkmadan önce birkaçını etkisiz hale getirmek çok kolay. Aşağıda cehenneme dönmüş durumda, bu yüzden kimse fark etmeden vuruşları yaptığımı güveniyorum.

Manning'in adamları silah sesleri kesildiği sırada evden çıkar ve iki adamı asfaltta sürükleyerek küçük taş çeşmenin önünde yere atarlar.

"Bana ses getirebilir misin?" Drew gözlüklerini ve kar maskesini çıkarırken Andreas'a soruyorum.

Tüm adamları yüzlerindeki örtüleri çıkarmaya başlar ve Drew ortalığı kasıp kavurmaya kararlı bir fırtına gibi üzerlerine çullanınırken Barron iki adamı diz çökmeye zorlar.

"Bana bir saniye verin. Ares'in talimatı üzerine ses ve görüntü drone yayınlarını yeniden yönlendirdim, ancak dinleyebilmemiz için bizi ses yayınına ekleyebilirim."

"Ares bu olanları izliyor mu?" Bundan bahsetmemiştii.

"Sanırım öyle."

Barron adamların ellerini arkadan bağladıktan sonra ayak bileklerine ip geçirerek onları yerlerinde sabitler. Manning'in mürettebatının geri kalanı liderlerinin etrafını sarmış, o da iki adama bakıyor.

"Aleksandar Petrov nerede?" Drew ürpertici ve karanlık bir tonda sorar.

Adamlar ana dilleri olan Bulgarca cevap veriyorlar.

"Hepinizin İngilizce konuştuğunu biliyoruz," diyor Drew, kollarını kavuşturup sert bir bakışla adamları uyararak.

"Siktir git, yank." Adam dudak büker ve tükürür, tükürüğü Drew'un botlarına düşer.

Drew onu ayağa kaldırır ve yumruğunu suratına indirerek yere düşürür. Drew ve Charlie, cesur bir yüz ifadesi takınmaya çalışan ikinci adama yan gözle bakmadan önce birbirlerine bakarlar, ancak adam altına sığınmış gibi görünmektedir.

Charlie diz çöküyor ve en iyi arkadaşına başını sallamadan önce kolunu adamın boynuna doluyor. Drew adamın yüzüne tükürdükten sonra çizmeli ayağını adamın sol dizine sıkıca bastırır. Drew adamın bacağının üzerinde birkaç kez zıplar ve adam acı içinde inerken sırtır. "Şimdi konuşmaya hazır mısın?"

Adamın dudaklarından daha fazla Bulgarca dökülür ve Drew baldırından bir bıçak çıkarıp adamın bacaklarını kıyafetlerinin arasından kesmeden önce diğer diz kapağını rahatça dışarı fırlatır.

Drew adamın gömleğinden tutup onu yerden birkaç metre yukarı kaldırır. "Son şansın, sik suratlı, bana bilmek istediklerimi söyle, yoksa o sümüklü kışını ciğer yaparım."

"Sana söylemeden önce öleceğim." Nefes nefese kalmış, kelimeleri acıyla dolmuş. Yanındaki ikinci adam gözle görülür bir şekilde titriyor ve yüzü solgunlaşıyor.

"Pekâlâ. Bunu istemediğini söyleme," diyor Drew ve adamı sert zemine geri bırakıyor.

Andreas, Drew adamın kıyafetlerini yırtıp bir bıçakla göğsünden karnına, aletine, kaslı kalçalarına, bacaklarına ve ayaklarına kadar kesip biçerken, "O lanet olası bir canavar," diyor.

Drew adamın etini kıyma haline getirirken, Barron adamı ölümün eşiğine getirene kadar boğuyor ve sonra onu serbest bırakıyor, böylece adam aldığı her yaranın tamamen farkında oluyor.

"Çok güzel amına koyayım," diye karşılık veriyorum, bir adamın bir başkasını doğramasını izlerken tahrik olmanın her türden hastalıklı bir şey olduğunu bilerek.

"Sorunlarınız var."

"Biliyorum," diye kabul ediyorum, Drew bıçağı adamın göğsüne defalarca saplarken sessizce yumruklarımı havaya kaldırıyorum, adamı nefes alamayacak kadar şiddetli bir şekilde öldürürken elbiselerini kaplayan kan ve etin içinde debeleniyorum. "Ama bu adamların masum olmaktan çok uzak olduklarını asla unutmayın. Petrov için çalışıyorlar. Onun ne yaptığını biliyorlar. Diğer insanlara yaşattığı sefaleti. Manning bir pisliği daha varoluştan silerek dünyaya iyilik yapıyor."

"Sana söyleyeceğim!" diye bağırır diğer adam, başını eğip Drew'a doğru eğilerek. "Petrov'un oğlunun nerede olduğunu söyleyeceğim!"

"Konuşursan canını bağışlarım," diyor Drew, adamın başını geriye doğru çekerek. "Bana yalan söylersen ya da beni kandırmaya çalışırsan sana daha kötüsünü yaparım." Drew'un yüzü ve muhteşem saçları kanla kaplanmıştı ve bana hiç bu kadar seksi görünmemişti.

Düşmanlarımızın kanıyla yıkanırken onun güçlü bedenine sarılmak ve kendimi onun aletine bırakmak istiyorum.

Biliyorum.

Biliyorum. Sorunlar.

"Kütüphanedeki raf ünitesinin arkasında gizli bir oda var.

Alexsandar orada saklanıyor olacak."

Anderson ve Hunt iki adamla birlikte kaçır ve Drew diğer adamlarına emir verirken evin içinde kaybolurlar.

Drew'un arkadaşları birkaç dakika sonra uzun boylu, sırık gibi bir gençle dönerler. Korkmuş görünüyor ama korku değil güven yansıtmaya çalışıyor. "Babam bunun için senin bağırsaklarını deşecek."

"Deneyebilir." Drew çocuğa sırtarak silahını kaldırır ve yerdeki adamı başından vurur. Adam öne doğru yığılır, anında ölür, ama bu Manning'in vücudunu kurşun yağmuruna tutmasını engellemez.

Çocuk neredeyse hiç irkilmiyor ve kardeşimle aynı şekilde korunmadığı çok açık. Arlo'yu düşününce tüfeğimi Drew'e doğru yönelttim. Manning mükemmel bir seksî canavar olabilir ama o çocuğa zarar vermesine izin vermeyeceğim. Bu hayata doğması Alexsandar'ın suçu değil ve kendi kararlarını verebilecek yaşa gelene kadar onu sorumlu tutmayı reddediyorum.

"Sana zarar vermeyeceğim," der Drew, sanki su kulesinden gelen hayatı tehdidi gibi. "Seni götürüyorum, böylece ihtiyacım olan bilgi için babanla pazarlık yapabileceğim. Korkmana gerek yok. Sana iyi bakılacak."

"Kahretsin!" Andreas'ın paniklemiş sesi kollarımdaki diken diken olmasına neden oluyor.

"Lanet olsun," diye tıslıyorum, dışarıdan eve doğru yaklaşan silahlı adamları görüyorum, yüksek taş duvarların arkasına gizlenmişler. Nereden geldiklerine dair hiçbir fikrim yok ama Manning'den sayıca fazlalar ve işler ciddileşmek üzere.

"Uyar onları!" Çığlık atıyorum.

"Sesi kaçırmam çok uzun sürer!"

Sonuçlarını düşünmek için durmuyorum. Zamanım yok. Sadece harekete geçiyorum, kapıya ulaşan ilk adamı vuruyorum ve Drew'u tehlikeye karşı anında uyarıyorum.

Adamlar bu yöne bakarken bağırışlar duyuluyor ve ardından Drew'un adamları ateş etmeye başlayınca kıyamet kopuyor ve her iki taraf da birbirini vuruyor. Şu anda düşmanın kim olduğunu bilmek zor.

Bu yüzden tüfeğimi Drew ve arkadaşlarına doğrultup arkalarını kolluyor ve onlara yaklaşmaya çalışan pislikleri indiriyorum.

Drew bir kara melek gibi, silahıyla düşmanı zahmetsizce keserken zarafetle hareket ediyor. Mermileri bittiğinde, ellerini ve bıçağını kullanıyor ve bunlar da daha az etkili değil. Drew Manning ölümcül bir ölüm makinesi ve bu beni inanamayacağınız kadar tahrik ediyor.

Sanki ona hayran olmak için daha fazla nedene ihtiyacım varmış gibi.

Tam bir adamın boynunu kırmıştı ki, bir başkası arkasından aniden fırladı ve güçlü kolunu Manning'in boynuna doladı. Tetiği çekmekte tereddüt etmiyorum, kurşunu doğrudan o pisliğin kafatasına sıkıyorum ve yere yığılırken Drew'a olan hakimiyeti de yok oluyor.

Drew'un bakışları sanki kulenin içinden beni görebiliyormuş gibi benimkilere yöneliyor.

"Oradan siktir olup gitmen gerek Thena," diyor Andreas, aynı düşünce benim de aklıma gelirken. "Artık her şey kontrol altında."

"Hallediyorum," diyorum ve tüfeği etkili bir şekilde söküp onu ve matımı rekor bir sürede çantaya yerleştiriyorum. Etrafı hızlıca tarayıp her şeyi aldığımı emin olduktan sonra kapıdan koşarak giriyorum ve dolambaçlı merdivenlerden olabildiğince hızlı bir şekilde iniyorum.

"Konuş benimle," diyorum yer seviyesine ulaştığımda, koşarak kapıya yöneliyorum. "Çıkmak güvenli mi?"

Kulağımdaki düğmeye basıyorum. "Andreas, beni duyabiliyor musun? Gitmek güvenli mi?"

Telsiz sessizliği bağlantımızı kaybettiğimi ve tek başıma olduğumu doğruluyor.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin." Andreas'ın yardımıyla buradan fark edilmeden çıkma şansımın zayıf olduğunu düşündüm. Onsuz, şansım yok denecek kadar azaldı.

Yüz maskemi ve gece görüş gözlüklerimi takıp tabancamı kılıfından çıkarıyorum. Kapının kolunu sıkıca kavrayarak, kendimi zor durumlardan kurtardığım tüm zamanları yeniden hatırlıyorum.

Yardım için dua etmiyorum çünkü artık kimsenin bana yardım etmek için yapabileceği bir şey yok.

Hepsi benim suçum.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Drew

"S Tam şurada," diyorum ve eski su kulesinin kapısından içeri girerken silahı yüzüne .

Dışarıda ışık olmadığı için çok karanlık ama göğsüme doğrulttuğu silahı çıkardı.

Gerginlik havaya karışıyor.

"Sayıca azsınız," diyor Barron, Anderson ve Hunt sağımdan çıkarken solumdan çıkıyor.

"Çantayı at ve silahını sağa doğru fırlat. Sonra ellerini havaya kaldır" dedim.

Kolu titremiyor, silahı hâlâ başıma doğrultulmuş durumda ve kaşlarımı kaldırıyorum. "Beni test etmemeni öneririm. Silahını bırak. Şimdi. Ve hiçbir şey deneme."

Yüzünü göremiyorum ama çantayı bırakıp silahı kenara fırlatırken gözlerinden zehri neredeyse hissedebiliyorum. Charlie silahı kapıyor ve ben de onu yakalamak için öne atılıyorum.

Kasıklarımnda delici bir acı hissediyorum ve Anderson ile Hunt'ın şok hallerini atlatıp koşmaya başladığında acı içinde dizlerimin üzerine çöküyorum. "Yakalayın onu," diye kükrüyorum, midemde bulantı çalkalanırken sikimi ve taşaklarımı tutuyorum.

Anderson ve Hunt adamın peşinden koşarken Charlie çantayı kapıyor ve ben dişlerimi sıkarak tıslıyorum. "Bu nasıl bir amcık hareketiydi böyle?" Nefes nefese kaldım.

"Az önce kendi soruna kendin cevap verdin," diyor Charlie, Anderson ve Hunt göt herifle birlikte yeniden ortaya çıkarken bana elini uzatarak.

"Houston, bir sorunumuz var," diyor Hunt.

"Bir kedi sorunu mu?" Charlie ses tonuna sinmiş bir mizahla söylüyor.

Her şey yerli yerine otururken kalçalarımın arasındaki sıkıcı ağrıyı görmezden gelerek doğruluyorum. Hunt ve Anderson'a doğru ilerleyerek cep telefonumun fenerini çeviriyorum ve iki arkadaşımın arasında tutulan mahkûma tutuyorum. "Maske ve gözlüklerden kurtul."

Anderson kar maskesini ve gözlüklerini çıkarırken Hunt onu zapt ediyor.

Onun küstah yüzüne bakarken şaşkınlığımı gizliyorum. Kim lan bu kız?

"Açıklaman gereken çok şey var Athena." Soğuk ses tonum yüzümdeki soğuk ifadeyle eşleşiyor.

"Isır beni, Drew," diye yanıtlıyor soğukkanlılıkla, gözlerinden saç tellerini .

Öfke damarlarımda dolaşüyor ve onu kucağıma oturtup meydan okumasını tokatlamak istiyorum. "Kollarını uzat," diye emrediyorum.

Vücudunda silah aramaya başladığımda "Çek o lanet ellerini üzerimden" diye tıslıyor.

"İnan bana, bundan hiç zevk almıyorum," diye yalan söylüyorum, ellerimi göğsünde, göğüslerinin yanlarında, karnında, sırtında ve kıkırda gezdiriyorum. Kalçalarını birbirinden ayırarak pantolonunun üzerinden kasıklarını avuçluyorum.

"Yalancı," diye öfkeleni. "Tabii amıma bir silah soktuğuma inanacak kadar aptal değilsen."

"Daha garip şeyler de oldu." Ellerimi bacaklarında aşağı yukarı gezdiriyorum ve her iki baldırına bağlı bulduğum bıçakları hızla çözüyorum. Onları Charlie'ye fırlatıyorum ve ayağa kalkıyorum. "Kız temiz."

Anderson ve Hunt, tekrar kaçmaya kalkarsa diye onu tutmaya devam ederek kollarını yanlarına indirirler.

Hunt onun kulağından bir kulaklık çıkararak, "Kıpırdama," diyor. Cep telefonunun fenerini yakarak kaşlarını çatarak yakından inceliyor. "Bunu nereden buldun?"

Dudaklarını sıkıca kapalı tutarak ona sırtıyor. "Ne oldu?" Anderson sorar.

"Bir tür iletişim cihazı ama daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim," diyor Hunt ve kızın başını çevirip diğer kulağını kontrol etmeden önce onu cebine atıyor. Boş olduğunu görünce el fenerini yavaşça vücudunda gezdiriyor ve gömleğinden dairesel siyah bir disk çıkarıyor.

Ona bakarken kaşları daha da çatılıyor. "Sanırım bu bir çeşit mikrofon. Onları geri götürüp kontrol edeceğim."

"Bunu gerçekten yapmak istemezsin." Athena'nın sırtışı daha da büyür.

Ona doğru yaklaştım, çenesini elimle kavradım ve başını geriye doğru eğdim. "Kimin için ve neden çalışıyorsun?"

"Ben de sana," diye soğukkanlılıkla cevap veriyor ve kaşlarım saç çizgime tırmanıyor.

"Bunu burada yapacak vaktimiz yok," diyor Charlie. "Hemen gitmemiz gerek."

Athena'nın çantasını alıp karıştırırken Anderson'a "Tut onu," diyorum.

Anderson ve Hunt'ın elinden kurtulmaya bile çalışmadan, "O benim, pislik," diyor.

"Ofisimi karıştırdığın için bunu ödeme olarak kabul et," diye tersliyorum ve bir dizi kelepçe ile bir miktar ipi yeniden hareket ettiriyorum. Arkadaşlarımdan etrafından dolaşıp ellerini arkasından çekiyorum, kelepçeleri bileklerine geçirdikten sonra ayak bileklerini iple bağlıyorum. Karşı koymuyor ve bunu takdir ediyorum çünkü hepimiz ölmeden önce Dodge'dan siktir olup gitmemiz gerekiyor. Hazırda beklettiğim uçak asla beklemeyecek. Özellikle de Bulgarlar yardım için Sırlara ulaşırsa.

"Bunun için seni geri alacağım," diyor onu omuzlarımdan üzerine atıp kolumla kalçalarının arkasından sabitlediğimde.

"Burada ölmeyi planlamıyorsanız sessiz olun."

Cevap vermiyor ve koşmaya başlıyoruz, arabamızın park edildiği dar garaj yoluna doğru ilerliyoruz.

Arabaya ulaştığımızda "Bagajı aç," diyorum.

"Drew, ben-"

"Bunu duymak istemiyorum, Anderson."

Charlie bagajı açıyor ve ben de ters ters bakan Athena'yı içeri itiyorum. Bana küfürler yağıdırıyordu, ben de Petrov'un oğlunda kullandığım ambalaj bandını aldım ve susturmak için ağzına bir parça yapıştırdım.

Sonra bagajı kapatıp direksiyona geçiyorum, Charlie ön koltukta oturuyor ve diğer ikisi de arkaya tırmanıyor.

"Bu gerçekten gerekli miydi?" Anderson soruyor. Charlie ve ben hep bir ağızdan "Evet," diyoruz.

Aynadan Kai'ye bakıyorum. "Sınıra otuz dakikalık bir yolumuz var ve arkada bir kadın mahkûm olduğu için yolda durdurulma riskini göze ."

"Bagajda bağılı bir kadınla sınır kontrolüne gitmenin daha iyi olduğunu mu düşünüyorsun?" İnançsızlık Kai'nin ses tonunun altını çiziyor.

"Sınırdaki bağlantımız her şeyi görmezden gelmesi için iyi bir ücret aldı."

Hunt, "Umalım da bu doğru olsun çünkü bir hor-ror filminden fırlamış gibi görünüyorsun," diyor.

Neyse ki adamlarımızın geri kalanıyla birlikte sınır kontrolünden olaysız bir şekilde geçtik ve şehirdeki adamlardan hiçbir kayıp vermeden kurtulduklarını teyit ettim. Hepsi Bulgar vatandaşı ve ortalık sakinleşene kadar saklanacaklar.

Hunt, "Petrov tek oğlunu ve varisini fark ettiğinde duvarda uçan bir sinek olmak isterdim," diyor.

Charlie, sınır otoyolunda hızla ilerlerken pencereden dağlara bakarak, "Henüz sevinmeyelim," diyor. "Nis'teki havaalanına daha iki saatlik yolumuz var."

Havaalanından bir saat uzaktayken Kai boğazını temizliyor. "Orada boğuluyor olabilir. En azından onu kontrol etmelisin."

"Durmayacağım. Bu çok riskli."

"durabilirsin," diyor Hunt, ileride sık ağaçlarla çevrili küçük bir yan yolu işaret ederek.

"Hayır."

Gaza basıp yetkililer ya da Petrov bize ulaşmadan önce havaalanına ulaşmaya odaklanmaya çalışırken havada yoğun bir gerilim var. Ama bagajda bağılı olan kadını düşünmemek çok zor.

Başından beri onunla ilgili bir içgüdü vardı ve haklıydım. Ama kimin tarafında olduğunu bilmiyorum. Athena orada bize yardım etti ve benim kafam karıştı. O bir düşman mı yoksa bir müttefik mi?

İşime casus olarak yerleştirilmişti ve otelin etrafında gizlice dolaşırken yakaladığımız kişinin o olduğu çok açık. Kahretsin, onu vurduğuma eminim. Asit boğazımdan yukarı tırmanıyor ve onu incitme düşüncesi midemde düğümler oluşturuyor. Direksiyonu daha sıkı kavriyorum, durup onu kontrol etme dürtüsüyle savaşıyorum.

Athena'nın yetenekli olduğu açık ama aptalca riskler alıyor. Neden? Hiç mantıklı değil.

Ama en azından şu anda onu istediğim yerde tutuyorum ve bana cevaplar verecek.

Bagajda ölmediği sürece, omzumdaki şeytan kulağıma fısıldıyor.

Pisliği uzaklaştırıyorum, ama bir yerlerden bir kon- bilim geliştirmiş gibiyim çünkü korku omurgamda geziniyor ve yolun kenarındaki eski, terk edilmiş bir benzin istasyonuna çekerken kendimi ikinci kez tahmin etmek için durmuyorum, gizlenmemiz için kapalı yan alana sürüyorum.

Konsoldan bir şişe ılık su alıp dışarı çıktığımda kimse bir şey söylemiyor. Arabanın etrafında dönüp bagajı açıyorum. Bir çift çarpıcı mavi göz bana dik dik bakınca içime bir rahatlama çöküyor. Eğildim ve ağızındaki bandı söktüm.

"Orospu çocuğu," diye tıslıyor gırtlaktan gelen bir sesle. "Aç ağızını."

Bakışları kısa bir süreliğine kasıklarına inmeden önce gözlerini kısıyor.

Bir kahkaha homurtusunu bastırıyorum. "Aklını başına topla Athena." Şişeyi kaldırıp ona doğru sallıyorum. "Sanırım susamışsındır."

Alnında boncuk boncuk terler ve yüzünün etrafındaki ince tüyler nemli ve at kuyruğundan ayrıldıkları yerden kıvrıcık.

"Zehirli olmadığını nereden ?"

"Sanırım bana güvenmek zorundasın."

"Bu kocaman bir hayır olurdu," diye alay ediyor.

"Tartışacak vaktimiz yok. Lanet suyu istiyor musun, istemiyor musun?"

"Evet," diye tıslıyor. "Kelepçeleri çıkar, ben de kendim içeyim."

"Hiç şansın yok." Onu biraz kaldırıyorum, otururken kolumu sırtında tutuyorum. Sonra açtığım su şişesini dudaklarına götürüp ağızına biraz damlatıyorum.

"Biraz daha," diye mırıldanıyor ve şişeyi bitirene kadar böyle kalıyoruz. "Neredeyiz?" diye soruyor onu tekrar yere bıraktığımda.

"Sırbistan sınırını geçtik. Uçağımın beklediği hava alanına kırk dakika var."

"Gerekirse beni bağlı bırakın, ama en azından arkada oturmama izin verin."

"Yer yok."

"Birinin kucağına oturabilirim." Gözleri meydan okumayla parlıyor.

Anderson'ın mı yoksa Hunt'ın mı kucağında oturuyor? "İyi deneme ama hayır." Bagajı kapatmak için hareket ediyorum.

"Bekle, lütfen." Gözleri bana yalvarıyor. "En azından çöz beni. Yemin ederim kaçmaya çalışmayacağım. Bu ülkede tek başıma kapana kısılmak gibi bir arzum yok."

"Ayaklarını çözeceğim," diyorum, sözlerine tam olarak güvenmeyerek. Belli ki kaynakları, bağlantıları ve hızlı aramada Ares denen herif var. Uzun süre yalnız kalmayacaktır.

Ayak bileklerindeki ipi çözüyorum, sendeleyerek geri çekiliyorum ve bacağı kırılıp çizmeli ayağıyla suratıma tekme attığında kığımın üstüne düşüyorum.

Acı burnuma ve yanaklarıma yayılıyor ve yüzüme dokunduğumda parmaklarımın ucunu küçük kan damlaları kaplıyor.

"Bunu hak ettin" diyor, ben ayağa kalkıp ona ters ters bakarken neşeyle sırıtıyor. Yan yatmış, kaçmak için hiçbir hareket yapmıyor, belki de doğruyu söylüyordu, ama daha fazla sempati gösterecek halim yok.

"Siktir git, sürtük," diye bağıryorum.

Bagajı sertçe indirdiğimde gözleri açılıyor. Direksiyonun arkasına geçmeden önce arabanın yan tarafını birkaç kez tekmeliyorum.

Charlie bana bir mendil uzatırken Kai "İyi gitti," diyor ve gülümsemeye çalışıyor.

"çeneni Anderson, yoksa ben senin yerine kapatırım," diye çıkışıyorum, kanı durdurmak için burnuma mendil parçaları tikiyorum.

Eski benzin istasyonundan çıkıyorum ve parmaklarımı direksiyona geçirerek tekrar yola koyuluyorum.

Anderson iki dakikadan kısa bir süre sonra, "Senin için kesinlikle ateşli," diyor.

"Kapa çeneni lafının hangi kısmını anlamadın?" Aynadan ona bakarak homurdanıyorum. "Peki bu sonuca nasıl vardın?"

"Cevap vermemi mi yoksa çenemi kapatmamı mı istiyorsun?" Kai söylüyor ve göğsümden hırıltılı bir ses yükseliyor.

"Onunla aranızda inanılmaz bir kimya var. Bunu yemekte ve Şükran Günü'nde hepimiz gördük."

"Durmadan tartışıyoruz," diye geveliyorum, aptal ağzıma küfrederek. Bu konuşmayı bitirmeliydim, eğlendirmemeliydim.

Hunt, "Nefret seksi harika olacak," diyor.

Charlie, "Onu her zaman bağlayabilir ve kışına kürek çekebilirsin," diyerek kendi payını diğerleriyle paylaşmaya karar verir.

"Ya da onu boğarak ," diye ekliyor Kai.

Hunt, "Ben kırbaçlamaya oy veriyorum," diyor.

"Ben Athena'nın tüfeğini ödünç alıp her birinizin suratında bir delik açmaya oy veriyorum, böylece daha fazla saçmalayamazsınız."

Hunt, "İnkâr sadece Mısır'da bir nehir değildir," diyor.

"Harika, şimdi de klişeleri ortaya atıyoruz. Beni öldürün ve acıma son verin."

Charlie kıkırdar. "Eğer düşünürsen, o senin için mükemmel."

Ona sanki kanatları çıkmış gibi bakıyorum. "Delirdin mi sen? Başından beri yalan söylüyor ve beni manipüle ediyordu."

"Söyleyeceğimi ." Charlie , ben de ona ters ters bakıyorum. Yüz ifadesi ciddileşiyor. "Orada senin kışını kurtardı."

Kai ensesini ovuşturarak, "Hepimizin kışını kurtardı," diye onaylıyor.

"O takviye birlikler geldiğinde biz bitmiştik. Sadece o bize avantaj sağladığı için kaçabildik," diye hatırlatıyor Hunt.

"Onun bir düşman mı yoksa müttefik mi olduğunu ya da koşullara göre değişip değişmediğini anlayamıyorum," diye itiraf ediyorum.

"Öyleyse ona soralım," diyor Kaiden. "Sanırım hepimiz için kartların masaya sürülme zamanı geldi."

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Athena

"C Şimdi bunları çıkarabilir misin?" Nihayet havalandığımızda, bağlı bileklerimi kaldırarak soruyorum. "Ve tuvaleti kullanmam gerek." Yaralanmamdan dolayı kolumda bir acı hissediyorum, ve irkildim.

"Yaralanmışsın." Kai koltuğundan kaşlarını çatıyor.

Hunt, "Bilekleri kanıyor," diyor ama ben o acıyı hissetmiyorum bile. Saatlerdir ağrı almadım ve kolum zonkluyor. Acı, susuzluk ve açlığın birleşiminden bayılmam mümkün.

"Sakın bir şey yapmaya kalkma," diye uyarıyor Drew, yanımdaki koltuktan uzanıp kelepçelerin kilidini açarken.

"Kırk bin fit yükseklikte ne yapacağımı sanıyorsun?"

"Küstahlığı kes, yoksa yine ağzını tıkarım," diyor, ayağa kalkıyor ve ayağa kalkmama yardım ediyor.

". Tek gidebilirim." Koridora doğru ilerledim.

"Hiç şansın yok, tatlım." Drew gözlerini arkadaşlarına diker. "Yiyecek ve içecek sipariş edin ve mahkûma göz kulak olun."

Koridorun sağındaki dört kişilik koltuk grubunda Charlie'nin yanında oturan genç çocuğa bakıyorum. Pencereye en yakın koltuğun koluna kelepçelenmiş, tehditkâr bir gülümsemeyle karşısında oturan gri saç kesimli iri adama kaşlarını çatarak bakıyor.

"Ona zarar vermeyin." Parmağımı havaya kaldırıyorum. "Saçının bir teline dokunursan, iner inmez seni ciyaklayan bir domuz gibi deşerim."

Drew dirseğimi tutarak, "Biraz dramatik biri," diyor.

"Tanıdığım birine benziyor," diye söze giriyor Kai ve hızla en sevdiğim kişi haline geliyor.

"Kimse çocuğa zarar vermiyor," diyor Drew. "Ona biraz yiyecek ve içecek ve üşüyorsa bir battaniye getirin."

"Evet, patron."

"Çekil." Drew gözleriyle beni ileri doğru itiyor ve ben de *onu* azarlama isteğime boyun eğmek yerine ağzımın içini çiğniyorum.

Uçağın sonundaki bir kapıyı açarak önce benim en-suite duşlu yatak odasına girmeme izin veriyor. Drew yüzünü bana dönmeden önce kapıyı kilitledi. "Soyun."

"Affedersiniz?"

"Kolunu görmek istiyorum. Ne kadar kötü?"

Kolum yeniden ağrırken "İyi," diye yalan söylüyorum. "Gömleği çıkar, yoksa kendim yaparım."

"Sen tam bir patron bozuntususun," diyorum kirli üstümü çıkarmadan önce, hareketin yaralı kolumda yarattığı acıyla dudağımı sertçe ısıyorum.

Drew nefesinin altında küfrediyor. "Dikişlerin açılmış."

Gözlerim kolumdan aşağı sızan küçük kan damlasını takip ediyor.

"Yaşayacağım."

Gözlerim siyah spor sütyenimi ve düz karnımı tarayan bakışlarını yakalıyor. "Gözlerim burada, Drew."

"Farkındayım." Gözlerindeki sıcaklık içimi bir kuyruk dönüşüne gönderiyor. "Sana bir duş aldırayım ve üzerini değiştirmen için birkaç kıyafet bulayım," diyerek geçip gitti. Odanın büyük kısmını kaplıyor. duşu için eğilirken banyoda.

Lavabonun altındaki küçük dolabı karıştırmasını izlerken iç çamaşırimi ve sütyenimi üzerimde bırakarak diğer kıyafetlerimi çıkarıyorum. "Orada ihtiyacın olan her şey var," diyor ve yatak odasına geri dönüyor.

Beni tepeden tırnağa içine çekerken gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı iz bırakan ısı güdümlü füzeler gibi.

Hava aşırı yüklü ve kelebekler göğsümde uçuşurken, şehvetin lezzetli düğümleri karnımda aşağı doğru kıvrılıyor.

"Eğer beni süzmeyi bitirdiysen, şimdi duş almak istiyorum."

Geçebilmem için sözsüz bir şekilde kenara çekildi ve ikimiz de Pantolonundaki şişkinliği görmeme eğilimindeyim.

"Athena," diyor parmaklarım kapının etrafında kıvrılırken.

Kaşlarımı çatıyorum.

"Sofya'da yaptıklarınız için teşekkür ederim."

Ses tonundaki ya da ifadesindeki samimiyetten şüphe yok ve bu içimde garip bir şeyler yaratıyor. "Orada olduğum için mutluyum."

Gözlerimiz buluşup sarılıyor ve içimde aniden banyodan çıkıp kollarımı ona dolamak için alışılmadık bir istek uyanıyor.

Bunun yerine kapıyı kapatıp üzerimdeki diğer giysileri çıkardım ve duşa girdim.

Bir süre sonra banyodan çıktığımda yatağın üzerinde temiz kıyafetler, bir şişe su ve bir tabak dilimlenmiş meyve vardı. Kurulanıp giyiniyorum, boxer ve gri eşofman altımı belime birkaç kez katlıyorum ki yukarıda kalsınlar. Uzun kollu tişört bana yedi beden büyük geliyor ama tenime serin geliyor, mis gibi kokuyor ve kumaşı kalın olduğu için meme uçlarım kimseye selam vermiyor. Çoraplarımı giyiyorum ve botlarımı şimdilik çıkarmıyorum. Meyveyi yemeyi yarılamıştım ki kapı çalındı. "İçeri gel."

Drew elinde bir ilk yardım çantasıyla odaya giriyor. Bakışları nemli saçlarımdan üzerimdeki erkek kıyafetlerine kadar üzerimde geziniyor ve gözlerinde sahiplenici bir ateş dans ediyor, bu kıyafetlerin onun olup olmadığını merak etmeme neden oluyor. Yanımdaki yatağa oturuyor ve avucundaki parçayı açmadan önce kiti yere bırakıyor. "Charlie'nin cebinde bu vardı," diyor, ışıltılı pembe saç bağını bana uzatarak. "Bu onun kızının. İhtiyacın olabileceğini düşünmüş."

"Çok düşüncelisin." Avucundan koparıyorum ve o kısacık temastan dolayı derimin üzerinde küçük ateş parçaları beliriyor. Saçlarımı toplamak için kollarımı kaldırıyorum ve sol koluma bir acı saplanıyor. Dudağımı o kadar sert ısıırıyorum ki kan geliyor.

"İzin ver." Drew'un sert ses tonu etimin her santimini titretiyor. Kollarımı indirip yenilgiyi kabul ettiğimde ödünç aldığım gömleğimin koluna bir damla kan bulaşılıyor. "Muhtemelen önce kolunla ilgilenmeliyim," diyor gözlerini gömleğin üzerinde genişleyen kan lekesine dikerek.

"Ben ."

Gözleri benimkileri delip geçiyor, yalanımı yüzüme vuruyor. Birden ne kadar yakın olduğumuzun farkına varıyorum ve onun da yeni duş aldığını fark ediyorum. Gemiye ilk bindiğimizde yüzünü temizlemiş ve kanayan burnunu düzeltmeye çalışmıştı, ama saçları nemli ve siyah kargo pantolonu

ve siyah kısa kollu tişört yeni ve sanırım bu uçakta başka bir yerde ikinci bir duş var. Çoğu özel uçaktan çok daha büyük ama uçakta yirmi kişi var, bu yüzden gerekli.

"Bırak yardım edeyim." Parmakları yüzümde hafifçe dans ediyor ve bu adamla başım çok büyük belada. Gözlerim onun baştan çıkarıcı ağzına kayıyor ve kendimi onun içinde kaybetmekten başka bir şey istemiyorum. Drew Manning'in takım elbiseli hali görülmeye değer ama bu daha rahat hali kanımı kaynama noktasına kadar ısıtıyor. Bir şekilde, daha çok *o* gibi görünüyor. Sanki onun pek kimseye göstermediği bir yönünü görüyorum ve benim için bundan daha çekici bir şey olamaz. O çok güzel ve bahse girerim her bir çıplak santimi de aynı derecede güzel ve seksi. ABD'ye dönüş uzun bir uçuş ve seks mükemmel bir dikkat dağıtıcı olurdu.

Tek kelime etmeden üstümü çıkarmak için hamle yapıyorum ama Drew işi devralıyor, önünde çıplak göğüsle oturana kadar gömleğimi yavaşça ve dikkatlice sıyrıyor. Hakkını vermek gerekirse, göğüslerime ya da merhaba diyen sert meme uçlarıma bakmıyor, kolumu nazıkçe tutuyor ve kaşlarını çatarak yarayı inceliyor.

"Özür dilerim," dedi ve beni şok etti. Drew Manning gibi bir adamın çok sık özür dilediğini sanmıyorum.

"Ne için?"

Tıbbi çantayı açar ve küçük bir şişe al-cohol, biraz gazlı bez ve kağıt dikişler çıkarır.

"Seni yaraladığım ve bagaja kilitlediğim için."

Öfke, içimde patlayan bir bomba gibi göğsümde mantar gibi çoğalıyor ve yeniden öfkeleniyorum. "Seni kurtardım ve sen de bana karşılığını tam bir pislik gibi davranarak ödedin," diye çıkışıyorum.

"Beni ülke dışına kadar takip ettin ve sana güvenmiyorum. O anda doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım ama asla seni incitmek istemedim."

"Arabada oturmama izin verebilir ya da adamlarınızdan biriyle beni başka bir araca bindirebilirdiniz. Beni o lanet bagaja tıkmak zorunda değildin!"

"Üzgün olduğumu söyledim."

"Seni affetmiyorum." "Yeterince adil."

"Bunun için seni asla affetmeyeceğim." "Demek istediğini anladım."

"Güzel. Bunu sakın unutma." Ona ters ters bakıyorum ama öfkem çoktan azalıyor.

"Gerçekten çok üzgünüm. Öfke ve hayal kırıklığının duygularımı gölgelemesine ve kararlarımı etkilemesine izin vermemeliydim."

"Tamam, bu kadar özür yeter. Bu beni hasta ediyor. Bana bağırın ya da şu huysuz bakışlarınızdan birini atın ki tuhaf hissetmeyi bırakayım."

Gözleri benimkilere kayıyor ve gülümsüyor. Gerçek, çocuksu bir gülümseme ve ben onun gençken nasıl görüldüğüne dair bir anlık bir fikir ediniyorum ve kendimi kaptırıyorum. Drew Manning bana ne yapıyor? Söz konusu o olduğunda duygusal kırbaçlanmanın en kötü vakasını yaşıyorum ve duygularım her yerde ping-pong yapıyor. Bu adam cidden kafamı karıştırıyor. Şu anda pencerenin dışındaki bulutların arasında süzülüyorum, bu muamma adamın büyüüne kapılmış durumdayım.

"Sana hâlâ kızgın olsam bile bağırmayacağım." Benimle göz temasını sürdürürken ispiroya pamuk bastırıyor.

"Anladım." Temizlemek için kolumu sıvazladığında tüm uçucu hisler buharlaşıyor ve dişlerimi sıkarak tıslıyorum.

"Ama seni incitmiş olmak hoşuma gitmiyor. Buna benim sebep olduğumu bilerek seni acı içinde görmek bana acı veriyor."

"Bunu mu demek istiyorsun?"

Günahkâr kahverengi gözleri benimkileri hipnotize ediyor ve farkına varmadan birbirimize doğru eğiliyoruz.

"Evet." Kaşları çatıldı. "kafa karıştırıcı."

Ağzımdan bir kahkaha dökülüyor ve bakışlarını kaçırmadan önce bir nanosaniyeliğine göğsüme indiriyor. "Bu ikimiz demek oluyor," diye sessizce itiraf ediyorum, burada neler olduğuna dair hiçbir fikrim yok.

"Kıpırdama," diyor ve pamuğu tekrar koluma bastırıyor. "İkimizin de pişman olacağı bir şey yapmadan önce seni sarmam ve kıyafetlerini giydirmem gerekiyor."

"Kendi adına konuş," diye geveliyorum ağzımı kapatamadan.

Gözleri gözlerimi delip geçiyor ve nefes almayı zar zor hatırlıyorum. "Benim gerçekte nasıl bir adam olduğumu bilmiyorsun. Bilseydin, bu sözleri anında geri alırdın."

"Yeterince biliyorum, Drew." Uzanıp yüzünü avuçluyorum ve gözlerini kapatıp dokunuşuma yaslandığında kalbim göğsümün arkasında eriyor. "Sanırım bugün gördüğüm şeyler senin ruhuna bir bakıştı ve hiçbirini beni korkutup kaçırmadı."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "O zaman sen de benim kadar berbat ."

Dudaklarım geniş bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "."

Gözleri birkaç lezzetli beklenti dolu saniye boyunca ağzıma kayıyor. Gözlerini kaçırıp koluma döndüğünde, göğsümde kabaran hayal kırıklığı dalgasını bastırmaya çalışıyorum, kendime bu adamın amacının ne olduğunu hâlâ bilmediğimi ve kardeşim için hâlâ bir tehdit olabileceğini hatırlatıyorum.

Bu düşünce anında ayıltıcı oluyor.

Yaramı kâğıt dikişlerle kapatırken ve bileklerimdeki yırtık kanlı deriyi temizleyip her ikisinin etrafına da gazlı bez sararken konuşmuyoruz. Saçlarımı toplamak ve başımın üstünde dağınık bir topuz yapmak için arkamdan yürümeden önce gömleği giymeme yardım ederken bakışlarını yüzümde tutuyor.

Ellerinin saçlarımdaki hissi inanılmaz derecede iyi ve bu deneyimden dolayı kafam güzel.

"Ne?" diye soruyor, tekrar yanımdaki yatağa uzanıyor ve meraklı bir ifadeyle bana bakıyor.

Dokunuşunun beni soktuğu sersemlikten kurtuluyorum. "Çoğu erkek bunu nasıl yapacağını bilmez."

Gözlerinde kısa bir an için acı titreşiyor. "Abby ve ben çocukken uzun süre kendi başımızın çaresine bakmak zorunda kaldık. Saçını yapmasına yardım ederdim." Omuz silkiyor ama hareketi sert görünüyor. "Lisedeyken uzun süreli bir kız arkadaşım vardı ve saçıyla uğraşmama bayılırdı." diye eklemekten önce bir saniye duraksıyor.

Kızım, sana katılıyorum. Parmakları saçlarımı taradığı sürece mutlu .

Bir saniye. Bekle bir saniye.

Kafamda bir ampul yandı. "Sarışın mıydı?"

Gözlerini kaçırıyor ve birkaç gergin vuruştan sonra cevap vermeyeceği anlaşılıyor. Ama cevap vermesine gerek yok. Sessizliği çok şey anlatıyor ve bana bilmem gereken her şeyi söylüyor. Bu kız her kimse, önemli biri ve onunla yaşadıklarının Drew üzerinde kalıcı bir etkisi var. Her zamankinden daha çok meraklandım.

Kim bu kadın? Ve daha önemlisi, *nerede*? Tüm bunlar bir şekilde çocukluk aşkıyla bağlantılı mı?

Garip bir gerginlik havada asılı kalırken zihnim fikirlerle çalkalanıyor. Drew ondan bahsettiğinden beri düşüncelerine kilitlenmiş durumda. Kafasında dönen çarkları neredeyse görebiliyorum. "Nasıl olur da-

"İnternette onun hakkında bir şeyler duydun mu?" Daha fazla açılmasını sağlamaya çalışarak soruyorum. "Tek bir fotoğraf bile yok, balodan bile."

Başını kaldırıyor, gözleri yarığa dönüşüyor.

Oh, bu ondan bir tepki aldı. "Bu saçmalığı yapma." Parmağımı yüzüne doğru sallarken ona ters bir bakış gönderiyorum. "Benim de geçmişimi araştırdığını biliyorum. Masum olmaktan çok uzaksın."

"Baloya gitmedim ve Jane ile fotoğraflarımız yok çünkü onu korumak için her şeyi internetten sildim." demeden önce birkaç dakika bana bakıyor.

Bariz soruyu sormak için ağzımı açıyorum, ama o konuyu kapattığını belli ederek sözümü kesiyor.

Şimdilik.

"Kulübede ağrı kesici haplarım var." Ayağa kalktı ve bana elini uzattı.

"Madem bana güvenmiyorsun, neden şimdi bana bu kadar iyi davranıyorsun? Neden umursuyorsun?"

"Yapılacak doğru şeyin, insani olanın ve kız kardeşimin isteyeceği şeyin bu olmasının dışında, gerçekten bilmiyorum." Kaşları çatıldı. "Sadece seni incinmiş görmekten nefret ettiğimi biliyorum ve içimde seninle ilgilenmek için doğuştan gelen bir ihtiyaç var. Bunu açıklamamı isteme çünkü açıklayamam."

Açıklamalar arasında en iyiler arasında sayılmaz ama sanırım ne demek istediğini anlıyorum. Ben de bunları hissediyorum ve acaba o da benim kadar korkuyor mu?

Elimi onun elinin içine koyuyorum ve beni ayağa kaldırıyor. Aramızda neredeyse hiç boşluk yok ve hava elektrikle ve söylenmemiş pek çok kelimeyle çatırıyor. Bu kafa karıştırıcı adama bakarken başımın ciddi ama ciddi bir belada olduğunu biliyorum çünkü ona karşı çok yoğun şeyler hissediyorum.

Bu noktaya nasıl geldiğimi tam olarak anlamıyorum. Ya da kendimi bundan nasıl kurtaracağımı.

Otuzuncu Bölüm

Drew

"Pilot yirmi dakika içinde ineceğimizi söylüyor," diyor Hunt banyodan dönerken. "Athena'yı uyandırmalısın."

"Bırak uyusun," diyorum esnemeye karşı koyarak. Athena yemek yedikten ve ağrı kesicilerini aldıktan kısa bir süre sonra uykuya daldığında, onu yatak odasına taşıdım ve yorganın altına soktum, uyuması gerekenden çok daha uzun süre uyuyan formuna baktım.

Aramızda yine bir şeyler değişti. Kaçan bir trendeymişim gibi hissediyorum ve istesem bile inmenin bir yolu yok.

"Saatlerdir uyuyor." Kai ellerini yüzüne sürüyor. Hiçbirimiz battaniyeler ve rahat koltuklarla bile birkaç fazla uyumayı başaramadık.

"Yaralı ve sanırım haplar onu bayılttı."

"İndiğimizde bunu nasıl oynamak istersin?" Charlie başını pencereden dışarı bakan asık suratlı gence doğru sallayarak soruyor.

"Onu otele götüreceğiz ve biz babasına haber verirken Ezra ona göz kulak olabilir," diyorum alçak bir sesle.

"Çocuğu sağ salim geri versek bile, çok bir düşman kazandınız," diyor Hunt, emniyet kemerini bağlarken.

"Belki Athena bize bu konuda yardımcı olabilir diye düşünüyordum." Kai kaşlarını çatı.

"Kimin için ya da kiminle çalışıyorsa, belli ki iyi bağlantıları var. Petrov'a endişelenecek başka bir şey verelim ki beni unutsun."

"Çok fazla varsayımda bulunuyorsun," diyor Athena koridorda belirirken. Saçları hâlâ dağınık bir topuzla toplanmıştı, ama ince sarı teller onu çerçeveliyordu.

Makyajsız, çarpıcı bir yüz ve anında büyüldüm. Charlie yanımdaki boşaltıyor, böylece o da oturabiliyor. "Teşekkür ." Ona bir gülümseme sunuyor ve ağzımdan bir hırıltı dökülüyor.

Anderson'ın dudakları seğiriyor.

"Nasıl hissediyorsun?" Charlie koridorun karşısındaki koltuğa oturarak soruyor.

"Güzel." Otururken kolu benimkine değiyor.

Eğilip emniyet kemerini bağlıyorum. "Birazdan iniyoruz." Titriyor ve hostesi çağırmak için elimi kaldırmadan önce battaniyemi vücuduna örtüyorum. "Bana su, atıştırmalık bir şeyler ve ağrı kesici getir."

"Lütfen." Adam yutkunup başını salladıktan sonra koşarak uzaklaşırken Athena ona gülümsüyor.

"Tam olarak neyi varsayarak?" Hunt ayaklarını bileklerinden çaprazlayarak soruyor.

"Çalıştığım adamların Emil Petrov'dan ve onun Avrupa'daki kaçakçılık ağında oynadığı rolden haberdar olmamaları, birincisi. İkincisi, Drew'a bir iyilik yapmaya istekli olmaları."

"Kim bunlar ve neden beni gözetlemek için gönderildiniz?" Uçak alçalmaya başladığında soruyorum.

"Her iki konuda da bir şey söyleyecek durumda değilim."

Karanlık bir bakışla onu delip geçiyorum. "Bana ihtiyacım olan cevapları veriyorsun Athena."

"Yoksa ne olur Bay Manning? Beni otelinize kapatıp işkence mi edeceksiniz?" Tatlı tatlı gülümsüyor ve ben de onu dizime yatırıp o güzel kışına bir şaplak atmama saniyeler kaldı.

"Cevap vermek istemeyen insanlardan cevap alma konusunda özellikle . Beni yemlemeyi bırakmanızı öneririm."

"Uzmanlık becerilerinin farkındayım Drew ve bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama beni korkutmuyorsun."

Kai kıkırdıyor ama onu duymazdan geliyorum. "Beni tanıdığını ama neler yapabileceğime ya da aradığım cevapları elde etmek için ne kadar ileri gidebileceğime dair en ufak bir fikrin yok."

"Bu Jane'le bağlantılı, değil mi?" Gözlerimin içine bakıyor. "Sarışınlarla yatmamanın sebebi o. Seks tacirlerini hedef almanızın sebebi o. Ona ne oldu?" Kalbim göğüs kafesimin arkasında öfkeyle atarken, yüzünde şaşkınlık ifadesi beliriyor.

Uçak yere yaklaşırken pencereden dışarı bakarken kırpılmış bir ses tonuyla "Bu seni ilgilendirmez" diyorum.

"Neden kardeşimi hedef alıyorsun?"

Başım dönüyor. "Ne?"

"Arlo," diyor. "Ona zarar vermek mi istiyorsun?" Gözlerini bana dikerken bakışlarında sert bir ifade var.

"Tabii ki hayır. Kardeşinle bir alıp veremediğim yok ve onu katranlamıyorum. Patronun sana böyle mi söyledi?"

Başını sallıyor. "Babam öyle dedi." "Baban kim?"

"Amos Martin," diyor tereddüt etmeden ve bazı konularda dürüst olmasına seviniyorum.

"Lewis değil mi?"

Başını tekrar sallıyor. "Lewis gerçek kimliğimi gizlemek için kullandığım sahte bir isim."

"Babanı tanımıyorum." Charlie'ye bakıyorum ve o da başını sallıyor, kaşları benimle aynı şaşkınlıkla çatılmış.

"Seni tanıyor gibi görünüyor ve bazı nedenlerden dolayı ölmeni istiyor."

Tekerlekler piste inerken damarlarımdaki kanın yerini buz alıyor. "Baban kim Athena?" Şak diye söyledim.

"Güçlü bir adam. Senden ya da seçkinlerin herhangi birinden daha güçlü ve iyi bağlantıları olan biri," diye cevap veriyor ama böbürlenmiyor. O da Charlie kadar sıkıntılı görünüyor.

"Seks kaçakçılığına karışmış mı?" Anderson soruyor.

"Hayır. Babam iyi bir adam değildir ama yapacaklarının da bir sınırı vardır. Masum çocukları riske atmaz. Belirli kurallarla yönetiliyoruz ve liderlerimiz bu dünyanın günahlarını ortadan kaldırmak için çok çalışıyor. Her türlü insan ticareti yasaklanmıştır."

Uçak özel hangarın önüne yanaştığında "İkna olmadığım için beni bağışlayın," diyorum. "Lowell'dan mısınız?" Cevabı zaten bildiğimden emin olmama rağmen soruyorum.

"Evet."

Bunu anlamaya çalışırken hamile bir duraklama başladı. Bu bir tesadüf olamaz. Athena'nın babası bir şekilde işin içinde. Gerçeğe yaklaşıyorum ve ortaya çıkmaması için beni öldürmeyi mi planlıyor?

Uçak durma noktasına geldiğinde Charlie, "Karşılama komitemiz var," diyor. Dışarıya baktığımda üç siyah cipin bizi beklediğini görüyorum. Etrafta duran çok sayıda figür var.

ama bu açıdan kim olduklarını söylemek çok zor. Güneşin doğmasına daha bir saat var ve hangarın dışındaki ışıklar tek aydınlık.

Merdivenlerden inerken Athenayı arkamda tutuyorum ve battaniyeyi yanına alması için ısrar ediyorum. Hava çok soğuk ve o da titriyor. Yere vardığımızda onu vücuduma yaklaşıtıyorum ve kolumu omuzlarına doluyorum. Dokunuşuma karşı çıkmamasına şaşıyorum; onun yerine bana yaslanıyor ve ben de yaralı koluna baskı yapmamaya dikkat ediyorum.

"Xavier?" Kocasını dört yabancı adamla birlikte ayakta dikilirken gören Hunt'ın ses tonunda inançsızlık hakim.

Şunu iki garip adam yapalım.

Gözlerim restoranda Athena'yla birlikte olan iki adama kayıyor ve onu yanıma yaklaşıtıyorum. İkisinden büyük olanı hareketi fark ediyor ve sırtıyor. Birbirimizle yüzleşirken dudaklarım hırıltıya dönüşüyor.

Daniels Hunt'a doğru yürür ve onu kucaklamadan önce tepeden tırnağa hızlıca inceler. "Hepinizin eve sağ salim varmasına sevindim. Çok endişelendim."

"Sana iyi olduğumu söylemişim," diyor Hunt ve kucaklaşmalarını kesmeden önce dudaklarına sert bir öpücük konduruyor. "Neler oluyor?"

"Konuşmamız gerek," diyor Ares, ciplerden birini bize doğru gelirken.

"Hiç gittin mi?" Athena bize yaklaşırken soruyor. "Manning planımızı bozdu." Pislik herif bana kesici bir görünüm.

"Rahatsızlık verdiğim için üzgünüm Salinger, ama artık eve gitmekte özgürsün."

Bir kahkaha attı. "Yedi yıl önce kafana bir kurşun sıkmalıydım."

"Drew." Hunt'ın ses tonu açık bir uyarı içeriyor, ama siktir et.

Yüzümü Ares'in yüzüne doğru itiyorum. "Seni hatırlıyorum. Bir kez pislik oldun mu, hep pislik olursun. Sana kafana bir tabanca kırbacı borçluyum."

Siyah saçlı bir adam bize doğru yürürken, "Bu iş çok çabuk kontrolden çıktı," diye söyleniyor. Restorandaki diğer adama benziyor ve Daniels'ın bahsettiği Jase olduğunu tahmin ediyorum.

"Gerçekten şaşırdın mı?" diyor sarışın adam, girerek. Gözlerini Ares'e dikti. "Eve gitmek için bu işi çabucak bitirmek istediğini sanıyordum."

"Beni kızdırıyor." Ares pazularını esnetiyor ve parmaklarını çıtlatıyor.
"Güven bana, hislerimiz karşılıklı."
"Şimdi gidiyoruz," diyor dördüncü adam. Restorandaki diğer adam.
"Açık alanda konuşmak çok riskli."
Sarışın, ciplerden birinin diğer tarafında duran birkaç silahlı fedaiye,
"Çocuğu alın ve güvenli eve saklayın," diyor.
"Cehennem gibisin." Athena'nın elini tutarak bu dolandırıcı dangalağın yanına gidiyorum. "O benim tutsağım ve benimle geliyor."
"Knight'a güvenebilirsin," diyor Xavier. "Benimle gel, yolda her şeyi ."
"Bizimle geliyorsun," diyor Ares Athena'ya.
"Sikeyim hayır." Kolum sırtına dolanıyor ve onu tekrar bedenime çekiyorum. "Seninle hiçbir yere gitmiyor."
Ares derin bir kıkırdama çıkarır. "Birileri bağlanmış." Sözleri tüylerimi diken diken ediyor ama ne gitmesine izin veriyorum ne de itiraz ediyorum.
"Hâlâ tutsağınız mıyım?" Athena dikkatimi çekerek soruyor. "Hayır, tabii ki değil."
kurtulmaya çalışıyor. "O zaman kendi kararımı kendim veririm. Benim adıma konuşamazsın."
Ares'e doğru yürürken acı göğsümü delip geçiyor. Birbirlerine doğru eğilirken başları eğiliyor ve kısık sesle konuşuyorlar. Onlara bakarken ellerim yanımda yumruk oluyor ve o orospu çocuğunu öldürmenin yaratıcı yollarını hayal ediyorum.
"büyük belada dostum," diyor Anderson, elini omzuma sıkıştırarak. "Seni taşaklarından yakalamış."
Dişlerimi azı dişlerime kadar gıcırdatıyorum, o pisliğe bir ders vermekten kendimi vazgeçirmeye çalışıyorum ki elini onun sırtına koyuyor ve ağzını kulağına dayayıp bana bakarak sırıtıyor.
"Mutlu bir evliliği var," diye hatırlatıyor Anderson. "Ve seni bilerek oyalıyor. Ona bir santim bile verme. Sen Drew Manning'sin ve o pisliğin kim olduğu umurumda değil; seninle hiçbir ilgisi yok, dostum."
Sözleri bir tılsım gibi işliyor ve tanıdık nötr bir maske gerçek duygularımı diğerlerinden koruyor.
Athena geri adım atıyor ve yanıma dönmeden önce başını sallıyor.
"Ben de seninle geleceğim."
"Patronun sana izin verdi mi?"

Sıktığı yumruğunu solar pleksusuma indirerek beni bir anlığına sersemletti. "Kendi kararlarımı kendim veririm. Beni bundan pişman etme."

Ares kıkırdıyor ve o adamdan gerçekten nefret ediyorum. Xavier'in ona kefil olması umurunda değil. O tam bir pislik.

Athena ve ben Hunt'la birlikte Xavier'in arabasına binerken Anderson da Charlie'yle gidiyor. Adamlarım eve gitmek için farklı araçlara dağıldılar. Dört sik kafalı bir cipe binerken, onların adamları benim lanet olası tutsağımı başka bir cipe aldılar.

"Sana ne söyledi?" Xavier'in arabasının arkasında kemerlerimizi yan yana bağladığımızda Athena'ya soruyorum.

"Eve gidene kadar hiçbir şey söylemeyin." "Ne evi?"

Xavier, Charlie'in cipini takip ederek yola çıkarken "Anderson'ın" diye onaylıyor.

" oluyor?" Hunt ben daha kelimeleri oluşturmamadan soruyor.

"Ares dün evimize geldi ve bana birkaç şey anlattı."

"Çocuklar nerede?" Hunt'ın gergin tonu endişesini yansıtıyor. "Ailenle birlikte. Tüm bunları halletmek için biraz zamana ihtiyacımız olacağını biliyordum.

Bu yüzden onları aradım ve çocukları yatıya götürmekten çok mutlu oldular."

Hunt, birkaç yıl önce ailesinin torunlarına daha yakın olmak için New York'tan Boston'a taşınmasının ardından babasıyla barıştı.

Kafamı konsolun arasına sokuyorum. "Peki ya yeğenlerim?"

"Olivia'da." Özel hava alanından ana yola çıkarken aynadan bana bakıyor. "Abby'yi bilgilendirdim, Drew. Ona söyleyen kişi olmak istediğini biliyorum ama bekleyemezdi. Şu anda her şeyi biliyor ve hepimizin gelmesini bekliyor."

Koltuğumda geriye doğru çöküyorum ve ellerimi yüzümde gezdiriyorum. "Bir ile on arasında bir ölçekte, bana ne kadar kızgın?"

"Sana kızgın değil, Drew. Jane'e bunu yapabilecek dünyaya kızgın. Kendini cezalandırdığın için kızgın. Üzerinde kontrolün olmayan bir şeyin bedelini ödememelisin. En çok da senin için üzülüyor ve endişeleniyor."

Athena parmaklarını benimkilere geçiriyor ve ben de bir akrep gibi onun eline yapışıyorum. Ona bakmak için dönüyorum, merhametten başka bir şey görmüyorum.

gözleri. "Bunun senin için acı verici olduğunu görebiliyorum ama bilmek istiyorum. Ona ne oldu? Jane nerede?"

Gözleriyle bana yalvaran güzel sarışına bakarken tüm mücadele beni terk ediyor. Duvarlar yıkılıyor ve her şey ortaya . Artık herkes bildiği için kendimi tutmamın pek bir anlamı yok. Ben Athena'ya her şeyi anlatırken kimse konuşmuyor ya da sözümü kesmiyor. Ben her şeyden arınırken başparmağı elimin arkasında rahatlatıcı daireler çiziyor ve hikayemi ilk kez anlatmıyor olsam da bu sefer katartik bir etki yaratıyor.

"Tanrım, Drew." Tam kız kardeşimin evine giden yola sapmışken konuşmayı kestiğimde iki eliyle yanaklarımı avuçluyor. "Çok özür dilerim." Beni kollarına çekiyor ve ben de hemen kollarımı onun sırtına dolayarak ona sıkıca sarılıyorum. "Jane'in yaşadığı ve senin hala yaşamakta olduğun her şey için." Parmakları saçlarımın arasında kıvrılmadan önce elini sırtımda gezdiriyor ve bu inanılmaz derecede rahatlatıcı.

Araba durduğunda gözlerim kapanıyor ve kendimi inanılmaz derecede yorgun hissediyorum. Canavarları kovalamaktan ve kafamın içindeki şeytanlarla savaşmaktan yoruldum. Sadece durmasını istiyorum. Sadece bir yanılsama olsa bile iç huzura kavuşmak. Biz kucaklaşmaya devam ederken kapılar açılıp kapanıyor ve ben ona ve kafamın içindeki çılgınlıkları susturan sakinleştirici varlığına sarılıyorum.

"İçeri girsek iyi olur," diyor, biraz geri çekilerek. Yanağımdan öpüyor. "Ama ben senin için buradayım ve hiçbir yere gitmiyorum, tamam mı?"

Parmaklarımı yüzünün yumuşak teninde gezdiriyorum. "Ben senin iyiliğine hizmet etmiyorum."

"Belki de." Dokunuşumla gözleri parlarken omuz silkiyor. "Ama seninle savaşmaya devam edemeyecek kadar yorgunum ve artık hikayeyi biliyorum, pek çok şey mantıklı geliyor."

"Bana acımanı istemiyorum. Birinin gözlerinde acıma görmekten nefret ediyorum."

"Açıklamana gerek yok." Yüzümü tekrar avuçlarının arasına aldı. "Seni görüyorum, Drew Manning." Ağzını benimkine değdiriyor. "Senin her derin, karanlık, gizli parçanı görüyorum ve bu beni korkutup kaçırmıyor. Beni daha da yakınlaştırıyor." Gözleri duygularla parlıyor. "Seni görüyorum Drew ve gördüklerimden hoşlanıyorum." Dudakları muhteşem bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Ve bu benim gerçek kirli büyük sırrım."

Bölüm Otuz Bir

Athena

"T "Tanrı'şükür iyisin," diyor Abby, evinin koridoruna girdiğimizde beni kollarına çekerek. "Xavier ortaya çıkıp bana her şeyi anlattıktan sonra çok endişelendim."

"Benden nefret etmelisin."

"Yine de olabilir." Kapıyı kapatıp dolanırken dikkati kardeşine yöneliyor. "Burnuna ne oldu?" Abby burun deliklerinin etrafındaki şişliğe bakarak kaşlarını çatıyor.

"Beni bagajdan çıkarmayı reddedince suratına tekme attım." Drew bana bunun bedelini ödeyeceğimi söyleyen bir bakış atıyor ve ben de sırtıtıyorum. "Sadece gerçekleri söylüyorum, tatlı yanaklar."

"O zaman bunu hak ettin." Elini savurana kadar burnunu hafifçe dürtüyor. "Kırık değil. Yaşayacaksın."

"İlginiz için teşekkürler," diyor kuru ses tonuyla ve ben kıkırdamamı bastırıyorum.

"Endişelendim." Abby ona sarılarak sıkıca sarıldı. "Seni seviyorum, D. Eve sağ salım döndüğüne sevindim."

"Ben de seni seviyorum, küçük böcek."

Birbirlerini sevme şekilleri kalbimi ısıtıyor.

Koluna vuruyor ve ona ters ters bakıyor. "Bir daha benden bir şey , *Andrew*, bir yumruktan fazlasını yersin."

"Sinirlenmemek için çok fazla," diye mırıldanıyor Drew nefesinin altında. "Git diğerleriyle konuş. Athena ile konuşmak istiyorum."

Abby

onu nazıkçe dürttü.

Drew bana bir bakış atıyor, gözleri çelişkili duygularla dolu ve ben bunu anlayabiliyorum.

Bu adam yüzünden kafam karmakarışık ve neler olup bittiğine ya da aramızdaki ilişkinin ne durumda olduğuna dair hiçbir fikrim yok. "Ben iyiyim."

Başını sallayıp yavaşça uzaklaşıyor ve omzunun üzerinden bana bakarak damarlarımdaki kanın hızlanmasına neden oluyor.

"Aranızda bir şey mi oldu?" Abby soruyor ve bakışlarımı kardeşinden ayırmak zorunda kalıyorum.

"Hayır." Ağzımdan hava üflüyorum. "Evet." Saç bağımı kafamdan çekiyorum ve dağınık dalgaların omuzlarıma düşmesine izin veriyorum. "Bilmiyorum."

Gözleri kısıldı. "Kardeşimi gözetliyordun ve eğer hain bir planın parçası olarak onu baştan çıkarıyorsan, ben-"

"Ben . Drew'a karşı hissettiklerim kafa karıştırıcı ve bunu açıkça ifade edemem ama gerçek."

"Buna inanmak istiyorum ama hiçbirimize karşı dürüst olmadın."

"Dürüst olmak istediğimi ama ellerimin bağlı olduğunu söylesem yardımı olur mu?"

İç çekti. "Sana kızgınım ama bu pisliklerin nasıl çalıştığını biliyorum ve şimdilik sana şüpheyile yaklaşıyorum."

"Muhtemelen hak ettiğimden daha fazla. Yoga dersine sırf seninle ve Demi'yle tanışmak için kaydoldum ama aramızdaki her etkileşim samimiydi ve ikinize de asla zarar vermek istemedim."

"Sadece kardeşim."

"Bana gerçek söylenmedi. Öz babam tarafından manipüle edildim ve hala nedenini bilmiyorum."

Acı ve öfke yüzüne yansıyor. "Ne yazık ki, manipülatif pislik babalarla ilgili bazı deneyimlerim var. Sizin de başınıza geldiği için üzgünüm."

"Son on beş yıldır beni kontrol etmek için kardeşimi kullandı ve ben onun uşağı olmaktan bıktım. Zaten hepsi boşunaydı." Duvara yaslanıp kollarımı kendime doluyorum. Arlo'yu kontrol etmem gerekiyor. Bu hafta eve dönecek ve karargâhta işlerin nasıl gittiğini öğrenmek istiyorum. Fikrini değiştirmiş olabileceğini umuyorum ama bu en iyi ihtimalle geçici bir umut.

Abby beklentiyle bana bakıyor.

"Kardeşimi içinde yaşadığımız dünyadan korumaya çalışıyordum. Babam, benden istediği şeyleri yaparsam kardeşimi zorlamayacağına söz verdi ama yalan söyledi ve ben tüm bu saçmalıklardan bıktım."

Sempati yüzüne yansıyor. "Kardeşi için her şeyi yapabilecek biri olarak anlıyorum. Umarım Arlo'yu korumanın bir yolu vardır."

"Korkarım artık çok geç." Duvarı itiyorum. "Seni kaybettiğim için gerçekten çok üzgünüm Abby. Her şey için üzgünüm ama lütfen seni, Demi'yi ve tüm aileni ne kadar çok sevdiğimi söylediğimde bana inan. Şükran Günü'nü seninle geçirmek yıllardır geçirdiğim en güzel gündü ve hiçbiri sahte değildi."

Dudakları yukarı kalktı. "O gün Drew'a şaka yapıldığını sanmıştık ama aslında bize şaka yapılmıştı."

"Evet, ona hiç dokunmayacağım."

"Hepimiz sizi bekliyoruz," diyor Baz koridorun sonunda belirerek. "Ve eğer o güzel kıçlarınızı hemen buraya getirmezsensiz, Manning ve Salinger birbirlerini parçalayacaklar ve muhtemelen bu sırada evini de mahvedecekler, Abby."

Abby gözlerini devirir. "Denediklerini görmek isterdim." Başını sallıyor. "Tanrı bizi alfa erkeklerden korusun."

"Vaaz ver, kızım."

Bir gülümsemeyi paylaşıyoruz ve aramızda her şeyin yoluna gireceği hissine kapılıyorum. En azından gerçekten öyle umuyorum. Onun arkadaşlığını kaybetmekten nefret ediyorum çünkü ona çok değer veriyorum.

Baz topuklarının üzerinde dönüyor ve biz de ona yetişmek için koşuyoruz. Abby'nin oturma odasına girdiğimizde Ares ve Drew birbirlerinin kişisel alanına girmişler, ilki sırtıyor, ikincisi hırılıyor.

"Yemin ederim seni beş saniye bile yalnız bırakamıyorum, D, ve sen sorun çıkarıyorsun."

"Tıpkı çocukluğumuzdaki gibi," diyor Charlie bize sırtarak. "Geri ," diyorum, iki ateşli adamın arasına girerek-kafaları. "Şimdi ne hakkında tartışıyorsunuz?"

Kai kıkırdar. "Sen, başka ne olabilir ki?"

"Ares az önce ikiniz arasındaki bağlantı hakkında bizi bilgilendirdi." Xavier kanepede kocasının yanında oturduğu yerden sırtıyor.

"Çok yorgun olmasaydım ve çocuklarımı görmek için can eğlenceli olurdu," diyor Hunt, bir kolunu kanepedeki kocasının arkasına uzatarak.

Öfkemi Ares'e yöneltiyorum. "Neden oraya gittin ki?" Ellerimi havada sallıyorum. "Bu bizi tartışmamız gereken önemli konulardan uzaklaştırmaktan başka bir işe yaramayacak."

"Bunu ona söylemeye çalıştım ama beni hiç dinlemiyor," diyor Knight Carter, bakışlarını hücrelerinden kaldırarak.

"Hikaye nedir?" Abby diğer koltukta Kai'nin kucağına kıvrılıp soruyor.

"CliffsNotes versiyonu, annelerimiz güçlü adamlarla, yani babalarımızla karşılıklı evliliklerinden sonra en iyi arkadaş oldular. Ares benden dört yıl önce doğmuş ve ailesi ona Blade adını vermiş. Annem hamile kalmakta zorlanmış, bu yüzden ben doğduğumda çok sevinmiş. Küçük bir kızken ilk doğan kızı için Athena ismini seçtiğinden bahsetmiştim. Görünüşe göre Blade bebekken beni çok sevmiş ve sürekli kucağına alıp biberonla beslemek istemiş. Annelerimiz bunun gerçek aşk olduğuna yemin etmiş ve büyüdüğümüzde bizi birbirimizle evlendirmek için bir plan yapmışlar."

"O zamanlar böyle şeyler yapılırdı," diye açıklıyor Jase. "Ama şimdi kişisel bir tercih olmadığı sürece yapılmıyor."

Bilinçli bir düşünce olmadan Knight'a bakıyorum. Dört Lumi-nary lideri arasında aşk evliliği yapmayan tek kişi oydu ve bunun her zaman büyük bir haksızlık olduğunu düşünmüşümdür. Herkes ve büyükanneleri onun Bree hakkında ne hissettiğini biliyor, buna orospu karısı da dahil. Söylentilere göre Knight'ın aşağılık küçük kardeşiyle yatıyor, Knight onu sevmemesine rağmen ona sadık.

"Ee, ne oldu?" Abby soruyor. "Ve neden artık Ares adını kullanıyorsun?"

"Yurtdışına kaçmak ve yeni kimlikler almak zorunda kaldık," diye açıklamasını bitiriyor Ares. "Annem Athena'nın doğal eşi olarak bana Ares adını verdi ve yıllar sonra döndüğümüzde doğum adımı bile hatırlamıyordum." Ares Drew'a sırtlıyor ve bu inanılmaz derecede çocukça ve .

"Yalan söyledin," diyor Drew, birkaç adım geri çekilerek. "Bunu çoktan anladığımı sanıyordum."

"Her şey hakkında yalan söyledin."

"Her şey değil ve masum gibi davranma. Hayatın boyunca yalan söyledin. Kendine ve çevrendekilere."

Burun delikleri alevleniyor ve çok ileri gittiğimden korkuyorum, ama şimdi her şey bana kör edici bir şekilde açık görünüyor. Bu küçük patlamadan anında pişmanlık duyuyorum çünkü başkalarından sakladığı acıyı görüyorum ama o benden saklayamıyor.

Ares kıkırdıyor ve ben kırmızıyı görüyorum, dönüp karnına yumruk atıyorum.

Toplu bir nefes alma oldu ve muhtemelen bunu yapmamalıydım ama üzülmüyorum.

Siktir .

Sahip olabilirsin.

Omurgamı dikleştiriyorum ve omuzlarımı kaldırıyorum. "Özür dilemiyorum. Olgunlaşmamış bir velet gibi davranıyorsun ve ben senin böyle biri olmadığını biliyorum. Drew yeterince acı çekti. Onu incitmeye çalışmayı bırak. Yeterince incindi." Ares'ten uzaklaşıp Drew'un yanında durarak duyularımı belli ediyorum.

Ortaya çıkan garip sessizlikte bir iğne düşse duyabilirsiniz.

"Affedildin," diyor Abby, sesi yüksek ve net çıkıyor. "Ve sana karşı minicik bir kız aşkı besliyor olabilirim."

"Çelik gibi taşakların var Martin," diyor Baz sırtarak. "Bunu başka biri yapsaydı darağacıyla karşı karşıya kalırdı."

"Bu biraz dramatik oldu. O günleri çoğunlukla geride bıraktık."

"Tiyatroyu bir kenara bırakırsak, işimize dönebilir miyiz?"

"İki saat içinde o uçakta olmamız gerekiyor ve zamanımız azalıyor" diyor Knight.

Abby, Kai'nin kucağından iner. "Sen başlarken ben de kahve getireyim, sen de yemeğini ye." Krep, meyve, hamur işleri ve keklerle dolu tabakların olduğu büyük yemek masasını işaret ediyor.

Kai ve Xavier yardım etmek için mutfağa girerken, diğer herkes yemek tabaklarını alıp oturuyor. Drew masanın etrafındaki kadife arkalı iki sandalyeyi bizim için kanepelerin yanındaki alana çekiyor ve kucaklarımızda tabaklarla yan yana oturuyoruz.

Herkes yemeğini bitirdiğinde ve hepimiz oturma alanına yerleştiğimizde Knight boğazını temizliyor ve açıklamaya başlıyor. "Kim olduğumuzu merak ettiğinizi biliyoruz ama size anlatabileceğimiz çok şey var. Bilmeniz gereken ilk şey, biz sizin düşmanınız değiliz ve size ya da sevdiklerinize zarar vermek gibi bir niyetimiz yok. Sizi güvende tutmaya çalışıyoruz."

Jase, "Yedi yıl önce sizi geri çekilmeniz konusunda uyardık çünkü bizim dünyamızla bağlantılı bir şeye müdahale ediyordunuz ve biz de bunu kendimiz halletmek ve sizi şu anda çektiğiniz türden bir ilgiden korumak istedik," diye ekliyor.

"Sen de mi beni uyarıyordun?" Xavier Ares'e soruyor. "Hatırladığım kadarıyla birkaç kez bazı şeylerin dışında bırakıldım ve bana burnumu sokmamamı söyleyen isimsiz mesajlar aldım."

Ares başını sallar. "Sana söylemek istedim dostum. Hayatımın bu kısmını senden saklamaktan hoşlanmadım ama seni de bu işin içine sürüklemek güvenli değildi. Seni güvende tutmak için elimden geleni yaptım."

Xavier ve Ares duygu ve söylenmemiş sözlerle dolu bir bakış paylaşırlar.

"Jane'e olanlara karıştın mı?" Drew yanıma uzanarak soruyor. Parmaklarım sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi onunkilerin arasından geçiyor. Avuçları benimkilerin etrafında sıkıca kıvrılıyor ve dokunuşu bana süper gücümüş gibi geliyor. Sanki o bana tutunduğu sürece her şeyi yapabilirmişim gibi. Ares'in bakışları birleşmiş ellerimize kayarken ve kaşlarını çatarken bu düşünceler yüzünden sessiz bir çıldırmanın tadını çıkarıyorum.

Neden Drew'dan hoşlanmıyor gibi görüldüğünü bilmiyorum. Karısına tamamen aşık olduğunu biliyorum ve aramızda hiçbir zaman sıradan bir arkadaşlıktan öte bir şey olmadı. Onu ancak yetişkin olduğumuzda, Daphne ve küçük kız kardeşiyle Lowell'a döndüğünde tanıdım. Muhtemelen bu sadece kişiliklerin çatışması ve her iki adam da daha büyük toplara sahip olduklarını kanıtlamak istiyor.

"Hayır," Ares'in derin sesi duvarlarda yankılanıyor. "Soruşturmanız Lowell'a ulaşana kadar ondan haberimiz yoktu."

Baz, "Bu sizi radarımıza soktu ve ne yaptığınızı keşfettiğimizde, onu bulana kadar denizaşırı bağlantılarımıza ulaştık," diyor.

"Peki ya ailesi ve küçük kardeşi?" Drew onlara ne olduğuna dair herhangi bir bilgi bulamadığını söylediği için soruyorum.

"Ailesi hakkında hiçbir şey bulamadık," diyor Ares, ellerini kot giysili kalçalarına sürterek. "Bu da bizi Lowell'dan hiç ayrılmadıklarına inandırıyor."

Knight öne doğru eğildi, ellerini dizlerinin üzerinde kavuşturdu. "Emin olamıyoruz ama yıllar önce ailemin arazisinde bulduğumuz bazı kalıntıların Silas'a ait olabileceğini düşünüyoruz."

"Hayır," diye fısıldıyorum, boştaki elimi ağzımın üzerine kapatarak.

Acı Knight'ın yüzünü boydan boya keser. "Ailem canavardı ve Ford ailesinin başına gelenlere karıştıklarından şüpheleniyorum."

Drew'un elimi tutuşu sıkılaşıyor ve çenesinde bir kas geriliyor.

"Hamilton ve Mathers olaya karıştı mı?"

Ares, "Elit bir bilgi ya da katılım bulamadık ve bu pek olası görünmüyor," diyor. "Örgütler nadiren kesişiyor."

"Knight sözlerine şöyle devam ediyor: "Annem çocukluğumuzda burnumuzun dibindeki genç erkekleri ve oğlanları arzulayan şeytani bir orospuydu. "Babam gibi o da öldü ama bize tarifsiz acılar çekti. Silas'ın da onun pençesine düştüğünü düşünüyoruz."

"Peki ya Jane'in ailesi?" Abby yumuşak bir sesle soruyor.

"Onlara dair hiçbir iz bulamadık," diye onaylıyor Baz.

"Dünyamızda liderlik pozisyonlarını üstlendiğimizde, önceki liderlerden bazılarının yaptığı büyük miktarda yolsuzluğu ortaya çıkardık.

Knight'ın babası Rhett Carter en kötüsüydü ve neredeyse her şeyin kontrolünü tamamen ele geçiriyordu," diyor Jase. "Güney Amerika'da yasadışı seks kaçakçılığı şebekeleri ve biz yıllardır onları ayıklamak ve kapatmak için yorulmadan çalışıyoruz." "Ne yaptığınızı biliyoruz ve bunun için size teşekkür ediyoruz." Knight bakıyor Drew'a ciddiyetle baktı.

"Bana yardım ediyordun," diyor Drew ve Knight başını sallıyor. "Sık sık işlerin neden hep bu kadar yolunda gittiğini merak ederdim. Neden yeryüzünde tuttuğum yerlilerden hiçbiri bana karşı gelmedi ya da ihtiyacım olan malzemeleri fark edilmeden nasıl temin edebildim. Uçaklarımdan hiçbiri nasıl durdurulmadı?"

"Sizi caydırmanın mümkün olmadığını çok çabuk anladık," diyor Ares, ses tonunda bir parça saygıyla. "Biz de yardım etmek için elimizden geleni yaptık."

"Jane'in cesedini nerede buldun?" Drew soruyor ve ben de onun yanına yaklaşıyorum.

Knight, "Hayatının son üç yılını İspanya'da, bu hasta herif tarafından tatil evi olarak kullanılan gözlerden uzak bir malikaneye hapsedilerek geçirdi," diyor.

"Hâlâ hayatta olabileceğini umuyorduk," diyor Jase ciddiyetle. "Ama eve girdiğimizde, o hıyarı ve tüm adamlarını kan gölleri içinde yatarken bulduk ve bodrumda zincire vurduğu on üç kız ve kadının hepsi boyunlarından kırılarak öldürülmüştü."

Abby'nin boğazından bir hıçkırık kopar ve Kai onu kucağına alır, kollarını ona dolayarak sıkıca sarılır.

Drew'un böyle bir sevgi gösterisinden hoşlanacağını sanmıyorum, bu yüzden onun yanında duruyorum ve elini sıkıca tutarak onun için burada olduğumu bilmesini sağlıyorum. "Birileri senin geleceğini biliyordu," diyorum.

Ares başını sallıyor. "Carter yıllarını tüm dünyada sadık destekçilerden oluşan bir ağ kurmak için harcadı. Toplumumuz içinde hala ona ve onun yöntemlerine sadık bir çekirdek olduğunu biliyoruz. Ondandır nefret edenler

Getirdiğimiz değişiklikler ve onlar da saldırmak için zaman kolluyorlar."

"Bu iş daha ileri gitmeyecek Athena," diyor Knight, bir bakışıyla beni delip geçerek.

Başımı sallıyorum. "Elbette, sana sadakatim ve güvenim tam. Her zaman."

Abby ağlamayı kesiyor, başını kaldırıp merakla bana bakıyor. "Bu süper güçleri avlamakla görevli birkaç uzman ekibimiz var-hamallar azaldı," diyor Knight. "Yıllar içinde birçoğunu ortadan kaldırdık ama daha fazlası olduğunu biliyoruz."

"Senden bu ekiplerden birine katılmanı istemeyi planlıyorduk," diyor Ares. "Ama sanırım o gemi çoktan kalktı." Bakışları elimin Drew'un elinin etrafına dolandığı yere iniyor.

"Yani, Jane'e olanların arkasında bu insanların olduğunu mu düşünüyorsun?" Xavier sorar.

"Biliyoruz çünkü her yerinde Carter'ın imzası var," diyor Ares.

"Ford'lar Lowell'a nasıl geldi? Kimi tanıyorlardı? Orada mı?" Charlie soruyor.

Knight ensesini ovuşturur. "Bilmiyoruz. İzler silinmiş. Prestwick sınırını geçtikten sonra onları Cali'de gösteren hiçbir şey yok. Sanki ortadan kaybolmuşlar gibi."

"Ve Ford'ların her bir üyesiyle bağlantılı her şey ve her şey internetten ve hükümet sistemlerinden silindi. Eğer araştırırsanız, kelimenin tam anlamıyla hiç var olmadıklarını görürsünüz," diye ekliyor Baz. "Tek kanıt Rydeville'deki mirasları ve evleri. Bunun da ilk sen ulaştığın için orada olduğunu düşünüyoruz, Drew."

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Charlie soruyor. "İnternetten bir şeyler silmenin o kadar da zor olmadığını biliyorum ama resmi kimlikleri silmek üst düzey bir iş."

Ares'in kendini beğenmiş sırıtışı yeniden ortaya çıkar. "Biz üst düzey pislikleriz, Barron. Senin zavallı küçük elit kulübünü alalım çünkü biz senin etrafında halkalar oluşturunuz. Size sahibiz."

Drew, Charlie, Kai ve Sawyer birbirlerine temkinli bakışlarla bakarlar.

Ares kıkırdar. O gerçekten bir pislik. Kendine engel olamıyor. Knight boğazını temizliyor ve bakışlarını odanın içinde gezdiriyor.

"Aydınlıkçıların yapamayacağı hiçbir şey, ama gerçekten hiçbir şey yoktur."

Otuz İkinci Bölüm

Drew

"E Arkadaşıma ailesine ne olduğunu öğrenmek dışında," diyor Abby, dört adama bakarken gözlerini kısarak.
Bu geçerli bir nokta.

"Bu biz iktidara gelmeden önce oldu ve olmayan bir şeyi bulamayız. İnsan tacirleriyle ilgili olarak takip edebileceğimiz ipuçları vardı ama Ford ailesiyle ilgili olarak elimizde hiçbir şey yok. O dönemden tanıyor olabilecek yüzlerce kişiyle konuştuk ama kimse onları gördüğünü hatırlamıyor," diyor Knight.

Athena elini çekip sandalyesinde dik oturuyor. Bana baktığında gözleri acı doluydu. "Sanırım daha önce yanılmışım." Gözlerinde yaşlar birikiyor. "Sanırım babam da *bu işin* içinde."

"Biz de şüpheleniyoruz," diyor Jase ama ikimiz de ona bakmıyoruz. "Ona karşı kullanabileceğimiz herhangi bir kanıt bulamamış olsak da, Rhett Carter'a sadık gruptan biri olduğundan şüpheleniyoruz. Ama doğrudan işin içinde mi yoksa başka biri için olayı örtbas etmeye mi çalışıyor bilmiyoruz."

"Ne biliyorsun?" Koltuğumda dönüp ona bakarak soruyorum. Dizlerimiz birbirine değiyor.

"Wyoming'den Hanks ailesi bizimle kalmaya geldiğinde on beş yaşındaydım. Babam David Hanks'in Stan- ford günlerinden eski bir arkadaşı olduğunu söyledi. Karısı Susan, büyük kızı Francesca ve iki küçük çocukları vardı. Justin adında yedi yaşlarında bir oğlan ve Florence adında bir bebek." Göğsü kabarıyor. "Francesca on yedi yaşındaydı ve

Çok güzel sarı saçları ve muhteşem mavi gözleri vardı. Gerçekten çok güzeldi ve gardırobunu kıskandığımı hatırlıyorum."

Ciğerlerimdeki tüm hava çekiliyor ve istesem de tek kelime edemiyorum. Abby'nin zıplayıp büfeye doğru koştuğunu hayal meyal fark ediyorum.

"Çok tatlıydı ve bana hep iyi davranırdı, özellikle de üvey annem kancıklık yaptığında." Gözleri bir anlığına Ares'e kayıyor ve ellerini tutarak dikkatinin bana odaklanmasını sağlıyorum. O pisliği sevmiyorum ve neden Athena'ya bu kadar düşkün? Ona her baktığında yüzündeki kibri silmek istiyorum.

"İşte." Abby Athena'nın yüzüne bir fotoğraf albümü tutuşturur. "Bu Jane. Aynı kız mı?"

Açık sayfaya bakarken göğsüme ağır bir yük oturuyor. Jane ve benim, onu göndermeden birkaç ay önce çekilmiş bir fotoğrafımız. Kucağımda oturmuş, söylediğim bir şeye gülüyordu ve Abby sinsi bir fotoğraf çekmişti.

Yıllardır eski albümlerimize bakmadım çünkü bunu düşünmek her zaman çok acı veriyordu.

Şimdi, ağır basan duygu üzüntü ve öfke. Jane'in hayatı daha başlamadan, en iğrenç şekilde elinden alınmıştır.

Athena'nın yanaklarından sessiz gözyaşları süzülür ve başını sallar. "Evet, bu o."

Başım Athena'nın omzuna düşüyor ve ağlarken vücudu titriyor. Abby yine hıçkıra hıçkıra ağlıyor ve Kai ayağa kalkıp ona sarılmak için yanına geliyor. Kollarım Athena'nın beline dolanıyor, onunkiler de sırtıma iniyor.

Kimse konuşmaz ve odadaki tek ses iki kadının ağlama sesleridir.

Birkaç dakika sonra Knight boğazını temizler. "Sen ne üyesisin Athena? Ne kadar zamandır seninle yaşıyorlardı ve nasıl ayrıldılar?"

Kucağıma sürünüyor ve kollarını bana doluyor. Ona sarılıyorum, kokusunu içime çekiyorum ve sıcak bedenini soğuk bedenimde hissediyorum. Hâlâ düşünme aşamasındayım ve kafam karmakarışık.

"Altı ya da yedi ay kadar bizimle kaldılar. Sonra bir sabah uyandığımda gitmişlerdi."

Öfke damarlarımda dolaşüyor ve babasını lime lime etmek istiyorum.

"Üzgündüm," diye devam ediyor, bana daha sıkı tutunuyor, şüphesiz öfkenin kaslarımı sertleştirdiğini ve yeniden çözmemi güçlendirdiğini hissediyor. "Francesca'yı bir arkadaş olarak görüyordum ve bebek Flo'ya çok aşıktım. Ben de şüphelenmişim çünkü veda etmeden ortadan kaybolacaklarını gerçekten düşünmemiştim. Ama babam onlara zarar vermek isteyen bazı adamlardan kaçtıklarını ve bizimle kaldıklarını kimseye söylemememiz gerektiğini söyledi. Buna inandım çünkü bizimle kaldıkları süre boyunca evimizden ya da araziden ayrılmamışlardı ve Francesca nedenini açıkça belirtmese de dikkat çekmemeleri gerektiğini söylemişti, ben de burnumu sokmadım."

"Onu öldüreceğim," diye homurdandım.

"Sana yardım edeceğim," diye soğukkanlılıkla cevap veriyor ve gözlerindeki bakış tamamen samimi. "Eğer babam Jane ve ailesine olanlara karıştıysa, başına gelecek her türlü acıyı hak ediyor demektir."

Athena'yı yere bıraktım ve ayağa kalktım. "Gidelim artık." İntikamımı almak için beklemekten bıktım.

"Woah, bekle." Knight ayağa kalkıyor. "Kanıtımız olana kadar kimse Amos Martin'in yanına yaklaşmayacak ve sonrasında takip etmemiz gereken meşru yollar var. Eğer suçluysa, söz veriyorum cezalandırılacak."

"Siktir et." Ona karşı çıktım. "O pislik hapse girmeyecek. Yavaş ve işkenceli bir ölümü hak ediyor."

"Senden hoşlanıyorum," diyor Baz, Knight'ın yanında durarak. "Keşke ölümünü sağlayabilseydik ama yasaların üstünde hareket edemeyiz. Bir şeyleri değiştirdiğimizi söyleyip sonra da işimize geldiğinde istisnalar yapamayız."

"Eğer oraya gidersek, bizden öncekilerden bir farkımız kalmaz," diyor Jase de ayakta.

"O zaman görmezden gel," diyorum. "Bunu yapalım ve izimizi kaybettirelim." Ares sandalyesinden kalktı ve ben ona şaşkın bir bakış attım.

Beni şaşırttığında onun pislikleriyle uğraşmak zorunda kalıyorum. "Ortak bir nokta bulabileceğimizi hiç düşünmemiştim ama Manning'e katılıyorum. Martin'in bu işe karıştığına dair çürütülemez bir kanıt bulursak, onu Drew'a teslim edelim ve en kötüsünü yapmasına izin verelim. Yine de intikam almaya yaklaşamaz ama bu da bir şeydir."

"Bu senin için çok kişisel." Baz bir eliyle Ares'in omuzlarını sıkıyor. "Objektif olamazsın."

"Ve sen yapabilir misin?" Ares kaşlarını çatar.

"Hiçbirimiz bundan hoşlanmıyoruz," diyor Knight. "Ama itibarımızı ve bir adam için feda ettiğimiz her şeyi tehlikeye atamayız."

Abby, "Rhett Carter'ın çekirdek destekçileri olan diğerlerini ellediğinizi söylemişsiniz," diyor. "Peki suçluysa Amos neden elenemiyor?"

"Çünkü Drew'den babama uzanan çok fazla iz var," diye cevaplıyor Athena.

"Ve eğer bu işe karıştığını gizlemek ve seni susturmak için bu kadar zahmete giriyorsa, Drew, emin olabilirsin ki başına bir şey gelmesi halinde uygulayacağı önlemleri vardır."

"Bu tam bir saçmalık," diye kükreyerek Athena'nın elinden kurtuluyorum. "Eğer bundan o piç kurusu sorumluyorsa, ölmesi gerek!"

Athena elimi tutuyor ve yanıma geliyor. "Ben Drew'e katılıyorum. Eğer bunu babam yaptıysa, korkunç bir ölümü hak ediyor demektir. bu oyunu oynamanın başka bir yolu varsa?"

"Aklında ne var?" Ares sorar.

"Bir tuzak kurduk ve cinayeti başkasının üstlenmesine izin verdik." Elimi sıktı. "Petrov oyununa devam edeceğiz ve Amos'un neyin peşinde olduğumuzu öğrenmesini kolaylaştıracacağız. Her hareketini izliyoruz çünkü babam buluşmaya kendisi gelmeyecek. Ya beni ya da yedeğini gönderecek. Lowell'da onu yakalamak için hazır bir ekibimiz var. Sonra o ve Petrov arasında halka açık bir çatışma sahneleyeceğiz ve bunu ana akım medyaya vereceğiz. İkisini de ölü göstereceğiz ama gerçekte babam ve o piç Emil hayatta olacak ve otelde Drew'in ve benim misafirperverliğimin tadını çıkaracaklar."

Anderson bir kahkaha atıyor ve dudaklarını bir sırtıyla savaşıyor.

"İşe yarayabilir," diyor Ares başını sallayarak. "Üyelerimiz bunu satın alacaktır çünkü bu bizim elimizde değildi."

"Ama bunun her yerinde el izlerimiz olacak." Knight bir elini kirli sarı saçlarında gezdiriyor.

Jase, "Bizimkilerden biri bilinen bir suçlunun alenen ortadan kaldırılmasına karıştığında bekleneceği gibi," diyor.

Baz, "Amos büyük kötü seks kaçakçısını alt eden bir kahraman gibi görünecek," diyor.

"Asla olmaz," diye cevap veriyor Athena benden önce. "Olayı iki seks tacirinin rakiplerini ortadan kaldırmaya çalışması şeklinde çeviririz. Babamın kahraman gibi görüldüğü bir senaryo olamaz. Onun kötü adam olarak gösterilmesi gerekiyor."

"Şeytanın avukatlığını yapmaktan nefret ediyorum," diyor Hunt, "ama hepimiz Athena'nın babasının sadece bir rol oynamış olabileceği halde suçlu taraf olduğunu düşünüyoruz. Tüm aileyi Rhett ve karısına teslim etmediğini ve gerisini onların halletmediğini bilmiyoruz."

"Hunt haklı," diyor Charlie. "Görünüşe göre Rhett kaçakçılık çetelerini yönetiyorsa suçlu taraf ve görünüşe göre karısı Silas'ın ölümüne karışmış."

Anderson, "Bu Amos'u temize çıkarmaz," diyor.

"Ve ölümünden yıllar sonra hâlâ Carter'ın emirlerini yerine getiriyorsa, onun ellerinde ölseler de ölmeseler de Ford'lara ne olacağını biliyor olması muhtemel görünüyor," diye ekliyor Abby.

"Ona sorabilirim," diyor Athena. "Noel için eve geldiğimde. Bana bir açıklama yapmak zorunda kalması için durumu değiştireceğim."

"Yalan söyleyecek, Thena," diyor Ares ve ben içgüdüsel olarak onu daha yakına sokuyorum.

"Bence eve gitmeli ve uygun bir strateji geliştirene kadar bunun üzerinde düşünmeliyiz." Knight bana doğru yürüdü. "Bunu neden yapmak istediğini anlıyorum ve bu beni geriyor olsa da, eğer onu bitirebilmen için bir yol , yapacağız. Ama önce onun suçlu olduğundan emin olmalıyız." Açık bir uyarıyla gözlerimin içine bakıyor. "Biz ortak bir plan yapana kadar meseleyi kendi ellerine almayacağına dair söz vermeni istiyoruz."

"Çocuğu nereye götürdün?"

"Şehirde sahip olduğumuz güvenli bir eve. Ona iyi ve sıkı bir şekilde korunacak," diye onaylıyor Knight.

Baz, "Petrov'a iletişimi çoktan ve buluşmayı ayarlamakla ," diye ekliyor. "Bu çok fazla geciktiremeyeceğimiz bir şey çünkü Petrov sabırla tanınmıyor."

Jase, "Değiş tokuş yapmamız ve Amos için farklı bir tuzak kurmamız gerekebilir," diyor.

"Eski konulara girmeyelim," diyor Knight. "Gitmemiz gerek, yoksa uçağımızı kaçıracağız."

"Sıkı tutunmalısın, Manning. Bunu yapabileceğini düşünüyor musun?" Ares diyor ki.

"Evet," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından.

Ares bir kahkaha atar. "Daha etkili yalan söyleyen çocuklar gördüm." "Siktir git."

"Ben kesinlikle amcığa tapan biriyim, o yüzden hiç şansın yok dostum." Athena bana dönmeden önce gözlerini deviriyor. "Bana güvenmek için hiçbir nedenin olmadığını biliyorum, ama senden bana bir şans vermeni istiyorum."

şüphe. Kamikaze olmayacağına söz ver, ben de babamın bu işe karıştığını kanıtlamak için çalışayım."

"Onun suçlu olduğundan emin görünüyorsunuz. Neden?" Jase soruyor.

"Seks kaçakçılığına karışacağını düşünmemiştim ama gerçek olamayacak kadar açık görünüyor. Onunla aramızda çok az sevgi var ve manipülasyonlarından bıktım. Şimdi de Arlo'ya başladı ve ben aylar önce kardeşimi korumak için elimden gelen her şeyi yapacağıma yemin ettim, hatta gerekirse babamı bile öldüreceğime."

Xavier, "Soğuk ama seviyorum," diyor.

Knight, "Bunu söylemek başka, yapmak başka," diyor. "O hala senin baban."

"O bir pislik. Jane ve Vera'yı seks tacirlerine, Silas'ı Cleo'ya sattıysa ya da böyle olacağını bile bile hiçbir şey yapmadıysa, benim gözümde çoktan ölmüş demektir ve onun ölümünden dolayı uykularım kaçmayacak." Gözleri benimkilere kilitlendi. "Sana yardım edeceğimi söylediğimde ciddiydim. Ama Knight haklı. Zamanımızı beklemeli, kanıtlarımızı toplamalı ve sağlam bir plan oluşturmamız. Babam hafife biri değil. Tek başına gitmeye kalkarsan, yaralanabilir ya da daha kötüsünü yaşayabilirsin."

"Bu kadar bekledin, D. Birkaç hafta daha bekleyebilirsin." "Tamam."

Dört pisliği gözüme kestirdim. "Söz veriyorum, hiçbir şey yapmayacağım."

Yalnız planlar ya da hamleler. En iyi hareket tarzına birlikte karar vereceğiz." "Huss senden övgüyle söz ediyor," diyor Baz. "Alay etme adamın."

"Robert Huss'un bununla ne ilgisi var?" Anderson sorar. Dört adam birbirlerine bilmiş bilmiş bakarlar.

"Onlara söyleyebilirsin de," diyor Athena. "Sadece doğrudan atın ağzına gidecekler ve onu garip bir duruma sokacaksın."

Baz, "Huss seçkinler ligindeki adamımız," diye onaylıyor.

"Onun senin casusun olduğunu mu söylüyorsun?" Hunt sorar ve Knight başını sallar.

"O bizim çalışanımız," diyor Jase.

"Bu tam olarak ne anlama geliyor?" Charlie soruyor.

"Bu, seçkinleri kontrol ettiğimiz anlamına geliyor." Ares sıkılmış gibi tırnaklarını inceliyor. "Dünyadaki diğer tüm alt örgütleri kontrol ettiğimiz gibi." O kendini beğenmiş sırıtiş geri dönüyor ve arrogant şerefsizine ters ters bakarken çenem geriliyor. "Gerçekten kontrolün sende olduğunu düşünmedin, değil mi?"

"Yani başından beri ipler sizin elinizde miydi?" Abby'nin sesi yükselir ve kışlarına tekmeyi basmak üzeredir.

"Başından beri değil," diyor Knight, hafifçe özür diler gibi bakarak. "Bunu bir piramit düzeni gibi düşünün. En tepede biz varız, sonra seçkinler ve onlar gibi diğer kuruluşlar var ve onların altında da hükümetler ve resmi kuruluşlar var. Piramitteki her kuruluşun benzer kurallar ve yasalar sorumlu tutulmasını sağlamaya kararlıyız."

Kız kardeşimin dudaklarından acı bir kahkaha dökölüyor. "Bu tam bir şaka. Babam etrafta koşturup karşısına çıkan herkesi öldürürken, önemli insanlara şantaj yaparken ve sırf yapabildiği için masum kadınlara çocuklara zarar verirken yönetim neredeydi?"

"O zamanlar yetki bizde değildi," diyor Baz.

Ares, "Dediğimiz gibi, Rhett Carter lanet olası bir canavardı ve alt kademelerdekileri pek umursamıyordu," diyor. "İktidara gelirse zaten hepsini yok edecekti."

"Tanrım, alkole ihtiyacım var." Abby kanepeye uzandı.

"Saat sekiz oldu, Firecracker." Kai onun yanına düşer.

Athena ve Abby birlikte gülmeden önce, "Bir yerlerde saat şarap vakti," diyorlar.

"Gitmeden önce paylaşmak istediğin başka bir sır var mı?" Athena'yı göğsüme doğru geri çekerek soruyorum. Çenemi başının üzerine koyuyorum ve o pisliğe ters ters bakıyorum.

"Pek bir şey yok." Ares gülümsüyor. "Huss'un emekli olduğunda onun ve seçkinler kurulunun yerine geçmeniz için sizi ve arkadaşlarınızı seçmesi dışında."

Çenem yere çarpıyor ve onların da nutkunun tutulduğunu anlamak için diğerlerine bakmama gerek yok.

"Ama önemli değil." Ares sırttan göt suratını benimkinin içine sokuyor ve elini omzuma o kadar sert indiriyor ki kemiği kırmaması mucize. "Bunu başka bir zaman tartışabiliriz."

Otuz Üçüncü Bölüm

Drew

"Size bir şey sormak istiyorum," diyor Anderson, dört adam gitmeye hazırlanırken.

Knight, "Çabuk olsun" diyor.

"Babamı ve William Hamilton'ı sen mi öldürdün?"

"Evet," diye itiraf ediyor Ares.

"Artık insanları ortadan kaldırmadığını söylediğini sanıyordum." Abby hepimizin ne düşündüğünü soruyor.

Jase, "Seçkinlerdi ve elimiz bağlıydı," diyor.

Charlie de hepimiz gibi sinirlenmiş bir halde, "Sizden öncekilere çok benzemeye başladınız," diyor.

"Kulağa öyle geldiğini kastetmemiştim. Sadece elitlerin ayrı bir varlık olduğunu ve diğer kuruluşlarla nasıl başa çıktığımız konusunda aynı inceleme altında olmadığımızı söylemek istedim."

"Kulağa ikiyüzlü bir saçmalık gibi geliyor," diyor kız kardeşim ve onları şüpheli ahlak anlayışları konusunda uyarıyor.

İkizimin üzerinde yürüdüğü zemine ne kadar taptığımı söylemiş miydim?

Kai sanki hepimizin gitmesini ve onun ırzına geçmeyi sabırsızlıkla bekliyormuş gibi ona bakıyor ve ben de bu düşüncüyü bir kenara bırakıyorum.

"Siz bir avuç nankör pisliksiniz." Ares kollarını kavuşturdu ve bize baktı. "Gerçek şu ki, biz sizin kışınızı kurtardık."

Jase, "*Yine mi?*" diye söyleniyor.

"Son dakikada Hamilton'ın Garda Gölü'nde Atticus Anderson'a suikast düzenlemesi için bir kiralık katil tuttuğunu ve Atticus'un oğullarını İtalya'a çekmenin bir yolunu bulduğunu öğrendik. Biliyoruz ki

Neden?" Knight bakışlarını Hunt'ın üzerinde yoğunlaştırıyor. "Bunu hallettikten sonra, babanın sakladığı dosyayı istiyoruz."

Hunt bir şey söylemek için ağzını açar.

"Yapma," diye araya giriyor Baz. "O kaset geçmişte yaşanmış şeylerle ilgili. Artık konuyla ilgisi olmayan ama tüm dünyayı çökertme gücüne sahip şeyler ve bunu söylerken dramatik davranmıyorum."

"O kaset orada olduğu sürece hepimiz için ve baban için bir tehdittir. Eğer düşmanlarımız onun varlığından haberdar olursa, hepimiz için gelirler. Bu tartışmaya açık değil. Bu konuda sana yardım edeceğiz ve sen de o kaseti bize vereceksin," diyor Ares.

"Onunla ne yapmayı planlıyorsun?" Athena'yı daha sıkı tutarak ve kışını kasıklarına bastırırken pantolonumda oluşan yarıyı görmezden gelmeye çalışarak soruyorum.

"Yok ," diyor Jase.

"Şimdi, eğer başka bir şey yoksa, biz-"

"Yani Atticus'u sen mi öldürdün?" Kai soruyor.

"Aslında keskin nişancı biz ona ulaşamadan öldürdü," diye ekliyor Baz. "Ama Hamilton ve keskin nişancının icabına baktık, gömdük ve senin ve kardeşlerinin bu suçu üstlenmemesini sağladık." "Bize her teşekkür edebilirsin," diyor Ares ve ben çıplak kalıyorum. ona dişlerimi gösteriyorum. Yüzümden defolup gitmesi gerekiyor. "Sana borçluyuz," diyor Kai.

Baz parmağını Kai'ye doğru uzatıyor. "Yaparsın. Aramaya geldiğimizde bunu unutma."

"Athena," diyor Ares, başını sallayarak. "Benimle yürü." Gözlerini benimkilere dikti. "Yalnız. Özel olarak konuşmak istiyorum."

İtiraz etmek için ağzımı açıyorum ama Athena kollarımda dönüyor ve beni susturmak için dudaklarına sert bir öpücük konduruyor. "Geri geleceğim." Sırıttırıyor, kışına bir şaplak atıyor ve soysuzun peşinden gidiyor.

"Yani siz ikiniz artık bir şey misiniz?" Abby soruyor, yüzü Noel sabahı gibi aydınlanıyor.

"Sakın başlama. Kafam patlayacak gibi ve bu konuya değinmeye teşebbüs bile etmiyorum."

"Tamam."

İkizime kaşlarımı çatıyorum çünkü o kadar kolay pes etmiyor. Abby koltuktan fırlıyor ve kollarını bana doluyor. Konuşmuyor ama konuşmasına da yok. Kardeşime şiddetle sarılıyorum, duy-

Bana sarılıp sessizce yas tutarken söylemek istediği her şeyi.

Birkaç dakika sonra kapıda beliren Athena, "Seninle konuşmak istiyor," diyor.

Abby kucağımdan sıyrılıyor ve kocasının kucağına dönmeden önce koluma dokunuyor.

"İyi misin?" Ona ulaştığımda Athena'ya soruyorum. "Pek sayılmaz. Bugün çok şey oldu."

Saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırıyorum. "Evet, öyle." Onun yanından geçip Ares'in beklediği kapıya doğru yürüyorum. Diğer üçü çoktan ciplerine binmiş, eve gitmek için sabırsızlanıyorlardı.

"Dinleyelim bakalım," diyorum kollarımı kavuşturup adama bakarak.

"Ona zarar verme." Ayık bir ifadeyle beni düzeltiyor. "Athena annemin kızı gibidir ve ben onu koruyorum çünkü o iyi bir insan ve oldukça boktan bir hayatı oldu."

"Mesaj alındı." Topuğumun üzerinde dönmeden önce içeri girmek için dönüyorum. "Bu arada, ona bir daha dokunursan ölürsün." Ona karanlık bir sırıtma gösterdim.

"Sen gerçekten öfkeli bir pislisin."

"Birini tanımak için birini tanımak gerekir sanırım," diye omzumun üzerinden atıp uzaklaşıyorum.

"Çok güzel bir eviniz var," diyor Athena, yüzünde takdir ifadesiyle geniş oturma odamın etrafında yavaşça dönerek.

"Teşekkür ederim. Beğendim." Çantamı ve onun iki büyük çantasını kapıya bırakıyorum.

"Hiç de hayal ettiğim gibi değil."

"Hangisiydi?"

"Buranın beyaz duvarları ve mobilyalarıyla klinik bir yer olacağını ve kişilikten yoksun olacağını düşünmüştüm, ancak her yer sizi haykırıyor ve aynı zamanda şık, lüks ve ev gibi."

"İç mekanlarda Alex Kennedy ile çalıştım. Abby ve Kai'nin evini ve annemin evini de o tasarlamıştı."

"Üçü de birbirinden çok farklı görünüyor ama şimdi siz söyleyince onun kendine özgü tarzını fark ettim."

"Bir şeyler yemek ister misin, yoksa önce odana gidip temizlenmeyi mi tercih edersin?" Abby ve Kai'lerde kaldık, dört adam gittikten sonra saatlerce çocuklarla konuştuk, öğrendiğimiz her şeyi kafamızda toparlamaya çalıştık ve Athena'nın babasını ihtiyacımız olan son cevapları vermesi için nasıl tuzağa düşürecekimize dair fikirler ürettik. Kardeşimin evinden ayrıldıktan sonra kısa bir süre onun dairesinde durduk, böylece üstünü değiştirip eşyalarını alabildi.

"Burada kalmamın senin için sorun olmayacağına emin misin? Kendi alanını seven birine benziyorsun."

"Var, ama benim için sorun değil." Bir hafta önce bile bana bir kadını özel alanımı işgal etmeye davet edip etmeyeceğimi sorsaydınız, muhtemelen sormaya cüret ettiğiniz için kafanıza bir kurşun sıkardım.

Ama benim için yok.

Onun evimin zemininde dolaşması düşüncesi hoşuma gidiyor. Havuzumda yüzmesi. Bahçelerimde yürümesi. Ocağımda yemek pişirmesi.

Kendimi Parkhurst'teki psikiyatri koğuşuna kaydettirmeye karar vermeden önce düşüncelerimi kesiyorum.

"Eğer istiyorsanız, giderim. Kendi başımın çaresine bakabilecek durumdayım ve babamın bana ateş edeceğinden de şüpheliyim."

"Senin için en güvenli yer burası olduğuna karar verdik. Ayrıca, buna bayılacak. Bu beni baştan çıkarma görevinin işe yaradığının kanıtı." Athena Abby'nin evinden dönerken çok daha açık sözlüydü, babasının ondan istedikleri ve diğer şeyler hakkında beni bilgilendirdi.

Artık aramızda bir anlayış var ve ikimiz de yeniden başlamayı ve bir ekip olarak birlikte çalışmayı kabul ettik.

Bu kadar seveceğimi hiç .

"Seni asla rahatsız etmek istemiyorum, Drew, bu yüzden boşluğa ihtiyacın varsa ya da gitmemi istiyorsan sadece söyle. Şu andan itibaren aramızda gerçek ve dürüstlükten başka bir şey olmamasını istiyorum."

"Bana uyar." Çantalarını kaldırdım. "Sana odanı göstereyim. Hızlıca bir duş alacağım ve sonra bize yiyecek bir şeyler hazırlayacağım."

Athena kırk dakika sonra aşağıya indiğinde "Çok güzel kokuyor," diyor. Saçlarına yeni fön çekilmiş ve üzerinde yoga pantolonu, büyük boy bir kazak ve kaydıraklar var.

"Fazla bir şey beklemeyin," diyorum domates soslu karidesli spagettiye tabağa koyarken. "Yemek yapabilirim ama kesinlikle Michelin standardı ya da ona yakın bir şey değil."

Ada ünitesindeki bir tabureye zıpladı ve ben de önüne bir tabak ve çatal bıçak takımı koydum. "Mütevazı olduğun bir şey olması beni çok şaşırttı."

Göğsümden kahkahalar yükseliyor. "Sanırım bunu hak ettim."

İki bardağa su doldurup birini ona verdikten sonra yemeğimle birlikte yanındaki tabureye kayıyorum. Arkadaşça bir huzur içinde yiyoruz ve o her lokmayı yediğinde göğsümden bir sıcaklık oluşuyor.

"Çok lezzetliydi ve benim için her zaman yemek pişirebilirsin." Kazağının üzerinden düz karnını okşuyor.

" ederim. Uzun zamandır ilk kez bir kadın için yemek yapıyorum," diye itiraf ediyorum tabakları ve çatal bıçak takımlarını toplayıp bulaşık makinesine götürürken.

"İlk kez bir erkek benim için yemek yapıyor. Buna " diye itiraf ediyor.

Kirli bulaşıkları üst üste koyuyorum ve kahve makinesine gidip . "Bu nasıl?"

Dirseklerini tezgâha dayıyor ve güzel yüzünü ellerinin arasına alıyor. "Sana fazla kimseyle çıkmadığımı söylemişim. Üniversitedeyken çıktığım birkaç adam pizza sipariş edip buna akşam yemeği diyen tiplerdi ve daha sonra çıkmaya zorlandığım adamlar yumurta haşlamayı bile zar zor biliyorlardı."

"Çıkmaya zorlanmak mı?" Baş üstü presinden iki kupa çıkararak soruyorum.

"Fotoğraflarda benimle birlikte gördüğünüz adamların çoğu babamın talimatıyla baştan çıkardığım adamlardı. Kin beslediği ya da kazıklamayı planladığı ve içeriden bilgiye ihtiyaç duyduğu adamlar."

İki kahve hazırlarken öfke içimde dönüp duruyor. "Babandan benden daha fazla nefret etmenin mümkün olduğunu sanmıyordum ama yanıldığımı kanıtladın."

"Ondan nefret etmek zor değil." "Krema mı şeker mi?" Ben soruyorum.

"İkisi de değil. Ruhum gibi siyah olmasını tercih ederim." Kaşlarını sallıyor, ben de aptal gibi ona bakıyorum, düşmenin böyle bir şey olup olmadığını merak ediyorum.

Kendime geldiğimde ona bir kupa uzatarak, "Bazen o kadar ürkütücü bir şekilde bana benziyorsun ki," diye itiraf ediyorum.

"Çoğu zaman kendimi sahtekâr gibi hissediyorum," diyor ve beni oturma odasına kadar takip etmesi için başımı salladığımda tabureden kayıyor.

Akşam karanlığı dışarıdaki gökyüzünde geziniyor ve onu çarpıcı mor çizgilerle koyu grinin tonlarına boyuyor.

"Ne şekilde?" Kanepeye kıvrıldığımızda soruyorum, her birimiz bir uca sıkışmış, çıplak ayaklarımız deriye dayanmış.

"Hayatım hiçbir zaman kendime ait gibi hissetmedim. Babam beni rehin tuttu ve yapmak istemediğim şeyler yaptım. Gurur duymadığım şeyler."

"Anlayabiliyorum," diyorum ağız dolusu kahve arasında.

"Dünyayı daha güvenli bir yer haline getiriyordun, Drew. Babamın kişisel çıkarları için onun adına yasadışı işler yapıyordum ve beni bu kadar uzun süre kontrol etmesine izin verdiğim için utanıyorum. Benimle mükemmel oynadı. Kardeşime olan duygularımı kullanarak benden fidye istedi ve ben buna çok kızgıyım."

"Bunu ona ödeteceğiz."

"Bunu istiyorum."

". "

Yüz hatları düşüyor ve aklının nereye gittiğini anlıyorum.

"Sakin . Bugün bunu bir daha düşünemem ya da konuşamam." "Çok üzgünüm, Drew." Gözyaşları kirpiklerine yapışıyor.

"Özür dileme. Bu senin hatan değil. Babanın yaptıklarından sen sorumlu değilsin."

"Kurulun ne düşündüğünü ve neden şimdilik beklememizi istediklerini biliyorum ama bence bunu babam yaptı. Bana mantıklı gelen tek şey bu."

"Sanırım yakında öğreneceğiz."

Dudağının kenarını ısırtıyor ve gözlerindeki soruyu görebiliyorum.

"Söyle."

"Bunca zaman sonra katillerini aramaya devam ettiğinize göre gerçekten seviyor olmalısınız."

"Ölmesi benim hatam." Bu sözlerin acısı derinlere iniyor, içimde suçluluk duygumu barındıran karanlık çukura sızıyor. "Onu yanımda tutmam gerekirken ölüme gönderdim."

"Bu senin hatan *değil*." Kahvesinin son suyunu da içip fincanını sehpanın üzerine bıraktıktan sonra yanıma geldi. "Sen doğru olduğunu düşündüğün şeyi yapıyordun. Onu güvende tutmaya çalışıyordun."

"Ben başarısız oldum," diye tıslıyorum, yarı içilmiş kahvemi bir kenara bırakarak. "Onu yırtıcı hayvanların yoluna soktum ve benim yüzümden her şeyini kaybetti." Ayağa kalktım, buradan gitmem gerekiyordu.

"Özür dilerim. Bu konuyu açmamalıydım." Koluma uzandı. "Lütfen gitme."

"Sadece biraz alana ihtiyacım var." Öfkeyle evimdeki spor salonuna doğru yola çıkıyorum ve hayal kırıklığımın acısını yeni aldığım çantadan çıkarıyorum. Sonra havuzumda serinliyorum ve Athena beni orada buluyor.

"Size katılmamın bir sakıncası var mı?" diye soruyor ve ben başımı sallıyorum. Kaydıraklarından inip yoga pantolonunu ve kazağını çıkardıktan sonra sutyeni ve iç çamaşırlarıyla havuza daldığında gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi oluyor.

Sikim bundan çok hoşlanıyor ama ona sakın olmasını söylüyorum. Bu, kulüpte Vixen ile iki haftayı kaçırdığımı ve ciddi bir şekilde sevişmeye ihtiyacım olduğunu hatırlatıyor.

Bu düşünce pıhtılaşmış süt gibi yerleşiyor.

Vixen inanılmaz yatıyor, ama onu şimdi becerme düşüncesi bana çekici gelmiyor ve sanırım nedenini biliyorum.

Athena suda bir deniz tanrıçası gibi süzülüyor, becerisi ve gücü her halinden belli. Onunla birlikte uzun uzun yüzüyorum ve birbirimizi geçmeye çalışırken suda uçarak sessiz bir rekabet içinde olmamız uzun sürmüyor. Uzun bacaklarıyla müthiş bir rakip ama sakat ve bir süre sonra bana yetişmek için kendine zarar verdiği belli oluyor. Kısa bir süreliğine, tüm zaferi onun almasına izin vermek için bilerek yavaşlamayı düşünüyorum, ama bundan nefret ederdi, bu yüzden ileriye doğru güçleniyorum, suyu kesiyorum ve tacı talep ediyorum.

Ilık suda yüzerken sırtını yanımdaki duvara yaslayarak, "Kolum çok acımasa seni döverdim," diyor.

"Tamamen iyileştiğinde sana rövanş için meydan okumaktan mutluluk duyarım."

" sende." Sırıtarak ıslak saç tellerini yüzünden uzaklaştırıyor. "Çok iyi bir yüzücüsün."

"Profesyonel olarak yüzmek istiyordum ve annem beni cesaretlendirdi ama annem öldükten sonra babam buna engel oldu. Bunun benim konumumdaki bir kadına yakışmayacağını söyledi."

"Bunu da babanı öldürmem için gereken nedenler listesine ekleyeceğim."

"Onun çoğunu engelledim," diyor boşluğa bakarak. "Hayatta kalabilmemin tek yolu buydu ama artık onun uşağı olmaktan vazgeçtiğime karar verdim ve ondan nefret etmemin tüm nedenlerini hatırlıyorum. Knight'ın onu öldürürsem pişman olacağımı düşündüğünü biliyorum ama gerçekten pişman olmayacağım." Gözlerini benimkilere dikti. "Daha büyük bir insan , bunun üstesinden gelirdim ve onu hayatımdan çıkarırdım, ama bu saçmalığı boş ver. O işbirlikçi bir pislik ve ölümü için gözyaşı dökmeyeceğim."

Otuz Dördüncü Bölüm

Drew

I Yatağında yuvarlanırken bir iç çekiyorum, yorgun gözlerimi ovuşturarak uykunun gelmesini bekliyorum. Son üç gecedir aynı şey oluyor. Ne kadar yorgun olayım beynim kapanmıyor. Bekliyorum çünkü haberler işkencenin en yavaş şeklidir. Xavier önerilerimizi Ares'e iletti, onlar da bunları değerlendiriyor ve kendi taraflarında bazı şeyleri kontrol ediyorlar. Onlar bize geri dönene kadar, bu bir bekleme oyunu ve ben yavaş yavaş deliriyorum. Genelde çalışmak beni rahatlatır ama bu sefer hiç yardımcı olmuyor. Konsantre olamıyorum.

Yıllardır arzuladığım cevapları almaya bu kadar yaklaşmış olmak acı-tatlı. Artık Jane ve ailesine ne olduğunu nihayet öğrenebilir ve nihayet intikamımı alabilirim, ama bundan sonra ne olacağını merak etmekten kendimi alamıyorum. Artık bu arayışa sahip olmadığımı göre hayatımda ne yapacağım?

Bu tür düşünceler yüzünden yatakta dönüp duruyorum. Tam pes edip kalkmak üzereyken yatak odamın kapısı açılıyor ve ince bir siluet odaya giriyor.

"Uyanık olduğunu biliyorum," diyor Athena yumuşak, hışırtılı bir sesle ve güneyde bir şeyleri karıştırıyor.

Yatak başlığıma yaslanıp karanlıkta yüzümü ona dönüyorum. "Ne oldu?"

"Burada seninle uyuyabilir miyim?" diye soruyor, parmak uçlarında yatağa doğru ilerleyerek. "Bir şey yapmak için değil. Yani öyle bir şey değil. Sadece bana sarılmanı istiyorum ve ben de sana sarılmak istiyorum."

Hayır demeliyim. Söylemeyi planlıyorum ama dilimden dökülen kelime bu değil. "Tamam." Yan tarafıma uzandım ve sıyırdım,

Akıl sağlığımı sessizce sorguluyorum çünkü bu deliliğin tam tanımı.

Athena yatağa büyük boy bir tişörtle giriyor ve ben minnettar mı yoksa hayal kırıklığına uğramış mı olmam gerektiğine karar veremiyorum. Seksi gecelikleri olduğunu biliyorum çünkü daha önce çamaşırlarını katlarken ipekli dantellerden bir demet görmüştüm. Yanıma geliyor, başını yastığa koyuyor ve yüzünü bana dönmek için yan dönüyor. Aramızda çok az boşluk var ve ben sadece boxer giydiğimin farkındayım, aynı zamanda o gömleğin altında bir şey giyip giymediğini merak ediyorum.

İri gözleri karanlıkta sessiz bir soruyla benimkileri buluyor.

Sırt üstü uzanıyorum çünkü zaten her şekilde cehenneme gideceğim ve bari bunu kabulleneyim. "Gel buraya," diyorum kollarımı ona açarak.

Hemen yana kayıyor, başını göğsüme yaslıyor ve elini karnıma koyuyor. Vücudu bana doğru bastırıyor ve anında sertleşiyor. Yorganı delip geçmeye çalışan bir sertleşme gibi.

Cidden biriyle yatmam lazım. Bu düşünce beynime yerleştiği anda içten içe inliyorum. Athena yatağımdayken, kollarımdayken ve evime taşınıp kalbime girdiğinden beri olduğu gibi saplantılı bir şekilde düşüncelerimi meşgul ederken Vixen'i düşünemiyorum bile.

"Pazar gününden beri uyuyamıyorum çünkü her şeyi düşünüp duruyorum ve kafam çok karışık."

"Kulübe katıl, tatlım." Parmakları göğsümdeki mürekkebin üzerinde usulca dans ederken kolum sırtına daha sıkı .

"Babamın ölmesi gerekiyor ve ben de bunun bir parçası olmak istiyorum ama ya Arlo'yu kaybedersen?"

"Dahil olmak zorunda değilsin. Zaten onu bitirecek kişi ben olmak istiyorum. En bariz çözüm senin bu işin dışında kalman ve Arlo'nun senin bu işte parmağın olduğunu bilmesine gerek yok. Kötü adam olmak beni rahatlatıyor."

Bir dirseğinin üzerinde yükseliyor, yüzü yaklaşırken diğer kolunu göğsüme yaslıyor. Bu en iyi haliyle baştan çıkarıcı bir işkence. Aletim boxerımın arkasından sarsılıyor ve canavarı sakinleşmeye çağırıyorum.

"Bak, bu da başka bir sorun. Sen kötü adam değilsin, Drew. Düşündüğün gibi değilsin ve ben senin için bunu istemiyorum. Zaten çok ağır bir yük taşıyorsun."

"Ve onun ölümünden sorumlu olan adamı öldürmek beni bundan kurtaracak." Tişörtünün üzerinden sırtında daireler çiziyorum. "Biliyorum sen-

Buna katlan."

"Evet. İstiyorum." Başını göğsüme yaslıyor ve bedenini tekrar yatağın üzerine bırakıyor. "Her şey kafamın içinde dönüp duruyor, beni delirtmeye çalışıyor."

"Kendime sürekli şimdi ne yapacağımı soruyorum. Bittiğinde ne yapacağım?"

On beş yıldır tek düşündüğüm şey bu."

"Kendi hayatını yaşayacaksın."

"Bu neye ki?"

"Anlayabiliyorum. Benim de benzer düşüncelerim var. Zamanım bana ait olduğunda ve kendi kaderimi tamamen kontrol ettiğimde ne yapacağımı bilmiyorum. Bunu istiyorum ama aynı zamanda çok da korkuyorum."

"Evet." Başının üstünü öpüyorum ve onu daha da yakın tutuyorum.

"Anlıyorum.

Benim için de aynı şey geçerli."

Birkaç dakika sessizlik çöküyor, ama bu garip değil. Tenime dokunuşu inanılmaz iyi hissettiriyor ve sonsuza kadar böyle kalıp mutlu ölebirim.

Kolu karnımın üzerinde kayarken dudakları çenemin alt tarafına değiyor. "Drew," diye fısıldıyor sıcak ağzını çene çizgim boyunca gezdirmeden önce.

"Evet," diye mırıldanıyorum, doğal dürtülerimi kontrol etmeye çalışıyorum, bu da beni onu o tişörtten çıkarmaya, onu altına sıkıştırmaya ve ağrıyan horozumu sıcak sokmaya teşvik ediyor.

"Bana yıllardır hissetmediğim bir şekilde yaşadığımı hissettiriyorsun." Dudakları keşiflerine devam ederken kolu yanıma kıvrılıyor ve tüm vücudum yanıyormuş gibi hissediyorum.

Yalan söyleyip bu konuyu kapatmalıyım ama o bana doğrularını söylerken ona yalan söyleyemem. Ve kaçmaktan bıktım. Hissetmemem gerektiğini düşündüğüm duygularla savaşmaktan yoruldum. "Ben de senin için aynı şeyleri hissediyorum."

Başım aşağı eğilirken onunki yukarı kalkıyor ve ağızlarımız yumuşak, şehvetli bir okşamada buluşuyor. Yan dönüyorum, başımı eğip öpüşmemizi derinleştirirken onu kendimle aynı hizada tutuyorum.

Ve bu her şey.

On beş yıldır kendimi inkâr ettiğim her şey. İhtiyacım olan her şeyi inkar etmeyi bıraktım.

İçimdeki canavar serbest kalmak için can atıyor ama bu ayın konusu bu değil, bu yüzden onu dizginliyorum ve bu kadını öpülmeyi hak ettiği şekilde öpüyorum. Dilimi dudaklarının arasında gezdirmeden önce ağzına tapıyorum ve onun tadının ve hissinin tadını çıkarıyorum. Athena'nın bacağı benimkinin arasından kayıyor ve ereksiyonumu hissettiğini biliyorum.

boxer'ıma doğru geriliyor, ama bana dokunmak için hiçbir hareket yapmıyor ve bunu bilerek öpüşmeyle sınırlandırıyorum.

Çünkü şu anda, vücudumun verdiği tepkiye rağmen, ihtiyacım olan şey bu. Onun ihtiyacı olduğunu düşündüğüm şey ve onunla ilgilenmek istiyorum. Ona sevildiğini ve istendiğini hissettirmek istiyorum çünkü bence bu onun hayatında büyük bir eksiklik ve onun mutluluğu benim için önemli.

Yavaşça, derinden, yoğun bir şekilde öpüşüyoruz. Ellerim onun sırtında, gömleğinin üzerinde geziniyor ve onun elleri yüzümü kavrayıp boynumu okşuyor.

Sonunda birbirimizden ayrılıyor ve başını göğsüme yaslayıp gözlerini kapatmadan önce gülümsüyor.

Göz kapaklarım kapanıyor ve uykuya dalmak için onu takip ediyorum.

Ertesi gün uyandığımda Athena hâlâ kollarımdaydı, uyanıktı ve bana bakıyordu. Birbirimize sarılmışız, bacaklarımız birbirimize ve çarşafıya dolanmış. Yorgan aşağıya kaymış, boxer'ımı çadırlayan ve onu açıkça selamlayan ereksiyonu gösteriyor.

"Günaydın," diyor uyku sersemi bir ses tonuyla. "Görünüşe göre alarmda uyuyakalmışız ve işe geç kaldık."

Ben sırttırken parmaklarım onun dağınık saçlarında geziniyor. "Patron olduğum için şanslısın." Gözleri bugün farklı görünüyor, kırılmalı ve güven karışımı bir ifade taşıyor. "Bugünü izin alıp birlikte geçirmeye ne dersin?" Kendimi bundan vazgeçiremeden söylüyorum.

"Kulağa hoş geliyor. Bir fikrin var mı?"

"Egzersiz yapabilir, yüzebilir, yürüyüşe çıkabilir, film izleyebilir, okuyabilir, yemek yapabiliriz. İstedğini seç. Diğer seçeneklere de açığım."

"Ben buna varım." Doğruluyor ve dudaklarını kısa bir süreliğine dudaklarıma değdirdikten sonra geri çekilip gözlerimin içine bakıyor. "Dün gece yüzünden aramızda hiçbir şeyin garip olmasını istemiyorum."

"Hiçbir şey bana garip gelmiyor."

Yüzünde beliren gülümseme bana piyango kazanmışım gibi hissettiriyor. "Ben de. Senden hoşlanıyorum, Drew. Senden çok hoşlanıyorum."

Yüzünü ellerimin arasına aldım. "Ben de senden hoşlanıyorum. Bu beni korkutuyor ama bundan kaçmıyorum."

Gülümsemesi daha da genişliyor ve onu küçültmek istemesem de, ona dürüstlük sözü verdim ve buna sadık kalmaya niyetliyim. "Sana hiçbir şey için söz veremem Athena, bu yolu takip edip nereye gittiğini görmek dışında."

"Bu benim için yeterli," diyor ve ben içtenlikle bunu kastettiğini umuyorum.

o.

Athena ve ben önümüzdeki birkaç gün boyunca birbirimize yapışmış durumdayız ve onunla sıradan şeyler yapmayı ne kadar sevdiğimi fark ettim. Spor yapıyor, yüzüyor, yemek pişiriyor ve arka arkaya gangster ve aksiyon filmleri izliyoruz. Salı gününden beri ikimiz de ofise gitmedik, Çarşamba günü izin aldık ve dün ve bugün evden çalıştık.

Ofis koltuğumda arkama yaslanıyorum ve Vixen'le bu akşamki seansımı iptal etmek için mesajı gönder tuşuna basıyorum. Onunla ilişkiyi düzgün bir şekilde bitirmem gerekiyor ama bunu mesajla yapmak istemiyorum. , kulüpte anlaşıma yaptığım diğer kadınlardan farklı ve daha fazla saygıyı hak ediyor.

Athena her gece yatağında uyumasına ve birbirimizin kollarında uykuya dalmadan önce fırtına gibi öpüşmemize rağmen, başka hiçbir şey ve daha fazlası için ne kadar zorlamadığıma şaşırıyorum. Özellikle de taşaklarım maviden daha maviyken. Günde en az iki kez mastürbasyon yapıyorum, her zaman duvarlarımı yıkan ve yoluna koyduğum her engeli yok eden güzel sarışını düşünüyorum.

"Drew." Athena ofisimin kapısından kafasını uzattı.

"Sorun nedir?" Telefonumu masama fırlatıp ayağa kalkarak soruyorum. Gözleri kızarmış, yüzü acıyla buruşmuş.

"Henüz bu konuda konuşamam. Sadece yürüyüşe çıkacağımı bilmeni istedim. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Kapıya doğru yürüyorum ve onu kollarıma çekiyorum, vücudunun bana karşı titrediğini hissedince telaşlanıyorum. "Yardım edemeyeceğime emin misin?"

Bana bakarken gözyaşları kirpiklerine yapışıyor. "Bununla olmaz," diye hıçkırıklara boğuluyor.

"Abby'yi arayayım," diye önerdim.

Başını iki yana sallayıp kollarımdan sıyrılıyor ve gözlerinden süzülen yaşları siliyor. "Bu şimdilik yalnız yüzleşmem gereken bir şey. Söz veriyorum sana anlatacağım. Sadece şimdi değil."

"Tamam." Ellerimi kot pantolonumun ceplerine sokuyorum, kendimi tamamen işe yaramaz hissediyorum. "Bana ihtiyacın olursa ara."

"Yapacağım." Hüzünlü gülümsemesi özür dileyerek uzaklaşırken, beni böyle bir tepkiye neden olacak tam olarak ne olduğunu merak etmeye bıraktı.

Geceyi televizyonun karşısında tek başıma Athena için endişelenerek geçirdim. Daha önce bana mesaj atmış ve apartına geri döndüğünü söylemişti.

ve beni yarın göreceğini söyledi. Şimdi, yanlış bir şey yaptığımı düşünüyorum. Onu uzaklaştıracak bir şey ve panik başlıyor.

Karanlıkta tavana bakıyorum, uyuyamıyorum, kapı açılıyor ve başım dönüyor. Athena usulca yerde yürürken içime bir rahatlama yayılıyor. Yorganın altından sürünerek çıkıp yatağa girdiğinde kollarımı açıyorum.

"Seni özledim," diye fısıldıyor, bir koala gibi etrafıma sarılıyor. Şikayet ettiğimden değil.

"Ben de seni özledim. Sana sarılmadan bir daha uyuyamayacağım dan eminim."

Bir hıçkırık havayı yırtıyor ve onu yakınımda tutarak başının tepesine sert bir öpücük konduruyorum. "Keşke bana sorunun ne olduğunu söyleseydin."

Daha yüksek sesle hıçkırıyor ve ben de bırakıyorum, boynuma doğru ağlarken ve vücudu benimkine karşı titrerken ona sarılıyorum.

Bir noktada uykuya dalıyoruz ve ertesi sabah uyandığımda yatağın onun tarafını boş bulduğumda panikliyorum. Hızlı bir araştırma onun odasında duşta olduğunu kanıtlıyor, ben de eşofmanlarımı, beyaz tişörtümü ve sliperimi giyip kahvaltı hazırlamak için mutfığa gidiyorum.

"Hey," diyor.

Ocaktaki pozisyonumdan omzumun üzerinden bakıyorum. "Omlet yapıyorum."

Aceleyle bana doğru geliyor kollarını arkamdan sarıyor. "Tanıdığım en iyi adam olduğun halde kendini kötü adam olarak gördüğüne inanamıyorum."

"Bu, arkadaşlık ettiğin kişiler için pek bir şey ifade etmiyor." Tavanın altını kapattım ve onu kollarıma alarak arkamı döndüm.

Kıkırdıyor ve teninde hala bir hüznün havası olsa da gözleri berrak ve ağlamayı bırakmış görünüyor. Konuyu onun açmasını tercih ederek bundan bahsetmiyorum.

"Burada seninle yaşamayı seviyorum. Bana çok iyi bakıyorsun ve kendimi uzun zamandır bu kadar korunmuş ya da bu kadar istenmiş hissetmemiştim."

Onu kollarımın arasına alıp yüzünü göğsüme bastırıyorum. "Bu bir angarya değil. Birlikte yaşamaya kolayca alıştık. Bir erkek için hiç de fena değil

Daha önce ailesinden başka kimseyle yaşamamış."

Bana bakıyor. "Jane'le birlikte yaşamadın mı?" Başımı sallıyorum. "Nişanlı olduğun ve ergenlik çağında evleneceğin için farklı olabileceğini düşünmüştüm."

"Görüyorum ki kız kardeşim kulağına bir şeyler fısıldıyor," diyorum ve ona ada ünitesine geçip bir tabureye oturmasına yardım ediyorum.

"Bana bundan daha fazlasını anlatmadı ve ben de sormazdım. Benimle onun hakkında konuşmanı tercih ederim."

Omletleri iki tabağa koyup masaya taşıyorum, ardından meyve suyu ve kahve geliyor.

"Ne bilmek istiyorsun?" Yemeğimi keserken sordum. "Siz ikiniz nasıl bir araya geldiniz?"

Yemek ve içmek arasında konuşuyorum. "Jane'i hep Abby aracılığıyla tanıyordum ama ona karşı bir şeyler hissettiğimi fark ettiğimde on dört yaşındaydım. Ona çıkma teklif ettim, nasıl hissettiğimi söyledim, o da aynı şeyi hissettiğini itiraf etti ve işte bu kadar; artık beraberdik."

"Vay canına. Sanki kaderinizde gibi görünüyor." Bardağından yudumlarırken bana kaçınıyor.

"Jane ile işler kolaydı ama aynı zamanda çok karmaşıktı."

Başını bir yana eğiyor ve dalgalı saç telleri omuzlarına dökülüyor. O kadar güzel ki, bunun farkında olduğunu sanmıyorum.

"Ne şekilde?" diye soruyor.

"Ondan çok fazla sır saklamak ve yapmak istemediğim şeyleri, ona asla söyleyemeyeceğim şeyleri yapmak zorunda kaldım ve bu beni yiyip bitirdi."

"Bazı seçkinlerin kabul törenlerini duymuştum. Yeni yönetim kurulumuz onlardan kurtulana kadar bizim dünyamızda da benzer şeyler vardı."

"O zaman ."

"Anladım."

İçimi boşaltırken bunu sorgulamak için durmuyorum. Bu şeyleri uzun zamandır içimde saklıyordum ve ona anlatmak istiyordum. O da benzer bir durumdan geldiği için beni yargılamayacak ve beni anlayan biriyle konuşmak rahatlatıcı olacak.

"Ona hiç söylemememin bir nedeni de, neler yapabileceğimi tam olarak anlarsa benimle ilişkisini bitireceğini bilmemdi."

"On beş yaşındayken o MC ile yaptıkların buralarda dillere destan." Kaşlarını sallayıp sırttıktan sonra ağzına bir parça omlet atıyor.

"Bu sırtıma rahatsız edici."

Gölüyor ve ben de onu rahatsız eden şeyden uzaklaştırıyor gibi görüldüğüme seviniyorum. "Seni gördüğümü söyledim Drew ve bunda ciddi dim."

"Kulüp başkanının oğlu kız arkadaş ıma asıldı diye tüm MC'yi saf dış ı bırakmak pek de gurur verici bir an sayılmazdı ama ana kabul görevim olarak bir şey seçmem gerekiyordu ve o zamanlar tamamen duygularım tarafından yönetiliyordum."

"Otuz adam öldürdüğünü duydum ve mermin bittiğinde onları ellerinle öldürmüşün."

"Bu biraz abartılı oldu. Charlie ve Trent benimle birlikteydi ve daha çok yirmi adam vardı, ama evet, onlara karşı tamamen vahşi davrandım." Kıkırdıyorum. "Bugüne kadar tüm yerel MC'ler benden ve Charlie'den korktu." Katliamdan önceki geceyi hatırladığımda gülümsemem ağzımdan kaçıyor.

Beni *gördüğünü* söylüyor, bakalım bunu ona söyledikten sonra nasıl hissedecek. "Kabul törenim için hedefimi çoktan seçmişim. Görev basitti; seçkinler arasına girmeye layık olduğumu kanıtlamak için bir adam öldürecektim. Tam bir saçmal ıktı ama yapmak zorundaydım. Planım o adamı ortadan kaldırmaktı, tüm MC'yi değil. Ama olaydan bir gece önce babam beni ilk kez bodrum katındaki zindan kulübüne götürdü." Boğazıma bir şeyler düğüm leniyor ama kelimeleri zorla çıkarıyorum. "Neler içerdiğine dair söylentiler duymuştum ve çok merak ediyordum ama o geceye kadar oraya gitmeme hiç izin vermemişti."

"Ne oldu?" Gözleri yüzüme yapışmış, dikkati lazer gibi bana odaklanmıştı.

"O sırada Jane ile nişanlıydım. Ama babası anlaşmada bekaret maddesi olması konusunda ısrar etmişti, bu yüzden o noktada sevişmiyorduk. Bekaretimi on üç yaş ımda Parkhurst'te kaybetmişim ama Jane'i kendime bağladığımdan beri seks yapmamışım. Babam bundan hoşnut değildi, bu yüzden meseleyi kendi ellerine aldı."

O pisliğin öldüğüne şükrederken alt dudağ ımı ısırıyorum. Şu anda onun kemiklerini kazıp balina avlamak istiyorum.

Elini koluma koyuyor ve bana bakarken gözlerinde şefkatten başka bir şey yok. "Bana her şeyi anlatabilirsin, Drew. Daha kötülerini de duyduğumu garanti ederim ve asla yargılamam."

"Bunu biliyorum. Bunu itiraf etmek hâlâ zor çünkü o geceden kimseye bahsetmedim. Charlie'nin haberi bile yok."

"Sırrın konusunda bana güvenebilirsiniz."

"Bunu ben de biliyorum." İçimden geldiği eğilip onu öpüyorum.

"O gece için kendimden nefret
ediyorum." "Sana ne ?"
"Zindanında kafeslediği köleleri sikeyim."

Bölüm Otuz Beş

Athena

"**I** "Seni bunu yapmaya zorladığı için üzgünüm, Drew." Başka ne diyeceğimi bilemiyorum. Başka bir şey söylemek küstahlık olur. Drew'in asla isteyerek böyle şeyler yapmayacağını biliyorum, ama

Ona düşündüğü gibi bir canavar olmadığını söylemek işe . O hissettiklerini hissetmeye mecbur ve ben de onun yerinde olsam aynı şeyi yapardım.

"Yatak odama döndüğümde kendimi öldürmek istedim. Saatlerce duşta kaldım, cildimi keseleyerek günahıtan arınmaya çalıştım. Kendimden nefret ediyordum ve babamı öldürmek istiyordum. Bunun yerine, bütün bir MC'yi yok ettim ve bu yine de hissettiğim iğrenme, suçluluk ve kendinden nefret etme duygularından beni arındırmadı." Gözlerini kaçırıyor ve kalbim onun için kan ağlıyor. "Keşke bunun son kez olduğunu söyleyebilseydim ama değildi. Sadece köleler de değildi. Parkhurst'teyken, oradaki seçkin kadınları becermemiz bekleniyordu."

"Jane'in hiç haberi olmadı mı?"

Gözleri benimkilere dikildiğinde cam gibiydi. "Ona nasıl söyleyebilirdim ki? Parkhurst ya da seçkinlerin o tarafı hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Aşık olduğu adam hakkında hiçbir fikri yoktu. Bir yalanı sevmesine izin verdim çünkü onu kaybetmekten çok korkuyordum. Jane'i sevmek aklımı başımda tuttu. Onun ışığı olmasaydı, karanlığa çok uzun zaman önce yenik düşerdim."

Karanlıkta her şeyin kötü olmadığını ve kim olduğunuzun büyük parçalarını boğmaya çalışmanın asla akıllıca bir plan olmadığını söylemek istiyorum, ama şimdi zamanı değil ve ben kimim ki ona hayatta kalmak için yapılması gerekeni yaptığı için kendini suçlu hissetmemesi gerektiğini ?

"Bencil bir pisliktim. Onunla ilişkiyi kesmeli ve sevgisine layık birini bulmasına izin vermeliydim. Eğer öyle yapsaydım, bugün hayatta olurdu. Ama gitmesine izin veremezdim. Onu seviyordum. Ona ihtiyacım vardı. Ona ihtiyacım vardı.

onunla birlikteyken olduğum halim. O kadar iyi ve saftı ki, taktığım maskenin altında saklı olan canavarı bilseydi, benden milyonlarca kilometre uzağa kaçardı. Jane yaptığım şeyleri anlayamazdı. Beni sorumlu tutardı ve haklı olurdu."

"Aynı fikirde değilim." Ellerini ellerime alıyorum. "Bu eller ağza alınmayacak şeyler yaptı, tıpkı benimkiler gibi. Suçlunun ben olmadığımı anlayana kadar uzun yıllar senin gibi düşündüm. Babam suçluydu. Toplumumuz suçluydu. Eğer bana o şeyleri yaptığını ve bunu sevdiğini söyleseydin, hiçbir pişmanlık, suçluluk ya da utanç duymadan, evet, sen sorumluğun derdim." Ellerini ağzıma götürüyorum ve parmak uçlarından öpüyorum. "Ama sana yaptırılan şeyler için acı çektin ve bunları telafi etmeye çalıştın. Her zaman Jane'le ilgili değildi. İnsan tacirlerini alaşağı etme arayışın bundan çok daha fazlasıydı."

Başını sallıyor, ben de ellerini tutup göğsüme yaslıyorum. "Günahlarımın kefareti ödemesine çalıştım ama suçluluk duygusu hep orada." Ellerini geri çekip saçlarının arasında gezdiriyor. "Jane benim gerçekte kim olduğuma dair hiçbir fikri olmadan öldü. Tıpkı benim gibi bir canavarın ellerinde öldü."

"Hayır." Ayağa kalkıyorum ve bunu kabul etmeyi reddederek kendimi onun kalçalarının arasına itiyorum. "Aynı şey değil. Hiçbir şekilde karşılaştırılmaz. Çocukken, hayatta kalmak için olmaya zorlandığın canavara dönüştün. Ve daha sonra, dünyanın gerçek canavarlarından intikam almak için yine o canavara dönüştün." Yüzünü ellerimin arasına alıp gözlerinin içine bakıyorum. "Sen lanet olası bir kahramansın Drew Manning ve bana söyleyebileceğin hiçbir şey fikrimi değiştiremez."

Elleri kıcıma doğru inerken dudakları sahiplenici, açgözlü bir öpücükle dudaklarıma yapışıyor ve beni kendine doğru çekiyor. Sert boyu yoga pantolonumun içinden amıma bastırıyor ve anında sıırsıklam oluyorum. Bu, çenelerimiz ağrıyana kadar öpüştüğümüz ve birbirimize sarılarak uyuduğumuz gecelere benzemiyor.

Bu farklı bir canavar.

Hepsi ham ihtiyaç ve şehvet ve ben buna teslim olmak istiyorum ama yapamıyorum.

Oraya gidebilmemiz için iki şeyin gerçekleşmesi gerekiyor ve bu gerçekleştiğinde bunun asla olmayabileceğini biliyorum.

İsteksizce geri çekiliyorum ve amım neredeyse ağlıyor. "Athena," diye , kıcımlı tutup beni geri çekiyor vücuduna karşı.

"Yapamayız." Aramızdaki mesafeyi korumak için ellerimi göğsünde birleştiriyorum. "Seni istiyorum. Seni o kadar çok istiyorum ki, ama önce sana söylemem gereken bir şey var ve bu bekleyemez."

Duygularımı sindirmek için bir güne ihtiyacım vardı ama bu haberin yüzeye çıkardığı sayısız duyguyla başa çıkmaya henüz hazır değilim. Gözlerim yine doldu. Bu onu mahvedecek ve muhtemelen aramızdaki bu şeyi daha başlamadan bitirecek. Ama ona dürüstlük sözü verdim ve bunu yerine getirmeye niyetliyim.

Dört misafirimiz nihayet geldiğinde Abby, "Çıldırarak üzereyim," diyor. Drew'a destek olmadan söylemek istemedim çünkü buna ihtiyacı olacak ve gerçeği öğrendiğinde kalmamı isteyeceğinden emin değilim.

"Aynı," diye yanıtlıyor Demi. "Neler oluyor Athena?"

Drew'un oturma odasındaki kanepede yan yana oturan iki yeni arkadaşına bakarak, "Sanırım bunun için alkole ihtiyacımız var," diyorum. Gerginim ve eminim herkes ellerimin titrediğini görebiliyor.

"Hey." Drew ellerini omuzlarıma koydu. "Her neyse, üstesinden geleceğiz."

Gözlerimde yaşlar birikiyor. "Benden nefret edeceksin diye çok korkuyorum," diye fısıldıyorum.

"Bu imkânsız." Beni kollarına çekiyor ve ben de onun rahatlığını isteyerek içime çekiyorum, kaslı kollarının beni koruma hissinin tadını çıkarıyorum, belki de bunu son kez hissediyorum.

Milyonuncu kez babama lanet okuyorum ve sebep olmak üzere olduğu tüm kalp kırıklıklarını ona ödetmeye yemin ediyorum.

"Senden hiç nefret etmedim, seni nefret ettiğime inandırdığım zamanlarda bile." "Her şeyin bir ilki vardır," diye mırıldandım dudaklarımı bastırarak

yüzünün bir tarafına. Kollarından kurtuluyorum ve büyük kız külotumu giyiyorum. Her şeyi kendim için yapıyorum, ki bu hiç adil değil.

Beni kız kardeşinin, kuzeninin ve onların kocalarının önünde öpüyor. -en iyi arkadaşları- ve kalbim bir yandan sevinirken bir yandan da ikiye bölünüyor.

"Burada kal," diyor dudak kenetlenmemizi kırdığında. "Ben dolaptan şarap ve bira getireyim." Dudaklarımı bir kez daha okşuyor, gözleriyle beni rahatlatmaya çalışıyor ama ben orada korku görüyorum.

Charlie ve Kai, Drew'u odadan çıkarken takip ederek, "Biz de geliyoruz," derler.

"Birlikte çok iyi görünüyorsunuz," diyor Abby, kaşları çatılmadan önce usulca gülümseyerek. "Seni bu konuda sorguya çekmek isterdim ama şu anda cidden korkuyorum." Elimi tutuyor ve beni Demi ile aralarına çekiyor. "Bana bir şeyler vermelisin çünkü her türlü korkunç şeyi hayal ediyorum."

"Kötü bir şey değil," diyorum gömleğimin kenarıyla gözlerimi silerken. Üzerimi değiştirme zahmetine girmedim ve hâlâ gündelik kıyafetlerimleyim. "En azından umarım Drew öyle düşünmüyordur."

Çocuklar rekor sürede dönüp içkileri dağıttılar. Kalkıp Drew'un yanındaki diğer kanepeye oturuyorum, ona söylerken yakınında olmak istiyorum. Abby büyük sandalyelerden birinde Kaiden'in kucağına kaykılıyor ve Charlie de diğer kanepede karısının yanına oturup kolunu onun omuzlarına doluyor. Herkes büyük bir haber vereceğimi hissediyor ve beklenti havada uçuşuyor.

Beş çift gözün ne haltlar döndüğünü merak ederek beni süzdüğünü hissederken bir yudum beyaz şarap içiyorum.

Acılarına son vermenin ve yara bandını söküp atmanın zamanı geldi. "Öncelikle şunu söylemek isterim ki, Jane ve ailesi hakkındaki gerçeği öğrenene ve Ford'ların Hanks olarak tanıdığım insanlar olduğunu anlayana kadar bunların hiçbir hakkında hiçbir fikrim yoktu, kesinlikle hiçbir fikrim yoktu."

"O geçen Pazar günüydü," diyor Abby.

"Şüphelerimi sana söylemedim çünkü emin olmam gerekiyordu. Tamamen doğru yolda olmasaydım bombayı patlatmak istemezdim."

Drew, "Ares ayrılırken onunla bu konuda konuştun," diye tahmin yürütür.

Başımı salladım. "Bu ve Moonlight için finansman sağlamasını ben istedim."

"Bu çok düşünceliydi," diyor Abby.

Biraz daha şarap içiyorum ve Drew'a bakıyorum. "Beni geceleri ayakta tutan şeylerden biri de bu." Ve birkaç saat önce mutfakta beni becermesine izin vermememin nedenlerinden biri.

Oraya gittiğimizde, *eğer* oraya gidersek, aramızda hiçbir sır kalmayacak.

"Geçen hafta söylemediğim şey, ziyaretçilerimiz kalmaya geldiğinde orospu üvey annemin hamile olduğuydu." Drew'un ellerini ellerimin arasına alıyorum ve gerçekten kusacak gibi oluyorum. "Jane'in hamile olduğunu fark etmemiştim-

Ta ki geldikten birkaç hafta sonra bir gece bana içini dökene kadar."

"Ne?" Abby .

Derisindeki tüm kan sızarken Drew'un yüzü soluklaşıyor. Elleri benimkilere karşı buz gibi soğuk ve uzuvları kaskatı kesilmiş durumda. Sanki içime gibi bana bakıyor ve ben de şoktan beni duymasını umarak devam ediyorum. "Jane onu son gördüğümde ağır hamileydi ve her an doğum yapabiliirdi. Bu yüzden veda etmediği için çok endişelendim ama babam bebeğini doğurmak için güvenli bir yere gittiğine dair bana güvence verdi." Göğsümde taze bir öfke filizlenirken yanaklarımın içini çiğniyorum. "Yalan söyledi. Üvey canavar yalan söyledi. Hepsi bir oyundu."

"Nereye varmaya çalışıyorsun Athena?" Charlie, Drew'a sıkıntılı bakışlar atarak soruyor.

Drew kaya gibi sert ve kalbim onun için parçalanıyor.

"Cadance'ın hiç hamile kalıp kalmadığını ya da hamile kalıp bebeğinin anne karnında öldüğünü veya ölü doğduğunu bilmiyorum çünkü kayıtlar değiştirilmiş. Arlo'nun doğum sertifikası Cadance ve Amos Mar- tin'i ebeveynleri olarak doğruluyor ama bu doğru değil." Şoka girmiş Drew'a bakarken gözlerim yaşıyor. Kendimi toparlamadan önce bir tanesinin serbest kalmasına izin veriyorum. "Aydınlıkçılar DNA testi yapmama yardım etti ve sonuçlar çürütülemez." Drew'un ellerini sıkıyorum. "Arlo'nun biyolojik babası sensin Drew, annesi de Jane."

Otuz Altıncı Bölüm

Drew

Y Athena bu haberi verdikten sonra odada iğne atsan yere düşmez, sonra herkes aynı anda konuşuyor, farklı sorular soruyor ama ben onları duymuyorum. Ve konuşamıyorum. Duygular Boğazımı tıkıyor ve göğsüme oturuyor, nefes alamayacağım kadar sıkışana kadar ciğerlerimi sıkıştırıyor.

"Nefes al, D." Kız kardeşim gözlerinde yaşlarla yerden bana bakıyor. Ellerimi ve kollarımı ovuyor ama ben hissetmiyorum.

Uyuştum ya da çok fazla şey hissediyorum. Bilemiyorum.

Düzgün düşünemiyorum.

"Hadi, D." Abby yüzümü ellerinin arasına aldı. "Benimle birlikte nefes al. Al ve ver. Güzel ve yavaş."

Kafam hâlâ başka bir âlemde yüzüyor, Athena'nın vahyinin büyüklüğünü kavramakta zorlanıyor olsa da bedenim işbirliği yapıyor.

Arlo onun eti ve kanı değil. O

benim kanımdan.

Benim ve Jane'in.

Başım Abby'nin omzuna düşüyor ve duygularım içimde patlayana kadar kabarıp şişerken ikizime sarılıyorum. Öfke vücudumdan fışkırıyor ve bükülüp parçalara ayrılırken ağızımdan yırtılıyor. Bardağımı odanın diğer ucuna fırlatıyorum, duvara çarpıp parçalandığında kükrüyorum. Ayağa fırlıyorum, Abby ve Athena'ya çarpmaktan kıl payı kurtuluyorum, odanın diğer ucuna ve koridora doğru koşuyorum, nereye gittiğimi bilmiyorum, sadece bir şeye çarpmam gerektiğini biliyorum.

Koridorda kayarak duruyorum ve yumruğumu duvara vuruyorum, gözeneklerimden zehir fışkırıyor ve bir benlik bulutu

Nefret beni karanlığa gömüyor.

"Drew, lütfen," diye ağlıyor Abby. "Kanamam var. Lütfen dur."

Kai omzumu tutarak, "Seni tutuyoruz," diyor.

"Bu işe yaramayacak." Charlie beni geri çekerken, ben bağırıp çağırıyor ve onların tutuşuna karşı savaşıyorum. Öfke bedenimi mengene gibi kavramış ve bırakmıyor. Duygularıma teslim olup beni kontrol etmelerine izin verdikçe arkadaşlarım beni zapt etmek için mücadele ediyor.

"Şuna bak," diyor Athena, önümde belirerek. Yüzüme bir hücre fırlattı. "Oğluna bak. Bak, ne kadar güzel ve dindar."

Resmine bakıyorum ve duygudan boğuluyorum. "Onun saçları var," diye mırıldanıyorum.

"Ve gözlerin," diye ekliyor Athena.

"O ikinizin mükemmel bir karışımı," diyor Abby, kollarını belime dolayarak.

"Bana geçen hafta söylemeliydin." Öfkem geçtiği için Athena'ya ters ters bakacak enerjim bile yok.

"İstedim ama emin olmam gerekiyordu. İçgüdülerimin doğru olup olmadığını ya da ilk olayda bu fikri kafama sokan Arlo'nun gözleri olsa bile artan duygularımın beni yoldan çıkarıp çıkarmadığını bilmiyordum." Cep telefonunu Abby'ye verirken göğsünü ovuşturuyor. "Bebeğine ne olduğunu bilmiyordum Drew ve sana boş yere umut vermek istemedim. Beni affedemezsen anlarım."

Şu an bunu düşünemiyorum bile.

Anderson sıkılmış dişlerinin arasından, "O orospu çocukları senin bebeğini çaldı," diyor.

"Siktiğimin Aydınlıkçıları ne istiyorsa sikeyim," diye tükürdü Charlie. "Bence hemen Lowell'a gidelim ve o bok parçalarını yakalayıp dudaklarından gerçeği zorla alalım."

"Yapamazsın," diyor Athena. "Henüz değil."

"Arlo'yu düşünmelisin," diyor Abby. "Drew." Arkasını dönüyor ve minyon vücudunu bana yaslıyor. "Bunun büyük bir şok olduğunu ve doğal içgüdünün harekete geçip o pisliklere bedel ödetmek olduğunu biliyorum ama bir oğlun var ve onun duygularını da düşünmeliyiz."

Demi, Athena'ya sarılmak için yanına yaklaşırken, "Arlo kararlarımızın merkezinde olmalı," diyor.

"D, sen bir babasın. Yapamam." Abby'nin yüzü duygu seline kapılmıştı.

"O beni tanımıyor. Hayatının on beş yılını kaybettim. Baba dediği o canavarı seviyor."

"Gerçeği öğrendiğinde öğrenemeyecek," diyor Athena, sesinin sonunda çatlayarak. Bunun onun için de zor olduğunu biliyorum ama sadece kendimi ayakta tutacak kadar gücüm var.

"Onu göndermemiş olsaydım bunların hiçbiri olmayacaktı." Ellerim iki yanımda kenetlendi. "Neden bana hamile olduğunu söylemedi ki?!" Bağıriyorum.

"Bilmiyordu," diyor Athena. "Lowell'a vardktan sonra öğrendi. Sana ulaşmaya çalıştı ama cep telefonun kapalıydı. E-posta göndermiş ama onlar da geri dönmüş."

"Drew'a ulaşamadığında neden benimle iletişime geçmedi?" Abby soruyor.

"Babasına kimseyle iletişim kuramayacağından emin olmasını söyledim. Onu koruduğumu sanıyordum." Athena yumruğumu çekene kadar kanlı yumruğumu duvarımdaki yumruk şeklindeki deliğe sokuyorum. "Ben lanet olası bir pisiğim!"

"İhtiyacın varsa git kum torbana vur, ama lütfen kendine zarar vermeyi bırak. Buna dayanamıyorum."

"Ve sen bir pislik değilsin. Bunların hiçbiri senin suçun değil," diyor Abby.

"Öyle." Yaralı elimi esnetiyorum ve acıya kucak açıyorum. "Hepsi benim hatam. Bunun ne anlama geldiğinin farkında mısın?" Bakışlarım arkadaşlarımın ve ailemin üzerinde geziniyor. "Jane'in ölmesinin nedeni bu. Vera neden köle olarak satıldı. Silas neden o hasta kaltağa satıldı. Jane'in ailesi neden kayıp, büyük sığ bir mezarda çürüyorlar." Parmağımı Athena'ya doğru salladım. "Senin şerefsiz baban her şeyi bebeğimizi çalmak için yaptı. Eğer onu hamile bırakmasaydım, onu göndermeseydim, bunların hiçbiri olmayacaktı. Hepsi hayatta olacaktı."

Athena

Ağlamadan duramıyorum. Kalbim paramparça oldu ve ne yapacağımı, buradan nereye gideceğimi bilmiyorum. Ben bunu yapmam. Bu ben değilim. Demi ve Abby kanepede beni teselli ederken "Özür dilerim," diye hıçkırıyorum. Drew saatlerdir yok. Charlie ve Kai onunla birlikteydi.

Onların desteğini almasına sevindim çünkü buna ihtiyacı olduğu açık. Onun bu şekilde dağılmasını izlemek beni mahvetti. Onun acısı benim acım ve onun için acı çekiyorum. Benim için. Arlo için. Jane için.

"Özür dileme," diyor Abby ve bana bir mendil daha uzatıyor. Şimdiye kadar kutuyu neredeyse bitirmiş olmalıyım. "Drew'un kendi hislerine hakkı olduğu gibi senin de kendi hislerine hakkın var."

"Bu senin için de çok zor," diyor Demi.

Gözlerimdeki nemi siliyorum ve burnumu sümürüyorum. "Hayır. Drew için çok daha zor. Arlo'yla birlikte büyüme, onu sevmeye ayrıcalığına sahip oldum. O benim kanlı canlı kardeşim olmayabilir ama her açıdan benim kardeşim. Drew sevdiği kızı ve oğlunun hayatının ilk on beş yılını babam ve işbirlikçi karısının ellerinde kaybetti. Onların çıkarıcı kışkırtıcı kurşunlarla delik deşik etmek ve sonra da her şeyi yeniden yapabilmek için onları diriltmek istiyorum."

"Ares ne dedi?" Abby soruyor. "Bu babanın peşinden gitmek için yeterli mi?"

"Evet ve hayır." Bileğimdeki saç bağına çekip saçımı dağınık bir topuz haline getiriyorum. "Babamın asla bir varisi olmadı; Arlo'yu bu yüzden çaldığı çok açık. Toplumumuzun hâlâ hassas olduğu tek konu aile bağlarımızın saflığıdır. Ailemiz bir efendi ailesi ve efendiler üst kademelerin bir parçası. Saf kan bir varise sahip olmak önemlidir. O pislik yıllardır tıbbi raporlar ve testler uyduruyor. Bu başlı başına bir suç. Arlo karargahta eğitim görüyordu, bu yüzden dosyadaki DNA örneklerinden birini kullanmak yerine doğrudan ondan bir örnek alabildik. Bu gizlice yapıldı, bu yüzden Arlo henüz hiçbir şeyin farkında değil."

Gözyaşlarım yine gözlerimde toplanıyor ve sanki gözyaşı kanallarım kırılmış gibi hissediyorum. "Küçüklüğümde beri hiçbir şeye ağlamamıştım ve şimdi sanki baraj yıkılmış gibi."

Demi omzumu sıkarak, "İçinde bulunduğumuz koşullar göz önüne alındığında bu anlaşılabilir bir durum," diyor.

"Ve duyguları sonsuza dek hapsedemezsiniz. Her zaman bir çıkış yolu bulacaktır," diyor Abby.

"Öyleyse neden Amos'u şimdi tutuklayıp gerçeği söylemeye zorlamıyoruz?" Demi soruyor.

"Bunun için tutuklanabilir ama bu onu uzun süre tutmaya yetmez. Eğer elimizi çok erken gösterirsek, yer altına inecek ve kalan kanıtları da beraberinde götürecektir."

"Harika." Abby iç geçirir. "Yani hâlâ yerimizde oturmamız gerekiyor. Bu Drew için kolay olmayacak."

"Bunu Arlo için yapacak," diyor Demi. Ona olan tartışılmaz güveni yürek ısıtıcı. Neden o da kendini başkaları gibi ? "Bunu Arlo'ya nasıl söyleyeceğiz?" Ellerimi yorgun yüzümde gezdiriyorum. "Bu onu mahvedecek. Cadance'tan nefret ediyor, o yüzden onu ama kendini ihanete uğramış hissedecek. Babası olduğuna inandığı adam, öz annesini kaçırarak ölümüne neden olmuş, öz babasını öldürmeyi planlamış ve onu yıllarca karanlıkta tutmuştur. Tek iyi şey, artık Luminary sorumluluğundan kurtulmuş olması-

çünkü o kan değil."

"Seçkin sorumlulukları olacak," diyor Demi.

Abby, "Ama daha aktif bir katılım istemediği sürece bunlar önemsiz" diyor.

" ne yapacağız?" Abby'nin telefonu sordum.

"Sıkı tutun, sanırım." Cep telefonunu okurken kaşlarını çatıyor. "Drew bu gece annemlerde kalacak ama senin burada kalmanı istiyor."

"Bunun nasıl mümkün olduğunu anlamıyorum. Bence benim varlığım yardımcı olmaktan ziyade köstek olur."

"Athena." Abby ellerimi tuttu. "Babanın günahları senin değil. Sen de kandırıldın. Drew bunun için seni suçlamayacak."

"Kaybettiği her şeyi sürekli hatırlatan biri olabilirim."

"Olmayacaksın." Gözlerinden kararlılık fışkırıyor. "Çok şey istediğimi biliyorum ama lütfen onu bırakma. Eğer ayrılırsan ve başına bir şey gelirse, bu sefer geri dönemez. İkizimi tanıyorum ve senin güvende olmanı istiyor. Korunmana ihtiyacı var. Baban senin rolünü oynadığına inanıyor ve ona bunun doğru olmadığına dair bir işaret veremezsin çünkü o zaman her şey ortaya çıkar ve herkes tehlikede olur."

"Tamam. Haklısın."

"Bana çekip gitmemi söyleyebilirsiniz ama ben daha önce ne gördüğümü biliyorum. Birbirinize karşı bir şeyler biliyorum ve bu Drew'u çok üzecek ama lütfen ondan vazgeçme." Abby bana yalvarırken kalbini koluna takıyor. "Duvarları tekrar yükselecektir, ama eğer onları bir kez yıktıysan, bunu tekrar yapabilirsin."

"Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum ama ona çok değer veriyorum ve aramızdaki şeyler tekrar eskisi gibi olmasa bile onu terk etmeyeceğim. Drew ve Arlo'nun bana ihtiyacı var ve onları hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Otuz Yedinci Bölüm

Athena

Drew kabuğuna çekildi ve kimseyle konuşmuyor. Kendini işe ve her gece saatlerce spor salonunda çalışarak kendini yalnız yatmadan önce yorgunluk. Beni tamamen dışladı ve onu açmaya çalıştığım ilk birkaç seferden sonra denemeyi bıraktım. Onu zorlayamam. Bununla kendi zamanında ve kendi yöntemleriyle başa çıkması gerekiyor ama bu acı veriyor.

Evin içinde parmak uçlarımızda geziniyor, birbirimizden kaçmaya çalışıyoruz ve bu hafta birden fazla gece ağlayarak uyudum. Burası ilk taşındığım zamanki halinden çok farklı ve bu kaybın yasını bir ölüm gibi tutuyorum.

Bana öyle geliyor.

Onunla kendimden parçalar paylaşmıştım ve biliyorum ki o da benimle aynı şeyi yapmıştı. Şimdi o gitti ve ben yas tutuyorum.

Ayrıca, Arlo için endişeleniyorum.

Bu onu etkileyecek ve kalbim onun için acıyor.

Zamanı geldiğinde ona bu haberi nasıl gerçekten bilmiyorum ve bunu ben yapmak zorundayım çünkü Drew bir yabancı ve baba ile oğlu tanıştıırken dikkatli davranmamız gerekiyor.

Ama hiçbir şey az önce aldığım mesaj kadar yakamaz. Beast,

Vixen'la bir seans için buluşmak istiyor.

Son zamanlarda bilinçaltımın kaydettiği tüm küçük şeyler benim için tıklandı. Drew'un benim canavarım olduğunu biliyorum ve bunu gerçekten daha önce anlamalıydım.

Benim için daha mükemmel bir erkek yok ve ben onu çoktan kaybettim.

Belki de babamın adına işlediğim iğrenç suçların cezasıdır.

Arlo ifşasından sonra Drew'la bu konuyu konuşmayı planlamıştım. Acil olduğunu düşünmemiştim çünkü Drew haftalardır iptal ediyordu. Aptalca bir şekilde bunun sebebinin onun da bana karşı bir şeyler hissetmesi ve başka biriyle yatma düşüncesinin onu tiksindirmesi olduğuna inandım.

Belli ki bunu atlatmış. Beni unutmuş.

Çünkü Vixen'i tekrar altına almaya hazır ve bu kalbimi parçalıyor.

Ona mesaj atıp kim olduğumu söylemeliyim ama bunu yapmıyorum. Onunla orada buluşacağımı teyit ediyorum ve hazırlanmak için daireme gidiyorum.

Eğer elime geçen tek buysa, onunla bir kez daha, kimin ellerinin vücuduma dokunduğunu bildiğim bir zaman geçirmek istiyorum.

Bu aramızdaki son sır olacak.

İşimiz bittiğinde ona anlaşmamızı bitirmek istediğimi ve bir daha o kulübe adımımı atmayacağımı söyleyeceğim.

Bu kez onun önündeyim ve beni ayağa kaldırıp kaldırmayacağını merak ediyorum. Mesajında belirttiği gibi, karanlık odada haçın önünde çıplak bir şekilde diz çöktüğümde, bunun beni mutlu mu yoksa üzgün mü edeceğini kestiremiyorum.

Kapı arkamdan tıkırdayarak açılıyor ve o odaya girerken ben başımı eğip hiç kıpırdamadan duruyorum. Kalbim göğüs kafesime çarpıyor ve boğazım kuruyor. İçim ihtiyaçla çarpıyor ve onu içimde hissetmek istiyorum, ama şimdi o an geldi, bunu yapıp yapamayacağımı bilmiyorum. Onun kimliğini biliyorken olmaz ve bu en büyük aldatmaca olur. Tam konuşmak üzereydim ki benden önce davrandı.

"Vixen."

"Buradayım," diye fısıldıyorum.

Arkamdaki hava bozuluyor ve kalbim kontrolden çıkarken göğsümde kelekler uçuşuyor.

"Gelmemeliydim," diyor acı dolu bir ses tonuyla. "Duygularımı sikip düşündüm. Kendimi sana kaptırıp kafamdaki her şeyi unutabilirim sandım ama yapamadım. Bunu ona yapamam."

Nefesim boğazımda düğümleniyor ve konuşmak istiyorum ama kelimeler dilimde boş boş duruyor.

"Biriyle tanıştım," diye devam ediyor. "Dünyamı alt üst eden biriyle. Bana daha önce hiç hissetmediğim şeyleri hissettiren biri. Şu anda her şey berbat durumda ve nerede durduğumuzu bilmiyorum ama bunu yapamayacağımı biliyorum. En büyük ihanet gibi geliyor ve vücudumda görmek istediğim tek el onunki. Özür dilerim. I-"

"Drew." Ayağa kalkıp onun gölgeli yüzüne doğru dönüyorum. "Benim."

Nefesini içine çekiyor. O uzaklaşana kadar birkaç atış boyunca birbirimize dönük duruyoruz. Acı kaburgalarımın arasından süzülüyor, göğsümde eskiden kalbimi barındıran o yumuşak yumruya doğru dilim dilim ilerliyor.

Işıklar yanarken tıslıyorum ve gözlerimi sıkarak kapatıyorum. "Bana bak," diye gürleyen bir sesle emrediyor.

Gözlerimi kırıştırarak açıyorum, onları parlaklığa alışmaya zorluyorum.

Ve sonra o orada. Tam önümde. Çıplak, görkemli ve çelik gibi sert.

"Ne kadar ?" diye hırlıyor.

"Bunu daha yeni çözdüm," diye dürüstçe itiraf ediyorum. "Son seansımızdan çok sonra." Bakışları yavaşça başımdan ayak parmaklarıma kadar vücudumun üzerinde geziniyor ve bakışları tenimin her santimini ıslatırken sanki bir kırbaça okşanıyor gibiyim. O göğüslerimde oyalanırken meme uçlarım titriyor. Burun delikleri açılıyor ve etkileyici sikiğin ucundan biraz prekum sızıyor.

O içkisini yudumlarken ben de kendi teftişimi yapıyorum; bakışlarımı açgözlülükle karın kaslarının her bir kıvrımına, iri pazılarını ve kaslı kollarını kaplayan mürekkebe, güçlü kalçalarına ve bana doğru uzanan, tepesi uyarılmışlığının kanıtlarıyla parıldayan, karınca gibi gerilmiş sikine yöneltiyorum.

Arzu içime hücum ediyor ve bakışlarımız birleştiğinde, patlayıcı bir tutkuyla birbirimize çarparak tek vücut oluyoruz. Drew çaresiz bir adamın tanktaki son oksijeni emmesi gibi dudaklarıma yapışıyor. Beni duvara çarpıp sert uzunluğunu karnıma bastırırken ve kalçalarını döndürürken ağzının içinde inliyorum. Tırnaklarımı omuzlarına geçirip onu şaplak sehпасına doğru iterken dudaklarını ısıırıyor ve muhteşem vücudunu pençeliyorum.

Drew dudaklarını ağızımdan boynuma doğru götürürken hırlıyor, tenimi emiyor ve beni işaretliyor. Amım ihtiyaçla zonklıyor ama sikine uzandığımda elimi tokatlayarak uzaklaştırıyor. "Şimdi, şimdi, Vixen, kimin sorumlu olduğunu biliyorsun."

"Isır beni, Canavar," diye bağıryorum, ihtiyacım en üst seviyedeyken reddedilmek beni öfkeliyor.

"Memnuniyetle." İçeri dalıyor ve dişleri omzuma battığında çığlık atıyorum. Sonra beni kaldırıyor ve odanın diğer tarafındaki masaya doğru yürüyüp beni masanın yanındaki duvara çarparken bacaklarım beline doluyor.

Ereksiyonunu bana doğru iterken ve göğüslerimi pençelerken vahşi bir hayvan gibi davranıyor, meme uçlarımı acıyana kadar çekiştiriyor ve çekiştiriyor. Etimi ağızına almadan önce sol göğsümü sertçe ısırdığında çığlık atıyorum. Omuzlarında bıraktığım izlerden tırnaklarımın altından kan sızıyor.

Kalçalarımı yukarı iterek, shaftı baskı yaparken inliyorum ama içeri kaymıyor. "Bir şey ister misin bebeğim?" diye soruyor, dişlerini meme uçlarıma geçiriyor ve kış yanaklarımı sertçe sıkıyor.

"Sikin. Lütfen, Drew. Sana ihtiyacım var."

Beni duvara yaslamak için vücudunu kullandığında tekrar çığlık atıyorum, böylece üç parmağını sokabiliyor. Beni kabaca parmaklarken dudakları benimkilerle birleşiyor. Parmaklarını çektiğinde itiraz ediyorum ama gözlerindeki hınzır parıltı bana bir şeylerin peşinde olduğunu söylüyor.

Beni kabaca sırtüstü mindere fırlatırken amımdan sıvı şehvet fışkırıyor.

"Bacaklarını aç, dizlerini bük ve göğsüne doğru kaldır. Bana amımı göster," diyor, parmaklarını ağızına sokuyor ve amımın sularını yalıyor.

"Drew."

"Sessiz ol!" diye tersledi, gözlerini bana dikti. "Ben izin vermedikçe ya da güvenli bir kelime kullanman gerekmedikçe konuşmayacaksın ve bu Beast."

Pozisyonumu alıyorum ve sessiz kalıyorum.

Drew dizlerinin üzerine çöktü, elinde meme ucu kelepçeleri ve deri bir kırbaç vardı. Onları minderine üzerine bırakıyor ve yüzünü amıma dayayarak karnına doğru eğiliyor. Yüzgeçleriyle kıvrımlarımı ayırıyor ve beni incelerken tamamen hareketsiz kalıyorum.

Şimdiye kadar yaşadığım en ateşli şeydi ve hiç bu kadar tahrik olmamıştım.

"Sen pis bir fahişesin, Vixen," diyor sert bir ses tonuyla, bir parmağını giriş yerimde biriken suların arasında .

Dili dışarı fırlayıp yarığımı bir aşağı bir yukarı yalarken haykırıyorum.

Amcığma sert bir tokat atıyor ve ben de başka bir çığlığı engellemek için yanağımın içini ısııyorum. "Bu gece benim kötü kızım mısın yoksa iyi kızım mı?" diye soruyor.

"Kötü kız," diye törpüledim nefes nefese bir ses tonuyla. "Her zaman kötü."

Dizlerinin üzerine kalkarken dudaklarından alaycı bir kıkırdama dökülüyor. "Ne güzel bir kötü kız," diyor, kelepçeleri takmak için üzerime eğilerek. "Canını yakmamı ister misin, sürtük?"

"Evet, Beast."

Kelepçeleri sertçe çekiştiriyor ve hassas bedenimde acı dalgaları kayıyor.

Tekrar bacaklarımın arasına giriyor ve kibirli bir sırıtışla kırbacın sapını yavaşça amıma sokuyor. "Çok kötü bir kız oldun, Vixen ve gerçeği gizlediğin için cezalandırılmayı hak ediyorsun." Beni kırbaçla beceriyor, ben onun altında kıvranırken hızını artırıyor, o kadar tahrik oluyorum ki kalçalarımın akan sularla minderin her tarafına damlıyorum.

"Siktir, çok ıslaksın." Kırbacı çıkardı ve elini amımın üzerine birkaç kez vurdu.

Hiçbir uyarıda bulunmadan beni dört ayak üzerine çevirdi ve başımı mindere bastırdı. "Güvenli kelime."

"Yeşil."

Kalçalarımı daha da genişletiyor ve sikinin uzunluğunu yarığma sürtüyor. Ucunu açıklığıma yerleştirdikten sonra üzerime eğiliyor ve sıcak bedeniyle beni sarıyor. "Nazik olamam Athena. Gerekirse güvenli kelimeni kullan."

"Nazik olmanı istemiyorum."

Elini enseme tutup yüzümü mindere bastırırken tek bir sert hamleyle içime girdiğinde boğazımdan çığlıklar kopuyor. Drew beni öldürmeye çalışır gibi sikiyor, boynumu sıkarken ve vücudumu tamamen kontrol ederken aletini şiddetli vuruşlarla içeri ve dışarı çarpıyor. Ben paramparça olana kadar bu cezalandırıcı tempoyu sürdürüyor, nefis aletinin her tarafına boşalırken çığlık atıyor.

"Pozisyonunu bozma," diye talimat veriyor çekilirken, parmaklarını içime sokuyor ve döllerimi topluyor. Üç parmağını büzüşmüş deliğime sokmadan önce kıcımın her tarafına bulaştırıyor, duvarlarımı okşuyor

Ben rahatlayana kadar. Kıçımı yağmalarken göğsümden iniltiler yükseliyor, sırtımı ısırıp emerken beni sertçe beceriyor.

Drew topuklarının üzerinde geriye doğru oturuyor ve aleti kıcıma saplanmış halde beni dikleştiriyor. Bir eli vücuduma önden girip boynuma dolanırken, diğeri kalçamı tutarak hareketlerini sabitliyor ve kıcıımı sıkıp beni boğuyor. Yıldızları her gördüğümde, kıcıımı vahşice becerirken ve parmaklarını kalçama sokarken nefes almam için tutuşunu serbest bırakıyor.

Boynumdaki el gevşiyor, vücudumdan aşağı iniyor, kelepçeleri açıyor ve parmaklarını amıma sokmadan önce karnımı yumuşatıyor ve kalçalarını kaldırıyor, aletini kıcıma o kadar derin sokuyor ki neredeyse bayılıyorum.

Orgazmım içimde kırbaçlanırken, tekil saf zevk dışındaki tüm hisleri yok ederken kıvranan bir karmaşa içindeyim.

Drew kolunu belime doluyor ve aletini birkaç kez daha sokarken beni biraz yukarı kaldırıyor. Sonra bağırarak beni sırtüstü çeviriyor ve göğsümün her yerine boşalıyor. Döl ipleri göğüslerime ve karnıma doğru uzanıyor, gözlerimi kapatıp ağzımı açıyorum ve son birkaç damlayı dilimde topluyorum.

Doyduğumuzda, az önce yaptığımız şeyin büyüklüğü ikimize de çarptığında birbirimize bakıyoruz.

Drew saçlarını avuçlayarak ayağa fırlıyor ve ben de onun odada volta atarak bir tür in- ner savaşı vermesini artan bir dehşetle izliyorum. Dirseklerimin üzerinde doğrulup minderin üzerine bağdaş kurarak oturuyorum ve dölünü tenimde gezdirirken onun kendini yok edişini izliyorum.

"Bu bir hataydı" diyor. "Neden?"

"Neden?" Bir kahkaha attı. "İsteddiğini seç!"

"Yani bu kadar mı?" Ayağa kalkarak soruyorum. "Duvarlarının arkasına saklanıp beni ve diğer herkesi yine dışarıda mı bırakacaksın?"

"Seni korumaya çalışıyorum!" diye kükrüyor. "Bundan iyi bir şey çıkmayacak."

"Seni seviyorum," diyorum, aynı anda hem ona hem de kendime itiraf ederek. "Seni görüyorum ve seni seviyorum. Senin her bir kırık parçan benim kırık parçalarımınla konuşuyor ve birlikte bir bütün olabileceğimizi biliyorum." Ona doğru yürüyorum, geri çekildiğini gördüğümde gözlerimle yalvarıyorum.

"Beni sevemezsin." Geri adım atıyor. "Benim aşkım zehirli. Sevdiğim bir kadını mahvettim. Aynı hatayı tekrar yapmayacağım. Bu iş burada bitiyor Athena. Bizim için bir gelecek yok."

Otuz Sekizinci Bölüm

Athena

I Şehirden Rydeville'e dönerken hâlâ öfkeliyim. Drew'a küfrediyor ve ona söyleyeceğim her şeyi kafamda planlıyorum. Korkak gibi davranıp bizden uzaklaşmak mı istiyor?

Tamam. Bu onun kaybı. Ama birkaç gerçek duyacak çünkü erkek gibi davranıp Arlo'nun yanında olması gerekiyor.

Arabasıyla geldiğimde arabası evin dışındaydı. Arabamın kapısını çarparak kapatırken ve evine girerken öfkeyle doluyum. Ona bir doz sert sevgi veriyorum sonra eşyalarımı toplayıp daireme dönüyorum.

Drew çalışma odasında, kapısı açık, karamsar bir şekilde pencereden dışarıdaki kasvetli karanlığa bakıyor ve bir elinde viskisini yudumluyor.

İçeri girip sandalyesinde dönmesini bekledikten sonra "Siktir. Seni." Göğsümde dönen tüm acı ve incinmişlikle ona bakıyorum. "Beni bu şekilde beceremezsin, sonra da beni aşağılayamazsın ve bana çöpmüşüm gibi davranamazsın."

"Ben yapmadım-"

"Kapa çenenizi." Öne atılıp çenesini kavıyorum ve gözlerimden zehir saçıyorum. "Sen söyleyeceğini söyledin. Şimdi sıra bende. Orada oturup beni dinleyeceksin ve ben söyleyeceklerimi söyledikten sonra eşyalarımı toplayıp senin zavallı, acınası hayatından çıkıp gideceğim, böylece sen de debelenmeye devam edebilirsin."

Gözleri kararıyor ve çenesinde bir kas çıkıyor, ama sessiz kalıyor, ki bu akıllıca bir seçim, çünkü arabamın bagajında bir tüfeğim var ve onun aptal kafasını uçurmak isteyebilirim.

"Sen bir korkaksın Drew Manning ve bana gerçek yüzünü gösterdiğin için mutluyum çünkü ben korkaklarla çıkmam. On be  yıl boyunca duygularını içine attın ve asla duygularını i lemedin. Bir ergenin duygusal zek sına sahipsin çünkü hâlâ kafanın içinde sıkı ıp kalmı sın, çocukluk a kının özlemini çekiyorsun ve  eytanlarıyla y zle meyi reddettiğin için karanlık bir suçluluk havuzunda debelenip duruyorsun."

Viski bardağını dudaklarına götürüp bir yudum alıyor ve bana kayıtsızca bakıyor.

Bir kahkaha attım. "Bu suratla beni kandıramazsın. KandırđıĐın tek kişi kendinsin. Ve bunu bir dereceye kadar anlıyorum. Ben de aynısını yaptım. Bu görevi bilerek kendi kendimi sabote ettim çünkü babama siktir olup gitmesini söyleyecek ve doğru nedenlerle gerçeği arayacak cesaretim yoktu. Belki birinin beni oturtup acı gerçekleri anlatması gerekirdi ama en azından artık uyandım. AĞzınızdan çıkan saçmalıkları duyduğunuzda bile hala geçmişe tutunuyorsunuz."

İkisini geri devirir ve sandalyesinin kollarını kavrar.

"İ te herkesin sana söylemeye korktuğu şey. Jane ile ya adığın şey tam bir hayal dünyasıydı ve sen bu peri masalına parmak ularımla tutunuyorsun çünkü eğer bırakırsan hayatının yıllarını bir hayal uğruna heba ettiğin gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalacağını biliyorsun."

"Benim ili kim hakkında hüküm veremezsin. Sen orada değildin!" diye bağırarak ayağa kalkmaya alı ıyor.

"Gözümün içine baka baka ne olduğunu görmek için orada olmama gerek yok!" Yüzümü onunkinin içine soktum. "Uyan artık, Manning! Gerçekten hâlâ onunla birlikte olacağını mı düşünüyorsun? O seni tanı mıyordu, Drew! Jane'den tüm gerçek yönlerini sakladın! Ondan sakladığın gerçeği çok şey anlatıyor ama sen bunu zaten biliyorsun."

"Sözlerimi arpıtıyorsun."

"Ve senin çeneni kapalı tutmakla ilgili gerçek bir sorunun var."

"Sırf bana kızgınsın diye onun anısının içine edemezsin."

Onu omuzlarından ittim, keşke silahım yanımda olsaydı diye düşündüm. "Kızgın değilim, bok kafalı.  fkeliyim amına koyayım!" Geri adım atıyorum ve pişman olacağım bir şey yapmadan ya da söylemeden önce derin bir nefes alıyorum. "Jane'e bok atmıyorum. Ona bayıldım ve ona nasıl açık olduğunuzu anlayabiliyorum. Payla tđınız a kı küçümsemiyorum ve bunu daha önce ya amı  olmasına sevindim.

hayatı çok acımasızca sona erdi. Her şey farklı olsaydı, Rydeville'den ayrılmasaydı, burada kalsaydı, birlikte olamayacağınızı söylüyorum. Ya da eğer birlikteyseniz, bunun nedeni sizin hala saklanıyor olmanız ve onun gerçeği kabullenmeyi reddetmesiydi. İkiniz de mutsuz olurdunuz."

"Bunu bilemezsin."

"Belki de bilmiyorumdur." Yine onun kişisel alanına giriyorum. "Ama biliyorsun. Bunu bana itiraf etme Drew, ama en azından kendine itiraf et çünkü bunu yapana kadar ilerleyemezsin."

Göğsü kabarıyor ve gözlerini kaçırırken yüzünde acı parıldıyor.

"Kendini toparlamalısın çünkü Arlo'nun sana ihtiyacı olacak. Bu ortaya çıktığında derinden sarsılacak. Tüm kimliği ve geleceği için planladığını düşündüğü her şey bir gecede çözülecek. Güçlü olmak için bize ihtiyacı olacak ve sen de kafanı daha fazla kuma gömemezsin. Gerçeklerinizle yüzleşmeniz gerekiyor ve bu Jane ile başlıyor."

Birkaç vuruşluk sessizlik çöküyor ve ben bu zamanı sakinleşmek için kullanıyorum. Bağırarak işe yaramayacak ve Arlo'nun iyiliği için ona ulaşmam gerekiyor.

"Siz daha çocuktunuz, Drew. O sizin ilk aşkınızdı ve ilişkiniz en güzel döneminde kesildi. Bu ikiniz için de haksızlıktı ve Jane'e olanlar korkunç. Bu beni öldürüyor ve onu senin gibi tanıımıyordum, bu yüzden seni anlıyorum. Ama sonsuza kadar kendini hırpalamaya ve bunu bir kalkan olarak kullanmaya devam edemezsin. Suçluluğunun arkasına saklanıyor, kendini defalarca cezalandırıyor ve bunu bir bahane olarak kullanıyorsun çünkü kendini birine açmaktan çok korkuyorsun. Kalbinizin tekrar kırılmasından korkuyorsunuz. Sevdiğin insanları hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyorsun, bu yüzden duygularını kilitliyorsun ve insanları kendinden uzak tutuyorsun ve bu şekilde yaşanmaz ve bunu Arlo ile yapamazsın."

"Gerçekten bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Bilmiyorum Drew, çünkü bütün hafta beni dışladın ve benimle konuşmayı reddettin ve bunu yapmaya hakkın yok. Seninle işimiz bitti ama Arlo'yu desteklemek için hâlâ birlikte çalışmamız gerekiyor. Şu anda önemli olan tek şey o ve oğlun için erkek gibi davranmalısın."

"Ya yeterli değilsem? Ya berbat bir rol modeliysem?"

"Kendine izin verirsen yeterli olursun ve babası olduğunu düşündüğü adamdan daha kötü bir rol model olamazsın."

"Bu güven verici." Ses tonunda yoğun bir alaycılık var.

"Eğer birinin sana bebeklik etmesini istiyorsan, git birini tut çünkü o kişi kesinlikle ben değilim. Saklanmaya devam etmene izin vermeyeceğim ve burada bir seçeneğin var, Drew. Dış görünüşünü bırak ve Arlo'ya kim olduğun konusunda güven. Ona karşı uzun zamandır kimseye karşı olmadığın kadar gerçek ol."

"Sana karşı dürüst oldum." Gözlerinden samimiyet akıyor. "Sana kimsenin bilmediği şeyler söyledim. Kalbimi açtım ve seni içeri aldım."

"Evet, sonra işler zorlaştığı anda beni geri ittin ve duvarlarının arkasına çekildin. Bunların sayılacağından emin değilim." "Sayılır."

Bana doğru yaklaştı. "Ben doğru olanı yapmaya çalışıyorum. senin tarafından."

"Acı gerçek şu ki buna inandığını söyleyebilirim." Daha iyi bir karar vermeme rağmen, yanağını okşuyorum. "Ama senin yaptığın tam tersi. Sana gerçek seni gördüğümü ve onu kucakladığımı söyledim. Kendimi koruyup savunabilecek kapasitede olduğumu biliyorsun. Bana danışmadan benim için seçimler yaptın ve sonra hiçbir şey ifade etmiyordum gibi beni kulüpte bıraktın. Sanki başka bir cinsel ilişkiden başka bir şey değilmişim gibi."

"Bu doğru değil."

"Başkalarını içeri almam ama seni içeri aldım. Sana seni sevdiğimi söyledim ve senin yanıtın beni reddetmek ve geleceğimiz olmadığını söylemek oldu."

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun."

"Hayır, Drew, istemiyorum." Kollarımı kavuşturup geri çekiliyorum, damarlarımdan acı akarken kendimi korumaya çalışıyorum. "Birbirimize dürüstlük sözü verdik ve ben sana karşı savunmasızdım ama sen bana saygısızlık ettin. Yalan söyledin ya da korkakça bir çıkış yolu seçtin ve sadece beni hayal kırıklığına uğratmadın, kendini de hayal kırıklığına uğrattın."

"Benden daha iyisini hak ediyorsun."

"Oh, lütfen. Kes şu acıma partisini. Bunu duymaktan bıktım. Bunun için beni kendinden uzaklaştıramazsın. Beni istemiyorsan, tamam, söyle bana, tüm dürüstlüğüyle, duygularım karşılıksız. Ama beni koruduğunu sandığın için beni kendinden uzaklaştırma. Ya da çoktan gitmiş bir kadının hayaletine ve büyük olasılıkla sürmeyecek bir ilişkinin hayaletine özlem için. Jane'i en yüksek mertebeye koymuşsun ve hiçbir ölümlü kadın onunla kıyaslanamaz. Bir hayaletle ilişki kurmayı reddediyorum."

"Bu bir yarışma değil. Seni hiç böyle görmemişim." Bir elini saçlarının arasında gezdirerek dağınık telleri alnına savuruyor.

Gerçeği görmeyi reddetmesi, zihninde yarattığı bu illüzyonun arkasına ne kadar saklandığını kanıtıyor. "Çünkü kendine yalan söylüyorsun. Başka bir kadına asla arka çıkmayacağımı biliyorsun. Benim için ya hep ya hiç. Geçmişinle yüzleş, Drew. Bunu kendin için yap çünkü başkasını sevmeden önce kendini sevmeyi öğrenmelisin. Sen Arlo'nun babasisin ve seni onun hayatında istiyorum ama önce kendini toparlamalısın. Olabileceğini bildiğim adam olduğunu kanıtla, sonra gel ve benim için savaş. O zamana kadar siktir olup gidebilirsin ve sana söyleyecek başka bir şeyim yok."

Drew arkamdan seslenip kalmam için yalvarırken arkamı dönüp yürüyorum. Kapıdan koridora çıktığımda neredeyse yüzümü Abby'ye çarpıyordum. "Benden kalmamı isteme," diye çıkışıyorum onun yanından geçip yatak odama doğru yürürken. "Kardeşin için yapmaya hazır olduğum çok şey var, ama onun kum torbası olmak bunlardan biri değil."

Yatak odama girip yatağın altından iki çantamı çıkarırken gözleri boynumdaki belirgin izlere takılıyor.

"Lütfen gitme," diyor Drew, kapı aralığında cisimlenerek.

"Burada kalamam." Dolaba girip askıdan kıyafetlerimi çekmeye başlarken ona bakmıyorum.

"Her şey için özür dilerim," diyor dolabımın girişindeki duvara yaslanarak. "Haklısın. Ben bir korkağım ve duygularımla yüzleşmek ve korkularımla yüzleşmek yerine seni kendimden uzaklaştırıyorum. Korkularım çok derinlere yerleşmiş durumda ve bu benim varsayılan ayarım."

"Bunu itiraf etmene sevindim," diyorum, onu iterek yatak odasına geçerken. "Ama güzel sözler söyleyip her şeyin sihirli bir şekilde yoluna girmesine izin veremezsin." Kıyafetlerimi ilk çantaya atıyorum. "Senin terapiye ihtiyacın var Drew, hem de çok ama çok." Giysileri gelişigüzel bir şekilde çantaya dolduruyorum ve fermuarı çekiştirerek kapatıyorum. Doğrulup ona bakıyorum. "Bunu şaka olsun diye söylemiyorum. Senin olduğun adamla ilgili bir sorunum yok. Ben senin tüm güçlü yanlarını ve kusurlarını seviyorum ama sen sevmiyorsun ve bu da sorunun bir parçası." Onun güzel yüzünü ellerimin arasında tutuyorum. "Suçluluk duygusundan kurtulmalı ve Jane'i bırakmalısın. Tüm o bastırılmış duyguları işlemen gerekiyor. Bu ağır yükü senin için kaldıramam. Bunu tek başına yapmalısın."

Elleri belime inerken gözleri pişmanlıkla parlıyor. "Seni öyle bıraktığım için çok üzgünüm. Seninle ilgilenmediğim için." Ağzını kulağıma bastırıyor. "Prezervatif kullanmadım ama-"

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum ve ikimiz de temiziz." Kulüp, her üyenin aylık test sonuçlarını sunmasını şart koşuyor.

"Şimdi sana göz kulak olmama izin ver," diye yalvarır. "Sana banyo yaptıracağım, yiyecek bir şeyler getireceğim ve-"

"Dur. Yapma bunu. Lütfen." Sözlerimden acı fişkırıyor.

Gözlerimin içine bakıyor. "Seni seviyorum. Bunu söylemem gerekirdi." Kaşlarını benimkilere bastırıyor. "Seni seviyorum Athena. Lütfen benimle ol. Lütfen gitme. Daha iyisini yapacağıma söz veriyorum."

Kırılğanlığı neredeyse savunmamı kırıyor. Artık kendini açıyor ve benim için kanıyor. Bu iyi bir başlangıç, ama bir şeyleri değiştirmiyor ve duygularıyla yüzleşene kadar beni sevdiğini kesin olarak söyleyemez ve ben buna inanmayı göze alamam. "Keşke buna inanabilseydim ama sen kendi aklını bilmiyorsun ve bunu kendin söyledin. Bu senin varsayılan mekanizman." Geri çekiliyorum, hala yüzünü tutuyorum, kırılğanlığımın ortaya çıkmasına izin veriyorum çünkü kendimi tutmaktan bıktım. "Seninle birlikte olmayı her şeyden çok istiyorum ama sen geçmişinle yüzleşene kadar bizim için bir yol yok. Ne kadar bencil olmak istesem de yapamam. Önceliğimiz Arlo, Drew. Ona odaklan, bana değil."

"İkinize de odaklanabilirim ve ekip olarak ona daha iyi destek olabiliriz."

"Bu şekilde birlikte olmadan da ona destek olabiliriz," diyorum ve elini bırakıyorum.

Beni dolaba kadar takip etti. "Lütfen, tatlım. Yapma bunu."

"Zamana ve alana ihtiyacımız var Drew ve ben gerçekten bunun en iyisi olduğunu düşünüyorum."

Başka bir şey söylemiyor, ben dolap ve ebeveyn banyosu arasında eşyalarımı toplarken yatak odasının kapısında kız kardeşinin yanında duruyor. İşim bittiğinde çantalarımı alıyor ve ben etrafa son bir kez bakıp her şeyi aldığıma emin olduktan sonra uzaklaşıyor.

Arabama doğru yürürken Abby alışılmadık bir şekilde sessiz. Drew bagajı açıyor ve yüzüme dönmeden önce çantalarımı yerleştiriyor. Beni kollarının arasına aldığı anda itiraz etmiyorum, herkes için doğru olanı yaptığımı bilsem de böyle olmasını istemediğim için ona sıkıca sarılıyorum. "Lütfen dikkatli ol," diyor. "Yetenekli ve güçlü olduğunu biliyorum ama bir şey olursa ya da herhangi bir şey için bana ihtiyacın olursa lütfen beni ara."

"Yapacağım." Kucağından sıyrılırken ona hüzünlü bir gülümseme sunuyorum.

"Seni sonra ararım," diyor Abby ve beni çabucak kucaklıyor. "Dikkatli sür."

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Drew

"Y Ertesi sabah ada ünitesinde ona katılırken kız kardeşime "Sana söylemiştim," diyorum. Abby dün gece burada kaldı ama konuşmadık çünkü duygusal olarak

Athena gittikten sonra bitkin düşmüştü ve hiçbir şey konuşacak durumda değildi. Önüne bir tabak pastırma, yumurta ve kızarmış ekmek koydum. "Bunu hak ettim."

"Canın yanıyor ve bunu söylemek tam bir pislik olur."

Dudaklarımda alaycı bir gülümseme beliriyor. "İlk defa sert bir sevgiye maruz kalmıyorsun."

"Görünüşe göre Athena bundan bolca dağıtmış." Abby çatal bıçak takımını aldı. "Cesedinden daha fazla et koparmanın akıllıca olduğundan emin değilim."

"Ne kadarını duydun?"

"Çoğunu," diye itiraf ediyor kremalı çırpılmış yumurtadan bir çatal dolusu almadan önce.

"Gerçekten sıçtım ." Bir ağız dolusu kahveyi geri yutuyorum.

"Telafi edilemez değil. O seni seviyor." Ağzında mutlu bir gülümseme beliriyor. "Sen de onu seviyorsun ve bu konuda hiçbir şey nihai değildi. Ne olursa olsun, bence o doğru olanı yapıyor. Bunu kendin için yapmalısın ve bu, oğlunla ve onunla gelecekte kuracağın ilişki için en iyi şansın."

"Bundan ne kadar nefret etsem de, çünkü onu zaten çok özlüyorum, Arlo için erkek gibi davranmalı ve ona odaklanmalıyım."

"Her ikisini de yapmak mümkün," diyor ben kahvaltıma gömülürken. "Ama Jane meselesini kesinlikle senin halletmen gerekiyor. Athena farkında olmayabilir ama bu kapanışa en az senin kadar onun da ihtiyacı var."

Kaşlarımı çattım. "Takip etmiyorum."

"Onun senin dünyanın merkezi olması gerekiyor, Drew. Kalbini Athena'ya verebilmek için Jane'i tamamen bırakmalısın."

"Kalbimin bir parçası daima Jane'e ait olacak."

"Belki. Belki de değil." Omuz silkiyor. "Bence Athena'nın ruhunu huzura kavuşturduktan sonra bu durumdan hoşnut olacaktır. Jane için doğru düzgün yas tutmadın Drew ve bence tuttuğunda her şey biraz daha farklı görünecek." Abby elini koluma koyuyor ve bana eşit miktarda üzüntü ve kararlılıkla bakıyor. "Jane'in başına gelenler yüzünden çok kızgın ve üzgünüm. Bunu hak etmedi ama bu kadar suçluluk yeter D. Bu senin suçun değil ve kendini cezalandırmana izin vermeyeceğim. Jane'in babası Rydeville'den ayrılma *kararını* senin verdiği bilgilere dayanarak aldı ama bu yine de *onun kararıydı*. Ailesi için doğru olduğuna inandığı şeyi yaptı. Siz yanlış adım atmadınız ya da yanlış kişiye güvenmediniz; babası yaptı. Ama o da suçlu değil. Kader onun ya da sizin elinizde değildi. Kendinizi affetmenin ve geleceğinize odaklanmak için geçmişi geride bırakmanın zamanı geldi."

Ön kapıya vurulması, verebileceğim her türlü cevabı kesiyor. yapılmış. Abby gelirken koridorda ilerliyorum ve kapı camından bana bakan telaşlı görünümlü Sawyer Hunt'ı fark edince kaşlarımı çatıyorum. "Sorun nedir?" Kapıyı açar açmaz soruyorum, Athena'nın arabasının yolcu koltuğunda oturan Xavier'i gördüğümde panik damarlarımda dolaşıyor.

"Ares Athena'yı aradıktan sonra bizi de aradı," diye onaylıyor Hunt, Charlie'nin arabası garaj yoluma girerken. "Biz de diğerlerini aradık. Herkesi birlikte güncellemek daha iyi olur."

Athena arabasından inip bana doğru koşarken Kai Charlie'nin arabasından atlayıp bize doğru geliyor. Telefonunu göğsüne bastırırken yüzünde korku okunuyordu. "Cevap vermiyor." Ses tonu histeri sınırında ve gözle görülür bir şekilde titriyor. "Arlo antrenmanda olmadığı sürece telefonlarıma cevap vermez ama antrenmanda olmadığını biliyorum."

"Bu Arlo'yla mı ilgili?" Korku omurgamdan yukarı tırmanırken kaşlarım çatılıyor.

"Ona söylemedin mi?" Hunt'a bakar.

"Zaman yoktu." Hunt ağırbaşlı bir ifadeyle beni iğneliyor. "Görünüşe göre Amos peşimizde ve rüzgâra kapılmış olabilir."

"Arlo'ya zarar vermez, değil mi?" Abby, bize ulaştığında Kainin kucağına düştüğünü söylüyor.

"Sanmıyorum, ama akli dengesi yerinde değilse kim bilir neler yapabilir." Athena'nın sözlerine acı dolu bir inilti eşlik ediyor ve ben

Birlikte olmadığımızı dikkat ederek onu kollarıma çekiyor ve sıkıca sarılıyorum. "Onu geri getireceğiz."

"İçeride konuşalım." Xavier ciddi bir ifade takınır.

Hepimiz oturma odama oturduğumuzda Xavier ve Sawyer açıklama yapmaya başlıyorlar. Onlar bizi bilgilendirirken kolumu Athena'nın omuzlarında tutuyorum. Hunt, "Emil Petrov dün gece geç saatlerde Kuzey Kaliforniya'daki özel bir havaalanında ortaya çıktı," diyor. "Ares ve kurulun bir araya getirmeyi başardığı kadarıyla, Amos'la buluşmak için oradaymış. Büyük ihtimalle intikam vaadiyle kandırılmış."

"Amos oyunumuzu nereden biliyor?" Ben soruyorum.

"Ares, Luminary topluluğu içinde hâlâ Rhett Carter'a sadık olan bir unsurdan bahsetti. Amos'un bu grubun bir parçası olduğunu biliyoruz ve belli ki ona istihbarat sağlayan birileri var," diyor Xavier, sandalyesinde arkasına yaslanıp esnemesini bastırarak.

"Ama bu istihbarat içeriyordu." Kai çenesini Abby'nin omzuna yaslar.

Sawyer pantolonundaki bir parça tüyü temizlerken, "İçeride bir köstebekleri var," diyor.

"Odaklanalım. Nasıl olduğu önemli değil. Önemli olan Amos'un Emil'i öldürmesi ve suçu senin üzerine atması," diye onaylıyor Xavier.

Hunt, "Bir grup Bulgar mafyası bu yöne doğru giden bir uçakta," diye ekliyor.

"Bir karşılama komitesi kuralım." Charlie parmaklarını çıtlattı.

"Bulgarların canı cehenneme. Onlara çocuğu ver, gerçeği söyle ve yollarına devam etsinler. Oğlumu bulmak gibi daha acil meselelerimiz var."

"Salinger ve diğerleri Amos'un evini bastılar. Görünüşe göre hepsi aceleyle ayrılmış. Belli ki yardım almışlar çünkü hiçbir yerde izleri yok," diye açıklıyor Xavier.

Athena, "Arlo'nun telefonundaki takip cihazı da devre dışı bırakıldı," diyor.

"Baban onunla oynadığını düşündü," diye tahmin ediyorum ve o da başını sallıyor.

"Eğer ona bir şey olursa, ölürüm Drew. Çok endişeliyim."

"Bunu çözüp onu geri alacağız." Ben de Athena endişeliyim, çünkü Amos Martin açıkça psikopat bir pislik ve

hiçbir şey sınır dışı değildir. Gerçeği bildiğimizden şüphelenirse, oğlumun hayatı tehlikeye girer. Arlo'yu bulmalıyız ve hemen bulmalıyız.

Xavier, "Ares, aileye en yakın kişileri sorgulamak için uzman bir ekip kuruyor ve teknoloji uzmanları ipucu bulmak için ellerindeki her türlü teknolojiyi kullanacak" diyor.

"Bu yeterli değil," diye homurdanıyorum, ayağa kalkıp Athena'yı da alarak. "Bu sefer kararları onlar vermeyecek. Arlo benim oğlum, Athena'nın kardeşi ve biz burada oturup parmaklarımızı oynatmayacağız. Onların yöntemini denedik ve bakın ne oldu?"

"Ben de seninle aynı fikirdeyim. Cali'ye gitmeli ve onları yerde aramalıyız," diyor Athena.

Xavier, "Eyaleti çoktan terk etmiş olabilirler," diyor.

"Ya da enine boyuna düşünmeden kaçmamız Amos'un bel bağladığı bir şey. Bu bir tuzak olabilir," diye ekliyor Kai.

"Bir şeyler yapmalıyız." Athena bir elini göğsünde gezdiriyor.

Charlie boynundaki belirgin morluklara ve parmak izlerine bakıyor ve gözlerini bana doğru kaldırıyor. Başımı sallıyorum, çünkü şimdi bunları konuşmanın sırası değil.

Xavier, "Keven ve Zayn kendi keşiflerimizi yapmak üzere birkaç güvenilir meslektaşımızla birlikte ofisteler ama ben Ezra ile konuşmak istiyorum," diyor. "Onu da bu işe dahil etmeliyiz."

"O otelde." Ona Aydınlıkçılar ve bize anlattıklarıyla ilgili her şeyi anlatamasam da tehlikede olmadığını ve eve gitmesinin güvenli olduğunu teyit ettim. Ama gerçekten korkmuştu ve otelde kalmak istiyordu. İsterse oraya kalıcı olarak taşınsın, umurumda değil. Koğuşa gitmek pek işime gibi. "Neden hepimiz orada toplanmıyoruz? Keven ve Zayn'e bizimle bu koordinatlarda buluşmalarını söyle." Daniels'a bir pin gönderiyorum.

"Çantamızı hazırlayıp gelmemizi öneririm," diyor Charlie. "Böylece biri ipucu bulursa yola çıkmaya hazır oluruz."

"Sen nasılsın?" Otelin park alanından koridor boyunca eski lobiye doğru yürürken Athena'ya soruyorum.

"Değilim ama en azından harekete geçiyoruz. dağıtacak bir şeyler yapmalıyım. O pisliğin gidebileceği yerleri yazıyordum.

ve Arlo'nun bazı arkadaşlarını listeliyor. Siz Ezra'yı ve teknik ekipleri bilgilendirirken ben de onları kontrol edebilirim diye düşündüm."

"Elbette. Ben de endişeliyim. Babanın bana zarar vermek için ona zarar vermesinden korkuyorum."

Lobide yürürken yüzünü benimkine doğru kaldırıyor. "Ya da *bana* zarar vermek için ona zarar ver."

Arkadaşlarımı bodrumdaki inime götürüyorum, Ezra ofisten çıkıp merhaba derken Keven Kennedy'nin arkasından kapıyı kilitliyorum.

"Yeni James Bond olmak için seçmelere katılmalısın, dostum," diyor Kai, elini omzuma vururken sırtarak.

Kennedy geniş ofisime girip tüm teknoloji ve kanıt panolarını tararken, "Cidden çok etkilendim," diyor.

"Aynı." Athena ellerini kalçalarının üzerine koyuyor. "İçeri girip bakmak için can atıyordum ve beni hayal kırıklığına uğratmadı." Siyah bir zıbın giymiş, beline bir silah kemeri bağlamış ve her iki kalçasının etrafına bıçaklar yerleştirmiş. Saçları at kuyruğu şeklinde bağlanmış ve yüzünde herkese işinin ehli olduğunu söyleyen bir ifade var.

O benim her ıslak rüyamın hayata geçmiş hali ve bu kesinlikle şu anda düşünmek için uygun bir düşünce değil.

Charlie kaşlarını sallayarak, "Sorgu odasını gezmeyi istemelisin," diyor.

"Hayır, teşekkürler," diyor kız kardeşim. "Kabus görmek istemiyorum." Bizimle gelmek için ısrar etti ve Demi çocukları aldığı için Anderson'ın onu uzak tutmak için kullanabileceği mantıklı bir neden yoktu. Benim için sorun değil. Abby'nin kullanabileceğimiz kurnaz bir zekâsı var ama Kai'nin bizimle gelmesi için uçağa adım atmasına izin vermeyeceğini biliyorum.

Ezra herkesin oturabilmesi için masadaki haritaları kaldırdı. Charlie benimle birlikte mutfaktan kahve ve su almaya geliyor, sonra masadaki diğerlerine katılıyoruz ve seçenekleri tartışmadan önce Ezra'yı bilgilendiriyoruz. Bakışlarım Athena'ya kayıyor. Masamda oturmuş bir yandan güvenli bir hattan Arlo'nun arkadaşlarını arıyor, bir yandan da özel bir Luminary teknoloji sitesinde konum koordinatlarını araştırıyor.

Kalkıp taze bir fincan kahve aldım ve yanına oturdum. "Şansın yaver gitti mi?" Bir aramayı sonlandırırken fincanı ona uzatarak soruyorum.

"Dün sabahattan beri hiçbir arkadaşı onu görmemiş. Her şey normaldi ve bir şeyler olduğuna dair hiçbir belirti vermedi."

"Amos'un onu sahte bahanelerle götürmüş olması mümkün."

"Manning!" Xavier bağıyor ve ben omzumun üzerinden bakıyorum. Hücresi önünde duruyordu ve gözlerinde yeni bir kıvılcım vardı.

Athena ve ben kalkıp oraya gidiyoruz.

"Arayan Ares'ti," diyor cep telefonunu yeniden kaydederken. "Bir ihbar almışlar. Amos, Cadance ve Arlo'yla birlikte Lowell'ın iki bin kilometre güneyindeki bir benzin istasyonunda görülmüş. Görünüşe göre sahil yolundan kaçınıyorlar ve daha az seyahat edilen rotayı kullanıyorlar. Rumlar Calı'deki tüm havaalanlarını ve limanları alarma geçirdi ve şimdi peşlerine adam takıyorlar."

Cebimden telefonumu çıkarıp pilotuma bir mesaj yazmaya başladığımda Athena, "Havalanmamız gerek," diyor. Manning Motors jetini kullanmamayı tercih ederdim, çünkü varışımızı yayınlıyor, ama zaman çok önemli ve Amos'un zaten onu hedeflediğimizi bildiğini tahmin ediyorum.

Parmaklarım tuş takımında gezinirken "Çoktan hallettim," diye onaylıyorum. "Oh, ayrıca senin küçük Bulgar sorunuyla da ilgilendiklerini söyledi-lem." Xavier televizyonu açıp CNN'e geçerken sırtıyor. "Onun sözleri, benim değil."

Haber başlıklarına göre kimliği belirlenemeyen özel bir uçak Atlantik Okyanusu üzerinde infilak . Arama kurtarma ekipleri uçağın düştüğü bölgeye doğru yola çıktı ancak kurtulan olması beklenmiyor.

"Kahretsin." Zayn ellerini başının arkasında birleştirip sandalyesinde arkasına yaslanırken sırtıyor. "Hiçbir şeyi yarım yamalak yapmazlar."

"Peki ya Petrov'un oğlu?" Athena sorar.

Xavier, "Büyükannesi ve büyükbabasına giderken," diye ekliyor.

Güvende olmasına sevindim ama endişelendiğim genç o değil. Havalanmak ve oğluma ulaşmak için can atıyorum. "silaha ihtiyacı olan varsa benimle gelsin. Pilotum şu anda havaalanına gidiyor, kısa süre içinde yola çıkacağız."

Herkes peşimden alt bodruma iniyor ve hepsine gelmeyi kabul ettikleri için minnettarım. Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmiyoruz ve ne kadar çok desteğimiz olursa o kadar iyi.

"Tanrım, D," diyor Abby ayaklarımız yere bastığında. "Burası tüylerimi ürpertiyor."

"Sanırım niyetim bu." Kai sırtıyor.

"Ve kokuyor." Duvara monte edilmiş tuş takımındaki kodu girerken burnunu kırırtıyor.

"Ölüm genellikle yapar." Charlie Abby'ye göz kırptıyor. "İğrenç. Bir şey söylediğim için özür dilerim."

Kalın demir kapı gıcırdayarak açılıyor. İçeri itiyorum ve ışığı açıyorum. "Ne istiyorsan al."

"Lanet olsun, Beast." Athena silah ve malzemelerle dolu masaları ve bölmeleri incelerken gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Sanırım öldüm ve cennete gittim." Günler sonra ilk kez gülümsüyor ve işe yaramaz kalbim göğüs kafesime çılgınca çarpıyor.

"Canavar mı?" Charlie kaşlarını çattı. Bunu anlaması için ona güven.

İşler daha da garipleşmeden Athena'nın telefonu gelen bir aramayla titrer. Ekranına bakarken kaşlarını çatar. "Numarayı hatırlamıyorum."

Hepimiz aynı bakışı paylaşıyoruz.

"Hoparlöre ver," diyorum ve aramayı kabul etmek için parmağını kaydırırken başını sallıyor.

"Thena?" diyor bir erkek alçak sesle. "Beni duyabiliyor musun?"

Kolumu sıkıca kavradı. "Arlo, iyi misin? ?"

Kırkıncı Bölüm

Drew

"İ İyiyim ama uzun süre konuşamam" diyor.
O benim oğlum.

Benim etim ve kanım.

Benden çalınan çocuk şimdiden bir erkek gibi ses çıkarıyor ve ben duygudan boğuluyorum.

Arlo'nun ilk kez konuşmasını dinlerken kalbim çılgınca çarpıyor. "Babam beni korumak için cep telefonumu ve tabletimi aldı." Alaycı ses tonu çok açık ve dudaklarım seğiriyor.

Abby yanımda beliriyor, boştaki kolumu tutuyor ve cam gibi gözlerle gülümsüyor.

"Ama kullan-at bir cep telefonum olduğunu bilmiyor." Sözlerinden gurur akıyor ve göğsümde çiçek açıyor.

"Ben de bilmiyordum," diye mırıldandı Athena.

"Bu yeni bir gelişme ama bunu unutun. Babam aklını kaçırmış, Thena."

O hırsız pisliğe her baba dediğinde tırnaklarım kalçalarımın batıyor. Amos Martin sadece Jane'i hayattan ve beni de oğlumun hayatından mahrum bırakmakla kalmadı, aynı zamanda Arlo'yu da en aşağılık şekilde kandırdı. Kalbim oğlum için acıyor. Ayağının altındaki halı çekilmek üzere.

"?"

"Taşrada bir mezarlıktaki ürkütücü eski bir kilisedeyiz. Arka kısım yaşam alanına dönüştürülmüş ve biz de burada saklanıyoruz. Cep telefonuna bir pin gönderdim," diye ekliyor Athena'nın telefonu yeni bir mesajla biplerken. "Onu içeri girerken izledim.

ön kapının, kilise kapısının ve alarm sisteminin şifreleri. Onları da size gönderdim."

Anderson sırtarak koluma vuruyor. "Akıllı çocuk," .

"Birazdan uçağa bineceğim ama oraya varmam saatler sürecek. Beni haberdar etmelisin ama dikkat et görmesin. Benimle temas halinde olduğunu bilmemeli."

"Ben aptal değilim kardeşim ve karargahta çok şey öğrendim."

"Öyle olmadığını biliyorum ama babamı hafife alma, Arlo. Bilmediğin çok şey var."

"Neler oluyor?" diye soruyor, sesini daha da alçaltarak. "Annemle babamın tartıştığını duydum. Seni şimdi öldürmesi gerektiğini ve Manning'le uğraşmasının yeterince iyi olmadığını söylüyordu. Bu ne anlama geliyor? Neden seni öldürmekten bahsediyorlar?"

Sanırım Amos haberleri açmadı ya da uçak patlamasıyla taktığı Bulgarlar arasında bir bağlantı kurmadı, ki bu iyi bir şey.

"Onun yaptığı bir şey hakkındaki gerçeği öğrendim," diyor bana bakarak. "Bildığimi anladı ve bu sırrın benimle birlikte ölmesini istiyor."

"Ne oldu?"

"Seni gördüğümde söyleyeceğim. Gitsen iyi olur."

"Acele et, Thena. Bu hiç hoşuma gitmiyor. Sanki hiç eve dönmeyecekmişiz gibi konuşuyor. Eşyalarımızın hiçbirini almadan ayrıldık çünkü sanırım hazırlıksız yakalandı. Ama bizim için bir uçak ayarlayan bir arkadaşı var. Yarına kadar ortalıkta görünmeyeceğiz, sonra da yurtdışına gideceğiz. Nereye olduğunu söylemedi. Bana seni unutmamı söyledi çünkü ailemize ihanet etmiştin ve şimdi sadece üçümüz kaldık." "Yalan söylüyor. Söylediği hiçbir şeye inanmayın ve söz veriyorum yakında her şeyi açıklığa kavuşturacağım. Elimden geldiğince çabuk orada olacağım" dedi.

Arkadaşlarımı getiriyorum. Ares ve yönetim kurulu da yardım ediyor." "Lumlar için içindeyse babamın başı büyük belada olmalı."

"Öyle ama bunları bildiğini belli etmemelisin. Normal davran. Her zamanki huysuz, hormonlu halin gibi" diye takılıyor.

"Komik, kardeşim, ve benim için endişelenme. Babayı nasıl oynayacağımı ve kaltağı nasıl gaza getireceğimi biliyorum."

"Dikkatli ol Arlo ve risk alma. Seni oradan çıkaracağım."

"Yapacağımı biliyorum."

"Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Arama sona eriyor ve Athena ile birbirimize bakıyoruz. "İnanılmaz biri," diyorum.

"Öyle. Zeki ve iyi içgüdüleri var ama oldukça korunaklı. Hâlâ boyundan büyük işlere kalkışıyor ve ona statü kazandırmamız gerekiyor."

Elini tuttum. "Gidelim o zaman. Bu sefer Ares ve beklemeyeceğiz. Onu oradan kendimiz çıkaracağız."

Cali'ye yolculuk gerilim ve endişeyle doluydu ama şu anda Arlo'nun Amos ve Cadance'la birlikte bulunduğu kiliseden sadece bir mil uzaktayız. Ares'in adamları buraya saatler önce geldi ve Xavier, Ares'i beklemesi için ikna etmek zorunda kaldı. Mezarlık ziyaretçilere açıkken güpegündüz onlara saldırmak mantıklı değildi. Karanlıkta onlara gizlice yaklaşmalı ve saldırmadan önce Arlo'yu dışarı çıkarmalıyız.

Daniels, Ares'i ikna etmeyi başardı ama pislik herif bize beklemenin bir hata olduğunu yüksek sesle söyledi. Athena benim yazıcılarımdan birini kullanarak Arlo'yla mesaj yoluyla iletişim kuruyor ve her seferinde mesaj dizisini silmek için katı kurallar altında. Aramamız için hazır ve nazır.

Kız kardeşiyle olan ilişkisi için çok minnettarım. Tek bir tereddüt bile olmadı. Amos'un kafasını doldurmaya çalıştığı saçmalıklara bir an bile inanmadı. Amos Athena hakkında saçmalamaya başlayınca akşam yemeğinde sinir krizi geçirdiğini ve bu sayede kendini odasına kilitleyip onu rahat bırakmalarını söylediğini anlattı.

Hepimiz buna biraz güldük. Becerikli olmasına ve planı tartışmadan kabul etmesine sevindim.

Strateji Ares'in ekibiyle telefonda önceden kararlaştırılmıştı ve bizi özel havaalanında karşılayan iki minibüsten inerken hepimiz o hasta herifi elimize geçirmek için sabırsızlanıyoruz. Bunu başarmak için, Arlo'yu kapıdan içeri dalıp Amos ve karısını yakaladığımız anda dışarı çıkarmalıyız. Her iki şey de aynı anda gerçekleşmeli. Athena ve ben Arlo'yu kurtaran taraf olmak isterken

Biz iki yetişkinle uğraşırken Ares'in adamları onu buradan çıkarırsa daha güvenli olur.

Hepimiz kapalı kapıların arkasındaki yüksek duvarda birleşirken Ares, "Hiç kamera yok," diye fısıldıyor. "Adamlarım bölgede keşif yaptı ve insansız hava araçlarıyla etrafı tarattık. Tek güvenlik Arlo'nun bahsettiği kişiler." Ares bu gece burada olan tek Aydınlık lideri. Sanırım bu onun maaş derecesinin altında ve sadece Athena ve Arlo için burada, belki Xavier için de. Benim yüzümden burada olduğu yanılsamasına kapılmıyorum ama yine de burada olduğu için minnettarım.

"Çok özensiz," diye fısıldıyor Athena. "Yapabileceğinin en iyisi buysa onu zorlamış olmalıyız."

"Anlaştık," diyor Ares. Bu gece aramızda söze dökülmemiş bir ateşkes var. Arlo'yu güvenli bir yere götürmek ve Amos ve Cadance ile ilgilenmek hedeflerimiz ve bu konuda birleştik.

"Adamların hazır mı?" Athena kapının yanındaki anahtarlığa yaklaşırken fısıldıyorum.

"Evet. Hadi yapalım şunu."

Athena şifreyi girdiğinde herkes kendi takımlarına ayrılıyor ve kapılar yüksek bir sesle açılıyor. Sesin duyulmaması için kiliseden yeterince uzaktayız.

"Hadi gidelim." Kapıların arasından geçip sağa, kilisenin olduğu yöne dönüyorum. Kırmızı ve krem rengi taş yapıya doğru toplu halde ilerliyoruz, yaklaştığımızda ayrılıyor. Üçte ikimiz kilisenin ön kapısına doğru ilerlerken, geri kalan adamlarımız da arka tarafa doğru ilerliyor. Onlar Arlo'yu dışarı çıkaracak ve beklenmedik ziyaretçiler ya da tehditler için dışarıda nöbet tutacaklar.

Ön kapıda yerimizi aldığımızda Athenaya "Gönder," diyorum.

Ares ön kapının girerken o da Arlo'ya önceden yazdığı mesajı göndermek için düğmeye basıyor ve hemen pencereden dışarı çıkmasını söylüyor. Biz kiliseye girmeden iki saniye önce alarm çalıyor. Zayn alarm sistemini devre dışı bırakmak için hareket ederken, geri kalanımız sıraların etrafından sunağın yanındaki kapıya doğru koşuyoruz.

"O güvende," diyor Ares kulaklığına basarak. "Adamlarım onu şimdi arabaya götürüyor."

İçimi bir rahatlama kaplıyor ve sanki kafamda bir şalter iniyor. Damarlarımdan akan kanın yerini soğuk bir kararlılık alıyor ve yan kapıdan geçip arkadaki yaşam alanına açılan koridora doğru ilerliyorum.

Koridoru döndüğümde bir silah patladığında Athena bir uyarıda bulunuyor ama bir kükreme sesi beni tekrar vurmaya hazırlanan adama doğru hamle yaparken merminin şakağımı sıyırdığını bile hissetmiyorum. Amos ve ben sert zemine yuvarlanıyoruz, yumruklar atıp güreşiyoruz ve ben adamın suratına sağlam bir yumruk indirip onu yere seriyorum.

"Seni aptal fahişe!" Cadance'ın çığlık attığını tahmin ediyorum ve Athena'nın üvey annesine kafa atmasını izlemek için tam zamanında dönüyorum. Cadance çığlık atıyor, bir sandalyenin üzerine tökezliyor ve bayılmadan önce garip bir şekilde yere düşerken bağırıyor.

Onları ayağa kaldırıp sandalyelere oturtuyoruz.

"Şuna bir bakayım." Athena parmaklarını başımın yan tarafına bastırıyor.

"Sadece bir ."

"Bundan daha fazlası var." Bana kanlı parmak uçlarını gösteriyor.

Charlie ve Ares'in Amos ve Cadance'ı sandalyelere sıkıca bağlamadan önce iç çamaşırlarına kadar soymalarını içimi yakan bir öfkeyle izlerken, "Onların aksine ben yaşayacağım," diye homurdanıyorum.

"Bunu nasıl oynamak istersin?" Athena şakağıma bir mendil bastırıp elimi mendili yerinde tutmaya zorlarken Ares soruyor.

Bir şey söylememek için savaş tanrısını öldürdüğünü söyleyebilirim, ama bir değişiklik için davranıyor. Liderlik etmeme izin vermelerine sevindim. Ares, Athena ve benim bu pisliğin öldüğünü görmekte çıkarlarımız var ve benim iddiam onlarınkinden daha güçlü değil. Ama bu an için yıllarca bekledim ve işkence benim göbek adım.

Onunla işim bittiğinde, Amos Martin ölmek için bana yalvarıyor olacak.

Bu gecenin sonunda üzerinde adı yazan bir tank dolusu piranha olacak.

"Manning." Ares dikkatimi tekrar topluyor.

Kanlı mendili yere atıyorum ve ellerimi iki yanımda sıkıp açıyorum. "Cevapları şimdi istiyorum. Sonra kaltağı öldürüp onu da yanımıza alacağız. Otelimde güzel bir oda ayarladım."

Athena büyük bir kovayla lavaboya gidiyor, soğuk suyla dolduruyor ve dondurucuda bulduğu buz torbasını ekliyor. Dışarıda nöbet tutan adamlar dışında herkes odada ve Athena buzlu suyu babası ve üvey annesinin üzerine atarken biz de geride duruyoruz. Cadance kendine geldiğinde öldürülmüş gibi çığlık atarken, Amos gözlerini kızına dikmeden önce bir homurtu çıkarıyor.

Athena bana döndü, ben de başımı salladım. Gösteriyi o başlatacak.

"Baba. Altın avcısı," diye mırıldanıyor ve parmağının ucunu tırtıklı bir bıçağın kenarında gezdiriyor. "Seni gördüğüme sevindim diyeceğim ama yalan söylemiş olurum."

"Bunu bize yapamazsınız!" Cadance çığlık atıyor. "Babanın güçlü bağlantıları var ve bize dokunursan seni öldürürler!"

"Kapa çeneni Cadance," diye bağıyor Amos, hançerlenmiş gözleriyle beni delip geçerek.

"Bana çenemi kapamamı söylemeyin," diye bağıyor ve hepimiz topluca kulaklarımızı kapatıyoruz. "Beni hiç dinlemediğiniz için bu belanın içindeyim! Sana haftalar önce onları öldürmeni söyledim ve sen beni kovdun!"

Athena bıçağın kenarını çenesinin altına bastırıldığında dudaklarından bir çığlık dökülüyor. "Ne bekliyordun ki, amcık," diyor, derisini çimdikleyerek. Et yarasından bir damla kan sızıyor ve Cadance inliyor. "Sen bir kadınsın. Sadece tek bir şey için iyisin ve onu bile yapamadın, değil mi?"

Bölüm Kırk Bir

Drew

C Athena külotunu yırttığında Adance çığlık atar ve danteller rüzgârdaki karahindibalar gibi dağılır.

"Ne yapıyorsun sen?" Korku üvey annenin üzerine çökerster'in yüzünü örtmek için kollarını hareket ettirmeye çalışıyor, ama bu çok zor çünkü Charlie'nin ip bağlama becerileri efsanevi ve bu kaltağın o sandalyeden canlı çıkmasına imkân yok.

"Sızlanmayı bırak." Athena diz çöker. "Burada kimse senin kullanılmış amcığınla ilgilenmiyor." Bıçağın ucunu Cadance'ın karnında gezdiriyor ve çıplak amının üst kısmına doğru indiriyor. Boğazıma bir safra kaçıyor ve umarım bu her neyse bir an önce bitirir çünkü Amos'un karısının iskelet gibi gövdesi beni cidden iğrendiriyor.

Athena doğrulur ve üvey annesine ters ters bakar. "Düşündüğüm gibi. Sezaryen yapıldığına dair bir kanıt yok ve herkes senin ıkınamayacak kadar bencil ve tembel olduğunu biliyor." Athena bıçağını Cadance'ın ameliyatla büyütülmüş sol göğsünün kabarıklığına saplıyor. "Sen hiç hamile kalmadın." Sutyenini ortasından kesiyor ve askıları yana düşerek Cadance'ın çıplak göğsünü odaya gösteriyor.

Kadın formunu hiç bu kadar itici bulmamıştım, özellikle de yine o mızımızlanmaya başladığında.

"Kaltak kusurlu," diye hırlıyor Amos. "Tıpkı selefi gibi." Buna tepki vermeden durmak zor, ama Athena bu işi hallediyor. "Annem hakkında bunu bir daha söyle. Sana meydan okuyorum." Yan tarafa adım atıyor-babasının önünde duruyordu.

"Her açıdan başarısızdı. Hamile kalamadı, sonra hamile , ama lanet bir kız. Sen doğduktan sonra o kaltağı yıllarca her gün becerdim ve bir daha asla hamile kalmadı. O biliyordu

Bir varisin önemi ve ondan istediğim tek şeyi yerine getiremedi. Hayatımın en mutlu günü kanser teşhisi konulduğu gündü ama doğru dürüst ölemedi bile. Aptal fahişe iyileşiyordu ama ben onun icabına baktım." Ona attığı bakış saf şeytani ve bunu hafife alarak söylemiyorum.

"Hayır." Athena'nın nefesi kesilir.

"Bu doğru. Sonunda ölene kadar aylarca her gün ona zehir enjekte ettim."

Athena bıçağını kaldırmadan önce onun yüzüne bir tokat atar.

Öne atılıp bileğini havada yakalıyorum. "Henüz değil," diye kulağına fısıldıyorum. "Onunla otele döndüğümüzde yaşayacağımız eğlenceyi düşün. O zaman onun üzerine gidebilirsin. Annenin acısını ona ödetirsin."

Yavaşça kolunu indiriyor ve bana yaslanıyor. Amos hırlarken kolum onu korumak için beline dolanıyor.

"Bir başka lanet olası kusurlu kadın. Seni *onu* baştan çıkarman için gönderdim ama sen onun seni baştan çıkarmasına izin verdin," diye tıslıyor. "Çok zayıfsın. Hayatımdaki diğer tüm kadınlar gibi sen de hormonlarının kölesisin."

Cadance hıçkırıklarının arasında, "Şunu söylemeyi kes," diyor. Evet, o noktaya geldik. "Ben kusurlu değilim. Testlerimin hepsi mükemmeldi."

"Yalan söyledin. Kızım bir haklıydı. Sen bir servet avcısısın."

Cadance kocasına ters ters bakarak, "Ben yalan söylemedim," diye haykırıyor ve biz de geri çekilip sessizce bu işin nasıl lehimize sonuçlanabileceğini görmeye karar veriyoruz. "Testlerde numara yapmadım! Hayatım boyunca anne olmak istemişken neden yapayım ki?"

"Kusurlu olan sensin." Athena sakın bir ses tonuyla, bıçağını babasına doğru tutarken artık kontrolü tamamen ele aldığını söylüyor. Kucağımdan iniyor ve omuzlarını geriye itiyor. "Kurusıkı atıyorsun." Başını geriye atıyor ve gülüyor. "Eminim annemin başka erkeklerden bir sürü çocuğu olmuştur. Belki ben senin bile değilim." Başını bir yana eğiyor. "Bu piyangoyu kazanmak gibi olmaz mıydı?"

"Bunu sana söylemekten nefret ediyorum tatlım ama sen bebekken babalığını onaylatmıştım. Ne yazık ki, sen benimsin."

"Ama Arlo değil." Bir adım öne çıkıyorum.

Athena başını sallayarak üvey canavarına hafif bir bakış atıyor ama ben zaten aynı . Cadance'ın önünde çömelıyorum.

Bakışlarım yüzüne yapışmış durumda çünkü cılız bedenine bu kadar yakın olmak bile benimde binlerce ateş karıncası dans gibi kaşınmama neden oluyor. "Sadece gerçeği istiyorum," diyorum ses tonumu yumuşatarak ve dudaklarımı baştan çıkarıcı bir gülümsemeye zorlayarak. "Onu bana ver, biz de gitmene izin verelim." Yalan dilimden kolayca dökülüyor. "Amos'un Ford ailesinin başına gelen her şeyin arkasındaki ana beyin olduğunu biliyoruz. O günahlarının bedelini ödeyecek ama sen ödemek zorunda değilsin. Onun hatasının acısını neden sen çekesin ki?"

Amos sert bir kahkaha attı. "Seninle oynuyor, tatlım. Ona hiçbir şey söyleme çünkü hepsi yalan. Gerçeği içimize gömerek öleceğiz."

"Yalan söyleyen Manning değil." Ares öne çıkıp cep telefonunu Cadance'ın yüzünün önünde tutarken, Amos'u başka kadınlarla gösteren çok sayıda fotoğrafı kaydırıyor. Bazıları cinsel içerikli, bazıları ise Amos'un kendisinden çok daha genç kadınlarla bulunduğu, onları yiyip içtiği ve eminim kafalarını kendi saçmalıklarıyla doldurduğu fotoğraflar.

"Seni takas etmeye hazırlanıyordu," diyorum o açıkça hıçkırırken. "Sırada seni zehirlemeyi planlıyordu."

"Onları dinleme, sevgilim. Bu seni konuşturmak için bir oyun ama sen bundan daha zekisin. Buna kanma."

"Beş dakika önce sana servet avcısı dedi," diye hatırlatıyor Athena. "Ve yıllardır sana kusurlu diyor, başından beri kendi hatası olduğu halde ona bir varis vermediğin için seni suçluyor. Birbirimizden hoşlanmıyoruz Cadance, ama bu tavsiyeyi özgürce ve kötü niyet olmadan veriyorum." Nefret ettiği kadına bakarken Athena'nın gözlerinde ateş dans ediyor. "Onun kazanmasına izin verme. Kontrolü geri al ve ona gerçek patronun kim olduğunu göster."

Athena Cadance'ın omuzlarına büyük bir banyo havlusu örtüyor ve açıkta kalan tüm mahrem yerlerini kapatıyor. Sonra Cadance'ın yüzünden akan gözyaşlarını siliyor ve saçlarını kulaklarının arkasına atıyor.

Bu konuda çok iyi ve onun için sertleşmek istediği için pantolonumdaki canavarı mecazi olarak dövmem gerekiyor.

Cadance sakın bir sesle, "İlk başta benim fikrimdi," diyor ve ben onu yakaladığımı anlıyorum.

Tam boyuma kadar açılıyorum ve kendimi gerçeğe hazırlarken ellerimi ceplerime sokuyorum.

Amos bağırmaya, küfretmeye ve onu tehdit etmeye başladı ve sabrım tükendi. Ağzına bir yumruk attım.

Atardamara denk gelmemeye dikkat ederek uyluğuna. Ben ona acı ektirmeden kan kaybından ölmesine izin veremem. Bacağındaki yaradan kan sızıyor ve Ares onu susturmak için ağzına ıslak, kirli bir bulaşık bezi sokmadan önce sıkılmış dişlerinin arasından bana küfrederek tısıyor. Kalın bir bantla sabitleyip piçin sesini kesiyor. Zaten bize hiçbir şey vermeyecek. Bu çok açık.

Ama Cadance saf bir sürtük. Bence Ares buradayken korunduğunu düşünüyor, bu yüzden bülbül gibi şakımakta bir sakınca görmüyor.

"Jane hamile olduğunu ilk öğrendiğinde gerçekten şok oldu, bu yüzden aslında ona bir iyilik yapıyorduk." Bana mahcup bir şekilde gülümsüyor, inanacağımı umuyor. Aklımdan ellerimi boynuna dolayıp onu boğmak geçiyor ama hayatım boyunca rol yaptım ve on beş yıl sabrettim, bu yüzden gerçek hislerimi içime atıyorum ve başımı sallayarak devam etmesi için onu cesaretlendiriyorum.

"Protez bir mide taktım ve bu hileye razı olan bir kadın doğum uzmanı tuttuk. Randevulara gidiyorduk, vitamin alıyordum. Jane'le kalp yanması ve sırt ağrısı hakkında bile konuştum ve hiçbir şphelenmedi. Kimse şphelenmedi."

Athena duygudan yoksun bir sesle, "İyi numara yaptın," diyor.

Cadance gurur duyulacak bir şeymiş gibi gülümsüyor. "Benim fikrim bebeği Jane'in babasından satın almaktı ve babanın onları asla bulamayacağı denizaşırı bir yere kaçmalarına yardım edecektik, Drew."

Amos bağırıyor ama kelimeler ağzını kapatan örtüden boğuk çıkıyor. Yalan söylediğini biliyorum. Bu işte pek iyi değil.

"Jane'in babasının bebekten memnun olmadığını anlayabiliyordum ve bebeği ona satabileceğimizi biliyordum. Ama Amos bunun çok riskli olduğunu söyledi. Eğer inandırıcı olmasını istiyorsak Jane'in ortadan kaybolması gerektiğini söyledi ve ne yazık ki bu ailesinin de ortadan kaybolması gerektiği anlamına geliyordu."

Amos küplere biner, sandalyenin üzerinde debelenir ve karısına ters ters bakar.

"Amos senin de peşine düşmeyi düşündü, Drew, ama Jane'in senin bebeğine hamile olduğunu bilmediğin açıktı ve aranızda hiçbir iletişim yoktu." Bana köpek yavrusu gözleriyle bakıyor. "İşte o zaman Amos senin Ford'lara göz kulak olmaları için gönderdiğin adamları buldu. Hepsini öldürdü ama cep telefonlarını sakladı. Senin mesajlarından birine cevap verirken gülerdi."

Ellerimi cebimden kalçalarıma sokuyorum. "Jane ve Vera'yı trafiğe çıkarmak ve Silas'ı Cleo Carter'a satmak kimin fikriydi?" diye soruyorum,

Bu işi bitirip gecenin öldürme ve sakatlama kısmına geçmek istiyorum.

"Bu babanın fikriydi."

Ona bakarken birkaç kez göz kırpyorum. "Babam da mı işin içindeydi?"

"Bu hiç mantıklı değil," diye araya giriyor Anderson, arkamdan gelerek. "Michael Hearst, Jane ve Drew için bir evlilik anlaşması ayarladı. Jane'in ölmesini istiyorsa bunu neden yapsın ki?"

"Sadece evimize geldiği zaman kulak misafiri olduğum şeyleri biliyorum. Görünüşe göre, Amos'a ulaşabilmek için Jane'le evlenmene izin vermiş. Ford ve Amos'un Stanford'da arkadaş olduklarını keşfetmiş ve Amos'un daha güçlü bir örgütün parçası olduğuna dair söylentiler duymuş. Bir ittifak istiyordu ve bunun yolunun Ford'dan geçtiğini biliyordu. Ama Amos asla alt tabakadan bir elite ittifak yapmazdı," diye alay ediyor. "Amos davet edilmeden kapımıza geldiğinde çok öfkeliydi. Görünüşe göre Ford onu aramıştı. Amos'un bir şeyler planladığından endişeleniyordu ve Jane'i güvenli bir yere götürmek istiyordu ama babanı asla aramamalıydı çünkü onu satmıştı. Hearst, Amos ile bir anlaşma yaptı. Ford'ların ortadan kaybolmasına yardım edecek ve Arlo'nun bizde kalmasına izin verecekti, böylece Amos elitlerin kontrolünü ele geçirmesine yardım ettiği sürece oğlumuz ve varisimizmiş gibi davranabilecektik ve bir gün onu Luminary statüsüne yükseltmek için teklif edecekti."

Amos'un boynundaki damar gözle görülür şekilde zonkluyor ve umarım

kalp krizi geçirmez. Ağızdan ağıza konuşmaya gönüllü değilim ama birinin bunu yapması gerekecek çünkü bu şekilde dışarı çıkmayacak.

Kıkırdıyor. "Hearst buna kanacak kadar aptaldı. Kimse ele geçirilemez. Özellikle de bir fahişe ve zinacının piç oğlu. Seçkin bir kanı bile yoktu. Amos kabul etti çünkü kirli işlerini Hearst'e yaptırmak işine geliyordu. Her zaman doğru zaman geldiğinde onu öldürmeyi planlıyordu, ama kader işleri eline aldı."

Sözlerini şaşkın bir sessizlik karşılıyor.

"Eğer seni daha iyi hissettirecekse yakışıklı, babanın Jane'le evlenmene izin vermek gibi bir niyeti hiç olmadı. O bir amaç için araçtı. Onu yolundan çekmek için hep öldürmeyi planladı. Oğluna layık değildi, söylediği buydu. Hamileliği gizlediğinde çok öfkelenmişti. Bunun her şeyi mahvedeceğini ve senin varisin olacak kadar safkan olmadığını söyledi, o-"

Kendine hizmet eden ağzından akan kezzabı durdurmak için ona doğru hamle yapıyor ve bıçağını dudaklarına doğru kaydırıyorum. Dökülen uluma

boğazından çıkan ses kulaklarıma müzik gibi geliyor ve derimden sıyrılıp canavara d n   yorum. Havluyu yırtıp atarken ve g  s n  keserek, bı a ımı karnının derinliklerine saplayarak ve kollarından şeritler kopararak onu tekrar bı akladığımda kimse beni durdurmuyor.

Amos hareketsiz kaldı ve ben orospunun ba ırsaklarını de erken, bı a ımı hain amcısına defalarca saplarken odayı ölümcül bir sessizlik kapladı.

Parçalanmış bedeninden yaşam gücü yavaşça çekilirken gözleri korku dolu. Yüzüne doğru yaklaşıp bı a ı boğazına dayadığımda kanlar içinde kalıyorum. "Etimi ve kanımı benden  aldın. Annesinin kaderini m h rlemeye yardım ettin ve kocanla babam Arlo'nun büyükanne ve b y kbabasını öldürürken hiçbir şey yapmadan durdun. O lumun hayatında bir yeri hak etmiyordun. Bana verilmeyen bir fırsatın vardı. Onu sevebilirdin. Onu sevmeliydin ama sen ona küçümseyerek davranmayı seçtin." Bı a ı bo azındaki ete bastırırken yüzüne tükürdüm. "Bunun için ölmeyi hak ediyorsun. Cehennemde   r , servet avcısı," diyorum bı a ı boğazına sürüklerken ve hayatını sonlandırırken.

Amos kan sı ramı  yüzünde hastalıklı bir memnuniyetle karısına bakıyor. A zındaki bandı söküp bez parçasını çekiyor. "Ekleyecek bir şeyin var mı, seni bok parçası?" Boxerını parçalara ayırıyorum, onu titreyen, çıplak ve açıkta bırakıyorum.

"Ben kazandım." Sırıtıyor. "Arlo senin gibi bir vah iyi asla sevmeyecek. Damarlarında hangi kanın dolaştığı umurumda değil. O *benim oğlum*. Elinden geleni yapabilirsin Manning, ama bir  onemi yok. Benim onu, onun da beni sevdiği 50 genç yılı yok edemezsin. Arlo'ya, fahi e annesini denizaşırı ülkelere satarak ve ailesini yok ederek iyilik yaptım. Ama ona yaptığım en büyük iyilik seni uzak tutmak oldu. Sende babanın lekeli kanından çok fazla var. Asla Arlo'nun ihtiya ı olan baba olamadın. Benim onun için olduğum baba. O yüzden durma, yap.  ld r beni. Bu sadece onun sana olan nefretini sonsuza dek peki tirecektir."

"Yalancı!" diye bağırıyor arkamdan biri ve damarlarımda akan kanın yerini buz alıyor.

Gözlerim Athena'nınkilerle buluşuyor ve aynı şokun bana geri döndüğünü görüyorum. Ba larımız aynı anda dönüyor ve "Hayır!" diye bağırarak kardeşine ulaşmak için yanımdan hızla geçiyor ama artık çok geç ve ondan çok uzaktayız.

"Senden nefret ediyorum!" Arlo teti i çekmeden önce k krer.

Bölüm Kırk İki

Athena

T Atış tam isabetlidir ve Amos'un ön kafasını temiz bir şekilde delerek güzel, düzgün bir kurşun deliği bırakır. Başını arkaya düşüyor ve buğulu gözleri boş boş tavana bakıyor. Ben bile olamıyorum

Ona işkence edemediğim için çok kızgınım çünkü her düşüncem Arlo ile ilgili.

Ben ona doğru koşarken kardeşim dizlerinin üzerine çöküyor. Silah parmaklarının arasından kayıyor ve desenli karo zeminde gürültüyle şangırdıyor. Arlo'nun önünde dizlerimin üzerine çöküyorum ve onu kollarımın arasına çekiyorum. Yanaklarında kurumuş gözyaşı lekeleriyle cansız bir şekilde bana yaslanıyor. Ona sıkıca sarıldım, gözyaşlarımla savaşıırken saçlarına öpücükler kondurdum. Bunu onun için istememiştim. Gerçeği bu şekilde öğrenmesini istemedim. Ve onun bu yükü omuzlamasını asla istemedim.

Bu Drew ve benim suçum olmalıydı. Bunu onun için yapmak istedik.

Ben sırtını okşayıp saçlarına kondururken diğerleri etrafımda harekete geçiyor. Bir temizlik ekibi çağırıyor ve Arlo'nun ne yaptığını kimsenin öğrenmemesi için olayı nasıl örtbas edeceğimize karar veriyorum. Kardeşim kollarımda uyuşmuş durumda ve ağzından bir hıçkırık kaçıp kolları nihayet bana dolandığında gerçekten endişelenmeye başlıyorum.

Arlo parçalanırken Drew beni arkamdan destekliyor, zaten kırılan kalbimde delikler açan bir çaresizlikle bana yapışıyor. Acı dolu hıçkırıkları tarifsiz bir acıdan bahsediyor ve ben bunu atlatmasına yardımcı olmak için her şeyi yapacağıma sessizce yemin ediyorum. Diğer her şeyi siktir et. Önemli olan tek şey kardeşim.

Drew sessiz bir rahatlık içinde başımızda nöbet tutuyor, tüm erkekler nihayet evden çıkarken bize biraz mahremiyet sağlıyor.

Bu şekilde ne kadar kaldığımızı bilmiyorum ama temizlik ekibi geldiğinde gitme zamanının geldiğini anlıyorum.

"Arlo." Onu nazıkçe üzerimden indirirken sırtını ovuyorum. Gömleğim onun gözyaşlarıyla ıslanmıştı ve gözlerinden daha fazlası dökülmeye devam ediyordu. "Gitmemiz gerek."

"Beni bırakma," diyor boğuk bir sesle. "Lütfen beni bırakma."

"Asla." Elimi saçlarının üzerinde gezdiriyorum, keşke acısını alabilsem ve ıstırabını dindirebilsem.

Ama Drew'a da söylediğim gibi, ağır işleri Arlo'nun yapması gerekecek. Drew'un kolu uzanıyor ve elini oğluna uzatıyor.

Arlo başını kaldırıp Drew'a bakarken gözyaşları akmayı kesiyor, bakışları Drew'un yüz hatlarında geziniyor, sonra uzatılan ele eğiliyor.

Baba ve oğlu izlerken kalbim boğazıma düğümleniyor. Drew duygularını kanla birlikte yüzüne de yansıtıyor ama kim olduğunu Arlo'dan saklamaması hoşuma gidiyor. Artık küçük kardeşimi dünyanın kötülüklerinden korumanın bir yolu yok. Bugünden sonra olmaz.

Arlo, Drew'un elini tutarken göğsümde dağınık bir duygu yumağı oturuyor. Drew ikimizin de ayağa kalkmasına yardım ederken bana diğer elini uzatıyor. Baba ve oğul birbirlerine bakarken bir elimle ağzımı kapatıyorum. Arlo, babası kadar geniş olmasa da neredeyse onun kadar uzun. Gözleri birbirinin karbon kopyası ve yüzleri de aynı şekilde. Onları böyle bir arada görünce, bu benzerliği daha önce nasıl gözden kaçırdığımı bilmiyorum.

Sanırım bir şeyi aramazsanız onu göremezsiniz.

Tıpkı benim Beast'le olan ilişkim gibi. Derinlerde bir yerde, bilinçaltım onun Drew olduğunu biliyordu ama bunu işlemeye hazır olana kadar bağlantı kurmadım.

Tıpkı içten içe görevimi sabote ettiğimi bildiğim gibi, çünkü artık bıkmıştım ve sonunda uğruna her şeyi riske atmaya degecek birini bulmuştum.

"Sen gerçekten benim babam mısın?" Arlo soruyor.

Drew başını sallar. "Evet. Daha birkaç gün önce öğrendim."

Arlo önce Drew'a, sonra da bana bakıyor ve yüzündeki kırılganlık ifadesi içimi parçalıyor.

Arlo yanıma yaslanırken Drew, "değil," diyor. "Bu gece hiçbir şey hakkında konuşmamıza gerek yok. Ben sadece ikinizi güvenli bir yere götürmek istiyorum. Temizlenebileceğiniz, bir şeyler yiyebileceğiniz ve biraz uyumaya çalışabileceğiniz bir yere. Diğer her şey bekleyebilir."

Drew'a gülümseyip elini sıkıyorum. Ona ne söylediğimi biliyorum ve bunda ciddiydim ama şu anda ondan uzak durmaya gücüm var mı bilmiyorum. Hâlâ kendi sorunlarıyla uğraşması gerekiyor ama sanırım onun da en az Arlo kadar bana ihtiyacı var ve ben her ikisinin de yanında olmak istiyorum.

"Kulağa bir plan gibi geliyor. Ne diyorsun, Arlo?"

Burnunu çekerek burnunu koluna sürtüyor. "O eve geri dönmek istemiyorum. Her şey sahte. Her şey bir yalandı."

Yüzünü nazikçe kavriyorum. "İstemiyorsan oraya geri dönmek zorunda değilsin ve her şey yalan değildi. Sana olan sevgim saftı ve hâlâ saf."

Gözleri daha fazla yaşla dolarken Adem elması boğazında sallanıyor. "Biz kardeş bile değiliz."

"Evet, öyleyiz." Alnına sert bir öpücük konduruyorum. "DNA'mızın bir önemi yok." Elimi önce kalbimin sonra da onun kalbinin üzerine koyuyorum. "Önemli olan tek şey hissettiklerimiz ve ben seni hayattan daha çok seviyorum." Gözlerinin derinliklerine bakıyorum. "Sen benim kardeşimsin, ben de senin kız kardeşimim ve seni çok seviyorum. Sen benim her şeyimsin ve bunu atlatacağız. Seni bırakmayacağım. Sen neredeyse ben de orada olacağım. Bu çok ciddi bir söz. Yalnız değilsin. Ben varım ve Drew var."

Ve onu zaten seven ve kollarını açarak karşılayacak olan başka bir aile, ama bu onun için şu anda kavrayamayacağı kadar fazla.

"Başka bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin. Banyolarda bol miktarda havlu ve tuvalet malzemesi var ve Arlo'nun yatağına uyacak birkaç kıyafet bıraktım. Birisi birazdan size yiyecek getirecek. Şu dolabın arkasında soğuk içeceklerin bulunduğu küçük bir buzdolabı var." Köşedeki duvara yaslanmış koyu ahşap şifonyeri işaret . "Umarım biraz uyursun."

"Teşekkürler Bayan Stewart. Bizim için yaptıklarınızı gerçekten takdir ediyoruz" diyorum.

Ellerini havada sallıyor. "Hepimiz aileyiz, tatlım." Drew'a başıyla selam veriyor. "oldum, Drew. Sabah görüşürüz." Baz ve Jase'in annesi kapıyı kapatıyor ve bizi bu gecelik bizim olan süitte bırakıyor. Üç banyolu yatak odası ve geniş bir oturma odası var.

Bir şömine, iki kanepesi, büyük ekran bir televizyon ve dört sandalyeli küçük bir yemek masası bulunan bir alan. Stewart ailesinin malikanesinin arka tarafına bakıyor, ancak zifiri karanlık gecede muhteşem bahçeleri görecektir pek bir şey yok.

Bu şartlar altında bir otele gidemezdik ve Rydeville'e geri dönmek için çok geçti. Oraya dönüp dönmeyeceğim bile belli değil çünkü bu kararı kardeşim verecek. Stewart'lar herkesi evlerine almayı teklif ettiler çünkü çok sayıda odaları vardı ve malikane gözlerden uzak özel bir konumdaydı. Buraya geldiğimizde hepimiz yollarımızı ayırdık ve herkese süitleri gösterildi. Yorucu bir gün oldu ve hepimiz bitkin düştük.

Arlo'nun sahiplendiği yatak odasında düşün açıldığını duyduğumuzda Drew, "Onun için endişeleniyorum," diyor.

"Aynı." Bir esnemeyi bastırıyorum.

"Bunu neden yaptığını anlıyorum ama onun için bundan nefret ediyorum. Korkarım bu onu her yerde takip edecek"

"Biliyorum." Yorgun gözlerimi ovuşturuyorum. "Ben de aynı şeyi hissediyorum."

Drew yaklaşıyor, beni yumuşak ve tatlı bir şekilde öpmeden önce yavaşça eğiliyor. Bir öpücükten sonra geri çekiliyor. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

"Yemek önce duş almam lazım."

Bakışlarımı kana bulanmış formunda gezdiriyorum ve gülümsüyorum. "Gerçekten öyle." Dudaklarımın kenarlarında bir gülümseme beliriyor.

"Bu bakış ne için?"

Arlo'nun hâlâ duşta olduğundan emin olmak için omzumun üzerinden bakıyorum ve fısıldayarak eğiliyorum, "Ben de tam o servet avcısını nasıl doğradığını hatırlıyordum. Daha seksi bir şey görmemiştim."

"Sorunların var Athena."

Kıkırdıyorum ve bunu yapabilmem bir mucize. "Bana bilmediğim bir şey söyleyin, tencere dibin kara, seninki benden kara Bay Manning."

"Sanırım bu yüzden birbirimize bu kadar çekiliyoruz."

Elime bir öpücük kondurup yanağına yerleştiriyorum. "Git duş al, birazdan seninle burada buluşuruz."

On dakika sonra döndüğümde yemek gelmişti ve Drew ile Arlo yemek masasının karşısından birbirlerine garip garip bakıyorlardı.

Aralarındaki sandalyeye oturup birkaç dilim pizza aldım ve Arlo'nun tabağına yerleştirdim. "Bir şeyler yemeye çalış."

"Aç değilim."

"Anlayabiliyorum ama Bayan Stewart çok zahmete girdi ve senin de gücünü koruman gerekiyor."

"Müzik açabilir miyim?" Arlo sorar ve Drew hemen telefonunu uzatır.

"Spotify'im var. bak."

Arlo, Eminem'in albümlerinden birini seçiyor ve yemek yerken konuşmuyoruz, hiçbirimiz aşırı aç değiliz ama biraz yemek yemek için çaba sarf ediyoruz.

Yemeğimizi bitirdikten sonra odadaki çay ve kahve istasyonunda nane çayı yapıyorum ve sonra Arlo yatacağını söylüyor.

Kapısını çalıp içeri girmeden önce yatağına yerleşmesi için ona birkaç dakika veriyorum. Yorganın altında yan yatmış, cenin pozisyonunda kıvrılmış, açık perdelerden pencereye bakıyor. Yatağının kenarına tünüyorum ve saçlarını yüzünden geriye doğru tarıyorum. "Senin için buradayım."

"Biliyorum," diye fısıldıyor elimi tutarken. "Bu gece seninle burada uyumamı ister misin?" "Artık küçük bir çocuk değilim."

"Biliyorum, Arlo. Senin bir çocuk olduğunu düşündüğüm için teklif etmiyorum. Teklif ediyorum çünkü bugün oldukça ağır şeyler yaşadın ve ben olsaydım rahatlamamı isterdim. Bana yaslanmanı istiyorum ama seni zorlamayacağım. Yalnız kalmayı tercih edersen, bu da sorun değil."

Başını iki yana çevirip bana bakıyor. "Nasıl hissedeceğimi bilmiyorum, Thena." Gözlerinde yaşlar parlıyor. "Bir an uyuşmuş gibiyim, sanki hiçbir şey hissetmiyorum, sonra her şey bir yük treni gibi üzerime geliyor, boğuluyormuşum ve nefes alamıyormuşum gibi geliyor."

Omuzlarını ovuyorum. "Bu tamamen normal. Büyük bir badire atlattın ve şoktasın. Duygularını sindirmen zaman alacaktır ama hissettiklerin asla yanlış değildir."

"Artık kim olduğumu bilmiyorum," diye fısıldıyor ve ben eğilip ona sarılıyorum.

"Senin kim olduğunu biliyorum. Sen en iyi küçük kardeşsin ve gelmiş geçmiş en havalı çocuklardan birisin. Sen iyi adamlardan birisin, Arlo. Bugün olanların bunu değiştirmesine izin verme."

"Babamı öldürdüm." Burnunu çekiyor. "Babam olduğunu sandığım adamı," diye düzeltiyor. "Söylediği şeyleri duydum. O bir canavardı. Onu öldürdüğüm için kendimi iyi hissetmem gerekirken neden suçlu hissediyorum?"

"Çünkü asla gereken bir şeyi yapmak zorunda kalan iyi bir insansınız. Bunu halledecektik çünkü

Bunu senin halletmeni istemedim."

"Bunu yapmak için bilinçli bir karar vermedim," diye açıklıyor, sırt üstü yatmış ve konuşurken tavana bakıyor. "Bir silah çaldım ve o adamları bilerek atlattım, böylece gizlice içeri girip neler olup bittiğini öğrenebilecektim. Bunun ciddi bir şey olduğunu biliyordum, tıpkı senin beni bundan korumaya çalışacağını bildiğim gibi. Böyle bir şey olduğunu hiç tahmin etmemiştim. Önce üzüldüm, sonra seninle konuşma şeklini, öz annemden ve *ondan* bahsettiğini duyunca çok sinirlendim." Bir an duraksadı. "Gerçek babam." Gözleri benimkilere kayıyor. "Onu servet avcısını öldürürken gördüm ve ona tezahürat yapıyordum. Onun yanında olmak, bıçağı kaburgalarının arasından geçirip kanını emmek istiyordum. Hâlâ iyi adamlardan biri olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Evet," diyorum tereddüt etmeden. "Farklı tonları var İyi ve kötü, ve kalbinde ne olduğunu biliyorum, Arlo. Saf, tıpkı anneninki gibi."

"Onu tanıyor muydun?"

"Sadece kısa bir süreliğine." Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum. "Saçlarını da ondan almışsın. Çok tatlı biriydi ve seni zaten çok seviyordu."

"Amos'tan nefret ediyorum," diye hırlıyor. "Onu öldürdüğüm için üzgün değilim. Sadece daha fazla acı çekmediği için üzgünüm." Yan dönüp benden uzaklaşıyor.

"Üstümü değiştirip seninle yatmaya geleceğim."

"Yalnız uyumak istiyorum," diyor. "Bebek bakıcılığına ihtiyacım yok." İtiraz etmek istiyorum ama bir tartışma başlatmak istemiyorum. "Fikrini değiştirirsen ya da gece boyunca ihtiyacın olursa seslen."

Cevap vermiyor ve kalbim kanıyor. "İyi geceler, Arlo. Seni seviyorum."

O cevap verdiğinde kapıyı kapatıyorum.

Drew hemen arkamdan, "Korkarım bana çok benziyor," diye fısıldıyor ve ben neredeyse yerimden sıçıyorum.

Göğsüne vurdum. "İnsanlara böyle sinsice yaklaşma konusunda sana ne demiştim?!"

"Üzgünüm, değilim."

Gözlerimi deviriyorum, elini tutup onu kapıdan uzaklaştırıyorum. "En azından bu sefer inkar etmiyorsun."

"Kapıyı biraz açık bıraktın ve kulak misafiri olmak çok cazip geldi. Kendimi çok işe yaramaz hissediyorum. Yardım etmek istiyorum ama nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Ona zaman tanınmalısın. Bana karşı bile temkinli davranıyor ve sen hâlâ bir yabancısın." Parmaklarımı yanaklarındaki kirli sakallarda gezdiriyorum. "Onu zor günler bekliyor, Drew ve bunun nasıl ortaya çıkacağını bilmiyorum. Ergen olmak, böyle travmatik bir şey yaşamadan da çok zor."

"Beni etrafında istemeyebileceğini biliyorum. Arkadaşın ya da partnerin olarak bile bana ısınmasının zaman alacağını biliyorum ama ben de onun olduğu yerde olmak istiyorum. Zorlamayacağım. Kendi evimi tutabilirim ve bırakayım o kendi hızını belirlesin, ama ikinizi de bırakmak istemiyorum."

"Peki ya iş?"

"Uzaktan çalışabiliyorum ve onlar da diğer her şeyi benim dışımda yönetebiliyorlar."

"Peki ya Abby ve arkadaşların? Annen ve yeğenlerin?"

Kollarını belime doluyor. "Tam bıraktığım yerde olacaklar, üçümüz de Rydeville'e dönecek duruma geldiğimizde bizi eve karşılamaya hazır olacaklar."

"Bu asla gerçekleşmeyebilir, Drew. Arlo Cali'de kalmak isteyebilir ve eğer , o zaman ben de orada olacağım."

"Benim evim siz ikiniz neredeyse orasıdır." Burnumun ucunu öpmek için eğilmeden önce omuz silkiyor. "Yıllardır ilk kez ne istediğimi biliyorum ve bunun peşinden gitmekte özgürüm. Ve sen söylemeden önce, terapiye . Sıkı çalışacağım ve sorunlarımla başa çıkacağım. İyi bir örnek çünkü oğlumuzun da terapiye ihtiyacı olacak."

"Bunu mu demek istiyorsun?"

Yüzündeki şakacı ifade kaybolur. "Evet. Her konuda haklıydın."

"Genelde öyleyimdir," diye takılıyorum.

"Buna itiraz ederek enerjimi boşa harcamayacağım. Önünde eğileceğim ve alçakgönüllülükle yenilgiyi kabul edeceğim. Ne yapmam gerektiğini ben anlamadan önce sen biliyordun. Hislerimden saklanmaktan ve kaçmaktan bıktım. Bugün olanlar bana ihtiyacım olan kapanışı sağladı, ancak bundan da öte, hayatın ne kadar kısa olduğunu ve köşede ne olduğunu gerçekten bilmediğinizi vurguladı. Hayatımın bir saniyesini daha boşa harcamak istemiyorum. Gerçek amacımı sende ve Arlo'da buldum ve akla gelebilecek her şekilde ikinizin de yanında olmak istiyorum."

Dudakları yanağımı okşuyor ve ardından bir ateş yakıyor. "Jane benim ilk aşkım ve çok ihtiyaç duyduğum anda can simidimdi. Küçük bir

Bir parçam her zaman ona karşı sevgi besleyecek ve o Arlo'da yaşamaya devam edecek. Ama ben *seni* seviyorum Athena. Bu daha önce hiç hissetmediğim derin, yoğun ve sonsuz bir aşk. Daha önce hiçbir kadın benim her yönümü görüp beni olduğum gibi kabul etmemiştir. Sen ilksin ve umarım son olursun. Her şeyi gördün ve bir mucize eseri hâlâ beni istiyorsun. Sadece lanet bir aptal bunu geri çevirir."

Ellerimi tutup dudaklarına götürüyor ve parmak uçlarımı öpüyor. "Berbat ettim. Kesinlikle yine batıracağım. Ama şeytanlarım üzerinde çalışacağıma söz verirsem ve senin için hissettiklerimin saf, gerçek ve daha önce yaşanmış tüm aşklardan daha değerli olduğuna yemin edersem, bana bir şans daha verir misin? Sana ve Arlo'ya olan aşkımin gerçek olduğunu kanıtlamama ve bana ihtiyacın olan adam olmama izin verir misin?"

Midemde kelebekler uçuşuyor, kalbim adrenalin, heyecan ve milyonlarca başka duyguyla dolup taşıyor. Önümüzdeki süreç hiçbirimiz için kolay olmayacak ama birbirimize destek olursak bunun üstesinden gelebileceğimizi hissediyorum ve bu adamı yanımda istiyorum.

İkimizin de birbirimize karşı hissettiklerimizle savaşmayı bırakıp kaderimizi kontrol etmenin ne demek olduğunu tam anlamıyla benimsememizin zamanı geldi. "Evet, Drew. Sana şans daha vereceğim ve ihtiyacım olan erkeğin sen olduğunu zaten biliyorum. Sadece kendine inanmaya başlaman gerekiyor."

Epilog 1

Drew

Ton yedi ay en hafif tabiriyle olaylı geçti ama hiçbirini değiştirmezdım. Üzücü, yürek burkan, ruh emen zorlu kısımları bile. Arlo, Thena ve ben

Hepimiz terapideyiz ve sorunlarımızı birer birer çözmeye çalışıyoruz. İlişkimizde hala yapılması gereken çok şey olsa da bu bir bakıma beni oğluma daha da yakınlaştırdı. Bunca zaman sonra duygularımla yüzleşmek gecikmiş ama zor. Duygusal olarak ne kadar güdük olduğumu hiç fark etmemiştim çünkü her şeyle yüzleşmek yerine onları itmeye devam ettim. Ama artık bir yetişkinim ve kendim, oğlum ve hayatımın kendisinden daha çok sevdiğim kadın için çok çalışıyorum.

Athena ve ben ilişkimizi frenlemeyi seçtik ve her gün onun etrafında olmak ve onunla istediğim şekilde birlikte olamamak beni öldürse de, en iyisi bu. Bu şekilde, Arlo ve ben Athena'nın desteğiyle iyileşmemize odaklanabiliyoruz.

Athena ve ben birkaç kez çatlamış olabiliriz. Birbirimize duyduğumuz ihtiyaç her şeyi tükettiğinde azgın gençler gibi öpüşüp oynadıktık. Ama seks yapmadık. Birbirimizle ya da başka biriyle. Birbirimize bağlıyız ve sadıkız. Romantik ve cinsel ilişkimizi doğru zaman geldiğinde yeniden başlatmak için beklemeyi kabul ettik.

Arlo'nun bu konuda nasıl hissedeceğinden emin değilim ve ilerlemesini geri almamak için dikkatli davranmamız gerekecek.

Oğlum için gerçekten zor oldu. Ergenlik hormonlarıyla birleşen travma bunu kolaylaştırmıyor ama denediği için onunla gurur duyuyorum. Arlo ile her türlü duyguya tanık olduk. Evreleri var

Kızgın, umursamaz ve yok etmeye kararlı olduğu bir yer. Okuldan kaçıyor. Arkadaşlarıyla tartışıyor. Kızlarla takılıyor ve birkaç kez sarhoş olarak ortaya çıkıyor. Diğer zamanlarda kabuğuna çekiliyor ve biz onu odasından çıkarmak için mücadele ediyoruz. Depresyon onu sert bir şekilde vurduğunda sessizleşiyor, içine kapanıyor ve o kadar çok acı çekiyor ki bu hissediliyor.

Ona rehberlik etmeye ve destek olmaya çalışırken bir yandan da kırılgan zihinsel durumunu koruyan bağlar veriyoruz. Bu durum çatışmalara yol açtı ve güvenliği için onu disipline etme girişimlerimi kabul etmiyor, bu yüzden Athena'nın omuzlarına çok şey yükleniyor. Ama Athena bununla başa çıkıyor ve zaman zaman onun dinleyeceği tek kişi o oluyor.

Oğlumun mücadele ettiğini görmek ve yardım etmek için fazla bir şey yapamamak zor, ancak Thena bana bunun her seferinde bir adım, her seferinde bir gün olduğunu hatırlatıyor ve gelecekteki ilişkimizin temellerini şimdi inşa ediyorum.

"Drew." Arlo adımı söyleyerek beni kafamın içinden çekip çıkardı. Omzumun üzerinden baktım. "Evet, dostum?"

Dudaklarının köşeleri kıvrılıyor ve sol yanağında beliren gamze bana annesini hatırlatıyor. Jane'in de aynı yerde bir gamzesi vardı. "Son birkaç dakikadır ellerin o çantanın üzerinde boşluğa bakıp duruyorsun. Tamamen kendinden geçmişsin, dostum."

"Suçluyum." Ona bir sırtıma fırlatıyorum. "Neredeyse her şekilde hazırım." Okullar yaz için kapandığına göre, bir aylığına Ry- deville'e gidiyoruz. Bunu öneren Arlo'ydu ve biz de seve seve kabul ettik. Herkesle takılmayı ve Arlo'ya eski uğrak yerlerimden bazılarını göstermeyi dört gözle bekliyorum.

"Thena arabanın on dakika içinde burada olacağını ve kışını kaldırmanı söyledi."

"Tamam. Ön tarafta buluşuruz."

Yatak odamdan çıkıp Athena'nın arazisinde bulunan ve artık evim dediğim misafirhanenin ön kapısından önce beni selamladı. Arlo, Martin ailesinin evine dönmeyi reddetti. Orada çok fazla kötü anı olduğunu söyledi ve ikimiz de aynı fikirdeydik. Athena burayı Arlo'nun Lowell'da devam ettiği özel liseden birkaç blok ötede satın aldı. Onlar beş yatak odalı ana evde yaşıyorlar, ben de burada. İki dünyanın da en iyisi. Onları her gün görebiliyorum ama hepimizin kendine ait bir alanı var.

Uzaktan çalışıyorum ancak ayda bir kez şirket içi toplantılar ve aile ve arkadaşlarla görüşmek için birkaç günlüğüne Rydeville'e gidiyorum. Arlo ve Thena da bazen benimle seyahat ediyor. Ailem onları sıcak bir şekilde karşıladı ve oğlumla paylaştığım en mutlu anlardan bazıları annemde ya da Abby ve Kai'nin evinde olduğumuz zamanlar. Arlo küçük kuzenleriyle çok iyi anlaşıyor ve onlar da onun bastığı yere tapıyorlar.

Onun için iyi oldu.

Hepimiz için iyi oldu.

Aktiviteler ve kahkahalarla dolu hafta sonlarından sonra Cali'ye dönmek işkence gibi ama Arlo kararları veriyor. O nereye giderse biz de oraya gideriz. Nokta.

Thena'nın işi hala Boston'da ve kendisi Lowell'dan çalışırken ofisi denetlemesi için bir adam tuttu, bu yüzden her şeyi uydurmayı başarıyoruz. Bu kadar travmatik şeyle uğraşırken hayatın hiç bu kadar iyi olmadığını söylemek biraz garip geliyor, ama gerçekten hiç bu kadar mutlu olmamıştım ya da hiç bu kadar yerleşik hissetmemiştim, sanki tam da olmam gereken yerdeyim, her zaman olmam gereken hayatı yaşıyorum.

"Vera bizimle mezarlıkta mı buluşacak?" Arlo, Rydeville'in hemen dışındaki özel havaalanına inmemize kısa bir süre kala kulaklıklarını çıkarıp bakışlarını telefonundan kaldırarak soruyor.

"Sanırım öyle," diyorum. Vera bugünlerde çok daha iyi durumda. Bence Arlo kelimenin tam anlamıyla onun hayatını kurtardı. Yeğeni ona bir amaç ve iyileşmesine öncelik vermesi için bir neden verdi ve o kadar çok ilerleme kaydetti ki sonunda kendisinden çalınan hayatı geri almaya hazır.

Arlo onu tanıştıkları andan itibaren sevmiştir. O ilk buluşma herkes için son derece duygusaldı. Birbirlerine sahip oldukları için çok mutlu olmama rağmen kıskandığım özel bir bağları var. Düzenli olarak telefonda konuşuyorlar ve bence Arlo'nun yaşça kendisine daha yakın biriyle konuşması onun için iyi bir şey.

Arlo, Amos hakkında konuşmayacak. En azından Thena'ya ya da bana. Umarım terapistiyle konuşuyordur çünkü bu on altı yaşındaki bir çocuğun taşıyabileceği ağır bir yük.

"Sonra bizimle eve gelecek misin?" diye soruyor, gözlerini bana dikerek.

"İlk ziyaret için ikiniz de mahremiyet istemiyorsanız, ben isterim."

Mezarlıktan sonra Ford ailesinin evine gitmeyi planlıyoruz. Vera bebekliğinden beri ilk kez oraya gidecek ve Arlo da annesinin büyüdüğü yeri görmek istiyor.

"Orada olmanı isterim," diye sessizce yanıtlıyor. "İkinizi de." Bakışları Thena'ya kayıyor. Başını omzuma koymuş uyuyor.

" "

Mahzendeki anma töreni duygusal ama neşelidir. Arp sanatçısı yumuşak bir müzik çalarken Arlo ve Vera birbirlerine sarılıyor, Jane'in anne ve babası da onun yanına defnediliyor. Aydınlıkçılar birkaç ay önce Martin'lerin evinin arka bahçesini kazmamızı önerdiler ve orada cesetlerinden geriye kalanları bulduk. Köstebeğin kimliğini keşfettikten ve Amos'un ölümünden sonraki planlarını uygulamaya koymasını engelledikten sonra köstebek tarafından sunulan bir bilgiydi.

Tüm ailemiz ve dostlarımız burada, mahzende arkamızda kalabalıklar. Lavanta difüzörleri, taş odadaki tüm akışkanlarla karışan havayı kokluyor. Şövalye Carter'ın yeniden incelediği kalıntılar arasında Silas'a ait hiçbir iz bulamadık, bu yüzden ona ne olduğunu gerçekten bilmiyoruz. Jane'i tüm ailesiyle bir araya getiremediğim için üzgünüm ama umarım dışarıda bir yerlerde birlikte dirler.

"Gelin bu gece benimle kalın," diyor annem, mahzenden çıkıp mezarlığa doğru ilerlediğimizde kolunu benimkine dolayarak. "Çocuklarımı özledim," diye ekliyor, Talia ve Jane'in her sözüne asıldığı Arlo'nun saçlarını karıştırarak. Büyük kuzenlerine tapıyorlar ve onun ziyarete gelmesini çok seviyorlar.

"Seni seviyorum büyükanne," diyerek annemin yanağına bir öpücük konduruyor ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Kızlar onu uzaklaştırmadan önce, "Ben de seni seviyorum, kıymetli oğlum," diye cevap veriyor.

"O ?" Annem soruyor.

"Daha iyi. İyi günler kötü günlerden daha ağır basıyor."

"Peki onunla aranızdaki ilişkiler nasıl ilerliyor?" "İyi gidiyor. Bana daha çok güvenmeye başladı. Ben de ona

Ona karşı açık oluyorum ve bana zor bir şey sorsa bile ona gerçeği söylemekten çekinmiyorum. Ona araba kullanmayı öğretmek yardımcı oldu

Ben de öyle. Bunun bizi daha da yakınlaştırdığını hissediyorum." On beş buçuk yaşına girer girmez ehliyetini aldı ve on altıncı yaş gününde ona bir Range Rover aldık.

"İşlerin zor olduğunu biliyorum ama seni hiç bu kadar mutlu görmemiştım Drew ve bu beni inanılmaz derecede mutlu ediyor."

"Her şey yolunda." Bakışlarım otomatik olarak Athena'ya yöneliyor. Kız kardeşimle derin bir sohbete dalmış gibi görünüyor ve bunun ne hakkında olduğunu merak ediyorum.

"Onu kendinin yapmalısın. Zamanı geldi."

Anneme kaşlarımı çatıyorum. Onu oturtup Athena'yla vardığımız anlaşmayı açıkladığımdan beri çok iyi davranıyor. Artık düğünlerden bahsedilmiyor ama bir gün bizimkini planlamasına yardım etme fırsatını ona vermeyi umuyorum. "Neden beklediğimizi biliyorsun."

"Torunum akıllıdır ve inanın bana, o biliyor."

Kulaklarımda alarm zilleri çalıyor. "Bir şey mi söyledi?"

"Hayır. Ama çocuğun gözleri var. Aranızdaki aşkı ve özlemi herkes görebilir. Arlo'yla konuş, sonra da kız arkadaşını al, Andrew."

Bir saat sonra Vera ve Arlo ile Ford'un evini keşfederken hâlâ annemin sözlerini düşünüyorum. Evin bakımı için para ödediğim çift geldiğimizde bizi karşıladı, Arlo ve Vera'nın üzerine titreyerek sinirlerin yatışmasına yardımcı oldular. Athena ve ben geri çekilerek Arlo ve teyzesinin önden gitmesine izin veriyoruz.

"Bu senin için zor mu?" Arlo ve Vera'yı üst kata kadar takip ederken Athena soruyor.

"Biraz nostaljik olacak ama buraya daha önce de gelmiştim. Törenlere nezaret ettim ve her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için zaman zaman uğruyorum."

"Sen çok iyi bir adamsın, Andrew Manning." Koluma yapışıyor ve yanıma sokuluyor.

Geniş merdivenlerden yukarı çıkarken kolum omuzlarına dolanıyor. "Deniyorum."

Athena merdivenlerde durdu ve bana baktı. "Ne?"

"Reddetmedin." Gözleri yaşlarla doldu. "Seninle gurur duyuyorum, biliyor musun?" Vücudunu bana doğru bastırıyor. "Sen gidiyordun

Aralık ayından beri cehennemi yaşıyorsun, eski yaralarını açıyor ve şeytanlarınla uğraşıyorsun, ama asla duraksamadın ve benim ve Arlo için çok güçlü oldun. Kendinin tüm gerçek yanlarını bulduğunu görmeyi seviyorum Drew ve sana her geçen gün daha da aşık oluyorum."

Onu çok fena öpmek istiyorum. Farkında bile olmadan ağızlarımız birbirine yaklaş.

"Geliyor musun, gelmiyor musun?" Arlo bağılıyor ve elektrik çarpmış gibi birbirimizden uzaklaşıyoruz.

Merdivenlerin tepesinden bize bakarken arsız bir sırıtış ağzını kaldırıyor. "Buraya gel artık."

Merdivenleri aceleyle çıkarken Athena, "Bunun onun için fazla duygusal olacağından endişeliydim ama sevinci görülmeye değer," diyor.

"Buraya daha önce gelmesini önermediğim için özür dilerim. Sanırım tüm bunları görmek ona yardımcı olacak. Jane'in zihninde daha gerçekçi olmasına yardımcı olmak için."

"Onunla onun hakkında konuştun. Abby de öyle. Pho to albümlerini gördü. Bence bunu görmesi ve öfke ya da üzüntü yerine sevinç hissetmesi için bu noktada olması gerekiyordu."

Thena ve ben Jane hakkında uzun uzun konuştuk. Hamileliği ve kaçırdığım aylar hakkında her şeyi bilmek istedim. Jane'in hamilelikte başarılı olduğunu, heyecanlı ve mutlu olduğunu bilmek yardımcı oldu. İşler yoluna girdiğinde beni bulma planları vardı ve bu da yardımcı oldu.

Eski sevgilim hakkında konuşmaktan rahatsız olsaydı Athena'yı asla hikâyelerini paylaşmaya zorlamazdım. Ama ona karşı olan hislerimden emin ve bir hayalet tarafından tehdit edilmiyor. Bana özellikle Jane hakkında özgürce konuşmamı ve onu üzmemekten endişe etmememi söyledi çünkü onun ikimizin de hayatındaki yerinden emin.

"Muhtemelen haklısın," diye itiraf ediyorum kafamdaki düşüncelerden sıyrılarak.

"Biliyorum. Genelde öyleyimdir."

Ağzımı kulağına bastırmadan önce bir kahkaha attım. "Şu anda seni gerçekten öpmek istiyorum."

"Hepsi bu mu?" Bana arsızca göz kırpmıyor ve bir anda sertleşiyorum.

"Hiç komik değil, tatlım." Pantolonumu düzeltiyorum, diğer ikisinin Jane'in odasına gitmiş olmasına seviniyorum.

"Bence Cali'ye döndüğümüzde onunla bizim hakkımızda konuşmalıyız." "Annem de mezarlıkta bana aynı şeyi söyledi."

"Bilgeliğin sesi konuştu, bu yüzden karar verildi." Annem ve Athena çok iyi anlaşıyorlar ve bu kadar yakın olmalarına bayılıyorum. Annem Athena'yı boğmadan ona annelik yapıyor ve annesi babası tarafından vahşice öldürüldüğünden beri Athena'nın hayatında eksik olan maddi desteği sunuyor.

"Bunu görmelisin." Arlo dirseğimden tutup beni Jane'in odasına çekti. Odayı olduğu gibi bıraktım, Vera'nın zaman içinde odayı yeniden dekore etmek isteyip istemediğine karar verebileceğini düşündüm. Yeni bir kat boya atılmıştı ama onun dışında her şey Jane'in bıraktığı gibiydi.

Zaman girmek gibi bir şey.

Arlo beni Jane'in tüm resim çalışmalarını yaptığı yan odaya sürükledi.

"Şunlara bak." Vera gözlerinde yaşlarla bana döndü ama Gülümsüyor. "Kız kardeşimin bu kadar sanatçı olduğunu hiç bilmiyordum."

"Jane resim yapmayı ve kendi takılarını yapmayı çok severdi ama uzmanlık alanı el yapımı kartlardı. Hepimiz doğum günlerimizde ve Noel'lerde birer tane alırdık. Sanırım bazıları hala evimdeki bir kutuda duruyor. Daha sonra size veririm."

"Ben de sana bunu göstermek istiyordum. Gel bakalım." Arlo dirseğimden tutup beni bir kutunun durduğu büyük bir raf ünitesinin yanındaki masaya doğru sürüklüyor. "Bunların hepsi senin için," diyor, kutudan tonlarca el yapımı kartı dikkatle yeniden çıkarırken. Hepsinin önünde benim adım yazıyor ve doğum günü, Noel ve yıldönümü kartlarının bir kombinasyonu, ama boğazıma bir yumru getiren başka özel kartlar da var. Düğün gecemiz için bir kart. Hamileliğimizi açıklayan bir kart. İlk bebeğimizin doğumu için bir tane ve normal bir evlilikte kutlanacak kilometre taşlarını vurgulayan daha pek çok kart.

"Bunu yapmasına şaşırmadım. Tam ona göre ama bunların varlığından haberim yoktu."

Arlo sessizce, "Seni gerçekten seviyordu," dedi.

"mi ettin?" Athena omzunu sıkarak sorar.

Omuz silkiyor ve doğrudan gözlerimin içine bakıyor. "Çok gençtin ve biliyorum ki ben bir hataydım."

"Gençtik ama birbirimizi seviyorduk. Sen bir kazaydın ama asla bir hata değildin. Sen sevgiyle dünyaya geldin, Arlo." Şansımı deneyip kolumu ona doluyorum ve boğazımdaki yumruyu bastırmak için kelimeleri zorluyorum. "İstendiğinden asla şüphe etme. Jane seni dünyaya getireceği için heyecanlıydı ve ben de var olduğunu öğrendiğim andan itibaren seni sevdim. Sen benim oğlumsun."

Gözyaşlarım gözlerime saplanıyor ama bir zamanlar yaptığım gibi onları bir kenara itmiyorum. Oğlumun beni savunmasız görmesini istiyorum. Bir erkek olarak duygularını göstermenin normal olduğunu bilmesini istiyorum. Babamın bana aşıladığı gibi bu seni zayıf yapmaz.

Seni güçlü kılar.

Kapalı elimi kalbimin üzerine vuruyorum. "Sen benim en iyi yanımsın ve annenin sevgi dolu, saf, iyi yanlarının hepsisin. Sizi ifade edebileceğimden çok daha fazla seviyorum. Jane'in şansı olsaydı seni sevgi ve şefkat yağmuruna tutardı."

Söylemediğim ama artık şüpheyi yer bırakmayacak şekilde bildiğim şey, kız kardeşimin ve Athena'nın haklı olduğuydu. Jane ve ben bu mesafeye dayanamazdık. Bu kartlar bunu kesin olarak kanıtlıyor. Jane beyaz bir çit ve iki nokta beş çocuk istiyordu. Bir peri masalı hayal etti. Beyaz atlı prensi istiyordu ve ben hep canavar oldum. Kendimden önemli parçaları kaybetmeden ona bu hayatı veremezdim ve eğer ona bu parçaları gösterseydim hayalini yıkmış olurum. Oğlumuzun yanında olurduk ama hala birlikte olacağımıza inanmıyorum.

Jane benim ilk aşkımdı ve bir bitiş tarihi vardı.

Athena benim , sonsuzluk ve ötesi için.

Jane'i bırakmak terapimin en zor kısımlarından biri oldu, ama en özgürleştirici kısmı da buydu. Onunla geçirdiğim zamana değer veriyorum. Birlikte geçirdiğimiz o yıllara her zaman sevgiyle bakacağım ve onu bu şekilde hatırlamayı seçiyorum. Birçok nedenden ötürü hayatımın önemli bir parçasıydı ama o benim geçmişim, Athena ise bugünüm ve geleceğim.

Jane'in gitmesine izin verdim. Huzur içinde yatmasına izin veriyorum.

"Onu hiç tanıyamadığım için her zaman üzgün olacağım," diyor Arlo. "Ve o hayatı benden aldıkları için o pisliklerden her zaman nefret edeceğim ama sana, Thena'ya, Vera'ya, büyükanneme, Abby Teyze'ye ve Kai Amca'ya, tüm kuzenlerime ve herkese sahip olduğum için mutluyum." Sırt çantasından bir çerçeve çıkarıp bana uzatırken gözlerinde yaşlar parlıyor. "Bunu bana Abby verdi. Yatağımın yanında durmasını isteyebileceğimi düşünmüş ama seni ya da kız kardeşimi üzecekse onu asmayacağım."

Athena omzumun üzerinden Jane ve benim çerçeveli fotoğrafımıza bakarken bakışları aramızda gidip geliyor. Bu fotoğraf onun on altıncı yaş gününün gecesinde çekilmişti. Ailesi ona burada büyük bir parti vermişti ve harika bir geceydi. Resmi bir kıyafet kuralı vardı. Jane güzel pembe bir balo elbisesi giyiyor, ben de smokin giyiyorum. Kollarımızı ona dolamıştık.

Birbirimize aşık iki genç gibi kameraya gülümsüyoruz.

Arlo'ya vermek için mükemmel bir fotoğraf.

Seçkinlerin, katil babaların ya da hasta avcılarının olmadığı mükemmel bir anı yakalıyor. Sadece birbirlerine sarılmış, birbirlerinin kollarında kendilerini gerçekliğe kaptırmış iki genç. Aramızdaki sevgi inkar edilemez ve bu oğlumuz için değerli bir hatıra.

"Abby bana zaten bahsetti ve benim için sorun yok." Athena Arlo'ya sarılır. "Sana daha önce de söyledim, istersen sabah, öğle ve akşam Jane hakkında konuşabilirsin. Onu çok severdim. Çünkü ihtiyacım olduğu bir zamanda hayatımı aydınlatan harika bir insandı ama en çok da bana seni verdiği için." Athena gözlerimin içine bakmadan önce kardeşini yanağından öpüyor. "Ve seni de bana o getirdi. Bana bu kadar çok şey vermişken ondan asla nefret edemem ya da onu kıskanamam. Jane Ford'a sonsuza dek minnettar kalacağım ve hiçbirimizin onu unutmasını asla istemiyorum."

Vera hıçkırarak hıçkırarak ağlıyor ve ben onu kollarıma çekiyorum, Arlo da Athena hala ona sarılıyken yaklaşıyor ve gözlerimizde yaşlarla birbirimize sarılıyoruz.

Hepimiz gözyaşlarımızı silip ayrıldıktan sonra Arlo, "Demek sonunda itiraf ediyorsun," diyor.

Then ve ben baktık.

"Sır sakladığınızı falan sanıyorsunuz ama durmadan birbirinize köpek yavrusu gözleriyle bakıyorsunuz ve bu cidden iğrenç."

Vera kahkahalarla uluyarak yeğenini kaburgalarından dürtüyor.

"Tanrım, Drew." Gözlerini deviriyor ve kız kardeşini işaret ediyor.

"Ne yapıyorsun?"

Ne ? Öp onu artık!"

Epilog 2

Drew - Bir Yıl Sonra

"Y es, Beast. Aynen böyle," diye haykırıyor Thena, ben pedi çıplak kışına sertçe indirirken. "Tekrar. Daha sert," diye inliyor ve ben de mecburen yapıyorum.

Cidden, bu nasıl benim hayatım?

İşler gerçekten bundan daha iyi olamaz.

Geçen yaz Cali'ye dönmek üzere yola çıkmadan önce Arlo Rydeville'e kalıcı olarak taşınıp taşınamayacağımızı sordu. Kendisi ve terapistiyle uzun uzun tartıştıktan sonra tam zamanlı olarak buraya yerleşme kararı aldık. Luminaries, Thena'nın kuzenini, ihtiyaç duyulduğunda kendisini hazır bulundurması koşuluyla, aile reisi olarak onun yerine geçmesi için kabul etti. Arlo'nun da seçkinler arasına girmesini istiyorlar ama bu konuyu o ergenlik çağına gelene kadar tartışmamaya karar verdiler. Hayatında yeterince çalkantı yaşadı.

Buraya taşınmak doğru bir seçimdi. Oğlumun ihtiyacı olan yeni bir başlangıçtı. Burada kötü anıları yok ve Lowell'da arkadaşları Luminary yaşam tarzına daha fazla dalmışken ve o dışarıdayken olduğu gibi kendini dışlanmış hissetmiyor. Rydeville Lisesi'yi uyum sağladı ve Ağustos ayında üçüncü sınıfa geçecek. Yeni arkadaşlar edindi, pek çok kadın hayran buldu ve büyük, şamatalı aile hayatımızı benimsedi.

Her zamankinden daha yakınız ve oğlumla ve tek gerçek aşkımla geçirecek zamanım olsun diye çalışma saatlerimi azalttım. Petrov'un ağı Avrupa'da çökertildiğine ve Aydınlıkçılar diğer kaçakçılık çetelerinin izini sürmeyi tamamen devraldığına göre, her zamankinden daha fazla boş zamanım var ve bunu en iyi şekilde değerlendiriyorum. Athena ve ben Arlo'nun tüm maçlarına katılıyoruz. Üçümüz her hafta sinemaya gidiyoruz.

ve pizza geceleri düzenliyoruz ve yaz aylarında sahilde bolca vakit geçirip tüm çeteyle birlikte barbekü keyfi yapıyoruz.

Arlo ve ben ayda bir kez terapistlerimizi ziyaret ediyoruz. Hâlâ gençliğimin bastırılmış travmaları üzerinde çalışıyorum, ancak artık yeni başa çıkma becerilerim ve iyi mücadeleye devam etmek için iki harika nedenim var.

"Kırmızı," diyor Athena ve ben raket havada duruyorum.

"Kahretsin, canını mı yaktım?"

Gülüyor. "Hayır, aptal, ama şimdi beni tekrar becermene ihtiyacım var. Arlo bir saat içinde evde olacak ve duş almam gerekecek. Her yerim dölünle kaplandı."

Kendi işimizin patronu olmanın en iyi yanı ne? Bir hevesle öğleden sonra izin alıp sapıkça sevişmek.

Evimin arka tarafına bir ek bina yaptırdım ve ana süiti meraklı gözlerden ve kulaklardan olabildiğince uzağa, mülkün arka tarafına taşıdık. Özel zindanımız gömme dolabımızın arkasında, uzun dikdörtgen aynanın arkasında gizli. Thena ve ben her şeyi birlikte seçtik ve burada saatlerce kız arkadaşımın içinde kaybolmaktan daha çok sevdiğim bir şey yok.

"İyi nokta," diyorum, kık yanaklarını ayırıyorum ve kıcını şaplak bankında yukarı kaldırıyorum. Eğildim ve kıcımdan amına doğru bir yol yaladım, burnumu bal kokusuna gömdüm ve sikimi uyarmadan amına soktum.

"Agh," diye .

"Kollar önde," diye emrediyorum ve öne doğru uzanıyor, bankın üstünü kavıyor. "Bu sert ve hızlı olacak çünkü benim sürdüğüm böyle seviyor, değil mi?"

"Sen gerçekten benim mükemmel canavarımsın," diye mırıldanıyor ben ona girip çıkarken, sıkı duvarları sert sikimi kucaklarken zevkle inliyor.

Başparmağımı yalıyorum ve ölmek üzere olan bir adam gibi amını sikerken kıcına . "Ben senin *tek* canavarımın, Vixen." Bu noktayı çok yakında eve getirmeyi planlıyorum.

Ciğerlerindeki nefesi sikerken "Sonsuza dek," diye pantolonunu indiriyor. Spontane maratonumuzdan sonra temizlenirken onu duşta duvara yaslıyorum çünkü kadını için doyumsuzum ve o da benim için aynı. Rekor sürede giyiniyor, yatak odamızdan aceleyle çıkıp mutfığa doğru giderken saatlerimizi kontrol ediyoruz. Arlo geziden döndüğünde yanında olmak isteriz.

terapi seansı. Bugünlerde ruh hali daha stabil olsa da, hala kontrol ediyoruz.

Athena mutfağın kapısına çarparak durdu ve ben de arkasından ona çarptım. "Eve erken gelmişsin," diyor ıslak saçlarını kulaklarının arkasına toplayarak.

"Ve ziyaretçi ," diye ekliyorum, mutfakta oğlumla birlikte duran iki kadını görerek.

"Onları kapının önünde buldum," diyor. "İki kayıp köpek yavrusu gibi." "Tuhaf bir şey." Abby sırtıyor, kollarını adanın üzerine koyuyor

Birim. "Zili defalarca çaldık ve her iki telefonunuzu da denedik ama cevap veren olmadı."

Demi gözlerinde muzip bir parıltıyla, "Bu daha da ilginç bir hal alıyor," diyor. "Günün ortasında duş alıyorlardı."

Arlo kahkahayı patlatır. "Se- cret seks odalarında sapıkça şeyler yapıyorlardı."

Abby ve Demi'nin gözleri kocaman açılırken ağzım yere düşüyor.

"Ne ne?" Abby'nin bakışları ben ve Thena arasında gidip geliyor.

"Benden bir şeyler saklıyordun, kardeşim."

"Bunu nereden biliyorsun?" Oğluma sordum.

Arlo gözlerini devirerek buzdolabını açar ve bir protein shake alır. Kilo almak istiyor ve grubu yenmek için protein alıyor. Her gün evimizdeki spor salonunda birlikte çalışıyoruz ve çoğu akşam üçümüz koşuya çıkıyoruz. Çoğu sabah, Athena ve ben havuzda tur atıyoruz.

"Hadi ama baba. Ben kör ya da aptal değilim. Ve küçük bir çocuk da değilim. Seks yaptım. I-" Doğrulur ve kendisine bakan dört şok geçirmiş yetişkinin yüzüne bakar.

Thena boğuk bir sesle, "Ona baba dedin," diyor.

Kalbim şu anda göğsümden dışarı fırlamaya çalışıyor. En tatlı duyguların içinde boğuluyorum. Oğlumu kucığıma alıp ona sarılma dürtüsü beni çok zorluyor, ama oğlum PDA'larda aşırıya kaçan biri değil ve bunu bilerek yaptığını şimdiden söyleyebilirim.

Arlo'nun yanakları biraz pembeleşir. Omuz silkiyor. "O böyle biri. Aşırı tepki göstermeye gerek yok."

Büyük bir mesele olsa bile bunu büyütme istemediğini anlayabiliyorum ve bunu çatılardan haykırmak istiyorum. "Tekrar seks konuşması yapmamız gerekiyor mu?" Konuyu kasıtlı olarak değiştirerek soruyorum.

Dehşete dönüşmeden önce bana rahatlamış bir bakış fırlatıyor. "Tabii ki hayır. Hâlâ o son garip konuşmanın etkisinden kurtulmaya çalışıyorum ve bilgin olsun diye söylüyorum, dolabındaki o gizli odada her ne yapıyorsanız benim için sorun değil, ama bunu asla duymak istemiyorum ve sapıkça seks odanı görmekle hiç ilgilenmiyorum."

"Ben de bir tur istiyorum," diyor Abby ve Demi başını sallıyor. İkizim doğruldu. "Hemen şimdi." Arazi biriminin etrafında dolaşıyor. "Fotoğraf çekmemin bir sakıncası yok, değil mi?" diye soruyor Thena'ya. "Kai'yi bir seks odasına ihtiyacımız olduğuna ikna etmeye çalışıyordum."

Üç kadın gittiğinde minnettarım ve artık bunları dinlemek zorunda kalmıyorum.

"Yüzünü görmelisin." Arlo kıkırdar.

"Senin benimkini istediğin kadar ben de kız kardeşimin seks hayatını öğrenmek istiyorum."

"Geçerli," diyor. Yeniden müttefik olduklarından emin olmak için omzumun üzerinden bakıyor. "Ona ne zaman soracaksın?" diye fısıldıyor.

"Mükemmel bir hafta sonu kaçamağı bulmaya çalışıyorum, böylece hem romantik olacak hem de kız arkadaşlarına anlatabileceği bir şey olacak."

"Bu gidişle sen evlenme teklif edene kadar yaşlanıp saçlarım ağaracak." Tezgâha yaslanıyor. "Bütün bunları unut. Thena'nın umurunda olmaz. Ona şu sevdiği ıstakozlu makarnadan ve mini çikolatalı lav keklerinden yap. Şampanya ve çiçek al. Yemek yapmana yardım ederim ve bir akşam güneşlenme odasında yapabilirsin." Gözleri parlıyor. "Mumlar ve şu parıltılı alıp çatıya asabiliriz."

"Bunun senin için sorun olmadığına emin misin?"

"Baba." Gözlerini devirirken kelimeyi telaffuz ediyor ve bana her böyle seslendiğinde göğsümde havai fişekler patlıyormuş gibi hissedip hissetmeyeceğimi merak ediyorum. "Bunu aşmıştık. İkiniz de mutlu olduğunuz için mutluyum ve benim için önemli olan tek şey bu."

"Okulda başın belaya girebilir." Kız kardeşi onun üvey annesi olacak ve ergenlik çağındaki erkeklerin ne kadar pislik olabileceğini çok iyi biliyorum.

"Yapsam da umurumda değil. Thena hakkında bir şey söyleyen herkesi yere sererim." Gözleri koruyuculukla parlıyor ve ona olan sevgim devasa bir duygu ve gurur balonuna dönüşüyor.

"Baban olduğum için beni gururlandırırıyorsun, Arlo. Hem de çok gururlandırırıyorsun." "Kahretsin." Gözlerini ovuşturuyor. "Bütün duygularımı kadınlar odaya ."

Yanına gidip onu kollarıma çektim. "Duygularını göstermenin yanlış bir tarafı yok evlat." Bana sarılıyor ve sonra birbirimizin sırtını sıvazlayıp ayrılıyoruz.

"Öneriniz de çok yerinde. Bu hafta sonu bana yardım etmek için müsait olursan, ona o zaman sorarım."

Ağızına geniş bir gülümseme yayıldı. "Cumartesiye boş tutacağım ve Cuma gecesi markete uğrayıp ihtiyacımız olan yiyecekleri alacağım." Arlo'nun yemek yapma aşkımı benimsemesine bayılıyorum. Athena da seviyor çünkü bir kraliçe gibi yemek yiyor.

"Sormak istediğim bir şey vardı." Belli belirsiz bir ifadeyle ensesini ovuşturuyor.

"Ateş et."

"Ben de Manning olmak istiyorum."

Kalbim patlama noktasına kadar şişiyor. "Eğer bunu kastediyorsan, birkaç gün içinde bunu gerçekleştirebilirim."

"Eminim, baba. Thena seninle evlendiğinde bir Manning olacak ve ben de senin adını almak istiyorum." Bariz olanı söylemesine gerek yok.

"Bunu çok isterim." Şaşkına dönüyorum ve bu kez beni kucakladığında ona sarılıyorum, yüzümden akan mutluluk gözyaşlarını saklamıyorum.

Athena

"Aman Tanrım, Drew," diye nefes nefese kalıyorum beni güneşlenme odasına götürdüğünde. Şimdi neden benim, Abby, Demi ve Nessa için bir spa günü ayarladığını ve Arlo'nun neden Olivia'larda yatıya kaldığını anlıyorum.

Masa, beyaz güller ve mumlardan oluşan bir orta süsü ile güzel bir şekilde hazırlanmıştır. , sıra sıra dizilmiş peri ışıkları odaya büyülü bir parıltı yayıyor. Havada hoş bir koku dolaşüyor ve arka planda yumuşak bir müzik çalıyor.

"Bütün bunlar ne için?" Bildiğimi sandığım halde soruyorum. Kalbim beklentiyle çılgınca çarpıyor ve bunu görebilmesini umarak bu adama büyük bir sevgiyle bakıyorum.

Bu hayatın bana göre olduğunu hiç düşünmemiştim ama her saniyesini seviyorum, zor zamanlarını bile. Drew her yönüyle benim mükemmel eşim.

Umarım evlenme teklif eder çünkü sonsuza dek her günümü onu severek geçirmek istiyorum.

"Siktir et." Önümde tek dizinin üzerine çöktü. "Akşam yemeği hazırladım. En sevdiğin şeyleri. Şampanyam da var. Arlo bana yardım etti."

Gözlerim mutluluk gözyaşlarıyla doldu. Bu sadece bunu daha özel kılıyor.

"Bunu yemek yedikten sonra yapacaktım ama bir saniye daha bekleyemem." Titreyen elimi avucunun içine aldı. "Athena, benim güzel, seksi, tatlı, iyi kalpli, top toplayıcı, belalı savaşçı, rüya kadını. Sen benim hayatımın aşkı, kalbimin ve ruhumun sahibisin. Sahip olduğum her şey senin ve senin sahip olduğun her şey zaten benim."

Neredeyse kahkahadan boğulacaktım ve gözyaşlarımın arasından zar zor görebiliyordum. Kutuyu çevirerek açıyor ve ortaya armut şeklinde zarif bir çap çıkıyor.

platin bir bant üzerine yerleştirilmiş. Pahalı ama gösterişli değil. Açılar keskin ama onları tamamlayacak kadar da yumuşak. Kesinlikle büyüleyici ve kendim seçmiş olsaydım daha iyi bir seçim yapamazdım.

Bu adama duyduğum sevgi varlığımın her köşesine akarken göğsümde sıcaklık mantarları oluşuyor.

"Ruhlarımız karanlıkta birlikte dövüldü, ama alevlerden daha parlak bir şekilde ortaya çıktık" diyor. "Seni sahiplenerek, tamamen, sonsuza dek seviyorum. Lütfen her zaman benim ol. Evlen benimle, Güzel. Sonsuza dek senin Canavar'ın olmama izin ver."

"Zaten öylesin." Yüzük için elimi uzattım. "Ve evet, Drew. Evet, seninle evleneceğim. Tabii ki seninle evleneceğim. Sadece sen olacaksın."

Ayağa kalkıp yüzüğü parmağıma geçirirken havada duygular uçuşuyor. Sonra yüzümü geniş avuçlarının arasına alıyor ve kalbim göğüs duvarımın arkasında sevinçten zıplarken beni tutkuyla öpüyor.

Dudak kenetlenmemizi bozduğumuzda aynı şekilde sırtıyoruz ve erkeğime sarılıp parmağımdaki çarpıcı yüzüğe bakarken gülümsememi durduramıyorum. Elim kaldırdığımda birbirimize sımsıkı sarılıyoruz ve yüzük peri ışıklarının altında parlıyor. Drew bir fotoğraf çekiyor ve aile grubumuza göndermeden önce Arlo'ya gönderiyor. Mesajda basitçe şöyle yazıyor:

Evet dedi.

Bu sözler bana bir şeyler hissettiriyor ve gömleğini tutup sevdiklerimizden gelen mesajlarla deli gibi pırıldamaya başlayan telefonlarımızı sessize alıyorum. "Yemeği sıcak tutabilir misin?" Elimi bedenlerimizin arasında gezdirerek soruyorum.

Hınzır bir parıltı gözlerini karartıyor. "Neyin peşindesin, tatlım?" Elim pantolonunun kemerinin arkasına dalıp vaat edilmiş topraklara doğru ilerlerken inliyor.

"Önce başka bir şeye açım," diye mırıldanıyorum, boxer'ına uzanıyorum, parmaklarım onu zaten benim için sertleşmiş buluyor.

Beni kollarına alıp duvara yasladığında dudaklarımdan heyecanlı bir kıkırdama dökülüyor. O bana sürtünürken bacaklarım beline dolanıyor. "İhtiyacın olan hiçbir şeyi senden esirgemeyeceğimi bilmiyor musun?" Parmaklarını saçlarımdan arasından geçirip başımı geriye yatırıyor.

"Sadece sana ihtiyacım var. Sen yanımda olduğun sürece mutluyum."

Parmakları elbisemin altından geçip uyluğumun iç kısmına doğru ilerliyor. "O zaman seni sonsuza dek mutlu etmek üzereyim çünkü şimdi ve bundan sonraki her gün zamanın sonuna kadar seninim."

Sonra bu sözünü yerine getirmeye başlar ve bunlar çok uzun bir süre için söylenen son sözlerdir.

Ve böylece *Rydeville Elite Serisi* sona erdi! Benimle bu yolculuğa çıktığınız için teşekkür ederim ve umarım Drew ve tüm karakterler için her şeyin nasıl sona erdiğinden memnunsunuzdur.

Ama bu onları son duyuşunuz değil! Drew, Athena, Arlo ve tüm ana karakterler *Rydeville Elite Epilogue*'da yer alacak. Bu, gelecekte geçen, 2024 yılında çıkacak, isteğe bağlı, çoklu bakış açılı bir novella. Amazon'dan şimdi ön sipariş verilebilir. [Buraya](#) tıklayın veya yerel mağazanızı kontrol edin.

Ares, Jase, Baz, Knight ve Aydınlıkçılar dünyası hakkında daha fazlasını okumak ister misiniz? *Dirty Crazy Bad* Duet kitabıma göz atın. Kindle Unlimited ile ücretsiz okunabilir. Ayrıca sesli, ciltsiz ve basılı olarak. Bir örnek okumak için sayfayı çevirin.

Kirli Çılgın Kötü Serisi

- Dirty Crazy Bad Prequel - tüm platformlarda ücretsiz
- Kirli Çılgın Kötü 1
- Kirli Çılgın Kötü 2
- Dirty Crazy Bad: The Complete Collection (özel bonus içerikler dahil)

2024'te geliyor

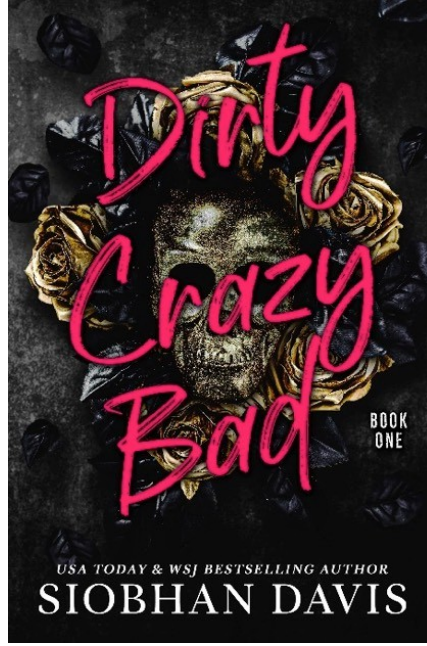
Şimdi ön sipariş verilebilir. [Buraya](#) tıklayın veya yerel Amazon mağazanızı kontrol edin.

Güncellemelerden haberdar olmak ve Tell It to My Heart kitabının ücretsiz kopyasına sahip olmak için haber bültenime abone olun.

[Buraya](#) tıklayın veya bu bağlantıyı tarayıcınıza yazın:

<https://bit.ly/TITMHFBB>

Aydınlıkçılar'ın gizli topluluğunda hiçbir günah cezasız kalmaz...

Erkek arkadaşımın en iyi arkadaşıyla, onun kız arkadaşının arkasından yatmak muhtemelen en akıllıca fikrim değildi.

Ama Jase *benim* ve Julia'nın bunu öğrenmesinin zamanı geldi.

Lowell Üniversitesi'ne gitmenin yeni bir başlangıç olması gerekiyordu. Etrafta gizlice dolaşmaya son verip ilişkimizi resmileştirmek için bir şans.

Daha fazla yanılmış olamazdım.

Julia pençelerini Jase'e geçiriyor.

Erkek arkadaşım, Chad, yerel bir çeteye daha derine iniyor.

Ve benim iğrenç yeni üvey kardeşim, Ares taşındı.

Ares, Chad ve Jase'den nefret ediyor ve bu hisler karşılıklı. İlişkileri kızıştıkça, Ares beni bir piyon olarak kullanmaya kararlı görünüyor ve ben ortada sıkışıp kaldım. Çok seksi olması, damarıma nasıl basacağını çok iyi bilmesi ve vücudumun bunu anlamamış olması da cabası o yasak bölge.

Keşke bu endişelerimin en küçüğü olsaydı.

Gurur. Gazap. Şehvet. Kıskançlık. Açgözlülük. Oburluk. Tembellik.

The Luminaries'in karanlık gizli topluluğu bana ifşa edildiği anda hayatım altüst oluyor.

Bildiğimi sandığım her şey yalanmış.

Artık geleceğim üzerindeki tüm kontrolümü kaybettim ve kalp kırıcı yeni bir gerçeklik ortaya çıktı.

Aşıkların düşman, düşmanların müttefik olduğu ve günahkârları günaha teşvik etmenin hayatta kalmak için tek yolum olduğu bir yer.

Şimdi e-kitap, ciltsiz kitap, ciltli kitap ve sesli olarak mevcuttur.

Önsöz

Ashley

T Titrek bacaklarımın üzerinde tökezleyerek yatak odama girdiğimde kapı duvara çarpıyor. Arkamdan uzanıp kapıyı iterek kapattım ve alt katta devam eden partinin sesleri anında kesildi.

Erkek arkadaşım Chad ve iğrenç üvey kardeşim Ares ile paylaştığım şehir evinin katı. Ev kız öğrenciler, sporcular, kardeşlik ve kız öğrenci yurdu üyeleri ve Low-ell Üniversitesi'nden kişisel arkadaşlarımızla dolu. Ares'in bu gece takıldığı soysuzlarla birlikte.

Oda dönüyor ve topuklularımı çıkarıp tekmeleyerek duvara tutunurken biraz sallanıyorum. Büyük boy yatağıma uzanıp bembeyaz tavana bakarken ve neden bu kadar çok içmenin iyi bir fikir olduğunu düşündüğümü merak ederken kendimi o kadar da sıcak hissetmiyorum.

Konu alkol olduğunda genellikle oldukça akıllıyım. Kontrolümü kaybetmeden güzel bir vızıltı yaratacak kadar içerim.

Bu gece farklı.

Bu gece, kırık kalbimi unutmaya çalışıyorum.

Adamın kapıdan içeri girdiğini ve *kızın* ona sarıldığını görmek beni uçuruma sürükledi. Her şeyi unutup kendimi şu anki varlığımın sert gerçekliğine karşı uyuşturmazsam partiden asla sağ çıkamayacağımı biliyordum.

Göğsümde sanki biri etime bir bıçak saplamış gibi şiddetli bir acı hissediyorum.

Tek bir hıçkırık boğazıma doğru ilerliyor, özgürlük için kabarıyor ve dudaklarımdan kopup giderken ıstıraplı, boğuk, ıssız bir ses.

Siktir, acıyor.

Hiç kolaylaşmıyor.

Yan dönerek dizlerimi göğsüme doğru çekiyorum ve sanki bu beni bir arada tutacakmış gibi kollarımı kendime sarıyorum.

Her şey boka sarıyor ve bunu durduracak gücüm yok gibi görünüyor.

The Luminaries'in gizli dünyasını öğrendikçe hayatımın kontrolünü daha fazla kaybediyorum. Bazen, keşke bir zaman makinem olsaydı da lise son sınıfa geri dönebilseydim ve üniversiteye başladığımda beni bekleyen tehlikeye karşı kendimi uyarabilseydim diyorum.

Buraya gelirken en büyük endişem Chad'i Azizlik ile yaptığı anlaşmadan kurtarmaktı.

Kaliforniya'nın bu bölgesinde çete savaşı normal bir yaşam biçimi, ancak The Luminaries, The Sainthood ve The Bulls'u anaokulu çocukları gibi gösteriyor.

Şaka gibi.

Söyledikleri doğru değil, cehalet mutluluk *değildir*.

Hayatımdaki çoğu kişi benden büyük sırlar saklıyordu ve ben de en büyük aptal gibi bir yalanı yaşayarak etrafta dolaşıyordum.

Hayatım boyunca cahil kaldım, büyük ölçüde annem ve onun yanlış yönlendirilmiş koruma duygusu sayesinde. Pamela'nın görüntüsü zihnimde canlandıkça derimin altındaki kan kaynıyor. Tırnaklarımı dizlerime geçiriyorum, hayatımı mahvettiği tüm yolları düşündükçe öfkeleniyorum. Ne anne olduğu ortaya çıktı.

Müzik kulaklarımı acıtacak şekilde ve koridordan gelen bir ışık patlaması, kapı açıldığında karanlık odada gözlerimi kısarak bakmama neden oluyor. Uzun boylu, kaslı bir adam bana doğru yaklaşımadan önce kapıyı çizmeli ayağıyla tekmeleyerek kapatırken gözlerimi ovuşturarak bakıyorum. Odanın bir ucundan diğerine adım atarken iri gövdesi gölgeli bir bulanıklığa dönüşüyor. "Yalnız kalmak istiyorum Chad," diyorum, kelimelerim hafifçe geveleyerek. Ben an-ona bakmadan yüzümü çeviriyorum. Birkaç ay önce Low-ell Üniversitesi'ne geldiğimden beri erkek arkadaşımınla aramız giderek geriliyor.

Özellikle de son birkaç haftadır.

Jase'i kaybeden tek kişi ben değilim. Jase ile Chad aracılığıyla tanıştım ve en yakın arkadaşını sevgilim olarak kabul etmemi öneren de erkek arkadaşımdı. Yıllardır futbol takımında en iyi arkadaş ve takım arkadaşlarıydılar. İlk kez birbirleriyle konuşmayı bıraktılar ve ilişkilerindeki hasarın onarılabileceğinden emin değilim.

Chad her zamanki gibi isteklerimi görmezden gelerek arkama tırmanırken yatak eğiliyor. Uzun, sert, yırtık vücudunu bana doğru bastırırken sıcaklık sırtımı kaplıyor. Sertleşmiş aletini kıcıma doğru iterken sert parmakları iniyor. Hayal kırıklığıma ve melankolime rağmen karnımda şehvet kıpırdanıyor. Saçlarımı kenara iterek boynuma bir dizi uyuşturucu öpücük konduruyor ve bağımlılık yaratan dokunuşuyla tenim karıncalanıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve sarhoş beynim rüyalarımı . Jase'in bana dokunduğunu, küçük inlemeler çıkardığını hayal ediyorum.

Chad'in elleri dolaşmaya başladığında külotum ıslanıyor.

Bu görüntüleri bir kenara iterek hemen pişmanlık duydum ve utandım. İlişkimiz şu anda ne kadar kırılğan olursa olsun, Chad onu terk etmemi hak etmiyor. Haftalardır seks yapmıyoruz ve erkek arkadaşına daha yakın hissetmeye ihtiyacım var.

Onu da kaybedemem.

Narenciye, baharat ve sandal ağacı notaları o hareket ettikçe burun deliklerimi gıcıklıyor ve kolonyasının baş döndürücü kokusu kalbime doğrudan bir bıçak gibi saplanıyor.

Bu kokuyu nerede olsa tanırım.

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve arkamı dönmeye çalışıyorum ama sert eller beni durduruyor. Kalbim göğüs kafesime çarpıyor, damarlarımda adrenalin yükselirken ve şehvet uyarılmamı baş döndürücü yüksekliklere çıkarırken heyecanla çarpıyor.

Beni aramaya geldi. Jase burada.

Bana dokunmak. Öp beni. Bana sarılmak. Beni rahatlatmak.

Benim onu özlediğim kadar o da beni özlüyor mu? Kalbinde sürekli bir acı ve ruhunda bir sızı ile mi dolaşıyor?

Onu görmem gerek. Dudaklarını geri alırken onun muhteşem zümrüt yeşili gözlerine bakmak için. Tekrar arkamı dönmeye çalışıyorum ama beni bir kez daha durduruyor ve yeni keşfettiğim umudum durma noktasına geliyor.

Benimle yüzleşmeyecek çünkü hiçbir şey değişmedi.

O asla benim olamaz.

Bana sunabileceği bu kadar. Ama yeterli değil.

Asla .

O korkunç gece, son birkaç haftadır sık sık olduğu gibi zihnimde tekrarlanıyor ve ihanetinin acısı beni yeniden öldürürken kalbim göğsümde yeniden . Karanlıkta kolları etrafımı sarıyor, ben çırpınırken beni sabit tutuyor, hain bedenim beni ele vermeden önce ondan uzaklaşmak için çaresizce çırpınıyorum.

Bunu ne kadar istersem isteyeyim, *onu* ne kadar istersem isteyeyim, teslim olamam. Ama bu o kadar basit değil.

Vücudumdaki her sinir ucu onun dokunuşunu arzuluyor ve benim için iyi olmadığını bildiğim ama direnmek için mücadele ettiğim bir yüksekliğin peşinde koşan bir bağımlı gibiyim.

Onunla savaştığım kadar içsel bir savaş da veriyorum.

Yaptığı onca şeyden sonra onu hala nasıl isteyebilirim?

Bedenimin programa ayak uydurması gerekiyor. Temel arzularımdan daha güçlü olmaya kararlı bir şekilde, onunla savaşmaya devam ediyorum, kucaklamasını engellemeye çalışıyorum, ama bu en iyi ihtimalle zayıf bir çaba. Kafam bedenimle ve kalbimle savaş ve sarhoş uzuvlarım ondan uzaklaşmak için gerekli gücü toplayamıyor çünkü adamım yırtık pırtık. Uzun boylu, güçlü, kaslı ve hesaba katılması gereken bir güç.

Artık *senin* erkeğin değil, diye hatırlatıyor iç sesim. *O hiçbir zaman gerçekten olmadı*, diye ekliyor ses, bıçağı daha da derine sokarak.

Ne kadar nafile olursa olsun, savaşmaya devam ediyorum, onun sert tutuşunda çırpınıyorum. "Siktir git, Jase," diye tıslıyorum. "Sana ihtiyacım yok. Seni istemiyorum," diye yalan söylüyorum. "O kaltağa geri dön." Kollarını kavırıyorum, kurtulmamın tek yolu buysa tırnaklarımı etine geçirmeye hazırım ama parmaklarım malzemeye buluşuyor. Giydiği gömleğin uzun kollarına bakarken kaşlarım birbirine çarpıyor. Jase böyle giyinmez. İçimdeki öfke çalkalanıyor. Bu *onun* etkisi. Onu şimdiden olmadığı bir şeye dönüştürüyor.

Ondan nefret ediyorum.

Her ne kadar Aydınlikçılar'dan ve onların aptal kural ve geleneklerinden nefret etsem de.

Ve şu anda beni kendisine bağlayan adamla aramda bir nefret-aşk ilişkisi var. Bana yaptıkları için Jase'den nefret ediyorum ama yine de onu sevmekten vazgeçemiyorum. Keşke kalbimde ve kafamda bir kapatma düğmesi olsaydı da bu duyguları gömüp Jason Stewart'ı sevdiğimi unutabilseydim.

"Bırak beni," diye bağıriyorum, tırnaklarımı onun giyinik kollarına geçirip bacaklarımla saldırıyorum.

Başını salladığını görmekten ziyade hissederken, kaslı bir bacağı benimkini sıkıştırarak hareketimi kısıtlıyor. Dudakları saldırıya geçiyor, boynuma ve çene hattıma bağımlılık yapan öpücükler konduruyor, ağzı kulağımın hemen altındaki hassas noktayı emmeden önce dişleri kulak mememi çekiştiriyor.

Adil oynamıyor.

Cehenneme kadar yolu var.

Savaşı kaybediyorum ve bunun farkındayım.

bu kadar kararlıysa, belki ben de izin veririm. Eski sevgilimle aramızda kalan bağları koparmak için ihtiyacım olan şey iyi bir nefret sikişi olabilir. Neyi yok ettiğini ona hatırlatmak iyi olabilir. Ve eğer *ona* geri dönerse, bu tepedeki kiraz olacak.

Ona asla benim sahip olduğum gibi sahip olamayacağını söyle.

Paylaştığımız yoğun kimya ve bağ asla kopmayacak.
Jase onu asla beni sevdiği gibi sevmeyecek. Onu asla seçmediği bir şekilde beni seçti.

Eğer sizinle birlikte olmaya zorlanıyorsa bir erkeğe sahip olmanın ne anlamı var?

Kazandığını düşünebilir ama kaybetti. Her zaman onun sadakatsiz olduğunu ve hala bana aşık olduğunu bilecek. Onun kendisini sevmeyeceğini her zaman bilecek.

Kulağa pek eğlenceli gelmiyor.

O artık benim olmayabilir ama en azından yaşadıklarımızın gerçek olduğunu biliyorum.

Ben de savaşmayı bırakıp onun kollarında sakinleştim.

Eğer bu onunla son kez bu şekilde birlikte oluyorsam, şu anda ihtiyacım olan şeyi kendimden esirgemeyeceğim.

Onu son bir kez becereceğim ve sonra yoluma devam edip onu tamamen devre dışı bırakacağım.

Parmakları bacağımda geziniyor ve beni yanımda tutarken kalçalarımı birbirinden ayırıyor, ereksiyonunu kıyafetlerimizin arasından kıcıma doğru sallıyor. Gözlerimi kapatarak, vücudumda isyan eden sayısız duyguya yenik düşüyorum. Eli yukarı doğru ilerlemeye devam ettiğinde dudaklarımdan bir inilti kaçıyor. Parmaklarını dantelle kaplı amcığıma sürüyor, birkaç dakika boyunca çürük kumaşın üzerinden beni agresif bir şekilde ovuyor ve uyarılmamı stratosfere fırlatıyor.

Elbisemi arkadan kaldırıp külotumu indirdiğinde kıcımın çıplak yanaklarında serin bir hava dolaşüyor. Külotumu dizlerime doğru itiyor ve ağlayan amcığıma erişebilmesi için bacaklarımı yeniden konumlandırırken bir kısıtlama gibi orada bırakıyor. Belimin etrafındaki kolu aşağıya iniyor ve iki parmağını içime sokmadan önce başparmaklarıyla am dudaklarımı ayırırken diğer eline katılıyor.

Hınzır gülümsemesini göremiyorum ama parmakları kaygan kanalımda kolayca kayarken orada olduğunu biliyorum. Uzun saçlarımı yumruğunun etrafına dolayarak başımı hafifçe geriye çekiyor, boynuma daha fazla erişmesini sağlayacak kadar. Boynumu, köprücük kemiğimi ve iri göğüslerimin kabarıklığını öpücüklerle boğarken gözlerimi kapalı tutuyorum.

Bunu bana bakmadan yapmakta ısrar ederse, ben de aynısını yapacağım - birlikte rol yapabiliriz.

Elbisemin içinden meme uçlarımı cımbızladığında dudaklarımdan bir homurtu kopuyor ve içime arzu okları fırlatıyor. Sertleşmiş tepeleri kabaca çekiştiriyor ve zevkli bir acı hissi-

Titreşim hassas tenimde sekiyor. Başka bir parmak ekleyip hızını artırana kadar kalçalarımı döndürdüğümün ve elini sürdüğümün farkında bile değilim. Doruk noktam çoktan oluşmaya başladı çünkü Jase o kadar iyi. Saçlarımı serbest bırakarak parmaklarını içime sokup çıkarmaya devam ediyor, başparmağı şişmiş klitorisimin üzerinde daireler çiziyor, ben tanıdık bir yüksekliğin peşinde koşarken sularımı sıkılaştıran tomurcuğumun etrafında döndürüyor.

Serbest eli çıplak kıcıma keskin bir tokatla indiğinde şaşkınlıkla çığlık atıyorum. O kıcıma art arda sert tokatlar indirdikçe amım ihtiyaçla zonkluyor, zonkluyor ve fişkırıyor. Başparmağı büzülmüş deliğime bastırıldığında hiç şaşırmadım çünkü Jase analın büyük bir hayranı.

Daha güzel zamanların anıları zihnimde dönüp duruyor. Her iki adamımla da yatakta geçirdiğimiz mutlu zamanlar, saatlerce keşfedip sikişirken, hiçbirimiz asla doyamıyorduk. Doyumsuz sevişmelerimiz bizi asla uzun süre tatmin etmiyordu.

İki parmağını kıcıma tamamen soktuğu anda tamamen parçalanarak dikiş yerlerinden ayrılıyorum. Amım, amımdaki parmaklarının etrafında kenetlenirken, kıcımdaki parmakların etrafında sıkılaşıyor ve nabız atıyor. Vücudumu bir profesyonel gibi çalıştırırken, hormonların ve tutarsız mırıltıların kıvranan bir karmaşasıyım.

Sarhoşluğumun verdiği mutlulukla fermuarını indirdiğini bile duymuyorum. Sikini tek bir hamlede içime soktuğunda ağzımdan bir çığlık kopuyor, o kadar ileri itiyor ki sanki rahmimi dürtüyormuş gibi hissediyorum. İçime girerken sırtımın yarısına kadar sarkıyor, yüzüm yorgana gömülürken bedenimi yatağın içine doğru itiyor. Açı biraz garip, ama bacaklarımın daralması onu içimde daha dolgun ve daha büyük gösteriyor, daha sıkı, daha sıcak ve çok daha fazla itiyor.

"Evet," diye tıslıyorum, koca sikini ateşli bir tempoyla amıma sokarken kıcımı ona doğru sallıyorum, vahşi bir vahşi gibi girip çıkıyor, beni çok şey anlatan bir şekilde vahşileştiriyor.

Bu nefret sikişinin yükseltilmiş bir şekli. Ve ben. Ben. Buradayım. Buradayım. Bunun için. İçime defalarca girip çıkıyor ve ben sanki ilk kez seks yapıyormuşum gibi inleyip sızlanıyorum. Seks her zaman phe-ama bu bir sonraki seviye.

Neden aleti bu açıdan çok daha büyük görünüyor? Ve bu...?

İç duvarlarıma doğru kayan ek sürtünmeyi hissettiğimde ağzımdan ilkel bir inilti süzülüyor ve yerine oturuyor. "Aletini deldirmişsin," diye törpülüyorum, kıcını tutmak için geri uzanıyorum çünkü ona dokunmam gerekiyor. "Bunu yapacağını hiç düşünmemiştim." Kalçalarımı döndürürken kıcını sıkıyorum, bu açıdan yapabildiğim en iyi şekilde, onun sert itişleriyle senkronize çalışıyorum. İnanılmaz dolu hissediyorum ve büyülü aletin içimde uyandırdığı hisler bu dünyanın dışında.

Geçmişte, erkeklere siklerine biraz metal sokmalarını önermiştim, ama ne Chad ne de Jase ilgilenmiş görünüyordu, bu yüzden gündemimi zorlamamıştım. Şimdi keşke daha fazla zorlasaydım diyorum çünkü ho-lee lanet olsun, hiçbir şey bundan daha iyi hissettiremez. "Aman Tanrım, Jase," diye nefes alıyorum kapalı gözlerimin arkasında yıldızlar patladığında. "Bu inanılmaz bir his."

Karanlık bir kıkırdama havada dalgalanıyor ve tüm kollarımda tüylerimi diken diken ediyor. Nabzım hızlanıyor, kalbim göğüs kafesime doğru daha hızlı atıyor ve uğursuz bir korku hissi üzerime çöküyor.

Hareket etmeyi

bırakıyorum.

Nefes almayı

kesiyorum.

Ağzını kulağıma bastırırken eli boğazımı sıkıca sarıyor. "Yanlış sik. Tekrar dene." Parmakları boynumu acıyla kavrarken sıcak nefesi kulak mememde geziniyor.

Bu gerçekleşiyor olamaz.

"Hayır!" Beni becermeye devam ederken kısıtlı hava yolumu zorlayarak mırıldanıyorum. "Hayır! Dur!"

Bu sefer kıkırdaması düpedüz tehditkâr, sanki o lanet şeyle beni bıçaklamaya çalışıyormuş gibi sikini içime sokuyor. "İçindeki sikimi sevmiyormuş gibi davranma, küçük sürtük kardeşim. O kadar ıslaksın ki neredeyse boğulacağım. Aç amcığın sikimi öyle bir kucaklıyor ki neredeyse boğulacak."

"Seni Jase sanmıştım!" Parmakları boynumu sıkarken Ares'in kolunu pençeleyerek çığlık atıyorum.

"Hayır, . İçten içe ben olduğumu biliyordun."

Buna cevap vermeye etmiyorum çünkü doğruyu söylemesinden korkuyorum. "Çekil üstümden!" Bağırıyorum, sesim kısık ve gergin. "Benden uzak dur!" Aletini çekmeye çalışıyorum ama bu açıdan imkansız. Eli kalçama kilitleniyor, canavar sikini kaygan kanalıma sokmaya devam ederken beni yerimde tutuyor. Öfkeli gözyaşları gözlerime batıyor ama düşmelerine izin vermeyi reddediyorum. Kötü kalpli üvey kardeşime bu zevki tattırmayacağım. O zaten zevkten dört köşe olmuşken

bedensel tepkilerimde. Ona hâlâ tepki veriyor olmaktan nefret ediyorum ve zevkle haykırmamak için yanağımın içini ısıyorum.

"Kendine yalan söylemeyi bırak. Bunu çok seviyorsun ve Jase seni istemiyor. Seni kullandı ve son kullanma tarihini geçirdiğinde bir kenara attı," diye acımasızca cevap veriyor Ares. "Odana giderken onu koridorda gördüm. Taşakları nişanlısının içine girmişti ve nişanlısı Jase'in sikinin üzerinde patlarken onun adını haykırıyordu."

Sözleri derinlere iniyor, kalbimde yeni yaralar açıyor. "Senden nefret ediyorum," diye , kelimeler daralmış nefes yolumdan sıkılarak çıkıyor.

"Şimdi, şimdi, bebek surat, yalan söylemeyi bırakalım."

İçimde derinlere doğru itiyor ve neredeyse tekrar boşalıyorum. Dudağımı sertçe ısıarak inlemelerimi hapsediyorum çünkü bundan ne kadar zevk aldığımı bilmesine izin vermektense dilimde boğulmayı tercih ediyorum.

"Benden nefret ettiğini düşünüyor olabilirsin ama açgözlü amcığın başka türlü söylüyor," diye alay ediyor.

"Vücudum içimdeki herhangi bir alete verdiği tepkiyi veriyor," diye yalan söylüyorum. "Ama ben bunu istemiyorum. Seni istemiyorum. Durmanı istiyorum. Durmazsan çığlık atacağım."

"Devam et." Kulağımı ısıyor ve boğazımdan boğuk bir çığlık kopuyor. "Yukarıda seni kurtaracak kimse yok ve aşağıda da müzik sesinden kimse duymayacak."

Şimşek hızında bir hamleyle, kalçalarımın binerken sırt üstü dönüyorum. Elini boğazımdan çektiği anda açgözlü bir şekilde ciğerlerime hava çekiyorum ve sonra doğru hamle yapıp tokat atmak için uzanıyorum ama o hızlı davranıp etli ellerinden biriyle bileklerimi tutuyor. Kıs kıs gülüyor. "Şiddet için her zaman çok heveslisin."

"Sadece sen söz konusu olduğunda," diye bağıyorum.

Güçlü kalçaları ve tek sert eliyle beni bu kadar kolay zapt etmesi utanç verici. Boştaki eli arkasına, bacaklarının yarısına kadar inmiş olan kot pantolonuna uzanıyor ve kemerini çekip çıkarıyor. Altında debelenip kıvranıyorum ama bu anlamsız çünkü benden en az seksen kilo fazla ve bana karşı aylardır bastırılmış bir saldırganlıkla dolup taşıyor. Kemerini karyolamın üst kısmına dolayarak bileklerime doluyor ve sıkıca sabitliyor.

Kollarım başımın üzerine uzanırken sırtım yataktan ve onu itmeye çalışıyorum ama . Bacaklarım hala külotum tarafından dizlerimden bağlanmış durumda ve o çok ağır. Onu kendimden uzaklaştırmak için ter dökerken zar zor hareket ediyor bile.

"Chad!" Boynumdaki ağrıyı görmezden gelerek kükrüyorum ve mucizevi bir şekilde ortaya çıkıp beni kurtarmasını umarak erkek arkadaşına sesleniyorum.

Ares kıkırdayarak vücudumdan aşağı kayıyor ve yataktan iniyor. "Erkek arkadaşının buraya gelmesini istediğinden emin misin? Neler yaptığımızı ve sikimin ne kadar inanılmaz olduğunu düşündüğünü duyduğunda anlayışlı olacağından şüpheliyim." Ben bileklerimi yatak başlığına bağlayan kemerle boğuşurken o kendini beğenmiş suratını benimkinin içine sokuyor.

Yardım için bağırırmaya devam etmeden önce, "Bunun bedelini ödeyeceksin, pislik herif," diye bağırıyorum.

Beklenmedik bir hareketle Ares külotumu bacaklarımdan söküp ağzıma tıkıyor ve kaçan bağırsıklarım hiçbir işe yaramayınca bir manyak gibi sırtıyor. İçimdeki öfke çalkalanıyor ve içgüdüsel olarak tepki veriyorum. Bacağımı yana doğru savurarak ayağımı uyluğunun üst kısmına doğru itiyorum ve hedefimi kıl payı ısıtıyorum. Ares biraz geriye çekiliyor, yüzüme bir kaş çatma yayılırken eğlenerek kıkırdıyor. Yatakta kıvrılırken boğazımın arkasında bir hırıltı oluşuyor, hareketlerim elbisemin alçalmasına neden olup çıplak amımı gizlediğinde memnun oluyorum. Kurtulmaya çalışırken sarf ettiğim efor yüzünden terliyorum ve saçlarımdan telleri yüzüme yapıyor.

Ares'in botlarını, kot pantolonunu ve boxer'ını tekmeleyip tipik tek kollu erkek hareketiyle tişörtünü kafasına geçirmesini izlerken damarlarımda adrenalin dolaşıyor. Tamamen çıplak, dirilmiş bir Yunan tanrısı gibi önümde duruyor, alaycı bir şekilde aletini okşuyor ve dudaklarını yalıyor. Karanlık bir tehdit gibi üzerimde geziniyor, gür ağzının köşelerini kıvrarak kendini beğenmiş bir sırtış sergiliyor.

Arzu karnımda aşağıya doğru kıvrılıyor ve amım çiğ bir ihtiyaçla zonkluyor. Vücudum sarsıntıya tepki verirken yanaklarımdaki ısı alevleniyor ve bundan nefret ediyorum.

Ondan bu kadar etkilenmekten nefret ediyorum.

Neden bu hastalığı iyileştirecek bir hap yok?

Çıplak bedenini süzdüğümü görmesini istemediğim için başımı bilerek yana doğru sallıyorum.

Ares beni ve Chad'i kızdırmak için aylardır evin içinde çıplak ya da yarı çıplak dolaşıyor ve gözlerimi ne göreceğimi biliyorum; fantezilerimden fırlamış bir vücut. Güçlü kalçalar. Keskin karın kasları. Geniş göğüs. Yırtık pazılar. Kalçalarında V şeklinde girintiler. Şaftının alt tarafında merdiven gibi yükselen piercingleri olan devasa bir penis.

Ares eline geçen her fırsatta sikini göstermekten çekinmez. Metale olan yeni takıntım geliyor. Vücudunun hiçbir parçasından utanmıyor ve onu kim suçlayabilir ki? Keskin hatları, sert kenarları ve kaya gibi sağlam kasları var - spor salonunda saatlerce süren günlük özverinin bir kanıtı.

Ama vücudunun ne kadar seksi olduğu önemli değil. O, omzunda kocaman bir çip olan çılgın bir anne sikicidir. Chad belli nedenlerden dolayı ondan nefret ediyor ve bu his karşılıklı.

Yatağa geri tırmanıp bana nişan aldığında "Siktir git," diye bağıyorum. Kelimelerim tıkacımın arkasında boğuklaşıyor ama ne dediğimi anlaması için duymasına gerek yok.

"Hayır," diye yanıtlıyor, devasa aletini okşayarak. "Daha yeni başlıyorum." Elbisemi belime kadar itip kalçalarımı ayırıyor ve onları genişçe açarken sırtışı düpedüz şeytanca. Ona karşı , bacaklarımı kapatmaya çalışıyorum ama iç bacaklarımdaki tutuşunu sıkılaştırıyor ve onları daha da genişletmeye zorluyor.

Başını eğip açıkta kalan amıma üflüyor, kalçalarım kendi iradesiyle kalkarken kıkırdıyor. İçimdeki savaşa devam ederken öfkeli gözyaşları gözlerime batıyor. Sıcak dilini yarığımdan aşağı yukarı kaydırduğında tüm vücudum sarsılıyor ve vücudum onun dokunuşuna olumlu yanıt verirken gözyaşlarımdan düşmesine izin veriyorum. Dilini içime sokup yüzünü amıma gömdüğünde hayal kırıklığı öfke, korku ve şehvetle .

Gözlerimi kapatıyorum, buna tanıklık edemiyorum. Ares ne yaptığını biliyor.

Bu onun intikamı. Beni savunmasız yakalamak ve bıçağı sonuna kadar saplamak için en uygun anı bekledi.

Bunun beni mahvedeceğini biliyor.

Bir mucize dışında hiçbir şeyin bunun olmasını engelleyemeyeceğini bildiğim gibi.

"Tuzlu ve tatlı," diyor hırçın ve derin bir sesle. "En sevdiğim tat." Üç parmağını içime sokarak sert darbelerle sokup çıkarıyor. "Seni bütün gece yiyebilirim ama bunu hak etmiyorsun."

Elbisemi yukarı itip sütyenimi çıkardığında göğsümden hava damlıyor. Parmaklarını içime sokmaya devam ederken meme ucumu ısırp dişleriyle çektiğinde vücudumdan acı fişkirirken gözlerim açılıyor. Bedenimi lanet bir gitar gibi çekştirirken gözlerimden öfkeli yaşlar süzülüyor. Parmaklarını

Bir memeden diğetine dikkat, emme, ısırma yalama ve çok sikildim çünkü bundan hoşlanıyorum.

Gerçekten hoşuma gitti.

Ama o bunu asla bilemeyecek.

Gözlerimi kısarak ona dik dik bakıyorum çünkü sahip olduğum tek güç bu.

Boktan üvey kardeşimin hoşuna gitmesi dışında.

"İstersen numara yapmaya devam et, ama ikimiz de biliyoruz ki durmamı istemiyorsun."

Ona daha sert bakıyorum, vücudumun zirveye ulaşmak için aceleyle tırmandığı dağı inkar etmeye çalışıyorum. Tam uçurumdan düşmeye hazırlanırken, Ares sırtarak parmaklarını içimden çekiyor ve bedenimin serbest kalmasını engelliyor.

Kirpiklerimin kenarlarına daha fazla hüsrana gözyaşı yapıyor ve ağzımdaki külotun arkasından çılgınlık . Kafamın içinde ona küfürler savuruyor ve o öldürmek için yaratıcı yollar planlıyorum.

Bacaklarımı kaldırarak, dizlerim karnıma bastırılana ve önünde genişçe açılana kadar onları geri itiyor. "Şu haline bak," diyor ihtiyaçtan kalınlaşmış bir sesle. Dudaklarını yalarken boşdaki eliyle sikini sertçe pompalarken gözleri eski amıma ve kıcıma yapışmış durumda. "Damlatıyorsun," diye ekliyor, parmaklarıyla amımın sularını toplayıp deliğimin etrafına sürmeden önce. Başparmağını kıcıma soktuğunda panik erimiş karışıyor. "Seni burada becerirdim ama çok hoşuna giderdi." Başparmağını çekerken gözlerini benimkilerle buluşturmak için kaldırdığında gözleri hınzır bir niyetin karanlık havuzlarına dönüşüyor. "Bu bir ödül değil. Bu bir ceza."

Beni yatağa bastırırken vücudu benimkini örtüyor. "Annemle birlikte senin evine geldiğim ilk gün söylediklerimde ciddiydim. Seni mahvedene kadar durmayacağım, bebek yüzlü." Ereksiyonu kalkık bacağıma baskı yaparken parmakları yanaklarımda geziniyor. "Hepiniz bunu hak ediyorsunuz." Çenemi acıyla kavrayıp yüzümü yukarı kaldırıyor. "Gelecekte daha akıllıca seçimler yapmalısın."

Yukarı kaldırdığı bacaklarımı vücudumun üst kısmına doğru bastırarak, kalın sikini girişime getirirken uzuvlarımı neredeyse acı verecek şekilde geriyor. Kıvrımlarıma sürtünürken şişmiş kafası prekum sızdırıyor. Prezervatifsiz içime girerken kanımda korku yükseliyor. Bu . Doğum kontrol hapı kullanmıyorum.

Bu yüzden hamilelik ve cinsel yolla bulaşan hastalıklar endişe verici. Kim bilir kocaman aleti neredeydi?

İçime girerken ona dik dik bakıyorum, onu durdurmak için çaresizim. Dışleriyle göğüslerimi ısıtırken şeytani sırtışı genişliyor, manik bir enerjiyle amımı pompalarken acıyan sert meme uçlarımı çekiştiriyor. Dizlerinin üzerinde doğrulup bir kolunu bükülmüş bacaklarımdan geçirerek beni yerinde tutuyor, bir yandan da kalçalarımı kaldırıp daha derinlerime sokuyor.

Beni çiğ çiğ beceriyor, bunalmış bir adam gibi içime girip çıkıyor. Beni yatağa yapıştırırken mürekkeple kaplı göğsünde ter parlıyor ve morluklar bırakacağını bildiğim bir şekilde beni sıkıca kavıyor.

Ama bu şu anda endişelerimin en küçüğü çünkü beni kenarda tutuyor ve deliliğin eşiğine yaklaştım. Orgazmım her yükseldiğinde ve parçalanmaya hazır olduğumda duruyor, sikini sabitliyor ve parmaklarını durduruyor.

Ve her seferinde, büyük bir hayal kırıklığıyla içimden ağlıyorum.

Bunun bedelini ödeyecek. Bu sefer eldivenler çıktı ve artık topyekûn bir savaş var.

Hayal kırıklığının ötesinde, ağızımdaki tıkaça karşı bağıryorum ve kurtulmamın hiçbir yolu olmadığını bildiğim halde vücudumun hangi kısımlarını hareket ettirebiliyorsam onları hareket ettiriyorum. Burada uysalca yatmayı ve bunu kabullenmeyi reddediyorum.

Bana eğlenerek sırtırken karanlık kıkırdaması hızla en sevmediğim ses haline geliyor. "Bunu istediğin kadar inkâr etmeye çalışabilirsin ama vücudun seni her seferinde ele veriyor. Amcığın sikime doyamıyor," diyor ve daha yavaş bir şekilde sokup çıkarıyor. "Ne söylediğin önemli değil; Chad seni buna zorladığıma asla inanmayacak. Kanıtları gördüğünde inanmayacak."

Onun sözleriyle kulaklarımda alarm zilleri çalarken göğsümde bir baskı oluşuyor. Bu sayede kemerini başucumdan çözebiliyor ve yüzüstü yatana kadar beni çevirebiliyor. Beni dizlerimin üzerine kaldırıp içime girdiğinde bileklerim hala sırtımda gergin duruyor. Çenemi kavrayıp başımı komodine doğru çevirdiğinde ikimiz de yatakta diz çökmüş, sırtım onun terden kayganlaşmış göğsüne dönük ve siki amımın derinliklerine gömülmüş haldeyiz. Cep telefonu lambama dayanmış, yanıp sönen kırmızı ışığı görüyorum, bunu kaydettiğini doğruluyor.

Kalçalarını döndürüp arkamdan içime girerken yanaklarımdan sessiz gözyaşları dökülüyor.

Sert, agresif, sahiplenici, kutlayıcı itişler yapıyor ve tüm mücadele içimden sızıyor.

Kaslı kollarından biri beni orta yerimden kavrarken, boştaki eli tıkanmış ağzımı kapatıyor ve hızını artırıp beni beceriyor. "Gel, sürtük küçük kardeşim. Çok istediğin gibi sikimin her yerine boşal." Parmakları karnımdan aşağı iniyor, klitorisime ulaşıyor ve agresif bir şekilde sürtünüyor. Aşırı hassas tomurcuğumu çimdiklediği anda patlıyorum, binlerce küçük parçaya ayrılıyorum, beni yok ederken aynı zamanda bana ne kadar zevk verdiğinden nefret ediyorum.

Ares, doruk noktam geçtikten sonra beni sikmeye devam ediyor ve çekip sırt üstü yatırıyor. Üzerimde diz çöküyor, elini hızlı ve becerikli bir şekilde becerirken kazanan sırtışı beni yerime sabitliyor. Yüksek sesli bir kükreme duvarlardan yansıyor ve boşalmaya başladığında aleti sarsılıyor. Sıcak döl ipleri çıplak göğüslerimin üzerinden ve yüzümden akarken, üzerime boşalıyor ve yıkımı tamamlıyor.

Ne yaptığını biliyorum.

Sonra ne olacağını
biliyorum. Ben de Chad'i
kaybettim.

Şu anda mevcut. Kindle Unlimited'ta okumak ücretsiz.

Yazar Hakkında

Siobhan Davis™ *USA Today*, *Wall Street Journal* ve Amazon'un en çok satan 5 aşk romanı yazarıdır. **Siobhan**, bayıltıcı romantizm, karmaşık karakterler ve beklenmedik olay örgüleriyle duygusal olarak yoğun hikayeler yazıyor ve sizi yatma vaktinden sonra da sayfaları çevirmeye devam ettiriyor! Siobhan'ın 2 milyondan fazla kitabı satılmıştır ve kitapları birçok dile çevrilmiştir.

Siobhan, tam zamanlı yazar olmadan önce insan kaynakları yönetimi alanında başarılı bir kurumsal kariyer yapmıştır.

Siobhan şu anda eşiyle birlikte Kıbrıs'ta yaşamakta, iki yetişkin oğlu ise İrlanda'daki aile evinde ikamet etmektedir.

Siobhan ile aşağıdaki yollarla bağlantı kurabilirsiniz:

Web sitesi: www.siobhandavis.com E-posta: siobhan@siobhandavis.com

Siobhan Davis Tarafından Yazılan Kitaplar

YENİ YETİŞKİN ROMANTİZM SERİSİ

The Kennedy Boys® Serisi

Rydeville Elite Serisi

Hepsi Benim Serisi

Sonsuz Aşk Düeti

The One I Want Düet

YENİ YETİŞKİN ROMANTİZM STAND-ALONE'LARI

Ayrılmaz Incognito

Still Falling for You

Holding on to Forever

Always Meant to Be Tell

It to My Heart

TERS HAREM

Azizlik Serisi Kirli

Çılgın Kötü Düet

Amber Springs'te Hayatta Kalmak (tek başına)

Alinthia Serisi ^

KARANLIK MAFYA ROMANTİZMİ

Mazzone Mafya Serisi

Bir Mafya Kraliçesinin İntikamı (tek başına)

Accardi İkizleri Benim
*Olanı Alıyor**

YA BİLİMKURGU & PARANORMAL ROMANTİZM

Saven Serisi
True Calling ^

*2024'te geliyor
^Şu yayınlanmamıştır ancak zamanı geldiğinde yeniden yayınlanacaktır.

www.siobhandavis.com

Telif Hakkı© Siobhan Davis 2024. Siobhan Davis, bu çalışmanın yazarı olarak tanımlanmanın manevi hakkını ileri sürmektedir. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakları Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır.

SIOBHAN DAVIS®, ABD Patent ve Ticari Marka Ofisi ve Avrupa Birliği Fikri Mülkiyet Ofisi nezdinde ticari marka olarak tescil edilmiştir.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, olaylar ve diyaloglar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Satış Koşulları

Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, bu e-kitap metnine erişmek ve ekranda okumak için size münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü yazarın açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, paylaşılamaz, aktarılamaz, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, yeniden mühendisliği yapılamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve yeniden işleme sisteminde, elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla saklanamaz veya bunlara dahil edilemez.

E-kitap baskısı© Mayıs 2024

Editör: Kelly Hartigan (XterraWeb) Final

Polish Proofreading tarafından düzeltildi

The Critical Touch tarafından eleştirildi

Kapak tasarımı Wicked by Design'dan Robin Harper

Kapak fotoğrafı Wander Aguiar

Kapak modeli: Kaz Vander

Ciara Turley tarafından Vellum kullanılarak biçimlendirildi

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

